LUANNE RICE

Numărul 1 în topurile New York Times,
autoarea romanelor O VARĂ DE NEUITAT,
SPERANȚE REGĂSITE şi INIMĂ DE PIATRĂ

INVITAȚIE LA DANS

LUANNE RICE
INVITAŢIE LA DANS

Traducere: PETRUŢA IONESCU

EDITURA: **ORIZONTURI**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Invitaţie la dans/Luanne Rice; trad.: Petruţa Ionescu.
— Bucureşti: Orizonturi, 2006
ISBN (10) 973-736-032-X; (13) 978-973-736-032-8

I. Ionescu, Petruţa (trad.)

821.111(73)-31135.1

Redactare: **GINA COPEL**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **ADRIANA FLEANCU**

DAN CE WITH ME
Copyright © 2004 by Luanne Rice
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-duI Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78, e-mail: lidere-xtrerne.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la Tipografia Editurii Paralela 45
Tel.: 0248-21.45.33, e-mail:
productieedituraparalela45.ro

Cu dragoste, mătuşilor mele,
Rose Scully şi Janet Lee

Mulţumiri

Recunoştinţă veşnică Fratelui Luke Armour, OCSO.

Mulţumiri călduroase lui Rosemary, Roger, Kate, Molly şi lui Emily Goettsche.

Lui Maureen, Olivier şi Ameliei Onorato: dragoste eternă.

Le sunt recunoscătoare lui Jan şi Rick Gaunt; lui Marilyn, Don, John, Danny, Emily, Nick şi lui Maggie Walsh; lui Bill, Shelby, Tommy şi Laurei Scully; lui John, Barbarei, Bobby, Carolyn, Katherine şi lui Michael Scully; lui Bill, Liz, Jeff şi Sandrei Keenan.

Şi, de asemenea, mii de mulţumiri Barbarei şi lui Mary Lou Beaudry; lui Mary Beth, Brian şi Gary Holland; lui Howie, Mimi, Elizabeth şi lui Michael Logee; lui Luciile Kennedy; şi lui Bobby Kennedy, alături de Mary Keenan.

Beaucoup d'amour pentru Mia şi pentru cei de la BDG!

Îţi mulţumesc şi ţie, Dr. Rene Horvilleur.

Jim Plumeri este artistul meu preferat.

William Twigg Crawford: tu ştii.

Leslie, Loulou şi păsările colibri: oare ce m-aş fi

făcut fară voi?

PARTEA I

REGULA FRACȚIEI

1

Nu ar trebui să aveţi copii preferaţi. Dacă Margaret Porter era sigură de ceva pe lumea asta, era faptul că nimic nu dezbină mai repede o familie decât favoritismul, chiar şi în cele mai neînsemnate circumstanţe. Atunci când fetele ei erau mici, ea avusese totdeauna grijă ca ele să călărească, alături de ea, cu rândul să împingă căruţul cu cumpărături sau să aleagă cutia cu cereale pentru micul dejun. Procedând astfel, niciuna dintre ele nu putea să-i reproşeze celeilalte: „Tu eşti preferata mamei”.

Acum, stând întinsă în pat şi aşteptând ca Jane să se întoarcă acasă, o urmărea pe Sylvie cum împătureşte rufele proaspăt spălate. Fiica ei cea mică avea treizeci şi trei de ani, era necăsătorită, plină de devotament, iar în momentul acesta împăturea cu grijă fiecare cămaşă de noapte, până ce devenea un pătrat perfect. Când se întâmpla să comită o cât de mică greşeală, una dintre margini atârnând puţin în afară, cămaşa era imediat despăturită, iar operaţiunea era reluată în întregime.

Margaret simţea nevoia să bea puţin ceai, dar nu voia s-o întrerupă. Păstrând tăcerea, voia să-i demonstreze lui Sylvie cât de mult o apreciază. Cu toate astea, era nervoasă. Oare Sylvie va termina treaba la timp pentru a ajunge la gară, înainte de sosirea trenului cu care călătorea sora ei mai mare? Margaret se răsuci între perne, incapabilă să-şi găsească liniştea. Încercă să se calmeze, privind toată întâmplarea ca pe o secvenţă dintr-un film. În viziunea unora, această secvenţă ar putea constitui un cadru perfect pentru exemplificarea relaţiei excelente dintre mamă şi fiică: copila plină de devotament, mama cea iubitoare şi lumina strălucitoare a zilei de martie ce pătrundea prin ferestrele acelea mari.

— Fir-ar să fie, mormăi Sylvie, despăturind pentru a treia oară cămaşa aceea de noapte din olandă irlandeză, în nuanţe de albastru. Nu reuşesc.

— Poate că ar fi mai bine s-o agăţi, spuse Margaret. În loc s-o împătureşti. Nu i-ar sta mai bine pe un umeraș?

Sylvie aruncă spre ea o privire care nu putea fi descrisă decât ca fiind ucigătoare. Margaret se înfioră. Nu pentru că şi-ar fi imaginat că Sylvie şi-ar fi dorit într-adevăr să-şi trimită mama pe drumul cel fără de întoarcere, ci pentru că, în ciuda bunelor ei intenţii, reuşise s-o rănească.

— O, scumpo, nu contează. Nu asta am vrut să spun. Declară Margaret.

— E în ordine, mamă.

— Te descurci de minune.

— Mulţumesc. Sylvie se uită la ea, dăruindu-i un zâmbet larg. Margaret înălţă capul pentru a-l

vedea mai bine. Era într-adevăr un zâmbet de milioane. Sylvie avea o frumuseţe strălucitoare, dar prefera să o ascundă – amândouă fiicele ci obişnuiau să facă lucrul acesta, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva cineva să le urmeze până în pragul casei lor.

Frumuseţea lor plină de prospeţime fusese întrecută numai de minţile lor sclipitoare.

Sylvie alesese să studieze la Universitatea Brown, după ce petrecuse un semestru la Sorbonne. Jane, care o făcuse pe mama sa să fie mândră de ea intrând la Brown cu doi înaintea surorii sale, se decisese să-şi întrerupă studiile. Schimbând domeniul, ea alesese să devină... patiser. În New York City.

Între timp, Sylvie rămăsese în Twin Rivers, Rhode Island. Până acum câtăva vreme, lucrase ca bibliotecară la liceul din Twin Rivers, instituţie unde Margaret fusese director.

Domeniul educaţiei este o alegere minunată pentru o femeie: îţi păstrează mintea limpede, îţi asigură libertatea pe timpul lunilor de vară şi îţi oferă şi alte câteva beneficii. Chiar dacă o persoană nu are de gând să se căsătorească – şi chiar şi atunci când cineva se decide să facă pasul acesta – nu trebuie să piardă din vedere un lucru atât de practic cum este asigurarea de sănătate.

Niciuna dintre fiicele sale nu era căsătorită şi, cu toate că Jane nu-şi terminase colegiul, Margaret era mândră de spiritul ei de independenţă. În privinţa asta, considera că ea fusese pentru fete un bun exemplu. Cu toate că fusese măritată, fusese nevoită, din motive de ordin practic, să-şi crească singură fetiţele.

Ceasul din perete bătu cu putere şi, pe măsură ce timpul se scurgea, ea devenea tot mai neliniştită din pricina emoţiei. În mod obişnuit, trecerea timpului avea pentru ea o semnificaţie de ordin medical şi lumesc: sosirea clipei când era nevoită să-şi ia pastilele sau când trebuia să-şi schimbe hainele. Acum însă, sunetul acesta avea legătură cu sosirea trenului lui Jane. Făcu ochii mari spre locul unde se afla Sylvie, care se ocupa mai departe de rufărie. Îşi drese glasul.

— Ce e, mamă?

— Nu e momentul să pleci? întrebă ea, nemaiputându-se stăpâni.

— Nu ţi-am spus? întrebă Sylvie, fară să ridice privirea, încercând să încheie doi nasturi de la o pijama. Jane o să ia un taxi.

Margaret rămăsese cu siguranţă cu gura larg deschisă. Se mişcă puţin mai în faţă, străduindu-se să coboare repede din pat. Dacă va fi nevoie, se va duce ea însăşi la gară.

— Oare ce-şi va spune în sinea ei? întrebă Margaret. Va suferi, se va simţi prost, va crede…

Sylvie îi aruncă un zâmbet şiret.

— Glumeam, spuse ea. Sigur că mă voi duce.

Margaret încercă să zâmbească la rândul ei, dar nu fu în stare. Pe dinăuntru, se simţea precum o stană de piatră, ca şi cum totul era întors pe dos. Nu era deloc simplu să fii mama a două fete atât de sensibile. Să nu te duci să o iei pe Jane de la gară… asta ar fi echivalat cu o supărare care ar fi determinat-o să stea departe de ele timp de zece ani *de acum încolo.*

— Mica piatră e pregătită? întrebă Margaret.

— Ce anume?

— Tortul miresei.

— Mamă, spuse Sylvie, terminând în cele din urmă cu împăturitul, ca apoi să vină să se aşeze pe marginea patului. Ce vrei să spui?

Margaret surâse, simţindu-se cuprinsă pe dată de panica aceea îngrozitoare. Ştia ce cuvânt trebuia să pronunţe, el era chiar acolo, pe vârful limbii.

— Mamă? întrebă din nou Sylvie.

Cu şase ani în urmă, când fusese aleasă cea mai bună oratoare a acestui orăşel – aşa cum i se întâmplase şi lui Jane câţiva ani mai târziu, ca apoi să-i urmeze şi Sylvie –, Margaret avea din când în când momente ca acesta de acum. Ştia foarte bine care era acel cuvânt, vedea în mintea ei fiecare silabă, dar în secunda asta nu putea pune literele în ordinea lor corectă. Dar dacă se concentra, dacă aştepta puţin, reuşea întotdeauna să-l rostească.

— E vorba de… începu Margaret iarăşi. Era vorba de ceva care trebuia să fie pregătit. Era sigură de asta, şi tot ce avea de făcut era să-şi aducă aminte despre ce anume era vorba. Astfel va putea să rostească întrebarea aceea în întregime, fară ca Sylvie să-şi dea seama ce se petrece cu ea. Îşi spuse că nu voia să o îngrijoreze pe fiica sa, însă adevăratul motiv era unul cu mult mai grav: nu voia ca fiica ei să o interneze în acelaşi cămin în care ea îşi internase propria mamă.

— Dacă dormitorul lui Jane e pregătit? întrebă Sylvie, sărindu-i în ajutor, iar Margaret ar fi putut atunci să o apuce de mână şi să respire uşurată. În loc de asta, se abţinu, ca şi cum nu s-ar fi petrecut

nimic important. Poate că Sylvie nici nu băgase de seamă.

— Da. Este? Sunt convinsă că da. Tu eşti atât de bună, Sylvie. Ai atâta grijă de casă, de mine, şi…

— E pregătit, spuse calmă Sylvie, îndreptând poziţia unui volum de pe poliţă, pentru a-l aşeza simetric faţă de cartea de alături.

— Scumpete, spuse Margaret, prinzând-o de mână. Îi mângâie uşor braţul, gândindu-se că Sylvie fusese întotdeauna ca o păpuşă de porţelan. La plajă, ori la şcoală, lumea întorcea mereu capul în urma ei. Iar acum, la treizeci şi trei de ani, rămăsese la fel de frumoasă. Asta nu însemna că Jane n-ar fi fost la fel de încântătoare, numai că… nu era o frumuseţe clasică. Ea era oarecum diferită.

— Distincte, rosti Margaret cu voce tare. Amândouă sunteţi deosebite într-un mod cu totul aparte.

— Nu coborî din pat până nu mă întorc, bine? o întrebă Sylvie. N-aş vrea să cazi.

— Amândouă atât de frumoase şi de deştepte şi de talentate. Nici nu-mi vine să cred că sora ta se întoarce acasă. Fetele mele vor locui din nou sub acelaşi acoperiş.

— Nu pentru multă vreme, spuse Sylvie cu nepăsare, ochii ei negri având o expresie impenetrabilă. Nu-ţi face speranţe deşarte, mamă. Ştii bine că ea e foarte ocupată.

Margaret zâmbi. Când erau mici, fetele fuseseră nespus de apropiate. Când o născuse pe Jane, fusese foarte fericită, iar când descoperise că Sylvie va fi tot o fetiţă şi nu un băieţel, fusese mai mult decât încântată că-i va dărui lui Jane o

surioară. Avuseseră apoi parte de o perioadă destul de dificilă… însă acum, când fetele se maturizaseră, familia avea să se reîntregească, fiecare având şansa să-l redescopere pe celălalt – într-un mod cu totul *nou.*

— E de-a dreptul minunat, spuse Margaret. Mă simt, ca şi cum aş fi Marmee, cea din *Little Women.*

— Marmee avea patru fete, nu două.

— Ajung şi două! Fetele mele au mai multă energie decât oricare alte patru, indiferent de exemplul care mi-ar veni acum în minte. De ce aş avea nevoie de patru, dacă te am pe tine şi pe Sylvie?

— Eu sunt Sylvie, mamă, spuse aceasta pe un ton periculos.

Margaret simţi un gol în stomac.

— Ştiu. Am spus Jane.

— Ba nu, ai spus Sylvie. Dar nu mai contează. Ştiu ce vrei să spui.

— Eşti sigură? Pentru că voiam să spun…

— Ştiu. Voiai să pronunţi numele ei. La revedere, mamă. Mă întorc repede. Nu coborî din pat.

— N-am să cobor. Oh, tu ai atâta grijă de mine! spuse Margaret, aplecându-se în faţă. Încercă să-i ofere un zâmbet cât se poate de larg, asigurându-se că privirea ei era una la fel de radioasă. Sylvie trebuia să afle cât de mult o iubea şi o aprecia. Nicio altă fiică nu ar fi fost în stare să-i ofere atât de mult din timpul ei şi atât de multă afecţiune. Se sacrificase destul, luându-şi acest concediu prelungit pentru a rămâne acasă, alături de mama ei. Margaret voia neapărat să-şi arate recunoştinţa

faţă de Sylvie chiar în aceste clipe… înainte ca Jane să sosească acasă.

Nimeni nu ar fi putut s-o acuze pe Margaret de favoritism. La viaţa ei, comisese alte greşeli, cu excepţia uneia de felul acesta. În sinea ei însă, considera că natura umană era tare nedreaptă. Deoarece, cu siguranţă, indiferent cât ar lupta cineva împotriva acestui sentiment, în inima acestuia există totdeauna o persoană favorită. Având la îndemână două alegeri, omul nu se poate abţine să nu judece, să nu cântărească, să nu hotărască

— Oricât de vag sau de secret ar rămâne acest fapt –, cine anume îi este mai aproape de suflet.

Marea provocare a vieţii constă în a şti să păstrezi acest secret.

Trenul era în întârziere. Bineînţeles.

Şi nu era vorba doar de o mică întârziere, ci de una care depăşea cu mult patruzeci de minute. Se pare că ar fi fost vorba de o lucrare care se executa în Kingston, astfel că trenul avea să ajungă în Twin Rivers abia la trei şi jumătate. Sylvie nu era deranjată de lucrul acesta. Avea, astfel, ocazia să fie singură pentru o vreme. Zilele acestea nu prea avusese mult timp pentru sine. Dar acum era nerăbdătoare să-şi revadă sora şi, dintr-un anumit punct de vedere, întâmplarea asta părea să aibă un caracter simbolic: dacă exista pe lumea asta o persoană capabilă să dea mersul trenurilor peste cap, atunci aceea nu putea fi decât Jane.

Verifică de două ori – şi la biroul de informaţii *şi* la şeful gării. Sylvie era recunoscută pentru punctualitatea de care dădea dovadă; ea nu

întârzia *niciodată.*

Astfel, fiind vorba de o întârziere de patruzeci de minute, se hotărî să scoată dubiţa din parcare, pornind-o apoi pe Autostrada 1.

Orăşelul Twin Rivers se schimbase mult datorită dezvoltării sale. Poziţionat la intersecţia dintre două râuri, la doar câţiva kilometri distanţă de golful Narragansett, oraşul trecuse, în urmă cu cincizeci de ani, printr-o perioadă extrem de dificilă, în momentul în care vechea fabrică de textile fusese închisă, însă apoi fusese deschisă o uriaşă fabrică de utilaje în Crofton, chiar pe partea cealaltă a râului, astfel că afacerile începuseră sa prindă din nou viaţă în Twin Rivers.

Toate acele ferme cu hambare vopsite în roşu, cu livezi de meri şi cu vacile lor bălţate în alb şi negru au dus la extinderea progresivă a Burger Hamlets, Bedding Havens şi Now-Marts. Panorama asupra William River şi a canalului a fost blocată de expansiunea construcţiei de case, de blocuri şi a altor facilităţi destinate comunităţii.

Însă livezile rămase erau la fel de frumoase. Curând, copacii aveau să fie în floare. Primăvara dădea întotdeauna văii o înfăţişare de neuitat, iar Sylvie era bucuroasă că sora ei Jane va veni acasă la timp pentru a fi părtaşă la acest moment. Poate asta o va determina să rămână aici.

Sylvie trecu pe lângă cele două mall-uri, cel vechi, situat în Crofton, şi cel construit recent în Twin Rivers – Jane nu îl vizitase încă pe acesta din urmă, iar Sylvie era tare curioasă să ştie ce părere va avea ea aflând că cei de la Langtry se stabiliseră în această zonă. Trecu cu maşina pe lângă Şcoala Elementară Audubon şi pe lângă

Middle School, unde studiaseră ea şi Jane.

Apoi urmaseră cursurile Liceului Twin Rivers, acolo unde Sylvie activa încă – în ciuda concediilor sale prelungite – ca bibliotecară. Ea ştia că mama sa se întreba, uneori, dacă viaţa ar fi putut fi alta, în cazul în care Jane ar fi fost îndrumată spre Sacred Heart, unde călugăriţele ar fi putut să o izoleze. Însă problemele apăruseră abia după absolvirea liceului.

Totul avea o explicaţie – Sylvie era obligată să creadă lucrul acesta – chiar şi atunci când totul era lipsit de sens. Ştia că lumea asta trebuia să aibă o ordine a ei, că universul avea propria lui metodă. Îi plăcea să creadă că faptele bune sunt cele care aduc cu sine starea de fericire, în timp ce faptele rele provoacă suferinţă. Adevărata problemă constă în faptul că actele unor oameni fără caracter provoacă suferinţă persoanelor cumsecade.

Acesta era motivul pentru care Sylvie făcea doar fapte bune. De aceea era, probabil, o bună bibliotecară: îi plăcea ordinea. În mijlocul haosului acestei lumi, având la dispoziţie atâtea texte, documente şi informaţii, Sylvie era în stare să-ţi dea o mână de ajutor pentru a găsi ceea ce căutai, tot ea fiind cea care punea totul la loc când treaba lua sfârşit. Îi plăcea să vină în sprijinul celorlalţi.

Trecu pe lângă liceu. Acum era în dreptul bibliotecii: şase ferestre mari, la etajul al doilea, chiar lângă intrarea principală. Era în stare să simtă până şi mirosul cărţilor, cel care te atrăgea în direcţia bibliotecii. Aproape că putea percepe liniştea aceea care-i înconjura pe elevii ce studiau sau îşi făceau temele. Oftând, o porni pe drumul

de întoarcere. Însă, mai întâi, trebuia să verifice.

Automobilul lui John Dufour era acolo, pe locul de parcare rezervat directorului. Acesta îşi achiziţionase un Subaru nou nouţ – din acela cu patru viteze. Sylvie ştia că, în afară de jocul de Scrabble, el era pasionat de patinaj şi de canotaj. Presupuneţi că el îşi va duce maşina într-o zonă pustie. Spera ca el să fie în siguranţă.

În cursul anului, urşii negri îşi făcuseră apariţia de mai multe ori prin zonă, în apropierea rezervaţiei nordice din Providence.

Uitându-se la ceas, observă că venise vremea să se întoarcă la gară. Îi vor fi necesare exact şapte-opt minute, dacă ocolea pe la Steamboat Mall. Cu cât se apropia mai mult, cu atât golul din stomac era mai puternic. Uneori îşi imagina că lucrul acesta nu avea să se mai întâmple – că Jane alesese să locuiască în New York, părăsind pentru vecie străzile orăşelului în favoarea marelui oraş.

Luând în considerare sentimentele pe care le avea Jane pentru oraşul acesta, Sylvie înţelegea foarte bine de ce aceasta nu-şi dorea să revină aici. Într-o anumită privinţă, era mult mai convenabil pentru toată lumea ca ea să stea cât mai departe, însă acum mama lor avea necazuri şi avea nevoie de sprijinul ambelor fiice, pentru a decide apoi care va fi calea de urmat. Sylvie obosise deja, străduindu-se mereu să o scoată la capăt de una singură.

Trenul trebuia să sosească peste exact patru minute şi jumătate. Sylvie tremura toată, din pricina nerăbdării şi a unei frici stranii. Nu-i venea să creadă că lucrul acesta se întâmpla aievea, că Jane va sosi într-adevăr – nu închisese un ochi

toată noaptea, aşteptând din clipă în clipă ca telefonul să sune, iar Jane să găsească o scuză apărută în ultima clipă pentru a contramanda totul. Una pe care Sylvie, dintr-un anume motiv, ar fi găsit-o ca fiind îndreptăţită.

Dar telefonul nu sunase; Jane nu contramandase nimic. Sora ei mai mare sosea acasă.

Iar Sylvie se întrebă cât avea să mai dureze concediul său.

Linia ferată se întinde de-a lungul ţărmului, începând de la New York şi până în Providence, ca apoi să ajungă până la Boston. Trece de-a lungul oraşelor, traversând câmpuri şi mlaştini. Când trenul ce venea din partea de est traversă porţiunea care făcea legătura între râu şi golf, şuierul său prelung răsună deasupra văii Twin Rivers.

Dylan Chadwick, care în clipa aceea lucra în livada sa din Crofton, îl auzi.

De câte ori surprindea zgomotul unui tren, îşi închipuia că Amanda şi Isabel călătoreau în el. Şi le imagina plecând departe, călătorind spre destinaţii încântătoare şi pline de mister, cutreierând lumea şi aşteptând ca el să plece apoi în căutarea lor. Îşi aminti acea ultimă zi, când toţi trei erau în maşină, traversând centrul Manhattanului şi îndreptându-se către Gara Penn.

Aproape ajunseseră. El şi-ar fi arătat insigna, le-ar fi văzut urcate în tren, ca apoi să urmărească cum trenul o ia din loc. După aceea, ele l-ar fi sunat de la hotelul Longwood, când ar fi ajuns în Wilmington, Delaware. Însă ele n-au mai apucat să iasă din New York, n-au mai reuşit să treacă dincolo de strada West Thirty nr.3.

Şchiopătând de-a lungul livezii, Dylan ducea cu sine o scăriţă, un fierăstrău special de curăţat copacii, lung de trei metri, şi un altul mic, prevăzut cu lanţ. Această a doua viaţă a sa, ca fermier, nu mai avea nimic de-a face cu insigne, răufăcători, ori cu neşansa de a fi împuşcat. Avea de-a face cu tot felul de meri, cu alegerea celor mai potrivite soiuri, a locului de plantare, cu curăţarea şi întreţinerea şi cu efectuarea unei bune fertilizări. Avea de-a face cu stupii de albine.

Îşi pusese la bătaie şi suma obţinută în urma disponibilizării sale, pentru a cumpăra această bucată de pământ ce fusese proprietatea tatălui său. Acesta sperase că se va întoarce acasă, fiul său cel risipitor, pentru a păstra în sânul familiei acea livadă ce se întindea de-a lungul a o sută de acri; îi aşteptase pe fratele şi cumnata lui, sperând că aceştia se vor stabili aici. Însă, în afara propriei lor grădini – pe care o primiseră cadou de la bătrân chiar din timpul vieţii acestuia –, aceasta învecinându-se cu proprietatea, ei puseseră foarte rar piciorul în livadă. Li se părea un lucru complicat să se implice emoţional pentru a duce mai departe visul tatălui.

Îl invitaseră acasă la ei pentru a petrece acolo sărbătorile, îl invitaseră la şcoala fiicei lor pentru a asista la orele de oratorie şi muzică – însă lucrul acesta se dovedi destul de dificil, de data asta pentru Dylan. Chloe avea exact vârsta lui Isabel. Astfel că fiecare piesă, fiecare concert, ori fiecare joc pe care el îl urmărea în interpretarea ei îi aducea aminte de Isabel. Între el şi Chloe se stabilise o relaţie aparte – asta datorându-se strânsei prietenii dintre ea şi Isabel. Însă, uneori,

lui Dylan îi făcea rău să o vadă, aşa că rămânea, oarecum, mai retras. Fratele şi cumnata lui au observat ce se petrece şi au lăsat-o ceva mai moale.

Şuierul trenului se auzi din nou.

Dylan se aplecă peste trunchiul bătrânului copac pentru a-l auzi mai bine. Aproape că şi le imagina pe soţia şi pe fiica sa aşezate la locurile lor, citind câte o carte, ori poate jucând cărţi. Oare lui Isabel i-ar mai plăcea acum jocul de cărţi? îi plăcea să joace pe cupă şi să piardă pe unsprezece, vârsta la care ea părăsise lumea asta.

Întorcându-se la îndeletnicirile sale, Dylan se uită după prima creangă răsucită a bătrânului copac, apoi îşi fixă scara, se urcă pe trepte şi începu să lucreze în partea care se afla în bătaia soarelui, un loc unde crengile erau, de obicei, curăţate pentru a permite luminii să ajungă în partea de jos a frunzişului şi a roadelor.

Ultima săptămână a lunii martie era consacrată, de obicei, primei curăţări a copacilor – în aşa-numitul sezon al hibernării, imediat după ultimul îngheţ şi înainte de primul rod, atunci când trebuie să îndepărtezi toate crengile uscate şi inutile, toate merele uscate, când trebuie să permiţi luminii să pătrundă cât mai mulţi porni. Dylan lucra, adesea, din zori şi până la căderea serii, uneori, şi mult după aceea – atunci când era lună plină –, încercând să *dea livezii* vechea ei înfăţişare.

Sezonul hibernării. Atunci când lucrurile dorm. Uneori, obişnuiesc să doarmă doar până la dezgheţul de primăvară, atunci când seva începe să alerge din nou prin ele; alteori, dorm mult mai

mult.

Pornind a se legăna în sus pe scară, încercând să ignore faptul că piciorul lui pulsa şi se înţepenea în acelaşi timp, Dylan întinse mâna să apuce fierăstrăul pentru curăţat. Se întoarse imediat cu gândul la vremea când era abia un copil şi se afla chiar în locul acesta, alături de tatăl său. S-ar putea să fi fost vorba chiar de acelaşi copac.

„Foloseşte-te de regula fracţiei”, îl sfătuia tatăl lui. „Taie doar o treime din crengile crescute în exces, pe parcursul a trei ani. Le vor trebui apoi trei ani în loc de unu ca să devină mai dese. Le va trebui mai mult de un an pentru a-şi reveni.” Lecţiile se dovediseră, unele, folositoare, rezultatul fiind un cidru cu o concentraţie de alcool mult mai ridicată.

Tocmai de la tatăl său învăţase Dylan că toaletarea pomilor se face în sezonul hibernării.

Şuierul trenului îl zgândărise astăzi, la fel ca şi ziua asta răcoroasă de martie în care îşi făcuseră apariţia primele raze de soare ale primăverii. Sunetul se auzi din ce în ce mai slab, semn că trenul ajunsese deja în Gara Twin Rivers. Ar fi fost curios să ştie cine anume sosea acolo şi cine anume pleca în altă direcţie. Chiar în clipa asta, existau, probabil, acolo familii care se regăseau.

Unele familii. Cele norocoase. Altele nu aveau parte de un asemenea noroc.

Sezonul hibernării.

Jane Porter se afla în tren, cu fruntea lipită de geam. Zona îi era bine cunoscută.

Ştia aceste dealuri şi aceste pajişti la fel de bine cum îşi cunoştea propria respiraţie.

Apăruseră prea multe case noi, fuseseră defrişaţi prea mulţi arbori, însă ea îşi aţinti privirea mult mai departe, în direcţia acelor câmpuri sălbatice, înspre livezile de meri, spre arborii aceia noduroşi şi bătrâni ale căror ramuri căpătau, primăvara, nuanţe rozalii.

Plecase din New York cu o senzaţie de linişte în privinţa acestei călătorii. Cum nu-i plăcea călătoria cu avionul, luase metroul chiar de lângă apartamentul său, situat în Chelsea, până la Gara Penn, apoi se suise în trenul Amtrak pentru un voiaj plăcut pe linia rapidă Connecticut, până în partea centrală a lui Rhode Island. Într-un fel, spera că va ajunge pur şi simplu acasă, o va ajuta pe Sylvie să o interneze pe mama lor în centrul acela de asistenţă, urmând să plece cât mai curând posibil. O parte a fiinţei ei spera că va trebui să se ocupe doar de treaba asta, iar apoi va putea pleca.

Cealaltă parte a fiinţei ei, cea care atârnase pe uşa brutăriei plăcuţa inscripţionată cu mesajul: „Plecat la pescuit”, cea care îl ajutase pe asistentul ei să-şi găsească o nouă slujbă şi lăsase un mesaj către clienţii săi, îndrumându-i către rivalul ei prietenos, ştia foarte bine că lucrul acesta e imposibil.

Oare nu spune zicala înţeleptului: „Nu trebuie să te întorci acasă”? Jane îşi petrecuse copilăria la ţară, pe vremea când Twin Rivers era un orăşel de provincie, înainte să apară acolo mall-urile şi toate acele case noi, pe vremea când urmărea atentă cum păsările îşi construiau cuiburile. Obişnuia să se caţăre în copaci, ca să numere ouăle, ca să privească cum se clocesc ouăle, cum puii devin

maturi, ca apoi să-şi ia zborul.

„De ce nu se întorc?” îşi aminti că o întrebase plângând pe mama ei, de-a dreptul distrusă din pricină că puii de prihor, care în luna mai erau deja la maturitate, îşi luaseră zborul chiar din luna iunie.

„Aşa e în firea lucrurilor îi spusese mama sa, îmbrăţişând-o. „Puişorii învaţă mai întâi să zboare, apoi pleacă pentru a-şi construi propriile cuiburi, unde îşi vor depune propriile ouă. La fel cum fac şi copiii – ai să vezi.”

„Eu nu voi pleca”, promisese Jane atunci.

„Ba da”, spusese mama ei. „Aşa va trebui să faci.”

Jane clătină din cap, respingând vorbele mamei ei, aşa cum proceda şi în privinţa celorlalte lucruri.

„Urmează staţia Twin Rivers răsună vocea conductorului” de-a lungul trenului. „Fiţi atenţi la coborâre şi fiţi recunoscători că aţi călătorit cu Amtrak.”

Jane se ridică de la locul ei, luându-şi bagajul din plasa fixată deasupra capului.

Apoi apucă, cu mare grijă, cutia în care era aşezat tortul, înţepenită din pricina călătoriei, îşi atârnă rucsacul pe umăr şi începu să-şi facă loc pentru a ajunge în partea din faţă a trenului, în clipa când conductorul se oferi să o ajute, ea scutură din cap.

Era prea independentă pentru a permite una ca asta; n-avea decât s-o facă pentru cineva care avea într-adevăr nevoie.

Când ajunse la uşă, ea îşi înălţă privirea, uitându-se în susul şi în josul peronului.

Acolo se aflau doar câteva persoane; într-o clipă, o zări pe Sylvie. Inima i se cutremură din pricina emoţiei. Sora ei mai mică.

Jane nu o mai văzuse pe Sylvie de doi ani de zile, dar era neschimbată: cu părul blond, plină de strălucire, arătând la fel de minunat precum o vedetă de cinema.

Însă bineînţeles că Sylvie nu era conştientă de lucrul acesta, purtând acelaşi stil de haine care amintea de epoca Declinului şi a oropsiţilor, îmbrăcată în obişnuita ei rochie înflorată, cu un palton de lână pe deasupra.

Apropiindu-se, Sylvie o aşteptă chiar la capătul scării. Jane lăsă să-i alunece rucsacul şi, aşezând jos cu grijă cutia cu tortul, o îmbrăţişă cu putere pe sora ei. Părul lui Sylvie avea aroma florilor de portocal. Se pornise pe plâns, avea obrajii scăldaţi în lacrimi. La fel erau şi ai lui Jane. Firi superstiţioase, fiecare îşi şterse lacrimile de umărul celeilalte, ca apoi să-şi ridice capul, cu ochii deja uscaţi.

— Trenul a avut întârziere, spuse Sylvie, replica ei sunând mai mult a conversaţie decât a reproş.

— Ştiu. Scuze.

— Ai călătorit bine?

— Da, mulţumesc.

— Ce mai e şi chestia asta? întrebă Sylvie, surâzând timid, trăgând de mâneca de piele a hainei lui Jane.

— Hm, te referi la jacheta mea?

— Vrei să ai o alură de adolescentă? Sau încerci să faci pe dificila? întrebă Sylvie, însoţindu-şi vorbele cu un zâmbet, pentru a le face şi mai usturătoare. Asta era deja o tradiţie în familia

Porter.

Jane îi întoarse zâmbetul, ferindu-se să-i dea următoarea replică: „Iar tu ai de gând să semeni cu Rebecca de la ferma Sunnybrook până vei împlini vârsta de patruzeci de ani?” în loc de asta, ea apucă rucsacul şi cutia cu tortul; Sylvie nu mişcă nici măcar un deget pentru a prelua o parte din bagaj O porniră înainte spre parcare, iar Jane întrebă:

— Cum se simte mama?

Zâmbetul de pe buzele lui Sylvie dispăru.

— Nu prea bine, spuse ca. A avut parte de căzătura aia şi s-a ales cu o rană în toată regula. Din pricină că suferă de diabet, riscul de infecţie poate apărea în orice moment.

În plus de asta, doctorul care s-a ocupat de ea a făcut comentarii referitoare la vânătăile pe care le are.

— Ar putea informa autorităţile.

— Nu e deloc amuzant, Jane!

— Ştiu, îmi parc rău, spuse Jane repede, dar obrajii şi buzele lui Sylvie se ţuguiaseră deja din pricina ofensei. Ştiu că ai mare grijă de ea.

— Am renunţat la cariera mea pentru asta.

Jane dădu aprobator din cap. *No comment,* îşi spuse ea. În schimb, replică:

— Era doar o glumă. O stupizenie. Hai să nu ne certăm.

— Nici n-am apucat să ne urcăm în maşină, spuse Sylvie. Totul se va declanşa în clipa când vei ajunge acasă.

— Ştiu, spuse Jane, simţind cum tensiunea începe să se ridice dintre umerii ei ascuţiţi. Îmi pare tare rău.

Sylvie dădu din cap. Deschise portbagajul, iar Jane îşi lăsă rucsacul acolo, păstrând însă cu ea cutia cu tortul. Se repeziră amândouă să închidă uşa, iar Jane se uită atentă la mâinile lor aşezate una lângă cealaltă: aveau aceeaşi formă şi mărime.

Mâinile a două surori. Şi-ar fi dorit s-o îmbrăţişeze din nou pe Sylvie şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Trăind în oraş, simţise lipsa rudelor care nu-i putuseră fi aproape.

Îi fusese dor de legăturile sale de sânge. Şi mai mult ca orice, îi fusese dor de sora ei.

— Să fii atentă în privinţa mamei, o avertiză Sylvie. Să nu aduci vorba de trecut şi de alte chestii asemănătoare, bine? Nu are voie să se necăjească prea tare.

— N-am s-o necăjesc, spuse Jane.

— Bravo. Pentru că n-ar putea suporta.

— În regulă.

— Bănuiesc că în cutia aceea e un tort, spuse Sylvie, aruncând o privire fugară spre poala lui Jane.

— Da.

— *Ai uitat* că mama suferă de diabet?

Jane nu răspunse. Cele mai recente amintiri cu mama ei erau acele momente când o vedea injectându-şi singură insulina. Apoi îşi mai amintea că mama mânca uneori prăjituri, bucăţele de plăcintă, feliuţe de chec. Nu cu regularitate, ci doar uneori.

— Am dorit să-i aduc şi eu ceva. E singurul lucru pe care ştiu să-l prepar…

— E foarte uitucă – nu-şi administrează niciodată insulina dacă nu mă ocup eu de asta.

Picioarele nu o mai susţin. De-abia păşeşte. De aceea s-a umplut de vânătăi. E în declin, Jane… Vocea lui Sylvie se frânse.

— O să o scoatem noi la capăt, Syl, spuse Jane. Se uită fix în ochii surorii sale.

Legătura lor era una veche şi nu avea nevoie de cuvinte, în realitate, cuvintele rămaseră nerostite. Fără a mai rosti o vorbă, ele se urcară în maşină. Sylvie deschise aparatul de radio, alegând un post ce transmitea muzică clasică. Jane potrivi frecvenţa, apoi privi pe geam, în timp ce ţinea mai departe în poală cutia aceea albă de tort.

Îşi fixă atenţia asupra ferestrelor, a caselor şi a maşinilor, asupra figurilor celor care treceau în clipa aceea pe trotuar. Se simţea neajutorată. Trecuseră abia zece minute de când sosise în Twin Rivers şi deja făcuse ceva care nu era pe placul lui Sylvie. Jane nu ştia sigur unde să-şi întoarcă privirea, însă ştia sigur că se săturase deja de trecut.

Chiar dacă Sylvie nu-i va împrumuta maşina, ea tot avea să plece mâine la Crofton.

2

Margaret stătea în pat, cu tăviţa aceea albă aşezată peste picioare, holbându-se la cel mai arătos tort pe care îl văzuse vreodată.

— E prea ocupat ca să-l mănânci, spuse ca cu mâinile împreunate ca la rugăciune.

— Frumos, o corectă Sylvie.

— Da, spuse Margaret, uitându-se atentă la el. Tortul avea forma unui cuib de păsărele.

Rămurele maronii împletite laolaltă, beţişoare

de zahăr aşezate pe margine şi în vârf - iar înăuntrul acestuia se odihneau trei ouă albastre.

— Un cuib de prihor. Ridică privirea spre Jane. Şi l-ai adus cu tine tocmai de la New York?

Jane aprobă. Părea atât de slăbită. Pielea îi era palidă, aproape translucidă.

Părul ei era tăiat drept, ajungându-i până la umeri. Bătea în nuanţe de negru, la fel ca şi acele rămurele ale cuibului. Alături de ea, părul blond al lui Sylvie era plin de strălucire.

— Nici nu-mi vine să cred că tu eşti cea care l-a pregătit, spuse Margaret. Îşi plimbă degetul pe marginea tortului, aşteptându-se să găsească doar nişte iarbă uscată, însă descoperi glazura moale şi blatul prăjiturii. Tocmai se pregătea să-l lângă, când Sylvie se repezi spre ea cu un tifon.

— Sylvie!

— Azi ţi-a crescut glicemia, mamă, spuse Sylvie, ştergând-o pe deget.

Poţi doar să-l admiri, bine?

— Cine vrea doar să *admire* un tort? întrebă Margaret, jignită şi ruşinată, întorcându-şi privirea către Jane. De ce te-ai mai străduit să-mi pregăteşti un tort, dacă tot ştiai ca nu-l pot mânca?

— M-am gândit că o singură felie nu o să-ţi facă rău, spuse Jane.

Avu loc un ritual familial lipsit de vorbe. Fetele se priviră una pe alta, Margaret zâmbi larg, iar Sylvie sfârşi prin a ridica din umeri.

— O bucată. Una mică.

Jane făcu onorurile. Folosindu-se de lopăţica de argint veritabil pentru tăierea prăjiturilor, una cu filigran care îi amintea lui Margaret de ziua

căsătoriei ei cu tatăl fetelor, ea tăie cu îndemânare o bucăţică subţire de tort pe care o aşează pe farfurioară. Apoi tăie două bucăţi ceva mai mari pentru ea şi sora ei, asigurându-se că Sylvie va primi o porţie care să conţină şi un ou albastru.

— Un tort vechi de două zile prezintă şi el un avantaj, spuse Jane, rânjind. E mult mai uşor de porţionat.

— Mmm, spuse Margaret, aşezând pe limbă o bucată rece de cremă. E delicios.

— Este, aprobă Sylvie.

Jane zâmbi, satisfăcută. Mâncară în linişte. Margaret nu mai avusese de multă vreme parte de o asemenea tratаţie.

— Am o întrebare, începu Margaret. De ce au fost aşezate aici trei ouă?

— Nu ştiu, spuse Jane. Cred că m-am dus cu gândul la migraţie… la zborul spre alte zări şi la întoarcerea acasă. Aşa cum fac păsările.

— Era mult mai logic să fie două. Unul pentru tine, unul pentru Sylvie. Puişorii mei.

— Puişori, spuse Sylvie, uitându-se zâmbind spre sora ei. Mama ne spune „puişori”.

Îţi mai aminteşti de vremea când ne spunea „păsărele”?

— Dar de ce sunt *trei* ouă? întrebă Margaret, în timp ce un gând nu-i dădea deloc pace, obligând-o să pună o întrebare pe care nu ştia sigur de ce o formulează. Doar eu am doar două fete.

— Unul pentru Jane, unul pentru mine şi unul pentru tine, încercă Sylvie.

— Pentru aspect, cred, spuse Jane.

— Da, spuse Sylvie, arată deosebit de artistic.

— Sau unul e pentru bebeluşul pierdut, spuse Margaret.

Jane nu scoase o vorbă. Nici nu ridică privirea şi nici nu se opri din mâncat. Margaret rămase pe gânduri şi o privi cum adună cu furculiţa firimiturile de culoare galbenă, ducându-le apoi la gură.

— Vezi ce se întâmplă? întrebă Sylvie acuzator. Zahărul e dăunător pentru ea.

Luă farfuria goală din mâna lui Margaret şi o aşeză cu zgomot pe birou. Apoi se duse la lada cu sertare ce fusese transformată în dulăpior pentru medicamente, răscolind înăuntru după aparatul de măsurare a glicemiei.

— Chiar mă simt puţin ameţită, spuse Margaret, bucuroasă că se poate rezema de un teanc de perne. Acestea erau aranjate cu grijă, de un alb imaculat precum norii, acoperite cu feţe de pernă la fel de albe. Sylvie ştia că mama adoră lenjeria de culoare albă, aşa că ţinuse să-i facă pe plac. Margaret oftă, simţind aceea atmosferă apăsătoare ce le înconjura. Era conştientă că aceasta nu avea legătură cu concentraţia zahărului, ci cu acea stare de tensiune dintre fetele ei.

— Mamă, spuse Jane, lăsând farfuria jos şi apucând-o pe Margaret de mână.

— Scuză-mă, spuse Sylvie, dând-o brutal la o parte, pentru a o înţepa pe Margaret cu lanţeta aparatului Insta-Test.

Margaret închise pleoapele. Oare ce i-a venit să pună întrebarea aceea? De unde i-a venit ideea, până la urmă? Avea două fiice – tot ce-şi dorise ea pe lumea asta. Se revăzu în aceeaşi clipă pe sine,

la vârsta de zece ani, împreună cu Lolly, păpuşa ei cea dragă. Părinţii o scoseseră la un picnic în Watch Hill. Se dăduseră în carusel, se jucaseră de-a valurile, după care cumpăraseră îngheţată de lămâie. Apoi furtuna aceea se ivise din senin, iar părinţii o băgaseră atât de repede în maşină, încât ea o uitase pe Lolly acolo, o lăsase în ploaie, zăcând pe o bancă.

— Am uitat-o acolo, spuse Margaret, tremurând.

— Pe cine, mami? întrebă Jane, ţinând-o mai departe de mână.

— Pe Lolly. Păpuşa mea. Poţi să te duci s-o cauţi?

— Copilaşul tău pierdut? întrebă Jane tristă.

— Încetează, spuse Sylvie.

— Desigur. Mă voi duce s-o caut.

— Trebuie să mănânce şi ea o bucată de tort, spuse Margaret, zâmbind.

— Sigur că da, întări Jane.

— Ia uite, spuse Sylvie, arătând spre datele testerului digital. 241. E mult prea crescută. Mă bucur că am mâncat câte o felie de tort, dar cred că a venit momentul să revenim la dietă, nu-i aşa?

— În mod sigur, spuse Jane. O bătu uşor pe Margaret pe braţ, apoi se ridică în picioare, întinzându-se. Cămaşa ei albă ieşi din perechea de jeans de culoare neagră, lăsând la vedere o bucată de piele din dreptul burţii. Margaret se întinse să o gâdile, iar Jane zâmbi.

— Aşa făceam şi pe vremea când erai mică, spuse Margaret.

Jane dădu aprobator din cap. Privirile li se întâlniră, iar

Margaret avu senzaţia stranie că se întoarce în

timp, când se născuse Jane, primul ei bebeluş… un copil, o păpuşă care abia venise pe lume. Margaret o ţinea strâns în braţe, ori de câte ori avea ocazia. Nu voia să-i mai dea drumul. Privind acum în ochii profunzi ai lui Jane, Margaret ar fi putut să jure că acolo se strânsese înţelepciunea tuturor femeilor de pe acest pământ. Niciun copil de pe lumea asta nu mai avusese o privire atât de pătrunzătoare şi de limpede. Aşa era şi privirea lui Jane în această clipă, deşi…

— Tu eşti un suflet matur.

— Chiar aşa?

Margaret aprobă. Uitându-se fix în ochii fiicei ei mai mari, simţi cum lumea se întoarce cu susul în jos. Sylvie nu spuse nimic, dar Margaret ştia că se uita la ele. Fetele sale erau frumoase – deştepte şi descurcăreţe. Însă puteau fi atât de vulnerabile.

Margaret luă asupra ei toată vina. Era conştientă că într-un anume fel determinase schimbarea fetelor ei. În primul rând, datorită soţului pe care şi-l alesese. Tatăl lor fusese… un bărbat nepotrivit. Un comis-voiajor care călătorea pretutindeni, un bărbat frumos şi plin de şarm, care pleca şi venea după placul inimii sale. Era mai mult plecat. În scurt timp, Margaret îşi dăduse seama că va trebui să muncească pentru a-şi întreţine familia. Pentru că absolvise la Şcoala Salve Regina, se întorsese la măicuţe şi le ceruse sfatul. Ele îi sugeraseră să aleagă cariera de profesoară, absolvind un institut de învăţământ superior, în timp ce îşi va căuta un serviciu cu jumătate de normă, poate chiar la o şcoală din oraş.

Margaret făcuse întocmai. Se înscrisese la

Universitatea din Rhode Island, absolvind această instituţie în timp ce lucra ca profesoară suplinitoare la Şcoala Elementară Audubon. Mama ei, slavă Cerului, locuia în apropiere, astfel că fetele îşi petreceau după-amiezile în casa bunicii lor. Ce-ar fi făcut Margaret fără sprijinul mamei? Nici măcar nu-şi putea imagina…

Fetele avuseseră parte de o viaţă frumoasă, fără nicio îndoială. Tatăl lor le părăsise când Jane împlinise unsprezece ani, iar Sylvie nouă ani. Margaret era convinsă că plecarea lui le rănise profund, însă ştia că rănile acelea nu erau mai grave decât cele provocate de toate acele lovituri şi pedepse la care le supusese în vremea când le fusese alături. Beţiile, aventurile cu femei, plecările lui de acasă; toate acele certuri dintre el şi Margaret; toate acele dăţi când ele fuseseră nevoite s-o consoleze pe mama lor, devenită o mare de lacrimi.

Margaret se consolase şi singură ştiind că fetele primiseră toată dragostea din partea ei şi a mamei sale… şi că ele avuseseră rezultate excelente la şcoală şi, în general, în tot ceea ce întreprindeau. Rebeliunea bruscă a lui Jane le luase prin surprindere.

Acum, privind atent în ochii albaştri ai lui Jane, Margaret se întreba la câte evenimente fuseseră ele oare martore. Manhattan i se părea un loc atât de îndepărtat, la mii de kilometri distanţă, o alegere atât de stranie pentru o copiliţă care iubise atât de mult păsările şi natura…

— Pe unde ai fost până acum, iubirea mea? se auzi Margaret întrebând.

— Mi-am trăit viaţa, spuse Jane blând.

Sylvie expiră aerul din plămâni.

— Însă acum eşti acasă, spuse Margaret.

— Da, sunt, confirmă Jane.

Se părea că niciuna nu mai avea nimic de adăugat. Niciuna dintre ele nu mai rosti o vorbă măcar. Margaret era mulţumită, închise ochii, simţind încă gustul zahărului în colţul gurii, în timp ce se gândea mai departe la Lolly. Iubise la nebunie acea păpuşă. Nimeni nu va şti niciodată cât de mult îi lipsea. Oh, cât de mult o jelise în acea primă noapte…

— Pot să iau şi eu maşina? întrebă Jane.

Sylvie stătea în picioare în faţa chiuvetei, spălând farfuriile de tort. Apa cu detergent îi ajungea până la coate.

— Nu cred că eşti trecută pe tichetul de asigurare, spuse Sylvie.

— Tichetul de asigurare?

— E pe numele mamei.

— Dar tu te urci la volanul ei, nu?

— Da, pentru că eu locuiesc în aceeaşi casă.

— Ei bine, spuse Jane, zâmbind, încă mai am şi eu o cameră în casa asta. Companiile de asigurări, oricare ar fi ele, ar putea crede că tocmai mă pregătesc să mă mut acasă. Bănuiesc că, dacă va fi necesar, vom putea dovedi că locuiesc şi eu tot aici. Ce s-a întâmplat cu maşina ta?

— Am vândut-o, spuse Sylvie, întinzându-i lui Jane o farfurie ca s-o şteargă. Când am plecat de la bibliotecă, mi-am dat seama că va trebui să strâng cureaua.

— Tu adorai maşina aceea, zise Jane. Acum trei ani, pe post de felicitare de Crăciun, sora ei îi expediase câteva fotografii în care apărea la

volanului unui bătrân şi verde MGB, o decapotabilă, purtând o căciuliţă de crăciuniţă.

Sylvie ridică din umeri.

— Maşina mamei e tocmai potrivită. Ne duce acolo unde avem nevoie. Oricum, decapotabila nu era deloc practică.

Jane şterse şi ultima farfurie. Fusese surprinsă să afle că Sylvie îşi cumpărase un automobil atât de uimitor: de producţie britanică, extravagant, neaşteptat şi deloc practic.

Jane fusese nespus de fericită, aflând că Sylvie îşi achiziţionase un model atât de romantic, ca acum să se simtă de-a dreptul sfâşiată descoperind că fusese nevoită să-l vândă.

— În fine, te superi dacă împrumut şi eu dubiţa? întrebă Jane din nou.

Sylvie aşează farfuriile în dulap. Ţinea buzele strânse, ca şi cum încerca să găsească vreun alt motiv pentru care Jane nu putea lua maşina. Jane se aplecă peste tejghea, aşteptând.

— Nu. E prima ta seară petrecută acasă… Credeam că eşti obosită. Însă poţi s-o iei.

Jane apucă cheile şi o porni către uşă. Îşi luă haina de piele din cuierul de lemn de stejar, îmbrăcând-o cât ai clipi. Simţea o greutate în piept, fiind convinsă că Sylvie aştepta să fie întrebată dacă vrea s-o însoţească.

— La urma urmei, unde te duci? întrebă Sylvie. S-a lăsat deja întunericul…

— Fac o tură. Arunc o privire prin împrejurimi, spuse Jane, sprijinindu-şi mâna pe ivărul clanţei. Dacă se uita în urmă, dacă întâlnea privirea lui Sylvie, va fi obligată s-o invite să o însoţească. Inima începu să îi bată cu putere. Presimţi că

Sylvie voia să mai adauge ceva, ori să o avertizeze. Însă nu se uită înapoi şi, înainte ca Sylvie să mai adauge ceva, Jane se strecură repede pe uşă.

Luna plină era deja sus pe cer, un disc de aur care strălucea puternic printre crengile copacilor. Dylan lucra mai departe, încercând să facă cât mai mult posibil înainte ca seva să pornească din nou să lucreze. Îşi petrecuse toată ziua curăţind ramurile moarte sau crescute în exces, tăindu-le pe cele care împiedicau dezvoltarea celorlalte, îndepărtându-le pe cele mult prea înalte, ori pe cele ce se lăsau la pământ.

Chiar şi în întuneric, putea observa, ajutat de lumina lunii, că pomul pe care îl curăţase fusese aranjat cu pricepere, nemaiavând acea încrengătură de ramuri în coroana sa.

A aranja o livadă cu meri semăna, oarecum, cu efortul depus pentru a face ordine în univers. De aceea, munca asta îi amintea de rigoarea legii. Era ca şi cum ai transforma ceva rebel şi excesiv, care e, în acelaşi timp, încurcat şi periculos, în ceva care poate fi un exemplu de bunătate. Dylan îşi amintea că şi el avusese cândva asemenea idealuri. Un soi de amestec cosmic de speranţă şi prostie.

Ridicând mai întâi scara şi punându-şi apoi cele două fierăstraie pe umăr, o porni către casă. Solul era încă tare şi, ori de câte ori punea piciorul în pământ, simţea o durere ascuţită în partea din spate a piciorului beteag. Uneori, simţea până şi glonţul – fragmentele acelea de metal care rămăseseră înăuntrul femurului.

Îşi spuse că trebuie să înceteze cu toată această

autocompătimire, gândindu-se mai bine la Isabel. Nu era asta o dovadă a ceea ce avea să urmeze? Mintea lui alerga de colo-colo, superactivă după o zi întreagă de singurătate, urcat pe scara aceea. Dacă ar fi avut pe cineva alături cu care să converseze, ar mai fi fost nevoit să aibă aceste jalnice conversaţii cu sine însuşi?

Se gândi să facă un popas la casa fratelui său. Familia acestuia locuia în aceeaşi direcţie, la o distanţă de doar cinci sute de metri. Erau apropiaţi, iar Dylan îi respectase întotdeauna rolul de frate mai mare. Mai mult ca sigur că cinaseră deja; Eli se ocupa, probabil, de spălatul veselei, iar Sharon o ajuta pe Chloe să-şi facă temele.

Asta era, de fapt, partea care îl făcu să se înfioare, dându-şi seama că nu are dispoziţia necesară, tocmai în seara asta, pentru a le face o vizită. Văzând-o pe Chloe, atât de emoţionată din pricina testului dat la istorie sau a calificativelor excelente, ori a oricărui alt eveniment petrecut în viaţa ei, ascultând-o cum exersează la vioară, în timp ce-i spune pe nerăsuflate şi cu entuziasm: „Unchiule Dylan! Ascultă bucata asta! Mozart!”, era, deseori, mai mult decât putea Dylan să îndure. Acum, când simţea în aer prezenţa primăverii şi a lui Isabel, era unul dintre momentele acelea.

Auzind zvon de paşi, Dylan încetini. Se uită în jur, întrebându-se cine ar putea fi în livada lui. Poate câţiva copii năzdrăvani care intraseră să fure mere; pe timpul verii, obişnuiesc, uneori, să se oprească aici, folosind locul acesta ca şi cum ar fi un soi de Grădină a îndrăgostiţilor; în aprilie, când zăpada s-a topit deja, certăreţii nespălaţi ar

întoarce locul acesta cu susul în jos. Dar acum era abia martie. Era încă mult prea frig.

Luna se ivi mai mare pe bolta cerului, luminând mai bine vârful pomilor, iar Dylan dădu cu ochii de cerb. Cerbii albi şi urşii negri apăreau adesea pe pământurile lui. Obişnuiau să mănânce fructele direct din copaci, în anotimpul călduros sau zdrobite în zăpadă, din cauza rafalelor de vânt din timpul iernii. Acum, uitându-se la cerbul acela înalt, lui Dylan i se opri respiraţia.

De obicei, cerbii umblau în cete, însă acesta era singur. Oare unde îi era familia? Dylan numără ramificaţiile coamelor: zece.

Era masiv şi matur. Avea o înfăţişare mândră, stând acolo, în bătaia razelor de lună, privindu-l pe Dylan drept în ochi. Doi masculi care se înfruntau faţă în faţă. Cui aparţinea acest teritoriu, la urma urmei?

Se auzi din nou acelaşi fâşâit şi imediat îşi făcură apariţia o căprioară şi doi pui de cerb. Cerbul făcu o tură în jurul acestora, încercând să-i protejeze. Piciorul lui Dylan zvâcni, iar umărul se gârbovi de durere sub greutatea fierăstraielor. Rămase mult timp cu privirea pierdută, atent la familia de cerbi, până când imaginea începu să devină din ce în ce mai neclară, iar el se întrebă dacă fusese o imagine reală sau de vină fusese lumina lunii care îi jucase o festă.

Luna era acum rotundă şi albă, luminând mai intens pe cerul limpede şi negru. Mama lui spusese întotdeauna despre luna ce apărea pe cer în martie că este „Luna Plină a Cocoşilor”. Ea iubea această perioadă, deoarece îi plăcea la nebunie cântecul cocoşilor care vestea sfârşitul

iernii. Profesoară de biologie la liceu, fusese, de fapt, o fiinţă cum rar întâlneşti, având un respect deosebit pentru ştiinţă şi iubind lumea legendelor.

„Limbajul cocoşilor este unul complex”, mărturisea ea. „Fiecare sunet al cântecului are o semnificaţie aparte, el făcând dovada inteligenţei păsării. Cocoşii sunt loiali şi devotaţi familiei lor. Ei îşi venerează strămoşii, umblând liberi prin lume, lucrând cel mai bine când sunt organizaţi în triburi – sau în consilii. Ei sunt purtătorii sufletelor de la întuneric către lumină.”

Nemişcat, cu ochii ţintă la Luna Cocoşilor, Dylan îşi miji ochii şi ascultă atent. Percepu de jur împrejur zgomotul brotacilor care orăcăiau; iar în depărtare auzi cântecul cocoşilor. Voia să fie ceva real, să fie adevărat că sufletele sunt purtate…

Brusc, auzi zgomotul unui automobil. Pământul lui se afla la capătul unui drum de ţară, zona fiind arareori circulată. Poate că era Chloe pe care o aducea acasă mama prietenei sale Mona sau ceva de genul ăsta. Ieşind la drum, el zări lumina farurilor.

Maşina se deplasa cu viteză mică. El străpunse întunericul cu privirea, zărind strălucirea siluetei unei dubite mici de culoare albastră. Geamurile erau lăsate; putea auzi muzica. Emmylou Harris. Zări o femeie la volan, cu părul negru, încadrându-i obrajii, în timp ce unul dintre braţe îi atârna dincolo de geam, iar umărul înfăşurat în piele neagră strălucea în bătaia lunii.

Pentru o fracţiune de secundă, păru că părul ei se mişcă înapoi, atunci când ea privi în urmă, dând cu ochii de el. Rămase ţintuit locului, aidoma cerbului. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar apoi

femeia acceleră şi o luă repede din loc. Deşi nu o mai văzuse niciodată, i se păru că o cunoaşte de undeva.

Continuându-şi drumul spre casă, prin livadă, rămase cu gândul la umărul acela scos în afara geamului. Era frumos şi subţire, negru-albăstrui, ascuţit şi pregătit să-şi ia zborul: la fel ca şi o aripă de cocoş.

Jane descoperi casa.

Cum nu mai condusese de multă vreme, fusese nevoită să-şi facă o copie a zonei după MapQuest, consultând Internetul. Tot ce avusese de făcut fusese să scrie numele de botez, oraşul şi regiunea: Chadwick, Crofton, Rhode Island, iar computerul îi oferise imediat o hartă completă a zonei, alături de direcţiile de mers. Apăsând apoi un alt buton, putuse cerceta zona aşa cum se vedea ea de la înălţime.

De-a lungul anilor, ori de câte ori venise în vizită în Rhode Island, cercetase cartea de telefoane, căutând acolo numele. Îşi cumpărase apoi o hartă a văii Twin Rivers, localizase strada respectivă, aceasta fiind poziţionată la capătul unei întinse zone verzi – livezi şi o zonă forestieră de stat. Iar apoi venise până aici cu maşina. Exact înainte să se mute la New York. Fusese atât de mult timp plecată – paisprezece ani –, încât uitase şi pe unde anume trebuie să o ia.

MapQuest se dovedise a fi o adevărată mină de aur o imagine aeriană de dată recentă a casei respective, atât de confortabil aşezată la capăt de drum, situată chiar la sfârșitul unei livezi imense, împânzită de pâraie, de heleşteie şi de un milion de meri cât se poate de înalţi. Browserul păruse

derutat din pricina numelui „Chadwick”; se părea că în Crofton locuiau mai multe familii cu acelaşi nume, inclusiv profesoara de ştiinţe, doamna Virginia Chadwick. De asemenea, în afară de Eli şi Sharon, mai exista cineva care purta numele de Dylan şi care locuia pe aceeaşi stradă.

Însă casa pe care o căuta Jane în seara aceasta, în timp ce conducea pe drumul pustiu, era cea a lui Eli şi a lui Sharon. Mâinile îi tremurau pe volan. Mirosul merilor îmbăta aerul – inflorescența lor ivindu-se până la cea din urmă ramură un roz-argintiu sclipea în bătaia lunii, în timp ce merele târzii de iarnă prinseseră a fermenta sub omăt.

Mirosul era înţepător, călduţ şi alcoolizat, la fel ca al cidrului dens. Ea se simţea de-a dreptul ameţită la gândul că revenea într-un loc în care n-ar fi trebuit să se afle niciodată.

Aruncă o privire spre livadă, la acei meri golaşi şi minunaţi, cu rădăcinile lor adânc înfipte în pământ, ca şi cum ar fi sperat şi s-ar fi rugat ca aceşti copaci să o poată reţine şi pe ea.

Un bărbat o privea fix.

Inima aproape că i se opri, în clipa când dădu cu ochii de el. Era înalt, purta barbă, avea o siluetă foarte subţire şi umeri laţi; stătea cocoşat sub povara scăriţei şi a unui fierăstrău, ambele unelte strălucind în bătaia lunii. Ochii lui priviseră spre ea, fără să clipească, de parcă ar fi fost paznicul livezii.

Jane îşi simţea gura uscată, ca şi cum el ar fi surprins-o furişându-se pe acolo. Expresia bărbatului rămăsese nepăsătoare, dar îşi imagină că în adâncul inimii lui era tot atâta dezaprobare ca în cea a lui Sylvie, ori a mamei ei.

Apăsând pedala, ea mări viteza, trecând pe lângă o fermă dărăpănată, ce părea a fi abandonată. Apropiindu-se tot mai mult de destinaţie, de casa pe care o văzuse de atâtea ori pe Mapquest, pe care o vizitase atât de des cu ochii minţii, simţi cum inima îi bate puternic, gata să-i sară din piept. Parcă în faţa casei cu numărul 114, pe Bara Swallow Way, rămânând cu ochii fixaţi asupra ei.

Casa era la fel de mică şi de albă. Avea aceleaşi jaluzele verde-închis. Ceva nou: o ghirlandă de măceş atârnată pe uşa principală. Cutia de scrisori era acum vopsită în albastru, iar cuvintele: „Familia Chadwick” fuseseră frumos caligrafiate cu vopsea albă. La parter, luminile erau aprinse. Sus, lumina răzbătea de la o singură fereastră, cu perdele roz. Jane o privi multă vreme; înfăţişarea casei demonstra că acolo locuiau nişte persoane cumsecade. Respiraţia ei avea acum un ritm aproape normal.

Sau măcar atât de normal, cât ar fi fost posibil în cazul lui Jane; resimţise întotdeauna un soi de ghem, situat între gură şi inimă, ca şi cum ceva s-ar fi rupt înăuntru şi nu mai putea fi remediat. Se gândea că ar putea fi vorba de un ceas căzut de pe raft, apoi îşi imagină două mâini care păreau să se mişte dorind să oprească timpul în loc, dar înăuntru se auzi imediat un zornăit

— Ca şi cum o parte total inutilă s-ar fi defectat, rămânând însă blocată în interior.

Auzea acest zornăit chiar în aceste clipe, mai puternic ca niciodată. Îi era greu să inspire, dar şi să expire aerul. Ştia că ceva se frânsese în adâncul fiinţei ei, cu mult, mult timp în urmă.

Humpty Dumpty nu fusese niciodată poezia sa favorită; nu dorise niciodată să creadă că lucrurile mai pot fi puse din nou la locul lor.

Aici toate lucrurile păreau să fie la locul lor.

Prezenţa lui Jane n-ar fi fost benefică nimănui. Dăduse dovadă de egoism – parcă şi auzea vocea mamei ei întrebând-o: „Vrei să fii egoistă? Vrei să distrugi viaţa tuturor?”

Nu. Răspunsul era nu. Nu voia asta. Nu o dorise niciodată. De aceea alesese să devină brutar, ca să poate face viaţa oamenilor mult mai dulce şi mai fericită. Ca să coacă torturi de nuntă şi plăcinte pentru Ziua Recunoştinţei şi prăjiturele pe care copiii să le poată lua cu ei în prima lor zi de şcoală sau care se pot servi la cafea, la o întâlnire între prieteni, dar mai ales torturi aniversare. Superbele, minunatele, mult visatele torturi care amintesc de zonele împădurite şi umede din Amazon şi de castelele din basm şi de transatlanticele ce străbat oceanul şi de ouăle ce se odihnesc în copaci, într-un cuib de păsărele…

Toate astea alcătuiau meşteşugul lui Jane.

Pornind pe partea carosabilă, ea făcu cale întoarsă. Se opri o clipă, uitându-se atent la perdelele de culoare roz. Se întrebă ce fel de tort îi pregătesc ei la aniversare lui Chloe – pentru că acesta era numele ei.

Trase adânc aer în piept, gândindu-se la bărbatul din livadă. Se întrebă dacă era vorba de Eli sau de Dylan. Oricum ar fi, întâlnirea cu el îi făcuse bine. Avusese senzaţia că o supraveghease…

Oamenii simt nevoia să fie supravegheaţi.

Luând-o uşor în josul străzii, se trezi că se uita

atent la discul lunii, chiar în locul în care îl zărise pe el Ar fi vrut să-i dăruiască un zâmbet. Dar el nu mai era acolo. Aşa că ea acceleră puţin, dorind să ajungă la Now-Mart înainte de ora închiderii.

Voia să-i cumpere mamei ei o păpuşă. Să ia locul celei pe care o pierduse...

3

În fiecare primăvară, pisicile sălbatice aveau pui. Asta era, după părerea lui Chloe Chadwick, cel mai mare avantaj pe care îl aveai locuind la capătul unei livezi. Pisicile ieşeau afară pe timpul nopţii pentru a dansa în lumina lunii; părinţii săi, atunci când le vorbise despre lucrul acesta, o corectaseră, explicându-i că acele pisici ieşiseră pur şi simplu să vâneze, urmărindu-şi prada. Însă Chloe era convinsă că părinţii săi greşeau.

Va privi pe fereastra camerei sale, fiind convinsă că va fi martora unui sălbatic, magic, romantic bal al felinelor.

De-a lungul anilor, Chloe îşi împărţise traiul cu unele dintre aceste pisici. Nu putea însă spune că erau animalele sale de companie, lucrurile petrecându-se exact invers. Pisicile fuseseră cele care o învăţaseră cum să escaladeze un copac, cum să urmărească păsările, cum să se năpustească brusc asupra hranei, dar şi să stea nemişcată, indiferent de ce s-ar fi petrecut înjur, indiferent de ceea ce ar fi simţit în adâncul ei.

Imediat ce venea de la şcoală, umplea o tigaie cu mâncare uscată pentru pisici. Sunetul acesteia atrăgea o mulţime de pisici, iar ele apăreau din iarba înaltă, dintre tufişurile acele binecuvântate,

de pe sub maşină şi din spatele hambarului, pentru a se învârti apoi în jurul gleznelor ei.

— Salutare tuturor, spuse ea, aşezând tigaia cu coadă pe pământ. Pisicile începură să miaune cu putere, dându-se la o parte una pe cealaltă. Ea le privi atentă, aşteptând ca ele se se apuce de mâncat. Unele se puseseră repede pe treabă, fiindu-le foame, altele o luară din loc.

— Nu le poţi obliga pe pisici să renunţe la came numai pentru că tu ai procedat astfel, îi atrăgea atenţia mama ei, în timp ce planta panseluţe în grădină.

— Şi de ce nu pot?

— Chloe, pisicile sunt carnivore. Leii? Tigrii?

Chloe le schimbase recent meniul, mergând la magazinul alimentar din apropiere, la raionul destinat alimentelor naturiste. Alesese un meniu ceva mai scump, dar meritase efortul: mâncare vegetariană pentru pisici.

— Trebuie să rămân fidelă propriilor mele principii, rostea ca cu încăpăţânare.

— Şi în tot timpul acesta, vrei ca pisicile să moară de foame.

— Nu vor muri de foame, mamă. Sunt pisici sălbatice de livadă. Când se vor apuca să danseze, vor şi vâna.

— Şi tu nu vei avea nimic împotrivă atunci când vor vâna şoareci? întrebă mama ei, ignorând comentariul acela despre dans.

— Vânătoarea e obiceiul *lor,* nu al meu. Eu nu vreau să le dau mâncare pe bază de oase şi came de porc. Ştiai că şi porcii sunt la fel de inteligenţi ca şi delfinii?

— Ştiu, ne-ai mai spus, zise mama ei,

scormonind pământul.

Chloe o privi fix. Stând în genunchi lângă peretele din faţă, mama purta pe cap o pălărie de pai cu boruri largi, decorată cu o frumoasă panglică albastră. Purta saboţi pentru grădinărit, de culoare verde, şi mănuşi înflorate din piele de căprioară. Îşi aşezase uneltele într-un coş adânc – unul pe care îl numea „tigaie”-, acesta având un mâner ce atârna graţios pe braţul ei. Panseluţele erau poziţionate la o distanţă perfect egală unele de altele, ca şi cum mama ei folosise un metru de grădină imaginar. Îi plăcea ca totul să arate bine şi să fie în perfectă ordine.

— Porcii îşi petrec viaţa în cocina lor, spuse Chloe pe un ton periculos, stând atât de înghesuiţi, încât dacă au mâncărimi la picioarele din spate, nici măcar nu pot să se întoarcă pentru a se scărpina.

— Ajunge, Chloe.

— Ce avem diseară la cină?

Niciun răspuns. Mama îşi continuă treaba – pentru a înfrumuseţa grădina aşa cum şi arăta ea, de fapt. Narcise albe şi galbene, albăstrele care înfloriseră peste tot. Peste o săptămână şi ceva, merii şi liliacul aveau să înflorească şi ei.

— Mamă?

— Piept de pui, răspunse mama sa.

— Ştii că puii îşi duc aproape întreaga viaţă…

— Destul! spuse mama ei. N-ai decât să mănânci o salată şi o porţie de cartofi copţi. În regulă?

— Trebuie să plec la serviciu, spuse Chloe. Am să mănânc acolo salata.

— Credeam că marţea ai zi liberă.

Oare vorbeau aceeaşi limbă? Oare locuiau sub

acelaşi acoperiş? Oare mama ei se simţea bine? Chloe făcuse schimb cu Marty Ford pentru ziua de sâmbătă şi ştia sigur că îi vorbise mamei despre lucrul acesta. Auzise spunându-se că oamenii în vârstă îşi pierd memoria – începeau să uite, nefiind capabili să reţină ordinea lucrurilor –, cum ar fi, de exemplu, programul pe care îl au sau unde anume le sunt pantofii. Mama ci avea cincizeci şi doi de ani – fiind mai în vârstă decât mamele unora dintre prietenele sale –, dar era încă mult prea tânără pentru aşa ceva, nu?

— De obicei, astăzi am zi liberă, însă Marty m-a rugat să facem schimb, spuse Chloe încet. Se uită cu atenţie la mama sa, vrând să ghicească dacă nu cumva ceva nu era în regulă cu ea. Mereu se temuse că părinţii săi s-ar putea îmbolnăvi – că ar putea, pur şi simplu, să nu mai respire, ca apoi să dispară. Pe vremea când era foarte mică, obişnuia să se oprească la marginea patului lor, pentru a le urmări piepturile mişcându-se când în sus, când în jos, asigurându-se astfel că încă respirau. Certurile lor se desfăşurau întotdeauna în spatele uşilor închise, dar erau tare aprige, iar ea să temea că unul dintre ei ar fi putut să moară pe neaşteptate, din pricina furiei aceleia grozave şi şuierătoare.

— Aşa este, spuse mama ei pe neaşteptate, privind-o. Mi-ai spus. Am uitat. Aşteaptă puţin, am să te duc eu până acolo.

— Voi lua bicicleta, propuse Chloe.

— Nu, scumpo, spuse mama sa. Când te vei întoarce, va fi deja întuneric, şi tu ştii că nu vreau să circuli cu bicicleta la ora aceea.

— În curând, îmi voi lua permisul.

— Ei bine, nu e nevoie să ne grăbim în privinţa asta.

— Ba da, trebuie să…

— Mai vedem noi. Abia ai împlinit cincisprezece ani – trebuie mai întâi să urmezi nişte cursuri. Ea zâmbi, ridicându-se în timp ce Chloe îi dădea o mână de ajutor pentru a ieşi din grădiniţă.

— Arată tare drăgălaş, spuse Chloe, arătând spre acele panseluţe firave.

— Mulţumesc, zise mama ei, în timp ce scutura pământul de pe mănuşi.

— De ce le-ai plantat? întrebă Chloe. Doar avem în jur atâtea plante sălbatice! Şi merii sunt pe punctul de a da în floare! Chestiile astea sălbatice sunt atât de frumoase, nu e nevoie să faci absolut nimic…

— Plantele necultivate nu sunt neapărat frumoase. Livada nu mai e nici ea ca altădată, spuse mama ei, înălţând capul spre copacii aceia cu ramuri încâlcite. Şi, oricum, nu ne aparţine nouă. Unchiul tău se străduie din răsputeri să o salveze, însă e o bătălie deja pierdută. A fost neglijată prea multă vreme.

Chloe se uită atentă la copaci. Îi auzise pe părinţii ei discutând, declarând că unchiul Dylan nu vrusese să lase de izbelişte livada familiei sau orice altceva care poate ar fi fost mult mai bine să moară. Ei ar fi preferat să renunţe la ea, înlocuind-o cu câteva case modeme şi luxoase. Aşa ar fi obţinut un câştig mult mai mare.

Chloe simţi o durere în piept; ştia că dorinţa unchiului Dylan de a readuce la viaţă livada avea legătură într-un anume fel cu pierderea mătuşii Amanda şi a lui Isabel. Inima ei se umflă brusc,

gândindu-se la toţi aceşti meri golaşi şi bătrâni, la păsările care-şi aveau cuiburile pe ramurile lor, la pisicile sălbatice care vânau printre ei, la moartea mătuşii şi a verişoarei sale.

Isabel; cât de mult îşi dorise Chloe să aibă o soră. Isabel locuise în New York, dar obişnuia să vină în Rhode Island în timpul vacanţelor, pentru a-şi vizita bunica, şi rămânea aici timp de o săptămână. Bunicul lor încă mai trăia pe vremea aceea; el fusese proprietarul livezii. Avea o grămadă de oameni care lucrau pentru el – culegând merele, preparând cidrul – ca apoi să vândă totul la stand.

După moartea lui Isabel, Chloe nu mai rostise nicio vorbă timp de o lună. Se simţea ca şi cum cineva îi smulsese inima din piept; nu-şi mai dorea să trăiască după o asemenea pierdere. Voia pur şi simplu să zacă, se simţea ca şi cum ar fi fost tăiată în două, aşa cum se întâmplă cu păpuşile de hârtie. Lumea din jur murmura, spunând că suferise un şoc. Nu-şi mai amintea prea multe lucruri din vremea aceea, cu excepţia unchiului Dylan care stătea pe marginea patului ei, ţinând-o strâns de mână.

— Părinţii tăi te iubesc, îi spusese el. Aşa cum o iubesc şi eu pe Isabel.

Chloe avea atunci unsprezece ani, dar parcă devenise din nou un bebeluş, înţelegând lucrurile într-o manieră ceva mai diferită, aproape primitivă. Cuvintele nu-şi mai aveau rostul, îl privise drept în ochi – aşa cum proceda şi Isabel –, întinzând braţul pentru a-l mângâia pe obraz. Barba lui ţepoasă îi înţepă buricele degetelor.

— A murit, rostise ea, cu vocea tremurătoare,

primele cuvinte după săptămâni de tăcere.

Unchiul Dylan scuturase din cap.

— Niciodată. Când iubeşti pe cineva, atunci acele fiinţe nu mor niciodată.

— Nu-i adevărat, spusese Chloe, izbucnind în lacrimi, ca şi cum ar fi ştiut mult mai bine decât el ce înseamnă să pierzi şi să duci dorul cuiva, deşi nici ea nu ştia cum de era posibil aşa ceva. Ea s-a dus, continuase ea plângând. A murit… Cuvintele deveniseră brusc precum o gaură neagră, ducând-o înapoi în lumea aceea fără grai, aceeaşi gaură neagră care o făcuse să dispară şi pe mama ei adevărată. Oare nu m-a iubit de-ajuns? De ce a plecat? Oh, Chloe amestecase la un loc toate aceste pierderi…

Unchiul Dylan o ridicase. Părinţii ei apăruseră apoi în spatele lui, iar tatăl ei îl bătuse uşor pe umăr, în timp ce mama ei o luase pe Chloe în braţe. Îşi aducea aminte de nişte şoapte grăbite, de un sentiment de ruşine, ca şi cum ar fi rănit într-un anume fel sentimentele mamei ei. Ea înţelesese, de fapt, că Chloe făcea legătura cu cealaltă fiinţă care dispăruse din viaţa sa, cu adevărata mamă a lui Chloe, cea care o abandonase.

Începând de atunci, unchiul Dylan nu-şi mai răsese barba niciodată. O tundea şi arăta tare bine; era grizonată. Dar n-o mai răsese, iar Chloe ştia foarte bine care era motivul: pentru că fusese mângâiată de către Isabel. Chloe ştia pur şi simplu; nu fusese nevoie să afle de la unchiul Dylan. Isabel îi sărutase faţa aceea ţepoasă, iar unchiul Dylan hotărâse să nu se mai bărbierească niciodată.

Asta era, de fapt, dragostea cea adevărată.

Alergând în casă pentru a se schimba în salopeta de serviciu, Chloe simţi cum inima îi bătea cu putere. Se spălă, liniştindu-se în timp ce îşi clătea faţa cu apă limpede de primăvară, frecând-o cu clăbucii de săpun albi şi moi. Privi atent ochii aceia albaştri, ce o fixau de dincolo de oglindă. Se gândi că dacă ar rămâne aşa pentru multă vreme, ar reuşi să vadă figura mamei ei adevărate, ca apoi s-o întrebe *de ce, cum oare…*

Îşi dăţi faţa, iar apoi o porni spre maşină, o dubiţă nouă-nouţă, ce strălucea de curăţenie. Tatăl ei o spăla în fiecare sâmbătă, mama ei punea în funcţiune, aproape în fiecare duminică, aspiratorul portabil, pentru ca maşina să arate întotdeauna impecabil. Certurile secrete, petrecute „cu uşile închise”, erau uneori îngrozitoare, dar bunurile lor arătau mereu impecabil. Totul părea să aibă legătură cu faptul că mama sa prefera să aibă acele răsaduri ordonate de panseluţe în locul livezii imense, cu arbori nou-născuţi în devălmăşie. Iar Chloe adora pur şi simplu natura virgină şi sălbatică, dorindu-şi să se piardă în adâncul ei. Oare ce căuta ea în mijlocul acestei familii?

Poate că ea era în realitate o pisică. Când era mică, se visa stând într-un cărucior pentru copii în nuanţe de albastru. În spatele acestuia, stăteau părinţii ei, cu mâinile pe mânerul de argint, plimbând-o şi oprindu-se din când în când, pentru a o prezenta vecinilor. Şi apoi tot acel murmur şi starea aceea de şoc a vecinilor, în secunda când îşi dădeau seama că, de fapt, Chloe nu era o fetiţă, nu era nicidecum fiica lor, ci un puiuţ de tigru, cu

dungi negre şi portocalii şi cu doi ochi verzi şi strălucitori – la fel ca şi jucăria aceea de pluş pe care o avea cu ea, în pătuţ.

Acum, în timp ce era condusă cu maşina până la locul unde lucra după orele de curs, adică la cel mai mare magazin alimentar din oraş, ea privea gânditoare dincolo de geam. Mama ei potrivi radioul pe un program ce transmitea o muzică lentă, fiece melodie părând completarea perfectă a unui produs destinat doamnelor. Chloe mormăi. Mama ei zâmbi, ignorând-o.

Chloe începu să se caute prin buzunare. Mai devreme rupsese câteva foi dintr-un carneţel, tăindu-le apoi la dimensiunea filelor unei agende de lucru. În timp ce mama ei conducea, Chloe se apucă să scrie. Câte un rând pe fiecare bucată de hârtie. Mama ei nu-i dădu nici cea mai mică atenţie.

Se gândea probabil că Chloe îşi făcea temele.

Pe partea cealaltă a râului, la distanţă de un oraş, Jane pregătea o coptură. Pusese laolaltă castroanele, tigaia, untul, faina, şi ouăle. O adusese şi pe mama ei jos, pentru a-i fi alături, în ciuda împotrivirii lui Sylvie.

— Te simţi bine, mamă? întrebă Jane, potrivind între timp cantitatea de făină.

— Oh, sunt bine, scumpo, spuse Margaret, rotindu-şi privirile în jur. Şedea în faţa mesei, strângând la piept noua ei păpuşă. Mă simt minunat stând în propria mea bucătărie.

— Ce-ţi mai face piciorul?

Margaret dădu din umeri, zâmbind cu curaj.

— E în regulă. Sper că vei reuşi să mă duci din nou sus înainte ca sora ta să se întoarcă acasă. Ea

nu-mi dă voie să cobor din pat.

Jane râse.

— După felul cum vorbeşti, s-ar spune că te ţine prizonieră.

— Aşa şi este! spuse Margaret. E o fiinţă minunată, iar eu o iubesc, dar pe *Dumnezeul* meu, ai putea jura că sunt fetiţa ei în vârstă de şase ani, şi nicidecum mama ei. Am fost director de şcoală! Eu eram cea care dădea ordinele.

— Îmi amintesc că făceai foarte temeinic treaba asta, spuse Jane.

Margaret pufni în râs. Jane nu vrusese ca replica ei să aibă un anume subînţeles, aşa că era bucuroasă că mama ei nu o înţelesese greşit. Însă pentru Jane aceasta existase pentru câteva clipe, apărând fantomatic între ele două, ca apoi să dispară, precum o frunză luată de vânt.

— Da, eram considerată ca fiind un director exigent, spuse Margaret. Am observat că şcoala s-a schimbat foarte mult. Pe vremea când tu şi Sylvie eraţi mici, cea mai mare grijă a noastră era ca elevii să obţină note de trecere, să nu vorbească în timp ce se află la bibliotecă, să nu se ia la bătaie atunci când sunt la bufetul şcolii. Când eram pe punctul de a pleca de acolo, instalaseră deja un detector de metale, pentru ca elevii să nu vină la şcoală cu arme sau cuţite. Atât de multă victorie.

— Violenţă, o corectă Jane cu blândeţe.

— Acum, spune-mi şi mie ce pregăteşti acolo, spuse mama ei, părând că nici n-o aude.

— Biscuiţi. Fără zahăr, ca să poţi mânca şi tu.

— Un desert! Minunat! se bucură Margaret, strângând mai tare păpuşa. Sylvie e atât de

strictă… uneori îmi imaginez că se poartă aşa în amintirea vremurilor trecute, când nu-i dădeam voie să mănânce bomboane sau prăjituri…

— Ştii foarte bine că nu despre asta e vorba, spune Jane.

— Ştiu. Are mare grijă de mine, oftă Margaret. Şi mai ştiu că acesta este şi motivul pentru care te-ai întors. Ce anume ţi-a povestit?

— Că ai căzut; şi că ai dureri foarte mari.

— Când am căzut, m-am tăiat la picior, însă nu piciorul este cel care mă face să sufăr cel mai tare, spuse Margaret, făcând o grimasă. E vorba de diabet. Medicii vor chiar să-mi monteze magneţi în pantofi, îţi dai seama?

— Adevărat?

— E un fel de control al durerii. Dar magneţii ăştia sunt sancţionaţi de către comunitatea medicală şi, surprinzător, de către companiile de asigurări! Au forma unor cerculeţe pe care le introduci în pantofi, iar ele îţi extrag întreaga durere din organism.

— Ce chestie… alchimistică! râse Jane. E ca şi cum, într-un laborator de cercetare, ar exista un vrăjitor…

— Care ar purta pe cap un coif albastru cu steluţe argintii, continuă mama ei. Şi ar avea cu el boluri pline cu praf stelar şi sare marină şi nişte volume groase pline de reţete antice…

— Sună a spectacol culinar, spuse Sylvie, intrând pe uşă, cu braţele pline de cumpărături. Despre ce vorbeaţi?

— Despre magneţii mamei, răspunse Jane, ducându-se apoi spre ea pentru a-i da o mână de ajutor. Chiar dau rezultate?

— Ei bine… începu Sylvie, începând să despacheteze.

— Dau, într-adevăr! spuse Margaret. Sau vor da… trebuie să cred că aşa se va întâmpla. Nu suport să ştiu că voi fi obligată să iau din nou calmantele acelea. Sunt îngrozitoare… nu mă lasă să gândesc limpede şi mă fac să uit anumite lucruri. Chiar şi acum când nu le mai iau, am rămas la fel de… închistată.

— Cum anume, mamă?

— Atât de neînţeleasă, spuse mama sa. Vorbea autoritar, la fel cum o făcuse şi fosta directoare, dar ochii ei trădau panica, de parcă ar fi fost conştientă că rostise un cuvânt aiurea, însă spera ca fiicele sale să nu fi observat lucrul acesta.

— Atât de uitucă? adăugă Jane.

— Exact, spuse Margaret. Îşi sărută păpuşa, păpuşa pe care o numise Lolly, asemenea păpuşii pe care o pierduse. Ştim toate trei la ce anume făceam referire.

Uitându-se la mama ei cum îmbrăţişează păpuşa, Jane simţi un gol în stomac. Oare ce-ar spune toate generaţiile acelea de elevi şi de părinţi dacă ar vedea-o în clipa asta pe Margaret Porter – cadrul didactic cel plin de demnitate, persoana aceea intelectuală, directoare şi mamă exigentă – jucându-se cu o păpuşă? Deşi Jane fusese cea care i-o cumpărase, nu se aşteptase la una ca asta… Mama ei să vorbească în şoaptă, adresându-i-se păpuşii, ca şi cum i-ar împărtăşi un secret. Pe Jane o trecură fiorii. Şi-o amintea vorbindu-i în şoaptă unui bebeluş. Închise ochii, fiind conştientă că mama sa întreţinuse şi crescuse doi bebeluşi, asigurându-se apoi că Jane

nu va avea parte niciodată de experienţa asta.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Sylvie, în timp ce desfăcea sacoşele în care erau cumpărăturile. Se aplecă pentru a studia mai bine pachetul cu hamburger pe care îl ţinea în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te aici, spuse Sylvie, arătând spre o bucată de hârtie lipită în interiorul ambalajului din plastic în care era învelită bucata de came.

— Ce scrie acolo? întrebă Jane.

Vacile sunt frumoase. Chiar ai vrea să mănânci una?

— Ce straniu, spuse Margaret.

— Nu-mi place deloc chestia asta, bombăni Sylvie. Am făcut atâta drum până la Saverite, în Crofton, cu intenţia de a cumpăra nişte fructe proaspete, pe care nici măcar nu le aveau, şi am sfârşit prin a cumpăra o bucată de carne care a fost desigilată!

— Maniaci există peste tot, spuse Margaret pe un ton grav.

— Ei bine, după ce-ţi voi testa glicemia, am să-i dau un telefon managerului acelui magazin. Noi nu vom mânca din carnea asta.

Jane o urmări pe Sylvie cum se îndreaptă spre tejghea, pentru a lua de acolo aparatul. Expresia feţei ei exprima acum două nemulţumiri – aceea de a fi cea care duce greul îngrijirii mamei sale şi aceea de a descoperi asemenea gen de bileţele obraznice.

— *Ea chiar trebuia să stea în pat*, mormăi Sylvie, iar Jane ridică din umeri şi spuse în şoaptă:

— *Îmi pare rău.*

— Pregătindu-se să o înţepe pe mama ei în

deget, Sylvie îi întinse lui Jane păpuşa.

Mama ei se uită zâmbind către Jane.

— E o prostie, nu-i aşa? Să îmbrăţişez la vârsta mea o păpuşă? Dar ea îmi aminteşte de Lolly, prima mea păpuşă… şi chiar mai mult, de cele două fetiţe ale mele. Cele mai fericite două zile din viaţa mea au fost cele când voi aţi venit pe lume.

— Stai nemişcată, mamă, spuse Sylvie.

— Iar acum eşti aici… parcă ar fi un vis, să vă am acasă cu mine pe amândouă, spuse Margaret.

Ochii ei erau albaştri şi atinşi de cataractă. Părul, ce avusese odată culoarea alunei, era acum uşor încărunţit. Ochii îi înotau în lacrimi, care alunecau apoi de-a lungul obrajilor săi ridaţi. Jane veni mai aproape, aplecându-se uşor. Obrajii mamei aveau o piele atât de moale, de parcă ar fi fost din catifea.

Se priviră lung, cu păpuşa-bebeluş între ele două.

— Uneori, nu eram convinsă că ai să te mai întorci, spuse mama ei.

— Ştii bine că m-aş fi întors.

Mama ei scutură din cap.

— Din când în când, de Crăciun, la petrecerea organizată cu ocazia pensionării mele… totdeauna venind şi plecând în graba mare. Eu mi-am dorit mereu ca tu să rămâi aici. Să te ştiu acolo, sus, în vechea ta cameră, fără să-ţi mai faci planuri de plecare.

Jane încă se mai simţi străbătută de fiori în clipa când îi înapoie păpuşa. De aceea decisese să stea departe cât mai mult timp posibil. Pentru că, deşi îşi iubea mult mama, deşi ştia că Sylvie avea nevoie să fie sprijinită pentru a decide care va fi

pasul următor, Jane nu avea să uite în vecii vecilor ceea ce făcuse mama ei.

Jane o ajută pe Sylvie să pună în ordine alimentele rămase.

— Oare ar trebui să prepar câte o cană de ceai? întrebă Sylvie.

— Ce minunat! spuse Margaret.

Jane rămase mai departe nemişcată, ţinând în mână un pachet de fructe congelate. Răceala acestuia îi înţepeni degetele. Mama ei o iubea atât de mult; Jane nu se îndoise niciodată de lucrul acesta. Dar oricât de mare ar fi fost dragostea asta, ea nu putea înlocui ceea ce se pierduse. Ani, amintiri, două vieţi.

— Jane?

— Dacă aveţi răbdare câteva minute, vor fi gata şi biscuiţii. Şi am să dezgheţ şi fructele…

— Exact ca nişte prăjiturele! zise mama sa. Sună delicios. Dar era vorba de altceva… ceva ce tocmai voiam să spun în legătură cu întoarcerea acasă a lui Jane. Ce anume era?

Margaret lăsă capul într-o parte, pierdută în gânduri. Jane observă în privirea mamei sale bătălia pe care o dădea cu sine însăşi, pentru a nu pierde şirul.

— O să-ţi aduci aminte, spuse Sylvie, ridicând între timp receptorul telefonului şi întinzând mâna după cartea de telefoane.

— Pe cine suni? întrebă Jane

— Pe directorul magazinului Saverite. E vorba de desigilarea unui produs, spuse Sylvie, punând degetul deasupra notiţei din pachet.

— E vorba de cineva care iubeşte vacile, spuse Jane. Nu eşti obligată să citeşti bileţelul. Poţi să

mănânci hamburgerul respectiv.

— Şi asta doar pentru că tu eşti *vegetariană,* spuse Sylvie, formând numărul. Şi, în afară de asta, nu avem de unde şti că bucata de came nu a fost cumva otrăvită.

— Siguranţa înainte de toate, spuse Margaret.

Jane se strădui să zâmbească, uitându-se în altă parte. Era atât de bine, dar totodată atât de greu şi de ciudat să fie din nou acasă. Simţi un nod în gât. I se părea că e aidoma unui aisberg, care se mutase din apele reci ale oceanului în apele Sudului. Le iubea pe aceste două femei mai mult decât pe oricine altcineva din lumea asta.

Cu excepţia celei pe care o abandonase.

4

Biroul directorului dispunea de instalaţie de aer condiţionat, fiind la fel de rece precum o ladă frigorifică pentru alimente. Acesta se numea Achilles Fontaine, un nume care o făcea pe Chloe să creadă că el ar putea fi cel de-al cincilea muşchetar. Înfăţişarea lui se potrivea de minune cu impresia respectivă: obraji căzuţi şi palizi, o mustaţă imensă şi răsucită, păr scurt şi grizonat, la toate acestea adăugându-se obiceiul de a purta cămăşi largi în culori strălucitoare, cu mâneci foarte lungi.

— Uite-te la astea, Chloe, spuse el, înşirând bileţelele şi ambalajele alimentelor de-a lungul biroului.

Chloe aprobă. Cu toate că scrisul acela era cu susul în jos, ea îl recunoscu imediat ca fiind al ei, trecând astfel în revistă câteva din mesajele sale

favorite: *Raţa aceasta a fost şi ea mama cuiva* sau *Muuu, Muuu, te rog să nu mă mănânci!* sau *Vegetalele se găsesc la Raionul nr. 1; de ce nu încercaţi mai bine o salată delicioasă şi hrănitoare, în locul acestei lespede de porc decedat?*

— M-ai dezamăgit foarte, foarte tare. Te admiram mult. Credeam că faci parte din echipă.

Chloe clătină din cap întristată, concentrându-şi atenţia asupra gulerului cămăşii directorului – astăzi era de culoare oranj. Sau, mai exact, de culoarea piersicii coapte şi strălucitoare. Îi era milă de domnul Fontaine, deoarece înţelegea motivul pentru care alesese să poarte asemenea cămăşi, aceasta fiind, de fapt, o încercare disperată de a se face remarcat, aşa cum se străduie, uneori prea mult, şi profesorii, purtând acele şosete haioase şi la modă.

— Dar tu nu eşti parte integrantă a echipei, nu-i aşa? întrebă el.

— Ei bine, spuse ea, depinde despre ce echipă e vorba.

— Echipa magazinului Saverite.

— Bănuiesc că nu, spuse ea.

— Gestul tău nu poate fi trecut cu vederea. Nu putem considera toată povestea asta ca pe un capriciu.

— Nu e vorba de un capriciu.

Era derutat, dar nu mai insistă asupra subiectului. Începu să se scarpine în spatele urechii. Ea se holba la el cu gravitate, gândindu-se la toate acele animale ţinute prizoniere, care nu se puteau scărpina.

— Trebuie să înlocuim toate aceste produse,

spuse el, făcând semn către cutiile acelea, unele dintre ele fiind încercuite cu pastă roşie. Toţi clienţii care au avut parte de acest gen de bileţele au fost invitaţi aici pentru a fi despăgubiţi. Ai idee la ce sumă se ridică toate aceste cheltuieli?

— Nu?

— O sută cincizeci şi nouă de dolari – până în acest moment. Câte ore de muncă va trebui să prestezi pentru suma asta, Chloe? Fă socoteala.

Ea nu răspunse. Era concediată – nu voia să stea aici şi să se supună în faţa unui bărbat care, oricum, nu pricepea cum stăteau lucrurile.

— Pricepi cât de gravă e situaţia, Chloe?

— Înţeleg perfect, spuse ea.

— Mă bucur să aud asta. Nu pot permite ca tu să lucrezi aici în continuare, dar aş fi fericit să ştiu că întâmplarea asta a fost pentru tine ca o lecţie de viaţă. Poţi să-mi explici şi mie ce au însemnat toate astea?

Chloe îşi drese glasul, privindu-l apoi drept în ochi.

— Aveţi dreptate. Aceasta *este* o chestiune foarte gravă, spuse ea calmă. Femelele sunt separate de puii lor – aţi auzit vreodată cum plânge un viţel, domnule Fontaine? E atât de sfâşietor… şi toate astea pentru ce? Ca oamenii să poată mânca un cheeseburger?

— Chloe, spuse el, pălind brusc şi aşezându-şi braţele pe blatul biroului. Am vrut să te dau pe mâna poliţiei, dar nu o voi face. Ia-ţi lucrurile şi părăseşte magazinul. Dacă te mai văd vreodată pe aici, atunci chiar că voi chema poliţia.

Ea dădu aprobator din cap, îi înmână salopeta, apoi îşi luă jacheta şi ghiozdanul. Directorul avea

o energie de nestăpânit, alimentată fiind şi de mânie; când tatăl ei se afla într-o asemenea dispoziţie, Chloe era întotdeauna obligată să se ferească din calea lui. Uitându-se o clipă înapoi, îl văzu cum tremura din toate încheieturile. Se opri, vrând să îl întrebe cum rămâne cu lichidarea ei, dar nu îndrăzni s-o facă. În privirea lui se citea că o ura.

Străbătând magazinul, simţi ochii altor copii aţintiţi asupra ei. Adrian Blocker punea în ordine stivele de lapte; o privi pe furiş, în timp ce-şi făcea drum printre raioane. Se opri lângă telefonul cu plată de la intrare, pentru a-i da telefon mamei ei ca să vină s-o ducă acasă cu maşina. Jenny West se afla în dreptul raionului pentru verificări; Mark Vibbert era umbra ei.

— Muuu, muuu, rosti Mark în timp ce Chloe scormonea în buzunare după o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Chloe se uită fix spre ei. Se gândi să le spună ceva, pentru a-i face să înţeleagă. Cu cât întârzia însă mai mult în locul acela, cu atât se simţea o intrusă. Obrajii începeau să-i ia foc. Nu găsi moneda, aşa că se hotărî să meargă pe jos.

Oricum, mama ei n-ar fi făcut altceva decât să ţipe la ea.

Dylan conducea camionul îndreptându-se spre partea de nord a lui Lambs Road, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că nu va apărea nimic pe neaşteptate. Descoperise o pepinieră foarte bună în Kingston, locul de unde cumpărase câţiva puieţi. Câţiva cerbi albi îşi făcură apariţia pe şosea, precum nişte umbre în amurg. Drumul fusese chinuit de capriciile unei

ierni grele care adusese cu ea îngheţul, aşa că înainta încet, nedorind să accidenteze cumva vreun cerb, ori să-şi piardă puieţii.

Îngrijirea livezii familiei îi răpea fiecare minut din viaţă, iar asta era un lucru bun. Tatăl lui îi lăsase moştenire o bucată de pământ, alături de un manual clasic al lui Elwanger, *Cum se întreţine o livadă de meri;* cum ziua avea de lucru, iar seara se apuca de citit, Dylan era mult prea obosit pentru a se mai gândi la Isabel şi la Amanda.

Era preocupat să afle modul în care rădăcinile, fertilitatea solului şi toaletarea pot afecta mărimea unui copac. Merii erau comercializaţi după ce fuseseră alăturate cele două părţi care formează împreună viitorul puiet; astfel că „vlăstarul” – adică partea superioară, cea de la care se va forma coroana şi, respectiv, fructele – a fost, mai întâi, altoit cu partea numită „rădăcina plantei”, reprezentând baza puietului, cea care determină, de obicei, înălţimea aproximativă a viitorului copac. Lucruri care cu zece ani în urmă l-ar fi lăsat cu totul indiferent.

Pierdut în gânduri, reflectând asupra procesului de polenizare, fu pe punctul de a trece pur şi simplu pe lângă nepoata sa, care mergea încet pe marginea şoselei. Trântind piciorul pe frână, simţi cum toţi puieţii se rostogolesc spre partea din faţă.

— La dracu’, spuse el. Cu puţină vreme în urmă, se reapucase de fumat, aşa că aruncă mai întâi ţigara, îşi sprijini braţul pe scaunul de lângă el, privi peste umăr şi dădu camionul cu spatele.

— Unchiule Dylan! exclamă Chloe. Îndoită sub povara ghiozdanului, ea îşi îndreptă imediat

poziţia în clipa când îl zări, privindu-l cu ochii aceia neastâmpăraţi şi strălucitori, sfâşiindu-i sufletul.

— Ce cauţi aici, singură pe drum, pe întunericul ăsta? Vrei să fii lovită de vreo maşină? Urcă.

Ea îşi lăsă ghiozdanul lângă puieţi, se urcă, apoi privi prin geamul din spate al camionului.

— Uau, puieţi! spuse ea.

— Mda.

— Ce bine! Tu faci ca livada să fie din nou frumoasă.

— Chiar crezi asta, Chloe?

— Bineînţeles. Şi ăsta e un lucru grozav şi pentru pisici – ca să nu mai vorbesc despre păsări, cerbi… chiar coioţi şi vulpi.

— Vieţuitoarele sălbatice au nevoie de pradă, spuse el. Sper însă că nu le vor face rău puieţilor până ce aceştia vor reuşi să crească puţin.

— De-ar gândi toată lumea ca tine, oftă Chloe.

El pufni în râs. În ultima vreme nu avusese – în familie, ori în oricare alt loc – o atitudine care să merite a fi copiată.

— Nu cred că părinţii tăi ar fi de acord cu tine.

— Nu. Ei de-abia aşteaptă să te plictiseşti de livadă. Apoi vei vinde absolut totul şi toată lumea se va îmbogăţi datorită noii dezvoltări a zonei. Bani, spuse ea, scuturând din cap.

— Ce-a fost asta, Chloe Chadwick? întrebă el, zâmbind spre ea.

Se uită lung la el, părând să cântărească dacă e bine să vorbească sau nu.

— Ai să le povesteşti părinţilor mei.

— Poate că da, poate că nu. Pune-mă la încercare.

— Am fost concediată.

— Nu zău? Ce s-a întâmplat?

— N-am făcut decât să-mi respect principiile… îţi jur că asta e tot ce am făcut, unchiule Dylan. Mi-am exercitat dreptul la opinie, lipind bileţele pe câteva pachete de carne de la magazinul Saverite. Ştii tu, pentru a le sugera oamenilor că ar fi mai bine să consume salată. Pentru a le da şi animalelor o şansă. Iar domnul Fontaine… a interpretat totul greşit.

— Cine e? Directorul magazinului?

Chloe aprobă, necăjită.

— Chloe, tu eşti o fată isteaţă. Cea mai isteaţă fată pe care o cunosc. Doar nu-ţi imaginai cumva că el se va arăta încântat.

— Nu, recunoscu ea. Pentru că e o jigodie şi un insensibil. Poartă cămăşile alea idioate, cămăşi de mătase în nuanţe ţipătoare şi cu mâneci lungi – parcă ar fi din secolul al XVI-lea! Şi are şi o mustaţă stupidă şi răsucită… este cel mai insipid om de pe lumea asta.

Dylan zâmbi.

— Pentru că îi place carnea sau pentru că poartă cămăşi groaznice?

— Pentru că este intolerant, pentru că m-a concediat pur şi simplu…

— Nu poţi muşca mâna celui care te hrăneşte, aşteptând apoi ca el să te hrănească mai departe.

— Asta pentru că mă urăşte, spuse Chloe. Să fi văzut cum se uita la mine astăzi; doar pentru că am scris câteva bileţele, iar el a fost nevoit să returneze banii unora dintre clienţi. Ar trebui să-l urăsc eu *pe el!*

Dylan îşi ascultă nepoata, ascultă cum îşi iese

din fire, ca apoi să păstreze o tăcere adâncă. Vântul se strecură în cabină, iar el o simţi cum îl priveşte fix de la locul ei, aşteptând ca el să spună ceva. Între ei era o legătură atât de specială, iar Dylan fusese întotdeauna impresionat – şi oarecum ruşinat – de faptul că ea aştepta ca el să dea întotdeauna dovadă de înţelepciune. Se gândi la Isabel: ar fi avut exact vârsta lui Chloe. Ar fi putut fi vorba chiar de Isabel, se gândi el. Oare ei ce i-ar spune?

— Ură… „O noapte fără stele”, spuse el încet.

— Ce spui, unchiule Dylan? întrebă Chloe, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

Dylan conduse în tăcere. Avea în buzunarul hainei un pachet cu ţigări, aşa că băgă mâna acolo să scoată una.

— Unchiule Dylan?

Nu-i putea spune scumpei sale nepoate că în aceşti ultimi ani se dedicase urii, căutând în acelaşi timp o cale pentru a scăpa de ea. Pe drum apăru un cerb mare, care traversă apoi pe partea cealaltă a şoselei. Dylan apăsă piciorul pe frână, iar puieţii se rostogoliră iarăşi în partea din spate a camionului. Chloe privea atentă în faţa ei. Crescuse în această regiune; Dylan era convins că nu trebuia să-i explice ceea ce avea să urmeze.

— Uite că vin, şopti ea.

— Întreaga familie, spuse Dylan în timp ce apăru femela urmată de puiuţii ei.

Se opriră la marginea drumului, privindu-i cu nişte ochi strălucitori, de parcă ar fi fost stele ale pădurii. Dylan îi privi pe cei trei, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Întreaga familie, spuse Chloe, ca un ecou al

unchiului ei, în timp ce privea atent la ochii din pădure.

Dylan mai aşteptă o vreme, până fii sigur că trecuseră toţi cerbii, că în spatele lor nu se mai afla vreun exemplar rătăcit, apoi o porni încet înainte.

Ajunsă acasă, Chloe se duse în spatele casei pentru a da de mâncare şi celorlalte pisici. Unchiul lui o condusese până la uşa casei, în pragul căreia era postată mama ei, semănând cu o sfântă răzbunătoare. Unchiul Dylan rânjise pur şi simplu, apoi se uitase la Chloe, spunând:

— O să fie bine. Mama ta e o femeie rezonabilă.

— Mda, desigur, spuse Chloe. Unchiul Dylan nu era la curent cu întreaga poveste. Nu ştia nimic despre furia aceea care se aduna zi după zi acasă la ea, încetul cu încetul, de parcă ar fi fost vorba de o familie de vulcani.

Mama ei o întâmpinase pe Chloe cu o grimasă. În loc să mintă, Chloe trecu direct la subiect, mărturisind tot adevărul în legătură cu acele bileţele, apoi despre cum o chemase domnul Fontaine la el în birou şi despre cum fusese concediată.

Mama ei o ascultase, cu braţele încrucişate, cu nările fremătând. Apoi îl chemase acolo şi pe tatăl lui Chloe – acesta se afla în birou, locul în care lucra la computer, notându-şi poliţele de asigurare pe care le încheiase în acea zi –, astfel încât ea fu obligată să reia povestea.

De ce oare aveau părinţii ei o înfăţişare atât de amabilă, părând atât de nevinovaţi? Stăteau acolo, în picioare, având o atitudine atât de politicoasă, ascultându-i vorbele în timp ce privirea lor părea

îndurerată, ca şi cum tocmai i-ar fi anunţat că are de gând să plece de acasă şi să se alăture organizaţiei Shining Path, devenind, astfel, luptător de gherilă. Se holbară la ea, cu ochii aceia umezi şi neajutoraţi, de parcă i-ar fi dezamăgit în cel mai înalt grad. Singurele dovezi ale furiei lor erau nările fremătătoare ale mamei şi chipul cuprins de roşeaţă al tatălui. Apoi vocea tăioasă a tatălui rostise:

— Acel Fontaine face parte, ca şi mine, din Rotary.

Iar mama ei strânsese din buze şi spusese:

— Va trebui să-ţi găseşti o altă slujbă. Trebuie să strângi bani pentru colegiu, iar dacă tu îţi imaginezi că îţi vom da bani şi pentru mâncarea aceea vegetariană pentru pisici, atunci te înşeli. Viaţa e scumpă, Chloe. Protestele nu aduc şi mâncarea pe masă.

Chloe îşi ceruse scuze. Apoi plecase, mai întâi, simţindu-se uşurată; nu ţipaseră la ea şi nici nu o pedepsiseră. Dar, apoi se gândise că aveau întotdeauna timp să-şi ia revanşa. Ca şi cum ar fi fost mult prea puternică pentru a izbucni dintr-odată, furia acţiona în familia ei cu paşi mici. Părinţii ei adorau ordinea, iar furia era cea care dădea într-o clipă totul peste cap. Ca şi alte vicii, ea nu avea ce căuta în casa lor, oficial vorbind. Neoficial însă, povestea era cu totul alta. Aşa cum spunea şi unchiul Dylan, mama ei era o femeie rezonabilă. Şi tatăl ei era un bărbat rezonabil. Cel puţin aşa încercau să fie.

Rămase în picioare în curtea din spatele casei. Pielea de pe braţele dezgolite se făcuse ca de găină din pricina vântului de primăvară. Începu să

mişte săculeţul cu mâncare, iar sunetul acestuia le făcu pe pisici să se ivească din toate părţile. Noaptea prinse deodată viaţă datorită lor. Săreau din copaci, se strecurau afară din tufişuri, mieunând salutul lor de bun-venit. Ochii lor străluceau în întuneric, iar Chloe se simţi pe dată inundată de dragoste, precum o mamă care are o familie numeroasă. Le iubea atât de mult pe pisici, încât nici nu-şi putea imagina că vreodată ar fi capabilă să renunţe la ele.

Se întoarse cu gândul la vremea când era o copilă, atunci când Chloe Chadwick avea obiceiul să-şi pună dorinţele în stele. În serile calde, se ducea în spatele casei, se cuibărea în firele înalte de iarbă, apoi ridica privirea spre cer. În amintirea ei, noaptea încă nu venise, era tocmai momentul acela când soarele, la întrecere cu întunericul, îşi arunca pe cer ultimele raze. Una câte una, în ordinea strălucirii lor, stelele se iveau pe cer, agățate de bolta argintie.

Chloe începea să le dea câte un nume: mami, tati, buni. Unchiul Dylan. Mătuşa Amanda. Isabel. Fiecare stea era un capitol, iar împreună păreau că alcătuiesc povestea familiei ei. Uneori şi le imagina ca pe nişte mere de aur atârnând, primăvara, de ramurile unui copac. O familie-copac, aflată acolo sus, pe bolta cerului. Existau acolo întotdeauna şi alte două stele ce stăteau departe de celelalte: steaua „Chloe” şi steaua care o reprezenta pe mama ei adevărată. Se uita lung la ele, încercând să zărească chipul mamei ei.

Acum avea cincisprezece ani şi era mult prea matură ca să se mai zgâiască la stele. În schimb, rămase nemişcată, până ce pisicile terminară de

mâncat. Briza trecu pe deasupra livezii, aducând cu ea aroma florilor de măr şi miros de tutun. Se întristă, gândindu-se că unchiul Dylan se apucase iarăşi să fumeze.

— O noapte fără stele, rosti ea cu voce tare, fără vreun motiv anume, ci numai pentru că el spusese aceste vorbe atunci când se întorceau acasă. Oare ce voia să spună? Chloe nu se mai putu împotrivi: ridică privirea spre cer.

Erau acolo, stând deoparte, cele două stele singuratice pe care ea le zărise mereu. Chloe şi mama ei. Sau poate că erau unchiul Dylan şi Isabel. Părinţi şi copii care nu puteau fi împreună. Oricum, nici nu avea importanţă. Era doar o poveste pe care o spunea pentru sine. Stelele erau o poveste, realitatea era cu totul alta. Îşi pierduse ore în şir făcând cercetări pe Internet. Apoi mersese cu autobuzul până în Providence, pentru a se înscrie la centrul de înregistrare a adopţiilor – va afla adevărul doar atunci când va împlini vârsta de douăzeci şi unu de ani.

Tot ce conta acum erau pisicile şi găsirea unui nou loc de muncă pentru a le putea hrăni corespunzător. Viaţa reală: fără mituri şi poveşti cu stele. În depărtare, auzi zgomotul unei biciclete pe şosea. Uneori, elevii de liceu aveau obiceiul să o ia prin livadă. Pe unchiul Dylan chestia asta îl scotea din minţi, iar ea era conştientă că astfel era distrusă natura sălbatică. Tremurând în aerul rece al nopţii, Chloe ascultă până când zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai slab. Apoi le ură noapte bună pisicilor şi intră repede în casă.

5

Fetele o îmbăiară pe mama lor în vechea cadă în formă de gheară de la etaj. Lumina clară şi verde răzbătea prin fereastră, neobişnuită şi puternică. Margaret se feri, ruşinată că fetele ei o tot ridică şi o tot freacă, spălându-i părul. Sylvie se afla la comanda ostilităţilor: ea avea la îndemână săpunul, şamponul şi buretele de baie. Proceda precum un chirurg, întinzând mâna către Jane şi cerând:

— Balsamul! Limpezeşte!

— Dragelor, mă cam pişcă, spuse Margaret, ţinându-şi braţele în jurul genunchilor. Nu puteţi adăuga puţină apă fierbinte?

Fără să spună un cuvânt, Sylvie îşi văzu mai departe de treabă. Jane observă că-şi îngustase ochii şi ţinea gura făcută pungă. Aplecându-se, luă recipientul cu spumant de baie şi împroşcă cu el în apa din cadă.

— Jane… şuieră Sylvie.

— Oh, ce frumos, draga mea, spuse Margaret, în timp ce spuma începea să prindă formă. Bătu cu palma peste balonaşele de spumă, ridicându-le apoi în palme. Ţinându-le în dreptul ferestrei, păru de-a dreptul încântată de irizaţiile lor; le privi pe fiicele sale, pentru a fi sigură că au observat şi ele lucrul acesta.

— Drăguţe, mamă, spuse Jane.

— Arată-mi picioarele, spuse Sylvie pe un ton sec, aplecându-se să vadă dacă acestea nu aveau cumva vreo rană.

Margaret ar fi vrut să stea în apa aceea caldă până s-ar fi evaporat toate balonaşele, dar Sylvie spuse că trebuia să se bage înapoi în pat. Ambele

fete o ajutară să iasă din cadă, iar Sylvie o şterse apoi cu un prosop mare şi alb. Jane aştepta pregătită cu cămaşa ei de noapte irlandeză. O ajutară amândouă să se urce în pat.

— Sylvie, are nevoie de… începu Jane, în timp ce coborau pe scară.

Însă Sylvie coborî mult mai repede, dând apoi colţul şi îndreptându-se spre bucătărie. Ajunsă acolo, începu să pregătească ceaiul. Cămaşa ei albastră era umedă din pricina băii. Braţele ei mici erau tari şi musculoase de la atâta ridicat. Părul blond îi cădea pe umeri, ascunzându-i chipul.

— Ştiu foarte bine ce anume îi trebuie, spuse Sylvie, cu un ton obosit. Avem o rutină foarte precisă.

Jane rămase surprinsă. Vrusese să fie amabilă. Era vorba de convieţuirea sub acelaşi acoperiş. Însă Sylvie era sora ei mai mică. Aceste ultime luni – după ce aflase că Sylvie îşi abandonase slujba pe care o iubea atât de mult, după ce simţise acea nelinişte din glasul ei, iar acum fusese martora acestei rutine de fiecare zi – făcuseră ca lui Jane să-i fie greu să se abţină.

— Te porţi minunat cu ea, Sylvie, spuse Jane.

Sylvie ridică din umeri, fixând cu privirea ibricul de pe aragaz. Amestecul începu în curând să fiarbă.

— Adoră spumantul de baie, spuse Sylvie. Îi place să te aibă lângă ea.

— Tu ştii de ce am venit, nu?

Sylvie o privi în ochi, iar Jane simţi cum o trec fiorii, ca şi cum ar fi fost prizoniera persoanei care o cunoştea cel mai bine pe această lume. Timpul trecea şi avea impresia că privirea lui Sylvie îi

analiza sufletul.

— Aş fi preferat să nu ştiu, spuse Sylvie. Dar ştiu. E acelaşi motiv pentru care mi-ai cerut cu împrumut maşina.

Jane roşi şi plecă privirea.

— Nu, motivul are de-a face cu mama. Şi cu tine. Are nevoie de mai multă îngrijire decât îi poţi oferi tu.

— Ne descurcăm.

— Eşti epuizată, spuse Jane. Nici nu ştiu cum reuşeşti să o ridici de una singură, atunci când eu nu sunt aici.

— Mă subestimezi, spuse Sylvie, încordându-și muşchii. Ibricul fâsâi, iar ea închise aragazul.

— În tot timpul ăsta, tu renunţi la carieră.

— Tocmai tu vorbeşti! Cine se ocupă acum de brutăria ta?

— Am nevoie de o vacanţă, spuse Jane în şoaptă. Au trecut cincisprezece ani de la ultima mea vacanţă…

— Ei bine, în orice caz, eu sunt doar într-un concediu prelungit. Oamenii sunt înţelegători. Tot cei din şcoală o iubeau pe mama – doar a fost directorul lor.

— Acea stranie combinaţie de iubire şi teamă, spuse Jane zâmbind. La fel ca şi acasă.

— A fost obligată să ne fie şi mamă şi tată, spuse Sylvie.

Stomacul lui Jane se contractă la auzul acestor vorbe.

Mama lor le amintea constant lucrul acesta. Tatăl lor pleca mai tot timpul de acasă. Un vânzător de ziare ambulant, ale cărui călătorii deveniseră pe zi ce trecea tot mai lungi. Jane îşi

aminti cum stătea în genunchi în faţa ferestrei de la camera ei, aşteptând ca maşina lui să-şi facă apariţia pe stradă. Ajunsese să recunoască farurile tuturor automobilelor care treceau prin zonă. Îl iubea atât de mult, încât se simţea tare rău când el nu venea acasă.

— Te-ai întrebat vreodată unde ar putea fi?

— Niciodată, spuse Sylvie, nervoasă.

— Adevărat? întrebă Jane.

O urmări pe Sylvie cum aşază pliculeţele de ceai în cănile speciale de culoare albastră, ca apoi să toarne apa fierbinte deasupra. Mama lor le strigă de sus.

— Tu o faci?

— Tot timpul, spuse Jane blând.

— Înseamnă că eşti hărţuită din ambele direcţii, spuse Sylvie.

— Cum adică?

— Ştiu unde te-ai dus cu maşina, Jane. Ai pornit-o spre livezi.

Jane privi cum aburul fierbinte se ridică din cana cu ceai.

Se auzi un sfârâit slab, care-i dezlănţui propriile fantome. Ele îi aduceau toată povara tristeţii şi a culpei, iar ea încetase de mult să le mai alunge.

Glasul mamei se auzi din nou, iar Jane simţi cum pulsul i se accelerează brusc. Faptul că era iarăşi acasă, că auzea din nou glasul poruncitor al mamei, simţind toate întrebările lui Sylvie plutind în aer, o făcură pe Jane să închidă ochii şi să se apuce zdravăn de tejghea, pentru ca încăperea aceea să nu se mai învârtească.

Jane vrusese să păstreze bebeluşul, dar mama ei o convinsese să nu o facă. Înţelesese că mama ei

acţionase astfel „pentru binele lui Jane şi al copilului”. Ştia că bebeluşul ajunsese într-o casă cu posibilităţi, mult mai bună decât cea pe care ar fi fost Jane în stare să i-o ofere.

În ceea ce o privea pe Margaret, era nemulţumită de faptul că Jane fusese nevoită să abandoneze cursurile timp de un semestru. Ea trebuia să-şi vadă mai departe de viaţă… oare avea idee cât de dificilă era creşterea unui copil?

Margaret avea planuri mari în privinţa ei: era studentă în anul al doilea la Brown, aproape de absolvirea anului de studiu. Făcuse parte din echipa de tenis, clasându-se pe locul al doilea. Făcuse masteratul la limba engleză. Mama ei îi spunea că avea capacitatea intelectuală pentru a deveni profesor la colegiu, deşi Jane şi-ar fi dorit să urmeze paşii mamei ei, predând în cadrul unui liceu.

Din acea ultimă zi, Jane nu mai pusese niciodată mâna pe o rachetă de tenis. Nu se gândise la nimeni, nu se gândise la nicio şcoală – şi la niciun colegiu. Toate feţele acelea tinere: dacă una dintre ele ar fi fost chiar fiica ei, iar Jane nici n-ar fi avut habar?

Munca de brutar se dovedise a fi cea mai simplă soluţie. Era o muncă solitară. Cerea cantităţi precise, concentrare şi atenţie. O determina pe Jane să rămână ea însăşi. Iar bucătăria ei era la mare distanţă de locul acesta, astfel că Jane nu era obligată să analizeze fiecare chip întâlnit în mulţime, întrebându-se, şi iar întrebându-se… Era mereu teama că va da pe neaşteptate peste fiica ei, fără să ştie măcar că o face.

Jane semnase actele, promiţând să renunţe la

toate drepturile sale părinteşti se subînţelegea că nu avea voie să ia în vreun fel contactul cu fiica sa, dar îşi înregistrase numele la centrul de adopţii din Rhode Island şi la o organizaţie naţională, numită „Găseşte-ţi familia biologică”, prin intermediul unui site prezent pe Internet, gândindu-se că poate copila va dori să o găsească. Trecuseră de atunci cincisprezece ani şi jumătate.

Adevărul era că Jane cunoştea casa unde locuia fiica sa. Mama lui Jane îi găsise acesteia o familie perfectă, un cămin perfect. Era vorba de fiul unei colege de-a ei, a cărui soţie nu putea avea copii. Dându-le permisiunea să adopte copilul, le făcea tuturor un serviciu. O familie bună, un cămin potrivit pentru copilă; libertate pentru Jane, acordându-i şansa de a-şi vedea mai departe de propria ei existenţă.

Identitatea lui Jane urma să rămână secretă – complet, sută la sută – pentru toată lumea. Doar Margaret şi colega acesteia ar fi ştiut, la nevoie, acest amănunt.

— Nu ai de gând să te duci să vorbeşti cu ea, nu-i aşa? Pentru că are doar cincisprezece ani. Nu ar fi cinstit faţă de ea şi faţă de familia ei. Legea este foarte strictă în Rhode Island…

— Care lege?

— Ştii tu. Tribunalul pentru drepturile familiei. Centrul de adopţii… *Ştiu* că eşti la curent cu toate astea.

Jane era la curent. Era în stare să enumere pe de rost regulile respective.

— Va trebui, mai întâi, să împlinească douăzeci şi unu de ani, Jane, spuse Sylvie. Înainte să te caute. Iar tu va trebui să o laşi pe ea să facă asta;

nu poţi da buzna în viaţa ei. Nu a împlinit nici măcar şaisprezece ani.

Jane îşi roti privirea prin bucătărie. Cunoştea pe de rost fiecare colţişor. După ce se născuse, de la spital, venise direct în această casă. Iar apoi după ce născuse, la spitalul St. Joseph, venise din nou aici, acasă.

— Îţi mai aminteşti când îl căutam pe tata? întrebă ea.

— Jane, încetează.

— Îţi aduci aminte cum a fost după ce a plecat? Cum noi două am încercat să aflăm unde e? Cum am dat telefon la compania unde lucra şi am pretins că suntem nişte clienţi de-ai lui? Şi cum ne-am dus în grabă mare până la Hartford, ca să-l surprindem în timp ce vorbea cu cei care îi livrau comenzile?

— Opreşte-te! Ce naiba încerci să faci? întrebă Sylvie. Nu e acelaşi lucru. Noi locuiam împreună cu tata. Ea nici măcar nu ştie de existenţa ta. Are o familie foarte bună. Tatăl ei e un prosper agent de asigurări. Mama ei e membră la clubul de grădinărit din Crofton.

— Îi cunoşti? întrebă Jane.

— Mama ţine legătura. Prin Virginia.

Virginia Chadwick, prietena mamei lor, profesoara de ştiinţe naturale, cea care pusese totul în mişcare.

— Ce altceva a reuşit să afle? întrebă Jane, uitându-se o clipă la tavan, ca şi cum ar fi putut privi în camera mamei ei.

— Nimic. Virginia a suferit un atac cerebral anul trecut şi nu se simte deloc bine. Fiul ei o mai scoate la plimbare din când în când; i-am văzut la

cinele cu tombolă ale profesorilor. Mama spunea că e înfiorător de trist să stai de vorbă cu o femeie atât de deşteaptă şi s-o auzi rostind doar aiureli. Cam asta simt şi eu în privinţa mamei.

— Ştiu, spuse Jane, străbătută parcă de o undă de curent electric. Oare sora ei îşi dădea seama? vorbise despre ea doar câteva minute sau mai puţin, şi fiica ei se dovedise a fi ca un fir conductor de electricitate. Jane începu să tremure.

Sylvie inspiră adânc şi apoi ridică mâna.

— Armistiţiu? întrebă ea.

— Abţinere.

— Ai dreptate în privinţa stresului acumulat în casa asta, spuse Sylvie. E destul de greu s-o vezi pe mama cum se prăbuşeşte. De la Crăciun încoace, starea ei s-a înrăutăţit. Căzătura asta din urmă i-a secătuit puterile şi devine din ce în ce mai confuză. Dar eu nu vreau s-o trimit la un cămin, Jane. Vreau s-o ţin aici.

— Chiar dacă e o povară prea mare pentru o singură persoană?

— Eşti aici, spuse Sylvie râzând.

Jane dădu din cap aprobator.

— Deocamdată, spuse ea.

— Cum e să fi din nou acasă? întrebă Sylvie. Apoi văzând că Jane întârzie cu răspunsul, adăugă: Sau ar trebui să-mi imaginez că asta nu mai e şi casa ta?

Jane ridică iar ochii spre tavan.

— Oriunde aţi fi tu şi mama, acolo e întotdeauna şi casa mea, spuse ea, convinsă că spunea adevărul. *Şi Chloe.*

Sylvie se uită la ea surprinsă. Îşi arcui sprâncenele, ascunzând acolo un univers întreg de

expresii, exact în spaţiul acela îngust dintre ochi.

— Ce e? întrebă Jane.

— E vorba că, într-un fel, tu nu te-ai putut îndepărta prea mult de noi, spuse Sylvie.

Iar Jane clătină pur şi simplu din cap, ştiind că şi lucrul acesta era la fel de adevărat.

Când ieşi pe uşă pentru a merge la şcoală, Chloe găsi un plic băgat la tocul acesteia. Pe plic era notat numele ei, iar scrisul era al unchiului Dylan. Îl luă cu ea, pentru a-l citi în autobuz. Dar acolo, imediat ce urcă, Ted Lincoln se porni să scoată sunete de „Muuu, muu," iar Jenny se apucă să strige că, după plecarea lui Chloe, domnul Fontaine le ţinuse tuturor o predică, spunându-le că va chema imediat poliţia în cazul că altcineva ar îndrăzni să comită un asemenea gest, astfel că Chloe îşi puse pe urechi căştile şi începu să asculte o melodie a lui Michelle Branch.

La şcoală, avu parte de o zi grea. Băiatul care îi plăcea, Gâl Albert, părea că nu se mai putea dezlipi, de parcă în timpul weekendului, ar fi suferit o operaţie de alipire, de Lena Allard. Cea mai bună prietenă a sa, Mona Shippen, lipsea pentru că era bolnavă. Cei din jur o tachinau din pricina incidentului petrecut la Saverite. În timpul orei de biologie, au urmărit un filmuleţ despre viaţa maimuţelor din pădurea Amazonului, iar ea a început să lăcrimeze în clipa în care a văzut acele scene cu braconieri care, mai întâi goneau maimuţele din copaci, iar apoi le închideau în cuşti confecţionate din bambus.

— Iubitoarea de maimuţe, spuse Teddy, observând lacrimile ei.

— Nenorocit fără inimă, şuieră ea în timp ce-şi

ştergea lacrimile.

La ora de desen, confecţionă o felicitare pentru Mona. Desenă un peisaj de junglă. Urmărind cu atenţie bucăţile de hârtie de culoare verde, pictă câţiva ochi galbeni. În interiorul felicitării, desenă o maimuţă ce sărea de la o creangă la cealaltă. Apoi scrise:

„Şcoala e o junglă ciudată. Întoarce-te, şi hai să sărim împreună din creangă în creangă."

Ceva mai târziu, coborî din autobuz cu două staţii mai devreme, pentru a-i duce ea însăşi felicitarea Monei. Mona apăru la uşă îmbrăcată într-o pijama din flanel de culoare roz şi un chimono fosforescent, având desenată pe poale o roşie strivită, deosebit de ciudată. Purta ochelari cu ramă subţire, iar părul castaniu îi atârna în şuviţe până în dreptul umerilor. Un lucru destul de interesant, pentru că înainte de a se îmbolnăvi, părul ei era lung până la glezne.

— Ce ţi-ai făcut la păr? întrebă Chloe.

— L-am tăiat. Mă plictisesc, spuse Mona. Nu trebuia să vii. Am o boală contagioasă.

— Ce ai?

— „Boala Legionarilor." Una. Cine naiba ştie?

Chloe se aruncă în braţele Monei şi o îmbrăţişă cât de tare putu.

— Doamne, sper să mă îmbolnăvesc şi eu. Şi mai sper ca lucrurile să devină din ce în ce mai rele şi să fiu trimisă la un sanatoriu din Chile.

— Mi-ar plăcea să merg în Chile. Vreau ca prima mea fetiţă să poarte numele de „Tierra del Fuego".

— Şi dacă va fi băiat?

— Se va numi Gilbert Albert, ca pe bărbatul pe

care-l iubeşti. Doamne, cum de te-ai îndrăgostit de cineva care poartă un nume atât de banal?

— Nu-l iubesc. Îl urăsc.

— Şi asta doar pentru că, de vineri încoace, a devenit „una” cu Lena. Nu?

— Cine ţi-a spus?

— Am iscoadele mele. Mi-ai adus ceva? spuse Mona, deschizând apoi ghiozdanul lui Chloe. Răscoli înăuntru, până dădu de o cutie plină cu caise confiate şi cu stafide.

— Să nu mănânci chestiile alea, spuse Chloe. Cred că sunt acolo de pe vremea ultimului dezastru. Ţi-am făcut felicitarea asta.

Mona o deschise. Se uită cu mândrie la desenul ce reprezenta jungla, admirându-l aşa cum numai o mamă ar fi fost capabilă. Apoi o deschise iar şi citi mesajul.

— „Şcoala e o junglă ciudată…”, citi ea, aruncând spre Chloe o privire stranie. Ce vrei să spui?

— Vreau doar să te fac să revii mai repede la şcoală, spuse Chloe. Îmi lipseşti.

— De, şi eu îţi duc lipsa, dar să minţi într-o felicitare e un lucru inutil. Asta îmi aduce aminte de o felicitare pe care am cumpărat-o anul trecut pentru Rhianna, de Ziua Mamei. După cum îţi imaginezi, la capitolul mame vitrege, oferta e destul de restrânsă. Iar eu am găsit o felicitare care avea un mesaj foarte drăguţ, despre cât de bine se integrează ea în cadrul familiei…

Chloe chicoti.

— Mi-aduc aminte ce mult i-a plăcut chestia asta.

— Nu glumi. Îşi închipuie că familia trebuie să

se adapteze în funcţie de ea, şi nu invers. Hei, hai să lansăm propriile noastre felicitări. Ceva de genul „Pasiv-Agresiv”.

— Tu petreci prea mult timp la psihiatru, spuse Chloe, râzând.

— Mda, ei bine, ia-ţi şi tu unul. Să laşi bileţele anonime în cutiile cu came, iar apoi să fii concediată. Oh! Şi uite una şi mai grozavă… ai încercat până la urmă să falsifici semnătura părinţilor?

Zâmbetul lui Chloe dispăru.

Tuşind şi râzând în acelaşi timp, Mona se prefăcu că o loveşte peste braţ.

— Hai că asta-i grozavă, n-o spuneai chiar tu? Să iei autobuzul până în Providence, până la *Tribunalul* Familiei, nici mai mult, nici mai puţin, şi să le laşi un bilet de adio, şi când acesta nu a dat rezultate, să te întorci cu unul mai *fierbinte,* şi cu inelul tău de la naştere pus în aşa fel încât să se creadă că este un inel de logodnă, iar tu ai deja douăzeci şi unu de ani şi eşti măritată…

— Bine, bine, încetează, Mona.

— *Cine* are nevoie de psihiatra?

— Ştiu. A fost o mică nebunie.

Mona se opri, începând din nou să tuşească. Chloe, îngrijorată, se dădu ceva mai în spate. Se duse până la colţul camerei, pentru a vedea dacă Rhianna se afla în bucătărie.

— Nu e nimeni acasă, spuse Mona. Ea e plecată la dermatolog. Vrei s-auzi o chestie cu adevărat nebunească?

Chloe aprobă, dorind să scape de tema mamelor.

— Îşi face injecţiile acelea care se aplică între

sprâncene. Of… adică cu… botulism.

— Otrava aceea?

— Da! Şi chestia asta îi paralizează muşchii faciali! Doar în zona aceea dintre ochi, unde începe fruntea.. Adică, oricât s-ar încrunta, zona aceea rămâne la fel de întinsă.

— Îi paralizează faţa? Botulism? întrebă Chloe.

Mona aprobă, fixându-şi mai bine ochelarii pe nas.

— Botox… Toxina-botulinică? Oare ar trebui să-i traduc? Asta e modelul după care trebuie să mă ghidez. Cred că mama ar fi tare tristă dacă ar afla că tata s-a căsătorit cu o asemenea femeie, spuse Mona. Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Chloe pricepu că acestea n-aveau nimic în comun cu tuşea. Cele două fete se împrieteniseră încă din copilărie. Mama Monei murise când ea abia împlinise şase ani. În anul acela, ea şi Chloe se apropiaseră una de cealaltă şi de atunci relaţia lor devenise din ce în ce mai strânsă.

— Mai ales din pricină că ea a fost asistenta mamei tale, spuse Chloe, prinzând-o de mână.

— E atât de nedrept, spuse Mona, trăgându-şi nasul. Mă simt atât de rău, şi tot ce-mi doresc e ca mama să fie cu mine.

— Ţi-o aminteşti? întrebă Chloe.

Mona aprobă, scoţându-şi ochelarii.

— Mi-o imaginez mult mai bine când nu port ochelarii. Avea obiceiul să-mi pipăie fruntea, pentru a verifica dacă am sau nu temperatură. Îmi pisa bucăţi de gheaţă într-un castron şi apoi mă lăsa să le ronţăi folosind o lingură de argint. Avea un păr frumos, roşu şi cârlionţat, şi strungăreaţă între dinţii din faţă.

— Cel puţin tu ţi-o poţi imagina… spuse Chloe.

— Doar după ce-mi scot ochelarii.

Chloe dădu din cap aprobator. Puse o mână pe fruntea Monei. Era fierbinte. Aşa că o duse pe prietena ei până la canapeaua din living şi o obligă să stea întinsă. Apoi merse la bucătărie, deschise frigiderul şi luă o mână de cuburi de gheaţă din recipientul special. Răsturnă cu zgomot cuburile într-un castron, luă o lingură şi apoi i le duse Monei.

— Îţi mulţumesc, spuse Mona, privind-o de pe pernă. O să fii o mamă bună.

Chloe zâmbi. Pe masă se afla un creion. Îl luă şi desenă o stea pe dosul mâinii Monei şi încă una pe dosul mâinii sale. Ducându-se să-şi ia ghiozdanul, observă că Mona îşi lăsase ochelarii în hol. În timp ce ieşi pe uşă, prietena ei rămase întinsă acolo, cu castronul de gheaţă lângă ea, cu ochii înceţoşaţi şi cu imaginea aceea atât de clară a mamei ei pe care o iubea în continuare atât de mult. Toată povestea asta o cutremură pe Chloe. Cum se poate să moară tocmai acei oameni care ar trebui să te iubească? Sau, mult mai rău, să te abandoneze pur şi simplu?

În realitate, era exact acelaşi lucru.

Era a doua oară consecutiv când Dylan Chadwick se întorcea spre casă cu un rând de puieţi şi se întâlnea cu nepoata sa. Parcând lângă ea, el puse ţigara deoparte şi îi făcu semn să urce în maşină.

— Iar ai pierdut autobuzul? întrebă el, dând puţin geamul în jos pentru a ieşi fumul de ţigară.

— Nu, am coborât mai repede. Mona e bolnavă şi m-am dus să-i duc o felicitare.

Dylan aprobă, fără să reacţioneze. Mona Shippen. Ea, Chloe şi Isabel erau nedespărţite pe timpul verii. Conduse mai departe. Nu mai aveau mult de mers.

Se uită o clipă spre ca, observând gaura din genunchii blugilor şi steaua pe care şi-o trasase pe dosul mâinii. Aceste mici detalii i-o readuseră în minte pe Isabel şi, nu se ştie din ce motiv, îşi imagină că ea n-ar fi purtat blugi găuriţi şi nu şi-ar fi pictat desene pe mână. Sau poate că ar fi tăcut-o.

— Credeam că astă-seară o vei duce pe buni la întrunirea aceea de la şcoală, spuse Chloe.

— Are loc mâine seară.

Chloe dădu din cap.

— Alţi puieţi? întrebă ea, făcând semn spre remorcă.

— Săparea gropilor îmi ţine mintea ocupată, spuse el.

— Ţi-e dor să rezolvi cazurile de crimă? întrebă ea.

— Deloc. Oricum, aici sunt mult mai multe enigme care trebuie rezolvate.

— Zău? Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, cum se explică faptul că soiurile Empires şi Galas sunt datorate, probabil, polenizărilor încrucişate ale soiului Jonagolds. Şi de ce procesul de altoire trebuie să se realizeze la cel puţin doi centimetri distanţă faţă de sol.

— Şi de ce trebuie procedat astfel? întrebă Chloe pe un ton didactic.

— Pentru ca rădăcina să nu pornească din altoi.

— Altoiul, spuse ea. Tatăl. Până şi merii au părinţi.

Dylan se întoarse încet şi se uită la ea. Oare o să abordeze tema înfierii ei? Eli încă nu-şi revenise după momentul în care fusese chemat la Tribunalul Familiei şi fusese informat că Chloe cumpărase prin intermediul Internetului o carte de identitate falsă, pretinzând apoi că avea douăzeci şi unu de ani, vârsta legală la care-şi putea căuta mama biologică.

— Tu ai părinţi, spuse Dylan pe un ton ferm.

— Ştiu, zise ea, strângând la piept ghiozdanul şi făcând o mutră urâcioasă.

Cunoştea perfect expresia asta; o afişase şi el atâta amar de vreme, încât uneori avea impresia că-i rămăsese întipărită pe chip pentru vecie. Nelinişte, suferinţă, furie contra lumii întregi.

— Atunci, care e baiul?

— Maimuţele sunt răpite din junglă, eu am rămas fără slujbă şi acum nu le pot cumpăra pisicilor mâncare naturistă, cei de la şcoală au râs pe seama mea, cea mai bună prietenă a mea stă acasă pentru că e bolnavă şi nu se ocupă nimeni de ea, am dreptul să-mi aflu identitatea şi urăsc această lume, spuse ea cu o voce scăzută, ca şi cum el ar fi fost duşmanul ei, un duşman ascuns.

— Ai citit biletul meu?

— Oh! Apucă repede ghiozdanul şi începu să caute în el. Aproape că am şi uitat. Trase afară plicul. Dylan se uită la ea cum scoase hârtia din plic, atentă la ceea ce scrisese el acolo, îşi aminti cum îl scrisese chiar seara trecută, după ce luminile din casa fratelui său se stinseseră de mult, în clipele acelea când el nu putea adormi.

— Trebuie să citesc cu voce tare?

— Numai citatul.

— În regulă, spuse ea, apoi citi: „Violenţa măreşte şi mai mult ura… adâncind şi mai mult întunericul unei nopţi care este şi aşa lipsită de stele. Întunericul nu poate alunga întunericul: numai lumina poate face asta. Ura nu poate alunga ura; doar dragostea este în stare de aşa ceva.” Dr. Martin Luther King, Jr. Hmm, asta voiai să spui aseară, atunci când ai vorbit despre „noaptea fără stele”?

— Mda.

Ea îl privi cu un aer confuz.

— Şi de ce mi-ai scris pasajul ăsta? întrebă ea.

— Pentru că m-am gândit că ţi-ar fi de folos.

— Dar de ce?

El conduse mai departe în tăcere. Nu-i putea împărtăşi adevăratul motiv sau cel puţin o parte a acestuia. Dar ştia că era o fată sensibilă şi ştia că e, de asemenea, o fată deşteaptă, aşa că se decise să-i spună doar o mică parte.

— Pentru că mi-aduci aminte de mine, spuse el.

— În ce fel?

— Hai să spunem că tu ai un puternic sentiment al nedreptăţii, continuă el.

Ea îşi feri privirea, rezemându-şi capul de geamul din dreapta ei. Părăsiră apoi şoseaua, luând-o pe un drum mai îngust, afundându-se pe aleea care ducea direct spre livadă. Abia în clipa când intrară pe drumul lor comun, Dylan făcu semn către standul fermei dărăpănate.

— Ai vrea să lucrezi după orele de şcoală?

— Făcând ce?

— E o muncă grea.

— Mda, ei bine, nu face nimic. Pisicile au nevoie de hrană. Despre ce e vorba?

— Ce-ai zice de repararea standului?

— Standului pentru mere? întrebă ea.

El aprobă.

— E cam dărăpănat. Tu trebuie să-l cureţi şi să-l vopseşti. Eu am să-i repar rafturile.

— Şi firma?

— Mda. Am să repar şi firma. Cred că e pusă în hambar.

— „Livada de meri a familiei Chadwick”, murmură ea. Când eram mici, eu şi Isabel obişnuiam să lucrăm la stand. Bunicul ne dădea arţar dulce, fagure de miere şi tarte cu mere.

— Ştiu, spuse Dylan. Îmi amintesc.

— N-a mai fost deschis de atâta amar de vreme.

Dylan aruncă o privire fugară spre Chloe. Era palidă, ochii ei albaştri aveau cearcăne, dovadă că nu prea dormise, părul era drept şi negru şi nu semăna cu al nimănui din familia Chadwick. Purta jeans cu găuri şi o stea minusculă pe dosul uneia dintre mâini, iar Dylan avu impresia că o aude pe Isabel cum îl imploră să-i dea o mână de ajutor verişoarei ei.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău, spuse el aspru, oprind maşina în faţa casei ei.

— În regulă, atunci. Îl ai deja.

— Perfect.

— Ai putea vinde şi altceva în afară de mere? Cum ar fi arţar dulce, faguri de miere şi tarte cu mere?

Dylan se uită lung la ea, vrând parcă să-i spună: „Nu întrece măsura, te rog”.

Ea pufni în râs.

— Spune-mi doar când să încep.

— În weekendul ăsta. Sâmbătă de dimineaţă, la

răsăritul soarelui.

Ea aprobă, îşi luă ghiozdanul şi biletul pe care i-l scrisese el şi apoi o porni la fugă prin curtea casei. El se revăzu pe sine privindu-le pe cele două fete, într-o noapte de primăvară, cum culegeau păpădii, apoi cu buchetele în mâini suflau în vânt seminţele lor de argint, râzând de bucurie pentru că aveau prilejul să fie împreună.

Împreună.

Ce însemna lucrul acesta, la urma urmei? Parcând alături, Dylan nu era convins că mai cunoştea semnificaţia noţiunii.

6

Cina cu tombolă a profesorilor era organizată în fiecare vineri a lunii, la cafeneaua diferitelor şcoli. Luna trecută, avusese loc la liceul Rogers, în Newport, acum două luni se organizase la liceul Hope, în Providence. În seara aceasta, avea loc la Crofton Consolidated, iar Sylvie urma să ia cu ea un chec pregătit de Jane, unul ce semăna perfect cu un exemplar vechi şi oarecum zdrenţuit din a *Webster ’s Second Dictionary.*

Sylvie îşi aplicase deja o mască, folosind noul echipament creat de Eileen Fisher, aplicase apoi noul ei fond de ten şi noul ruj de buze, adăugase un contur fin de ochi care să-i dea o nuanţă de sobrietate, iar acum tocmai se pregătea să îmbrace puloverul ei primăvăratic din lână în nuanţe marine, moment în care se auzi strigată de către mama sa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ducându-se până la uşa dormitorului.

— Şi cu mine cum rămâne?

Sylvie împietri.

— La ce te referi?

— E cea dintâi zi de vineri, spuse mama ei. Iar eu mă simt astăzi atât de bine. Pot să merg şi eu?

Jane stătea alături de ea, cu romanul *Marile speranţe* deschis pe genunchi, uitându-se în sus a reflecţie.

— Tocmai citeam cu voce tare, iar mama te-a auzit pregătindu-te şi m-a întrebat ce zi e…

— Mamă, în ultimele săptămâni abia dacă ai putut ieşi din casă…

— Şi nu asta e şi ideea, draga mea? întrebă ea. Simt nevoia să ies la aer.

Sylvie începu să clipească. Se gândi la John Dufour, întrebându-se dacă va fi şi el prezent acolo. Parcă îl şi vedea, îmbrăcat cu vestă şi pulover maro, uitându-se cu ochii aceia ageri şi căprui pentru a vedea dacă ea îşi face cumva apariţia. Jucau uneori Scrabble, iar ea simţea că e gata să leşine atunci când genunchii lor se atingeau pe sub masă. Erau genul acela de persoane timide, de vârsta a doua, întruchiparea perfectă şi academică a acelui cântec, „Lucrând în timpul weekendului”. Sylvie mai adăugă câteva versuri, întrebându-se dacă John îşi va face apariţia în seara aceea…

Cu inima împărţită între dorinţa unei poveşti de iubire, dorindu-și să între pe uşa cafenelei de la Crofton şi să dea cu ochii de privirea lui John, care aştepta nerăbdător apariţia ei, şi foarte bine exersata datorie de fiică, Sylvie aprobă fără alte comentarii.

— Sigur, mamă. În cazul în care te simţi în stare

s-o faci.

— M-a asigurat că aşa este, spuse Jane, rânjind.

— Ei bine, va trebui să o ajutăm amândouă să urce şi să coboare din maşină, spuse Sylvie, privind-o atent pe sora ei. Aşa că presupun că vei merge şi tu.

Jane şedea pe bancheta din spate. Sylvie era la volan, iar mama ei ocupa locul din dreapta şoferului, tot exclamând mirată în timp ce traversau oraşul, de parcă era prima oară când vedea case şi grădini.

— Oh, Doamne, spuse Margaret. Uitaţi-vă la tufele de liliac ale familiei Jensen. Nu-i aşa că arată nemaipomenit!

Iar, apoi:

— Dumnezeule, ce au făcut cei din familia Dunlap casei lor? Sunt prea multe punţi pentru o fermă atât de mică. Coborî geamul de lângă ea, respirând aerul proaspăt şi bucurându-se de acea senzaţie de libertate.

Jane surâse.

Mama ei era fericită, în timp ce Sylvie părea dusă pe gânduri. Era pusă la patru ace, iar la fiecare semafor se privea în oglinda retrovizoare, aranjându-şi părul. Jane abia aştepta să descopere cu cine avea întâlnire. Se relaxă, purta o pereche de jeans negri şi geaca ei din piele, fiind conştientă că mama sa şi-ar fi dorit să le vadă pe amândouă fetele ei îmbrăcate în pulovere frumoase de lână, în nuanţe de albastru, însă, oh, ce să-i faci…

Indiferent cât de mult aţi înaintat în interiorul Rhode Island, iar Crofton este chiar o insuliţă independentă, după cum aţi observat, veţi simţi

totuşi mirosul mării. Golful Narragansett taie în două statul respectiv, fiind, practic, cea mai mare întindere de apă – după părerea lui Jane – prezentă pe acest pământ. Palele brizei marine sărate umpleau aerul, amestecându-se cu aroma florilor de liliac şi măr care învăluie Croftonul.

Checul se afla şi el pe banchetă, alături de ea. Nu ieşise deloc rău, având în vedere că nu îşi adusese cu ea prea multe ustensile necesare pentru produsele de patiserie. Ea era proprietara Patiseriei Calamity, de mici dimensiuni, situată în apropiere de High Line, chiar lângă o cale ferată care fusese abandonată de o bună bucată de timp, pe Tenth Avenue. Într-un cuvânt, reuşise să-şi dezvolte afacerea, şi acum ajunsese să pregătească prăjituri pentru celebrarea lansării unei noi pelicule, a unei premiere, cu ocazia acordării premiilor Tony sau Grammy, pentru lansări de carte sau cu prilejul deschiderii unei expoziţii de artă.

Numele ei era bine cunoscut în Chelsea, în Tribeca, în Gramercy Park. Robotul ei telefonic era întotdeauna plin cu mesaje; chiar şi acum se întâmpla acest lucru, deşi mesajul ei de întâmpinare îi prevenea pe apelanţi că era în vizită la mama ei, părându-i foarte rău că va rata toate acele festivităţi minunate, îndrumându-i, în final, să se adreseze firmei Patiseriilor Chelsea, până în momentul când ea avea să se întoarcă.

Ajungând în dreptul şcolii, Sylvie opri chiar în faţa intrării. Fetele o ajutară pe mama lor să coboare din maşină. Ea era mult mai stăpână pe sine decât fusese în toată perioada ce se scursese de la venirea lui Jane. În timp ce Sylvie parcă

maşina, Jane o ajută pe Margaret să între în clădire.

Cafeneaua îi trezi amintiri de pe vremea când era la liceu. Pereţii din piatră şi zgură, datând din vremea războiului rece, erau zugrăviţi într-o nuanţă gălbuie; podeaua era acoperită cu linoleum îngust, de tip industrial, cenuşiu. Tejgheaua din oţel inoxidabil era ticsită cu tot felul de caserole, pline cu tocăniţă, diferite salate şi cu sandvişuri. Mesele, de formă rectangulară, erau aşezate în trei şiruri lungi, fiecare masă dispunând de câte zece scaune. Unele dintre ele fuseseră deja ocupate până la refuz de către profesori şi administratori ce stăteau de vorbă, ori se amuzau.

Brusc, lumea îşi îndreptă atenţia către mama lui Jane. În încăpere aproape că se aşternu liniştea, doar pentru o clipă, urmată apoi de o rumoare provocată de emoţie – lui Jane i se păru a fi chiar expresia unei mari bucurii.

— Margaret!

— Doamnă Porter!

— Oh, e Margaret… uite, e chiar aici!

— Margaret, ne bucurăm că eşti aici şi că arăţi atât de bine!

Iar ea arăta într-adevăr bine – înaltă şi elegantă ca de obicei, purtând o rochie de mătase de culoarea levănţicii, cu guler brodat, cu părul cărunt strâns în coc, având la gât acelaşi lănţişor de aur ca întotdeauna, de care era atârnat un glob mic de cristal ce închidea în el o boabă de muştar. Prietenii şi colegii se adunară în jurul ei, o sărutară pe obraz şi îi strânseră mâna, nerăbdători să o cunoască pe Jane.

— Scumpa mea fiică, reîntoarsă din marele oraş,

spuse Margaret cu mândrie.

— Ne pare bine să te vedem…

— Am auzit atâtea lucruri despre tine.

Jane dădu din cap, zâmbind. Se întreba: oare ce anume auziseră ei? Ea nu mai participase alături de mama sa la un asemenea eveniment; după ce părăsise Rhode Island, la vârsta de douăzeci de ani, nu se arătase prea interesată să privească înapoi.

Aruncă apoi o privire înjur şi dădu cu ochii de fostul său profesor de limba engleză. Avea aceeaşi faţă ascuţită şi aceleaşi sprâncene stufoase şi se holba la ea cu aceeaşi privire plină de reproşuri, ca în ziua când îl anunţase că va părăsi Universitatea Brown – după tot sprijinul pe care i-l acordase el pentru ca ea să fie admisă acolo – pentru a-şi putea naşte bebeluşul. Jane ajunsese acum la vârsta de treizeci şi cinci de ani, de atunci scurgându-se aproape şaisprezece ani, dar se simţi totuşi cuprinsă de acelaşi val de ruşine.

— Bună ziua, domnule Romney, spuse ea, lăsând-o pe mama alături de câţiva profesori, în timp ce el se îndreptă spre ea.

— Eleva mea de aur, zise el. Jane Porter.

Ea roşi, adâncindu-şi mâinile în buzunarele jachetei.

— Ce mai faceţi?

— Foarte bine, mulţumesc. Şi tu?

— Sunt bine. Sunteţi neschimbat.

— Asta înseamnă că am avut mereu înfăţişarea unui bătrânel. Hmm. Ei bine, spune-mi, ce lucruri minunate ai reuşit să realizezi în viaţă? Ai scris cumva poezii pentru vreo revistă experimentală de literatură? Sau poate o piesă de teatru, încercând

să descoperi astfel limitele sufletului omenesc? întrebă el, cu acelaşi ton de altădată, ridicat şi patetic, ca şi cum s-ar fi aflat pe o scenă şi nu într-o sală de curs.

— Am renunţat la facultate, îi aminti ea, încercând ca răspunsul ei să nu semene atât de mult cu o scuză.

— Uneori, cei care fac gestul ăsta sunt tinerii cei mai creativi, spuse el. În Academie nu rămân neapărat cele mai mari talente.

Ea surâse, coborându-şi privirea.

— Vorbesc serios, Jane, ce ai reuşit să faci în viaţă?

— Lucruri bune, domnule Romney. Am propria mea companie în New York City… sunt patiser.

— Un… patiser? întrebă el. Mă surprinde. Tu ai iubit atât de mult lumea scrisului.

— Pregătesc prăjituri pentru o mulţime de scriitori, actori, directori…

— Adică eşti înconjurată de intelectuali.

— Da, spuse ea.

Chiar în secunda aceea, Sylvie îşi făcu şi ea apariţia, aducând şi checul. Imediat ce intră în cameră, bărbatul care stătea de pază – chel, purtând o jachetă de stofă, având umeri garnisiţi cu piele – se repezi spre uşă pentru a-i veni în ajutor. Transportară împreună checul pe masa aflată la câţiva paşi distanţă de locul unde stăteau Jane şi domnul Romney.

— Nici măcar nu am ştiut că veţi fi aici, spuse Jane, zâmbind, urmărind cum profesorul său privea atent replica manuală a *Webster ’s Second* pe care o realizase chiar ea. Replica părea atât de reală, începând cu coperta aceea ferfeniţită şi

literele acelea aurite care abia se puteau citi, astfel că cineva s-ar fi putut simţi tentat să treacă imediat la căutarea unui cuvânt anume. Domnul Romney făcu o plecăciune.

— Ei bine, dacă tu eşti autoarea, atunci nici că puteai să-mi provoci o mai mare fericire. Încă mai iubeşti cuvintele, Jane Porter. Mereu mi-am imaginat că, deschizând o ediţie din *New Yorker,* voi descoperi acolo o poezie, ori vreo istorioară scrisă de tine.

— M-am lăsat de scris, spuse ea.

Domnul Romney îi aruncă o privire tristă, ca şi cum s-ar fi uitat la fantoma fostului ei talent. Zâmbi, clătinând din cap.

— Nu pot crede una ca asta. Şi nici nu o voi face. Tu nu poţi spulbera atât de uşor visurile unui bătrân profesor. Voi cumpăra în fiecare săptămână *New Yorker* sperând mai departe că, într-o bună zi, te voi descoperi în paginile lui.

Jane deschise gura, cu intenţia de a face o glumă spunându-i că n-ar trebui să creadă prea mult în şansa asta, dar descoperi că nu mai era în stare să vorbească. Se uită spre uşă şi, chiar în clipa aceea, o văzu intrând pe uşa cafenelei pe doamna Virginia Chadwick, în scaunul său cu rotile, împins de un bărbat tânăr. Doamna Chadwick se bucură de aceeaşi primire de care avusese parte şi mama lui Jane, profesorii fiind încântaţi să o vadă.

— Ah, un alt profesor deosebit de iubit, spuse domnul Romney. La fel ca şi mama ta.

Fragilă şi iubită.

Jane aproape că nu-l auzi.

Bărbatul purta barbă, iar ochii lui erau de un

verde intens; părea să aibă cu zece ani mai mult decât Jane. Purta o pereche de jeans şi un pulover verde de lână, şi întreaga lui atitudine demonstra că nu voia să atragă atenţia, nedorind nici măcar ca cineva să-l observe. Se trase într-o parte, lăsând ca doamna Chadwick – aceasta fiind mai mult ca sigur mama sa – să fie condusă spre masă chiar de către colegii şi prietenii ei.

Era chiar bărbatul pe care îl zărise Jane în livada lui Chloe.

— Jane, spuse Sylvie, aplecându-se şi prinzând-o pe sora sa de mână. Vreau să ţi-l prezint pe prietenul meu, John Dufour…

— Bună, John, spuse Jane. Mă bucur să te cunosc.

Sylvie rosti apoi:

— Salut, Alan, iar Jane se îndepărtă uşor, lăsându-i pe Sylvie, pe John şi pe domnul Romney să stea de vorbă. Ea rămase în picioare în colţul încăperii, în timp ce inima îi bătea cu putere. Doamna Chadwick părea să cerceteze încăperea cu mare atenţie. Jane şi ea nu făcuseră niciodată cunoştinţă. Ea nu alesese aceeaşi şcoală la care Margaret fusese directoare. Privirile li se întâlniră şi pentru o clipă cele două femei se priviră lung; nedându-şi seama cine era, doamna Chadwick îşi mută privirea în altă direcţie. Poate că îl căuta pe fiul ei; acesta se făcuse nevăzut.

Jane fu cuprinsă de milă, văzând starea atât de fragilă a acestei femei, obrazul ei stâng care atârna într-o parte, la fel ca şi braţul pe care îl ţinea inert în poală. Ea, în schimb, se simţea învăluită de flăcări – mama ei stătea într-un capăt al încăperii, iar doamna Chadwick se afla exact în

partea opusă: două femei suferinde, „arhitecţii” destinului lui Jane.

Ieşi afară să respire aer curat.

Bărbatul înalt şi cu barbă se afla în dreptul unui bec, fumând. Inima ei tresări.

Îl revăzu stând în livadă. Ştiind bine că nu avea de unde să o cunoască – părea de vreo patruzeci de ani, deci mersese la şcoală cu zece ani înaintea ei; iar mama lui nu o văzuse stând în apropierea mamei sale, neputând să facă o asociere între ele, descoperindu-i apoi identitatea – Jane afişă un zâmbet şi înaintă câţiva paşi spre el, mişcându-se, ca şi cum s-ar fi îndreptat în direcţia unui far.

— Te cunosc, spuse el cu o voce joasă. Nu-i aşa?

— Nu prea cred, spuse ea.

— Îmi pari cunoscută.

— Poate. Suntem în Rhode Island. Ea zâmbi larg, gândindu-se la subînţelesul referirii pe care o făcuse vizavi de micul lor stat.

El înălţa capul.

— Emmylou, spuse el.

— Poftim?

— Semeni cu Emmylou Harris. Te-am văzut trecând prin livada mea, săptămână trecută. Ascultai cu sonorul dat la maximum melodia „Wrecking Ball”.

— Ai o memorie bună, spuse ea, roşind.

— E un drum destul de liniştit. Nu prea avem parte de cine ştie ce trafic.

— Deci, ce faci aici? întrebă ea, simţind cum inima începe să-i bubuie, iar gura îi e uscată.

— Fac pe fiul devotat. Mama mea e Ginny Chadwick. În ultimele zile, nu s-a simţit prea bine, dar a ţinut să fie aici în seara asta. A aşteptat cu

nerăbdare toată săptămână.

— Deci, nu eşti profesor? întrebă ea, nedorind să-i afle numele, ci aşteptând ca el să mărturisească: *Sunt agent de asigurări.*

— Nu.

Ea dădu din cap, aşteptând, uitându-se fix în ochii lui, de un verde intens, având culoarea apei de râu sau a frunzei de măr, întunecaţi şi plini de nelinişte. Nu era o fire placidă, asta era un lucru cert. Îl văzu cum se încruntă, strivind apoi ţigara sub tocul cizmei.

— Deci, cu ce te ocupi? întrebă ea.

— Sunt fermier.

Unchiul lui Chloe. Jane rămase nemişcată, simţind un fior rece ce-i aluneca pe şira spinării. Privindu-l în ochi era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă. Observă ascunsă acolo durerea şi pierderea, iar când făcu o jumătate de pas în faţă, îşi dădu seama că ceea ce simţea ea nu avea legătură doar cu Chloe.

— Dar tu? întrebă el. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt patiser, spuse ea.

El începu să râdă.

— Faci şi tarte cu mere?

— Sunt una dintre specialităţile mele. De ce?

— Redeschidem standul fermei ce aparţine familiei noastre, spuse el. Nepoata mea tocmai comenta că ar trebui să vindem din nou tarte cu mere.

— Nepoata ta, spuse Jane cu respiraţia tăiată, simţind cum fiecare celulă a trupului ei devine fluidă.

— Mda, spuse el. Privind-o cu ochii pe jumătate închişi, în care se reflecta lumina galben-oranj a

panoului montat în grădina şcolii, el îi întinse mâna: Eu sunt Dylan Chadwick.

— Jane Porter, spuse ea, ţinându-şi respiraţia. Încercă să-i surprindă o cât de mică reacţie. Oare îi ştia numele? Adopţia fusese făcută, după cum se stabilise, cu o discreţie absolută, numele ei şi identitatea familiei sale urmând să fie cunoscute numai de către mama lui. Cu toate că Societatea Catolică de

Caritate fusese intermediarul, Jane ştia că, în realitate, detaliile fuseseră stabilite de către mama lui şi, respectiv, a ei: o copilă care nu era pregătită să aibă în grijă un copil, o altă femeie care suferea pentru că nu putea concepe unul, secret absolut în privinţa tuturor.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Jane.

— Asemenea.

— Apropo, ce cauţi aici? întrebă el, arătând spre şcoală.

— Am venit împreună cu sora mea, spuse ea, în timp ce îşi spunea în minte: *Asta e şansa mea, asta e şansa mea.*

Ridică privirea, uitându-se drept în ochii lui. El se încruntă uşor, ca şi cum ar fi recunoscut-o în felul acela de a privi pe nepoata lui. Ea se înfioră, simţind că parcă stabilea o legătură fizică cu fiica sa.

— Nepoatei tale îi plac tartele cu mere.

— Da. Chloe.

— E un nume frumos.

El aprobă, negăsind niciun motiv pentru care acest nume să nu fie cel potrivit.

Jane se întrebă dacă el chiar ştie că…

Îşi vârî mâinile în buzunare, sperând ca el să nu

observe cât de tare îi tremurau.

— E destul de rece, chiar dacă suntem în aprilie, spuse Dylan, confundând starea de emoţie cu un simplu tremur.

— Da, este. Însă e deja primăvară. Din zi în zi, vremea va deveni mai caldă.

El nu era prea convins. Uitându-se spre uşă, întrebă:

— Vrei să intri înăuntru?

— Peste câteva clipe, spuse ea.

Jane ar fi vrut ca el să rostească din nou numele lui Chloe, să mai vorbească despre ea. Dar cu siguranţă că nu avea s-o facă.

— Bucuroasă de cunoştinţă.

— De asemenea.

Ea îi strânse încă o dată mâna. Era o mână aspră, cu multe bătături, palma unui om care lucra într-o livadă de meri. El o reţinu pe a ei, cu doar o jumătate de secundă mai mult decât era necesar. Din nou, ea simţi alunecându-i pe şira spinării acel fior care nu avea legătură cu Chloe, în timp ce se uita în ochii lui verzi.

— Ne vedem înăuntru? întrebă el. Ea aprobă.

Urmărindu-l cum reintră în clădirea şcolii, Jane nu îndrăzni să-l urmeze. Nu voia să rişte ca Virginia sau Dylan s-o vadă alături de mama ei sau de Sylvie. În schimb, se îndreptă către maşină.

În această zonă nimeni nu-şi încuie portierele. Se urcă în partea din spate. În acel loc de parcare era întuneric. Se ghemui pe banchetă, strângându-şi geaca de piele în jurul trupului. Era neted-granulată, foarte moale, un dar costisitor primit din partea unui producător de film independent pentru care ea pregătise o prăjitură ce avusese

exact forma literelor care alcătuiseră titlul filmului său.

Aerul primăvăratic era înţepător, întocmai cum spusese şi Dylan, dar ea aproape că nici nu sesiză acest fapt. Atâta amar de ani simţise un gol imens în viaţa ei. Nu îndrăzni să-l numească, pentru că nimic nu putea fi schimbat. Renunţase la copilul ei; nu avusese alternativă. Părea ceva logic, ceva care avea sens.

Iar de-atunci trecuse atât de mult timp, peste cincisprezece ani, încât uneori părea o poveste îndepărtată, un lucru despre care citise undeva. Dar acum, amintirile o năpădiră brusc. Îşi reaminti ziua în care îi dăduse vestea mamei ei: mâinile îi tremurau şi se simţea ameţită din cauza greţurilor de dimineaţă.

Apoi îşi aminti lacrimile mamei şi starea ei de panică. Plânsese din pricină că Jane era obligată să renunţe un an întreg la cursurile de la Brown. Putea să rămână acasă până ce sarcina va deveni vizibilă, însă după aceea va trebui să plece. Margaret le contactase pe Măicuţele îndurării de la Salve Regina, iar acestea o ajutaseră să meargă la Casa de Odihnă Sf. Iosif din Bristol.

Jane îşi aminti cum încercase să-şi ascundă sarcina cât mai mult timp posibil, pentru a nu fi obligată să plece de acasă. Purtase jeans şi bluze largi. Când venise toamna se simţise de-a dreptul uşurată: putuse să poarte acele cămăşi deosebit de largi. Într-o zi, stând în picioare în cada de baie, se uitase în jos contemplându-şi trupul, observându-şi burta aceea ţuguiată care îi ieşea în afară. Avusese un adevărat şoc. Simţise că pierduse controlul asupra tuturor lucrurilor. Se

ghemuise în cadă, începând să plângă.

În clipa în care mama ei intrase şi dăduse peste ea acolo, îşi aşezase braţele în jurul gâtului lui Jane, plângând împreună cu ea. Lui Jane îi era tare ruşine, însă avea nevoie de alinare din partea mamei. O ascultase pe Margaret cum telefonează la Sister Celeste Mărie. Sylvie era studentă la Brown pe vremea aceea; Jane era bucuroasă că nu fusese acolo pentru a afla toate astea. Îi trimiseseră o maşină şi, astfel, Jane pornise la drum. Rhode Island este cel mai mic stat din Uniune, însă Jane se simţise ca şi cum pornea către Siberia.

Acolo erau cazate alte mame necăsătorite. Erau tinere şi veniseră aici din diferitele regiuni ale ţării. Era ca un colegiu, la care singurul curriculum posibil era faptul că aşteptau să aducă pe lume un copil. După naşterea copiilor, mamele plecau. Jane deveni o fire interiorizată. Pentru a-şi plăti drumul, lucra la bucătărie, pregătind prăjituri cu un aspect atrăgător. Copilul care creştea înăuntrul ei era o companie constantă şi se ataşa de el din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea.

Felul de a acţiona al tatălui său o făcuse pe Jane să privească cu realism problema despărţirii. Evitase să se ataşeze prea mult de celelalte mămici – ştiind foarte bine că fiecare dintre ele avea să pornească pe propriul drum, dorind să dea uitării lunile petrecute la Sf. Iosif. Dar nu putuse să nu se apropie mult, atât de mult, de copilul ei. Cu toate că şi călugăriţele le sfătuiseră pe fete să nu se gândească la numele pe care l-ar alege, la cum i-ar îmbrăţişa, la cum s-ar juca cu copiii lor,

Jane nu le ascultase. Copilul ei era singurul lucru la care se gândise.

O dată chiar fugise de acolo.

Luase monedele pentru cursa cu autobuzul dintr-un bol aflat la bucătărie şi apoi ieşise la şosea. Când sosi autobuzul de Providence, se urcase imediat. Îşi alesese un loc la geam. Autobuzul porni spre golf, trecând prin Barrington, spre zona estică a oraşului Providence, intră în Fox Point, mergând până la campusul Universităţii Brown.

Se opri în strada Thayer. Jane îşi rezemă palma de geamul îngheţat. Îi era dor să bea un ceai la Penguin's sau să vadă un film la Avon, să asculte recitaluri de poezie la Horace Mann, îi era dor de dansurile ei de la Rock. Îi era un dor sfâşietor de Jeffrey. Iar ochii ei se umplură de lacrimi, gândindu-se la cât de mult îi lipsea Brown, la faptul că nu avusese şansa să meargă la colegiu împreună cu Sylvie.

— Aici învaţă tatăl tău, îi şopti ea bebeluşului, ţinându-şi palma peste pântecul proeminent. Aici ne-am întâlnit şi tot aici ai prins şi tu viaţă…

În momentul în care autobuzul o coti pe strada Angell, îl zări o clipă pe Jeffrey. Mergea singur-singurel pe drum, în timp ce ghiozdanul îi atârna pe un umăr. Jane îl privi lung. El era pierdut în gânduri. Se întrebă dacă se gândea cumva la ea; dar îşi dădu seama că nu era adevărat.

Ea şi copilul ei erau acum singuri. El preferase ca lucrurile să se petreacă astfel.

Când reveni la Sf. Iosif, fu imediat întâmpinată de călugăriţele care o certară pentru fapta ei. Nu-i mai dăduseră voie, atâta timp cât stătuse acolo, să

pregătească prăjituri la bucătărie. Comisese o mare greşeală, iar acum trebuia să înveţe să nu mai comită şi altele.

Fusese obligată să înveţe să fie raţională. În locul acela erai lăsat singur pentru multă vreme, un lucru care era greu de suportat.

Însă oricât de raţional ai reuşi să fii, tot ai impresia că eşti pe punctul de a înnebuni. Jane procedase corect, permiţând minţii ei s-o ia razna doar pe jumătate. Fiecare tânără de cincisprezece ani pe care o întâlnise în drumul ei o făcuse să zboare cu gândul la fiica sa. Ea era bântuită de adevărul acela – de ceea ce făcuse, de fiica pe care nu avea voie să o cunoască. Dar va trebui să o întâlnească. Într-un fel anume, Jane era conştientă că, dacă nu s-ar întâmpla aşa, ar muri. Aşteptase multă vreme această întoarcere acasă, în Rhode Island.

Iar acum câteva clipe îl cunoscuse pe Dylan Chadwick, stătuse de vorbă cu el despre nepoata sa. Nepoata lui, Chloe.

Şi Jane, stând singură în maşina aceea învăluită în întuneric, îi rosti numele din nou.

— Chloe, şopti ea, strângându-şi mai tare braţele în jurul trupului. Chloe.

7

Posibil ca vizita la liceu şi discuţia cu domnul Romney să fie cauza pentru care Jane şi-a reamintit momentele acelea dureroase din trecut. Sau poate că de vină fusese întâlnirea cu unchiul lui Chloe, faptul că-l auzise cum îi rostea numele fără nicio reţinere, făcând ca totul să i se pară atât

de real.

De multe ori, Jane se întrebase dacă nu cumva toate astea fuseseră un vis. Se întrebase dacă fusese cu adevărat gravidă, dacă avea până la urmă o fiică. Totul se întâmplase cu atâta vreme în urmă. Şi de aceea căzuse pe gânduri: oare se întâmplase *pe bune?* Era ca şi cum evenimentul respectiv venise şi trecuse, fără ca Jane să poată avea nici cel mai mic control asupra lui. Viaţa ei trecuse de-a valma…

Însă existase un moment în care deţinuse controlul. Fusese vorba de o mare iubire. Nu putea nega acest fapt, oricât de mult ar fi vrut să şteargă totul cu buretele. Ea îl iubise pe băiat: pe tatăl lui Chloe. Îşi iubise copilul ce creştea înăuntrul ei. Şi o iubise, de asemenea, deşi, uneori, sentimentul era amestecat cu ură, pe mama ei care îşi dorise tot ce e mai bun pentru ea.

Noaptea, dormind în vechea ei cameră, visase momente legate de trecutul ei. Îşi visase prima dragoste. Numele lui era Jeffrey Hayden. Avea părul castaniu, ondulat şi ochii plini de nelinişte. Se îndrăgostise de el chiar din ziua când se întâlniseră pentru întâia oară, la începutul lui septembrie, în primul an de studenţie petrecut la Brown. Păşind greoi sub povara cărţilor, dăduseră unul peste celălalt chiar pe treptele de la Horace Mann, locul unde trebuia să se întâlnească cu profesorul lor de engleză.

Căzură amândoi, iar cărţile se împrăştiară în toate părţile. Jane văzuse pur şi simplu stele verzi. Jeffrey nimeri în genunchi, atingându-i umărul.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— Da, dar tu?

— Nu, pentru că tu sângerezi…

Ea râse.

— Eu sângerez, iar tu suferi?

El aprobă. Se căută prin buzunar – purta o cămaşă din finet cu mâneci scurte, cam şifonată, de culoare kaki – după o batistă. Aceasta era albă şi curată, impecabil împăturită. Asta o făcu pe Jane să se ducă cu gândul la sora sa, Sylvie, cea care făcuse o obsesie pentru împăturirea la milimetru a rufăriei, iar conexiunea fu una atât de puternică, încât se trezi că îl priveşte adânc în ochi.

— Chiar aici, spuse el, aplecându-se peste umărul ei.

Se simţi pătrunsă de o emoţie puternică. Tatăl ei plecase de acasă când ea era la o vârstă fragedă. Avusese o femeie pe post de tată. Fire timidă şi aplecată spre studiu, ea nu-şi făcuse până în clipa aceea niciun prieten în rândul băieţilor. Nu-şi aducea aminte să fi existat vreun alt moment în viaţa ei când un bărbat să fi demonstrat atâta atenţie în privinţa ei. Îşi muşcă buza.

Atingerea lui era blândă. Îi presă obrazul cu degetele lui reci, în timp ce cu degetele celeilalte mâini îi şterge a picăturile de sânge din dreptul ochiului.

— S-ar putea să fie nevoie de nişte copci, spuse el.

— Nu, sunt convinsă că nu e nimic… începu ea, însă senzaţiile stârnite în sufletul ei erau atât de puternice, încât abia mai putea vorbi.

— O să-mi fac griji din pricina ta, gândindu-mă că ai putea rămâne cu o cicatrice, dacă nu-ţi vei pune copci. N-aş putea suporta gândul că din

pricina mea ai rămas cu o cicatrice pe faţă.

— Mie nu-mi rămân cicatrici, spuse ea, zâmbind spre el, observând reflexele acelea aurii din privirea lui, şi întrebându-se de ce oare se arăta atât de preocupat. Sunt rezistentă.

— Dacă spui tu, rosti el tară convingere, întorcându-i zâmbetul. Începură să-şi adune cărţile. Jane le luă pe ale ei; Jeffrey şi le luă pe ale lui. Îşi strânseră inimile, luându-şi la revedere.

De-abia când ajunse în camera ei din internat îşi dădu seama că-i lipsea o carte: *Mituri: De la epoca medievală la postmodernism,* având în schimb la ea una dintre cărţile lui: *Istoria criticii literare.* K1 îşi scrisese numele pe prima pagină: Jeffrey Hayden, Wayland.

Începu să îşi frământe mintea şi îşi dădu seama ca internatul lui era situat chiar vizavi de strada George, pe unde o apuca ea spre Littlefield.

Purtă cartea lui la ea în ghiozdan timp de o zi şi jumătate, până când îl întâlni iarăşi, stând la o masă alături de prietenii lui, la Sharpe Refectory.

În clipa când îi înapoie cartea, el o căută pe a ei în servieta sa. Îşi zâmbiră unul altuia, iar ea băgă de scamă că el avea în frunte un cucui mare şi roşu, identic cu al ei.

El eliberă locul aflat lângă scaunul său, iar în ziua aceea mâncară împreună. Începură apoi să studieze împreună. Amândoi voiau să susţină masteratul la limba engleză. Jane voia să se dedice scrisului şi să predea ca profesor de liceu. Jeffrey plănuia să devină profesor. Încă din primele momente, Jane apreciase inteligenţa lui sclipitoare, dar el obişnuia să-i spună mereu că nu are nici pe departe o minte atât de ascuţită şi

atotcuprinzătoare ca a ei. Uneori, pierdută în lectură, concentrată asupra lucrării Beowulf sau a celei intitulate *Sir Gawain,* ea ridica brusc privirea şi îl surprindea studiind-o atent.

— Ce faci? întreba ea

— Învăţ, spunea el.

— Ba nu, te uiţi la mine.

— Se spune că literatura e, de fapt, istoria întregii lumi. Iar tu eşti acea lume.

Asta se întâmplase înainte ca el s-o sărute.

Sărutările lor…

La asemenea lucruri obişnuia să viseze Jane, acum când se întorsese acasă, în vechiul ei dormitor, după cincisprezece ani. La sărutările lui Jeffrey.

Acolo, în visele ei, la fel cum fuseseră şi în realitate, sărutările erau pline de tandreţe.

Jane stătea întinsă în patul ei îngust din camera de la internat. Jeffrey şedea la birou. Prin fereastră răzbătea lumina strălucitoare a soarelui, care se afla chiar în dreptul ei. Jane clipi şi îşi puse braţul în dreptul ochilor. Pe coridor se auzea muzica dată la maximum.

În clipa următoare, Jeffrey stătea în genunchi lângă patul ei. Jane încerca să-şi ferească ochii de strălucirea soarelui. Era în octombrie. Rana lui de la frunte se vindecase de mult. Dar ochii lui exprimau aceeaşi îngrijorare ca în ziua în care se cunoscuseră. Voia să-l întrebe ce anume îl făcea să fie atât de preocupat. Deschise buzele pentru a rosti întrebarea.

Buzele lui erau subţiri şi încordate. Se uită atentă la ele. Degetele lui îi atinseră delicat obrazul; erau atât de fine. Ea rememoră căzătura

lor – îşi aminti cu câtă blândeţe o mângâia. Amintirea îi provocă un tremur involuntar – o uşoară înfiorare. Apoi el o sărutase.

În visele ei, sărutul lui era la fel de real ca în ziua aceea. Jeffrey se aplecase şi o sărutase blând, iar şi iar. O atinsese uşor cu buzele, apoi urmase un alt sărut, iar apoi încă unul. Braţele lor rămăseseră nemişcate.

Gura lui fierbinte i-o cuprindea pe a ei. Jane se arcui, dorindu-şi mult mai mult.

Mâna ei îi atinse braţul. Apoi antebraţul, şi îi simţi muşchii, îşi strecură mâna pe sub mâneca scurtă a cămăşii lui. Lumina făcea ca pielea lui să pară bronzată, însă şi el şi Jane erau la fel de palizi precum o coală de hârtie. Ochii ei se închiseră şi se deschiseră iar.

Simţi cum ia foc şi dori să se convingă că nu murise deja.

Limba lui o atinse pe a ei, apoi o exploră peste tot.

Se îndrăgostiseră unul de altul.

El era din Oceanside, Long Island. Ea era din Twin Rivers, Rhode Island. Şcoala era viaţa lor. Iubeau colegiul şi se adorau unul pe altul. Mergeau împreună la meciuri de fotbal, fiecare înfăşurat în geaca celuilalt în timp ce cei de la Bruins nu reuşeau să obţină victoria. Se bucurau auzind strigătele colegilor de clasă: „Hai, Bruno… Bruno, dă-i drumul!” însă ei erau prea timizi pentru a striga împreună cu ceilalţi.

Ea avea o soră şi o mamă care fusese abandonată de către tatăl ei pe când era încă o femeie tânără. El avea un frate şi două surori. Tatăl lui era medic, iar părinţii lui aniversaseră cu puţină vreme în urmă douăzeci şi cinci de ani de

căsnicie. Când veni Ziua Recunoştinţei, ea începu să plângă la gândul că vor sta departe unul de celălalt timp de patru zile.

Despărţirea de Crăciun fusese şi mai dificilă. Petrecuseră cât mai puţin timp posibil acasă, în mijlocul familiilor pe care le adorau, aşteptând cu nerăbdare să revină la internate imediat ce acestea aveau să-şi redeschidă porţile.

Făcuseră sex. Totul fusese absolut minunat. Cum Jane era catolică, se străduia să treacă peste acel sentiment de vinovăţie pe care-l resimţea. Mama ei îi inoculase ideea că fetele trebuie să fie cuminţi până la momentul căsătoriei, iar Jane, într-un fel, adoptase şi ea acest crez şi îl păstrase în adâncul sufletului. Dar îl iubea nespus de mult pe Jeffrey, iar el o iubea cu aceeaşi intensitate. Nici nu îndrăzneau să-şi imagineze că ar aparţine vreodată altcuiva, chiar dacă *nu aveau* să se căsătorească.

Tautologic era o variantă imposibilă.

Se apucase să citească filosofie, învăţând să gândească liber, deschizându-şi mintea spre direcţii pe care până atunci le considerase ca fund imposibile – crezând că mintea ei era necoaptă atât cultural, cât şi religios, şi că avea o mentalitate de trib, nereceptivă – astfel că începuse să mediteze asupra dragostei, asupra relaţiilor sexuale şi asupra momentului ales, hotărând apoi că timpul era adevărata problemă: din moment ce ea şi Jeffrey se iubeau şi se vor iubi pentru totdeauna, ce importanţă mai avea această împărţire secvenţială a timpului? Ce importanţă mai avea dacă făceau sex înainte sau după celebrarea căsătoriei? Mai importantă era

conexiunea ce se născuse între ei.

Conexiunea şi dragostea.

Sexul fusese puntea de legătură dintre trupurile şi minţile lor. Când Jeffrey o ridicase în braţele lui, trupurile lor încordate se lipiseră strâns unul de altul, nemaiavând nevoie de cuvinte. Pielea vorbea acum în numele lor. Chiar o făcea cu adevărat. Jane simţi dragostea lui concentrată pe buze, în braţe, în penis. O simţi apoi în degetele ei de la picioare, în degetele inimilor ei şi în sini.

A trăi căpătă deodată un nou înţeles. Viaţa explodă. Muzica le dezvăluia înţelesuri şi emoţii noi, mult mai profunde, poveştile relatau parcă propria lor viaţă, cea pe care o trăiau împreună. Sexul era decodorul sonor al tuturor acestor lucruri. Mama lui Jane îi dispreţuia pe bărbaţi – şi, din păcate, pe bună dreptate. Evident, Thomas, tatăl lui Jane, nu era asemenea lui Jeffrey. Ani de-a rândul, Jane şi Sylvie încercaseră să alunge starea de nemulţumire a mamei lor; Jane era nerăbdătoare ca sora ci să aibă şansa de a întâlni pe cineva care să-i semene lui Jeffrey, pentru a-i dovedi cât de mult se înşelase mama lor.

Toate miturile ce fuseseră scrise până atunci păreau că se referă doar la Jane şi la Jeffrey. Phyramus şi Thisbe avuseseră o iubire ca a lor, numai că se sfârşise nefericit. Shakespeare îi avusese chiar pe ci doi în minte când crease *Romeo şi Julieta* – partea aceea plină de încântare, dar şi sfârşitul tragic.

Lui Jane şi lui Jeffrey nu li se putea întâmpla nimic tragic.

Un an nou de studiu; studenţi în anul al doilea. Conştienţi de responsabilitatea pe care o aveau

unul faţă de celălalt, foloseau amândoi metode anticoncepţionale. Jane începu să ia pilule. În prima lună. Până când hormonii urmau să-şi facă efectul, Jeffrey folosi prezervativele. Pilulele o făcură să ia puţin în greutate, dar lui Jeffrey îi plăcu şi mai mult pentru că acum avea sânii ceva mai mari. Nemaiîncăpând în vechiul ei sutien, se duse în Davol Square pentru a-şi cumpăra altele.

Însă oricât de sexy o considera Jeffrey datorită formelor trupului ei, lui Jane îi displăceau noile senzaţii. O dureau sfârcurile. Şi nu agreea deloc formele plinuţe care făceau ca vechea ei pereche de blugi să pară atât de strâmtă, în timp ce coapsele se frecau una de alta.

Se duse din nou la doctor şi îi ceru să-i fixeze o diafragmă. Jeffrey îi susţinu alegerea şi. Pentru a fi şi mai siguri, reîncepură utilizarea prezervativelor şi a spumei. Jane era conştientă că Biserica ar condamna-o pentru utilizarea metodelor contraceptive, dar Jeffrey îi declarase că aceea era o gândire de tip patriarhal, iar dacă ca se simţea cumva vinovată – şi chiar plină de cruzime – atunci ar ti fost cazul să afle că era cea mai bună fiinţă de pe pământ şi că ar fi trebuit să aibă mult mai multă încredere în sine, să se bazeze pe propriul ei bun-simţ şi pe propria sa judecată.

Jane îl adora pentru lucrul acesta. În concepţia ci, metodele contraceptive erau doar un instrument, un mijloc de a le ajuta pe femei să se bucure pe deplin de trupul şi de vieţile lor, pentru a-şi putea exprima dragostea faţă de bărbatul cu care aleseseră să-şi petreacă restul zilelor.

În timpul celui de-a doilea an de studenţie,

locuia la internatul Wriston Quad. Având două colege de cameră, în timp ce el împărţea cu alţi trei băieţi un apartament la Morriss-Champlin. Dormeau când într-un internat, când în celălalt; iar apoi începură să discute despre posibilitatea de a găsi un apartament confortabil doar pentru ei doi, atunci când vor începe următorul an de studiu. Jane îşi luase o slujbă cu jumătate de normă la Sharpe Refectory, şi de câte ori pregătea câte o plăcintă, indiferent de umplutura acesteia, ea obişnuia să păstreze o porţie bine rumenită şi să coacă mici tarte cu fructe pentru iubitul ei.

Îşi făceau planuri de viitor, discutau despre ceea ce va urma după absolvirea şcolii. Se întrebau dacă ar trebui să se căsătorească înainte sau după ce Jane avea să termine şi masteratul. Erau conştienţi că nu vor putea aştepta până ce Jeffrey avea să-şi termine şi studiile postuniversitare.

Visul care bântuia iar şi iar somnul lui Jane, cel pe care îl avusese în fiecare noapte după întâlnirea sa cu unchiul lui Chloe, era cel care făcea referire la noaptea în care o concepuseră pe Chloe.

Se aflau la Campus Dance, era primăvară, iar ei erau studenţi în anul al doilea. Visul era la fel de real precum momentele petrecute în noaptea cu pricina. În acea seară de vineri a absolvenţilor, care coincidea cu reuniunea săptămânală, campusul era transformat într-o feerică sală de bal, luminată de şase sute de lampioane din hârtie strălucitoare.

Domni în vârstă, alături de familiile lor, colegi de clasă, unii dintre ei depăşind vârsta bunicilor lui Jane şi ai lui Jeffrey, alături de toţi profesorii de

la Brown, pregătiţi să petreacă împreună o seară dansantă. Toaletele variau de la rochii de seară şi smochinguri, până la cămăşi hawaiiene şi bermude. Jeffrey se îmbrăcase cu sacoul de ocazie al tatălui său, pe care îl purta pe deasupra uneia dintre veşnicele lui cămăşi din finet; Jane avea o rochie neagră, simplă, pe care o îmbrăcase şi cu ocazia absolvirii liceului.

Dansaseră pe muzica lui Duke, a celor de la Esoterics la Main Green, pe muzica formaţiilor studenţeşti la Lincoln Field, şi ascultaseră muzică de jazz, la Carrie Tower şi la Front Green. Noaptea era atât de romantică, iar Jane se simţea nespus de îndrăgostită. Se afla alături de omul iubit, simţind că aparţin acelui loc unde se văzuseră pentru prima dată.

— Vreau să te duc undeva, îi şopti Jeffrey, în timp ce o ţinea în braţe, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine să nu o atingă în fiecare clipă.

— Unde?

— La locul nostru. Va trebui să-i schimbe numele după ce noi vom absolvi studiile.

Ea îl urmă, fără să priceapă la ce anume făcuse referire. Trecură pe lângă impunătorul Main Green, transformat din instituţie academică într-un loc plin de romantism, datorită muzicii, lampioanelor, dansului şi veseliei. Clădirile neoclasice din cărămidă răsăreau una câte una în jurul lor. Carrie Tower, numit atât de romantic în memoria unei soții – sau să fi fost oare fiica cuiva? arăta precum o clopotniţă în stil italian. Marele şi masivul său portal din fier forjat care înconjura spaţiul verde, amândouă întinzându-se până la porţile Van Wickle, se deschidea doar de două ori

pe an: cu ocazia festivităţii de primire a studenţilor din anul întâi şi cu ocazia celebrării absolvenţilor seniori.

Trecând în fugă pe lângă Rock – impunătoarea şi moderna bibliotecă John D. Rockefeller, locul unde studiaseră în atâtea rânduri, sărutându-se în sălile sale situate la parter traversară apoi strada George, ajungând, în sfârşit, la locul cu pricina. Jeffrey îşi înălţă braţul către bolta cerului, ca şi cum ar fi vrut sa i-o dăruiască lui Jane, împreună cu tot ce avea să urmeze în noaptea aceea.

— Ăsta este locul, spuse el. Departamentul de Engleză al lui Jane şi Jeffrey Porter-Hayden.

— Dar aici e Horace Mann. Ea zâmbi, privind lung la clădirea masivă din cărămidă care avea o formă circulară.

— Care Horace? Cel care a fost şeful promoţiei de la 1819? De, timpurile se schimbă. Şi cu toată faima oratorică şi de mare educator a lui Horace, cel care a asigurat renumele Universităţii Brown, clădirea asta trebuie să aibă o destinaţie cu mult mai importantă.

— Care anume? întrebă Jane, uitându-se în ochii cu reflexe aurii ai lui Jeffrey. În timp ce el îi prinse faţa în mâini, zâmbindu-i. Pentru prima dată, ca băgă de scamă că urma aceea de îngrijorare din privirea lui dispăruse. Dispăruse complet. Pentru ce anume ar trebui să fie renumit locul acesta?

Dincolo de şirul de clădiri răzbătea ecoul muzicii de la Campus Dance. Ascultară cum Duke tocmai cânta o secvenţă din „Moon River”, ca apoi să ajungă la „Keep on Rocking în the Free World”. Jane simţi cum inima ei prinde aripi, oprindu-i-se undeva, în gât.

— Din pricina noastră, şopti Jeffrey, trăgând-o şi mai aproape, dansând cu ca pe ritmul muzicii. Pentru că ne-a făcut să ne întâlnim.

— Ai dreptate. Cine mai e şi Horace ăsta?

Se porniră pe râs.

FI îi sărută buzele, îi mângâie fruntea. Ea aproape simţi că rana aceea era încă acolo. Se ciocni de fruntea lui şi amândoi izbucniră apoi în râs. O ajută să urce scările. Existau două intrări, aşa cum fuseseră proiectate pe vremuri: înainte de a găzdui Departamentul de Limbă Engleză, clădirea fusese cunoscută ca fiind primul internat şic de pe Ivy League, astfel că fusese prevăzută cu două intrări: una pentru băieţi şi cealaltă pentru fete.

Jane încercă una dintre uşi, iar aceasta se întredeschise. Miraţi, se priviră unul pe celălalt. În primul moment, urmau să facă cale întoarsă, dar apoi râzând încetişor, păşiră înăuntru.

Oare profesorii aveau program prelungit sau cineva uitase să încuie uşa?

Pe coridor era întuneric. Ţinându-se de mână, porniră de-a lungul lui, ecoul stârnit de paşi lor însoţind melodia celor de la Duke. Umbrele lor, fantomatice şi nepământene, alunecară de-a lungul ferestrelor uriaşe.

— Nătărăi, spuse Jeffrey, sărutând-o pe gât.

Cine, noi?

— Cei de-acolo dansează la lumina stelelor, iar noi bântuim prin Departamentul de Limba Engleză. El îi desfăcu fermoarul. Ea îi desfăcu nasturii de la cămaşă. Lipind-o de perete, el o sărută cu pasiune. Plină de dorinţă, ea aproape că nici nu mai putu respira.

Până acum nu mai făcuseră dragoste într-un loc public. Era ceva distractiv, era ceva ciudat, era nemaipomenit de excitant, era un gest din cale afară de adult. Niciunul dintre colegii lor nu mai făcuse aşa ceva, Jane era convinsă de lucrul acesta. Nimeni din familia ci n-ar fi fost atât de îndrăzneţ, nu ar fi fost atât de subjugat de patima iubirii.

Jeffrey o conduse spre unul dintre birourile aflate la parter, întinse sacoul tatălui său şi cămaşa lui de finet pe carpeta care se afla în spatele biroului secretarei şi apoi o aşează pe Jane deasupra lor. Ochii lor se căutară, iar ea simţi cum în privirea ei se naşte încet îngrijorarea.

— Ai luat cu tine…? începu ea.

— Nu, n-am luat nici măcar unul, spuse el. Tu nu ai…

Ea chicoti.

— Nu o port după mine.

El o sărută. Privirea lui era serioasă, dar iară pic de teamă.

— Ştii cumva dacă te afli în perioada sigură?

— Nu sunt studentă la matematică.

Amândoi râseră, iar ea se apucă să calculeze, dar nu ştiuse niciodată cu certitudine care era acea perioadă „sigură” a lunii - unele fete susţineau că perioada când poţi rămâne însărcinată era chiar cea de la mijlocul ciclului menstrual, însă colega ei de cameră avea o cunoştinţă care întreţinuse relaţii sexuale de-a lungul întregii perioade, iar în luna imediat următoare observase că nu mai avea ciclu. Aşa că Jane închise ochi, reluând calculul, încercând să-şi amintească ziua când debutase ultima ei menstră,

dar, neobişnuită să ţină socoteala perioadelor cu pricina, nu putea stabili în minte un calendar exact în privinţa funcţionării corpului ei.

Doar de dala asia, şopti el.

Dar… începu ca.

— Te iubesc, Jane.

— Te iubesc, Jeffrey.

Cuvintele făcură acrul să vibreze. Oare nu cuvintele acestea erau ceea ce conta?

Nu ascundeau înăuntrul lor o poveste cu mult mai profundă decât oricare alt volum despre care studiaseră ei la Brown? Dragostea era esenţa. Dragostea era totul. Dragostea trecea dincolo de univers. Cuprinsese cu totul inima lui Jane, întreaga ei fiinţă, depăşind apoi întregul univers, ducând-o pe Jane oriunde ar fi dorit sufletul ei să ajungă.

Au făcut dragoste. Ea a închis ochii, simţind cum el aluneca uşor înăuntrul fiinţei ei. Amândoi asudaseră. El era pe deplin înăuntrul ei. Niciun alt cuplu nu mai dăduse vreodată dovadă de o asemenea pasiune. Adrenalina crescu în trupul ei, începând de la scoica aceea dintre coapse şi până în adâncul inimii. Acţiona asemenea unei săgeţi şi, pentru prima dată în viaţă, ea înţelese pe deplin care era, de fapt, semnificaţia mitului lui Cupidon.

Săgeata o străpunsese cât se poate de adânc şi pentru totdeauna.

Jane rămase gravidă chiar în noaptea aceea.

Ştia cu exactitate secunda când se petrecuse totul. Păstrase lucrul acesta secret, chiar şi faţă de Jeffrey. Voia să fie sigură. Plină de dragoste, se aşteptase să fie şi plină de spaimă. Dar exista o diferenţă între aşteptările şi adevăratele emoţii pe

care le trăia Jane.

Se îndrăgostise pur şi simplu de copil.

Pe neaşteptate şi total. La fel de mult, ba chiar cu mult mai mult decât fusese vreodată îndrăgostită de tatăl lui. Copilul reprezenta o parte a fiinţei ei. Oare cum era posibil un asemenea sentiment şi oare cum ar fi putut să-i găsească o explicaţie?

Nu-i găsise niciuna, cel puţin la început. După Campus

Dance urmaseră concertele de muzică pop, apoi ceremonia de absolvire şi procesiunea dedicată unui nou început, moment în care porţile Van Wickle se deschideau pentru a doua oară în acel an de studiu. Jeffrey urma să plece la New York, pentru o slujbă pe perioada verii la cineva care lucra la Columbia, iar Jane avea să lucreze pentru o verişoară a mamei ei, la patiseria din Twin Rivers.

Jane lăcrimase atunci când îşi luaseră rămas-bun. La fel făcuse şi Jeffrey. Se îmbrăţişaseră cu toată puterea, fară să bănuiască măcar că o făceau pentru ultima dată. Sau aproape pentru ultima dată.

În visările ei pe când se afla în vechea sa cameră din casa mamei ei, Jane plânse până ce înecă perna în lacrimi. Îşi îmbrăţişă trupul, ca şi cum ar fi vrut să ţină totul acolo, pe loc, să păstreze totul înăuntrul ei, să aducă fiecare părticică la locul ei, să pună în ordine piesele care formau, împreună, cele trei destine.

Într-una dintre nopţi, Sylvie, auzind plânsetele lui Jane, intră brusc în camera ei.

Lumina lunii pline se strecura uşor printre

crengile copacilor încă golaşi în aprilie, astfel că în secunda când Jane deschise pleoapele, dădu cu ochii de sora ei care şedea pe marginea patului, îmbrăcată într-o cămaşă de culoare albă. Visul îi răpise lui Jane până şi inima din piept, ca şi cum trecutul ei ar fi fost un leu care se repezise şi o mâncase de vie.

Sylvie o apucă pe Jane de mână. Vântul începu să bată, iar crengile atinseră uşor fereastra. Jane oftă, scuturând din cap.

— Sfârşeşte cu toată povestea asta, Jane, şopti Sylvie.

— Dar ea nu s-a sfârşit… spuse Jane.

— Dacă tu vrei, se poate sfârşi. Lasă totul în urmă.

— Asta nu e posibil, Sylvie.

— Te torturezi pur şi simplu. Şi asta se întâmplă ori de câte ori te întorci acasă.

Jane se holbă la sora ei, simţind cum inima începe să i se calmeze. Acum se trezise. Visul luase sfârşit, sau nu era aşa? Un vis e întotdeauna fară sfârşit.

Jane închise ochii. Dacă Sylvie ar putea să înţeleagă cum e să trăieşti o asemenea experienţă. O bucăţică din inima ei o părăsise, luându-şi zborul în lume. Vie şi plină de emoţie, trăia la capătul unei livezi. Îi plăceau la nebunie tartele cu mere. Purta numele pe care i-l alesese mama ei, pe care i-l dăduse Jane.

Purta numele de Chloe.

8

Două sâmbete la rând şi alte câteva după-

amiezi, după orele de şcoală, Chloe s-a ocupat de aranjarea standului. În cea de a două sâmbătă, aerul era proaspăt. Mirosea a iarbă nouă şi a vopsea neuscată încă. Florile de măr, în nuanţe de roz-aprins, aliniau grele pe crengile copacilor, gata să explodeze într-o inflorescență de un alb imaculat.

Unchiul Dylan o lăsase pe Chloe să aleagă culorile potrivite, astfel că ea se apucă să picteze standul într-o nuanţă de albastru, bătând uşor în verde, precum ouăle de pui Araucana. Rafturile aveau să fie vopsite într-un galben la fel de strălucitor precum un cub de unt.

Chloe purta pantaloni din denim, un tricou la baza gâtului şi nişte adidaşi vechi pe care îi folosise la ora de sport. Cerceii rotunzi îi atingeau şuviţele de păr negru, care îi încadrau obrajii. Ar fi putut să-şi pună ceva pe cap. Nefiind o expertă în ale vopsitoriei, se murdărise cam peste tot. Vopsitul dură destul de mult, ţinând cont că scândura standului avea ceva vechime. Mâinile lui Chloe erau pline de vopsea albastră şi, nu se ştie cum, vopseaua sărise până şi pe unul dintre obrajii ei.

Părinţii ei preferaseră să nu comenteze nimic în privinţa acestei iniţiative. Tatăl său, care fusese crescut la fermă, livada ocupând vreo patru acri din spaţiul acesteia, considerase că munca la stand reprezenta un mare pas înapoi. Plecase să studieze la Roger Williams College şi devenise, mai întâi, un notar, ca apoi să ajungă un agent de asigurări de succes, pentru ca familia lui să stea departe de muncile agricole.

Acum câţiva ani, cu ocazia celei de a douăzeci şi

cincea aniversări a căsătoriei părinţilor, Chloe şi Mona îl convinseseră pe unchiul Dylan sa le lase să organizeze o petrecere dansantă în hambar. Doriseră ca totul să fie o surpriză, dar cum ele două nu aveau decât treisprezece ani, avuseseră nevoie de ajutor. Unchiul Dylan nu avea dispoziţia sufletească necesară pentru a le da o mână de ajutor, aşa că trebuiseră să apeleze chiar la mama ei.

Aceasta se arătase deosebit de încântată. Chloe îşi amintea cum obrajii ei deveniseră pe dată rozalii, de parcă ar fi fost o adolescentă. O îmbrăţişase pe Chloe tare, tare de tot. Au stabilit împreună lista invitaţilor: bunicile lui Chloe; fratele mamei ei împreună cu soţia lui, cei doi locuind în Portland, Mâine; prietenii tatălui ei de la Rotary; prietenele mamei sale de la clubul de grădinărit.

Mama ei realizase nişte invitaţii deosebit de frumoase, în care se putea vedea imaginea hambarului, decorat în întregime cu banderole de hârtie şi cu mici becuri de culoare albă. Apoi s-au străduit ca hambarul să arate precum în imaginea respectivă. A fost o noapte magică – ce nu i-a costat mare lucru! Majoritatea platourilor cu mâncare a fost pregătită de mama lui Chloe. Au avut cidru de mere din belşug. Unul dintre prietenii tatălui ei de la Rotary lucra în timpul liber ca D.J., aşa că l-au rugat să se ocupe de partea muzicală, iar el a făcut-o pe gratis. Lumea a dansat toată noaptea. Când Chloe şi Mona au obosit, au urcat pur şi simplu în fânărie şi s-au culcat.

Chloe şi-ar fi dorit ca asemenea amintiri să-i

determine pe părinţii ei să fie mai ataşaţi de livadă. În anumite privinţe erau nişte oameni minunaţi, dar în altele se dovedeau a fi nişte frustraţi. Asupra terenurilor aveau o viziune modernă: vinde-le, transformă-le, ia-ţi la revedere de la ele. În schimb, Chloe şi unchiul Dylan le iubeau prea mult pentru a face aşa ceva.

Chiar în clipa aceea, unchiul Dylan lucra în livadă. Îl auzea cum pregăteşte terenul pentru a planta noii puieţi. Când trecu pe lângă ea, la volanul tractorului mare, de culoare verde, roţile uriaşe şi galbene se holbară la Chloe precum nişte ochi speriaţi.

Unchiul Dylan îi făcu semn cu mâna, iar ea râse. Purta ochelari de soare, semănând cu un spion ce tocmai juca rolul unui fermier.

El nu îi întoarse zâmbetul. Unchiul Dylan era cel mai simpatic adult pe care îl cunoscuse Chloe, cu toate că purtase revolver şi insignă. Chloe şi Isabel fuseseră mereu de părere că era mult mai de gaşcă decât ar fi trebuit să fie un tată şi un unchi. Niciuna dintre ele nu s-ar fi aşteptat, în vecii vecilor, ca el să se apuce de cultivarea pământului.

Chloe şi-ar fi dorit să aibă ceasul cu ea însă ieri, după orele de şcoală, îi stropise cadranul cu vopsea, iar acum rămăsese pe biroul ei.

Mona trebuia să treacă şi ea pe acolo. Chloe îşi dorea să sosească cât mai repede. Sunetul pe care-l scotea pensula ei trecând de-a lungul scândurii o întrista nespus. I se părea că îi vorbea. Nu cu voce tare, ori ceva asemănător, ci ca şi cum ar fi fost refrenul unei melodii: *Eu sunt tare plictisită, tu nu eşti la fel? Vor aprecia oare pisicile*

gestul tău, cel pe care îl faci pentru a le hrănii Puii de Araucana se hrănesc cu porumb, iar apoi clocesc nişte ouă foarte drăguţe.

Chloe avea nevoie *într-adevăr* de cineva cu care să vorbească.

Şi chiar în secunda aceea, ca şi cum la mijloc ar fi fost mâna sorţii, apăru pe drum o maşină veche de culoare albastră, care mai întâi încetini, iar apoi parcă chiar în faţa standului.

Chloe se uită peste umăr şi văzu o doamnă care stătea la volan, neînsoţită. Ca şi unchiul Dylan, purta ochelari de soare. Avea părul lung şi negru, strâns într-o eşarfa în nuanţe de albastru, care împiedica şuviţele să-i acopere obrajii. Lui Chloe îi plăcu la nebunie cum arăta. Doamna o privi lung pe Chloe.

Chloe clătină din cap. Oare o cunoscuse cândva? Lui Chloe
i se păru că da. Se întrebă: E posibil să fie o fostă profesoară, ori o prietenă a părinţilor mei? îşi văzu mai departe de vopsit, pregătită să-i ofere un zâmbet în secunda în care doamna aceea îşi va dezvălui numele.

Doamna coborî din maşină, ducând cu ca un coş.

— Salut, spuse ca.

— Salut, răspunse Chloe.

— E o vreme nemaipomenită pentru o plimbare pe un drum de provincie, spuse doamna, apropiindu-se şi mai mult. Avea o înălţime medie, era subţirică, purta o pereche de jeans negri, un tricou în dungi negru cu alb, iar peste acesta îmbrăcase o geacă de piele neagră. La gât, purta un medalion argintiu atârnat de un şnur negru. Ţinea coşul cu ambele mâini; conţinutul acestuia

era acoperit cu un şervet înflorat.

— Mda, cred că aveţi dreptate. Chloe zâmbi. Cu toate că, locuind în provincie, ţi se pare o *a* tocmai potrivita pentru o ieşire în oraş.

— Oh, eşti atrasă de viaţa la oraş? întrebă doamna, iar pe chip îi înflori un zâmbet. Eu locuiesc la oraş!

— În Providence? întrebă Chloe.

— În New York City, spuse femeia.

— Oh, uaaau, exclamă Chloe. Încetini mişcarea pensulei o clipă. Niciuna dintre cunoştinţele ei nu locuia în New York. Îi plăcuse la nebunie să o vizite acolo pe Isabel. Mătuşa Amanda le însoţea la Muzeul de Istorie Naturală ca să le arate fluturii, iar apoi le ducea la Sarabeth's, pentru o ceaşcă de ciocolată caldă. Apoi, când unchiul Dylan se întorcea de la serviciu, le scotea în oraş şi cinau împreună la un restaurant care era situat în partea cea mai înaltă a oraşului, într-un loc de unde puteau admira toată puzderia aceea de clădiri aurite şi de poduri, având senzaţia că luau masa într-un aeroplan, unul care tocmai îşi luase zborul…

— Îţi place New Yorkul? întrebă doamna.

— Am fost şi eu acolo, când eram mică, spuse Chloe. Mai au Grădina Zoologică?

— Cea din Bronx sau cea deschisă în parc?

— Cea din parc, cred, spuse Chloe. Cea care are ceasul acela cu arc, cel la care animăluţele din bronz trag de clopot.

— Orologiul Delacorte, spuse ea, aplecându-se. Cel din Central Park. Ai fost acolo…

Chloe aprobă.

— Grădina e la locul ei. Adică, amândouă sunt.

Îţi place să le vizitezi?

— Nu-mi place ca focile să stea în oraş, spuse Chloe, scuturată de un fior. Au o piscină drăgălaşă şi bine dotată, însă locul lor e în ocean.

— Asta demonstrează că le compătimeşti, spuse femeia.

Chloe clătină din cap, reluând vopsitul.

— Asta e slăbiciunea mea.

Femeia păru că-şi reţine un zâmbet.

— Chiar aşa?

— Îmi fac griji pentru orice lucru.

Chloe se concentră să acopere bine cu vopsea cealaltă margine. Pieptul ei sălta cuprins de emoţie. Nu înţelegea pricina acestei stări, dar nu voia ca femeia aceea să bage de seamă. Poate că se datora faptului că-şi amintise de Isabel; sau poate că vopsitul rafturilor era cauza.

— Fiecare creatură aparţine unui anumit loc, explică Chloe un minut mai târziu. Aşa e în firea lucrurilor. Oamenii cred întotdeauna că pot schimba rostul naturii, dar se înşală. Focile au nevoie de apa îngheţată a oceanului, leii au nevoie să locuiască în Serengeti, aşa cum şi pisicile mele au nevoie de livada asta.

Femeia îşi drese glasul. Chloe aruncă o privire spre ea. Oare de ce îşi ferea privirea?

— Vă simţiţi bine? întrebă Chloe.

— Sunt bine, spuse doamna. Numai că şi eu am exact aceeaşi părere.

Chloe aprobă. Apoi realiză brusc cât era de ciudat să discute despre toate acestea cu o persoană necunoscută.

— Hmm, încă nu l-am deschis, spuse Chloe, arătând către standul vopsit doar pe jumătate.

Trebuie să-l fac să arate cât de cât bine, apoi să ne hotărâm ce produse se vor vinde aici.

Doamna îi zâmbi.

— Te descurci de minune.

— Mulţumesc.

— Unchiul tău spunea că îi dai o mâne de ajutor. Tu trebuie să fii Chloe.

Chloe înclină din cap şi surâse.

— Numele meu este Jane.

Chloe simţi un fior de emoţie: ce plăcut era faptul că o persoană adultă se prezenta pe numele mic. Oare cine era ea? Să fie iubita unchiului Dylan? Chloe îi auzise pe părinţii ei întrebându-se când oare avea de gând unchiul Dylan să înceapă o nouă relaţie. De la momentul tragediei trecuseră deja patru ani. Iar Chloe aflase, chiar dacă nimeni nu abordase acest subiect, că în momentul acelei întâmplări el şi mătuşa Amanda trăiau deja separat…

Aşa, într-o doară, Chloe vru s-o pună la încercare pe femeie.

— Pe unchiul Dylan l-aţi cunoscut la New York?

— Nu, spuse Jane, uitându-se la ea cu o privire oarecum confuză. Nu locuieşte aici?

— Mda, dar înainte ca Isabel să… Nu contează. Da, locuieşte aici.

Jane nu mai insistă, iar Chloe se simţi uşurată. Nu-i plăcea să povestească despre cele petrecute cu verişoara sa.

— L-am cunoscut aseară, la cina cu tombolă a profesorilor.

— Oh, aşa e… el a condus-o acolo pe bunica mea. Sunteţi profesoară?

— Nu, spuse Jane. Eu sunt patiser. Ridică de jos

coşul şi i-l înmână apoi lui Chloe. Chloe avu o clipă de ezitare. Mâinile ei erau pline de vopsea albastră. Jane sesiză şi dădu la o parte şervetul în locul ei.

— Tarte cu mere! exclamă Chloe. Se uită ţintă la cele mai dulci, mai simpatice şi mai drăgălaşe tarte cu mere pe care le văzuse vreodată. Erau de patru feluri, toate rumenite şi aurii, fiecare având un design cu totul special: una reprezenta un măr, alta un măr care tocmai înflorise, alta tot un măr, dar unul care avea şi frunziş şi fructe, iar a patra avea forma unui cuib de păsărele.

— Îmi plac nespus de mult! Sunt pentru unchiul Dylan?

— Da, spuse Jane. Şi pentru tine. Din moment ce tu te ocupi de partea cea mai grea a operaţiunii, atunci sunt convinsă că meriţi şi tu o bucată.

— O vreau pe cea în formă de cuib, spuse Chloe. Ridică privirea către ochii aceia albaştri şi limpezi. Ştiţi, eu iubesc păsările. Şi animalele. Toată lumea ştie lucrul acesta. De fapt, este şi motivul pentru care unchiul Dylan mi-a dat slujba asta. Am nevoie de bani pentru a le asigura hrana tuturor acelor pisici care trăiesc în livadă.

Jane aprobă, zâmbind, iar Chloe îşi aminti cum declarase mai devreme că ea era o fire „compătimitoare.”

— Vă mulţumesc, spuse Chloe. Se uită prin livadă, încercând să-l localizeze pe unchiul Dylan. Deşi auzi zgomotul tractorului, pe el nu-l zări nicăieri. Jane îi urmări privirea.

— E atât de frumoasă, spuse ea. Cu tot copacii aceştia gata să dea în floare. Ia uită-te la florile acelea! Mâine-poimâine, livada asta va arăta

precum un nor imaculat. Aproape că pot simţi…

Părul lui Chloe flutură, ca şi cum tocmai şi-ar fi luat zborul. Ceea ce era chiar ridicol; soarele strălucea sus pe cer. Dar ea pricepu la ce anume se referea Jane.

— Parcă se simte în însăşi adierea primăverii. Ceva care e pe cale să se întâmple, ca de fiecare dată.

— Ca de exemplu?

Chloe se gândi o secundă.

— Ca de exemplu, procesul de clocire a ouălor. Şi înflorirea merilor…

Jane dădu din cap.

— Anticiparea.

— Mda.

Se priviră zâmbind, iar Chloe simţi din nou acea bucurie stranie. Fiorul o străbătu, mai întâi, prin păr, apoi pe frunte, ca apoi să-i străbată întregul trup, până în vârful degetelor. În clipa aceea, pe stradă apăru brusc un alt automobil. Jane tresări puternic – părea îngrozitor de speriată şi se uita atent spre maşina aceea, ca şi cum se aştepta să cunoască persoana de la volan. Dar se relaxă pe dată dând cu ochii de Mona – o persoană pe care cu siguranţă nu o cunoştea – care cobora din Volvo-ul părinţilor săi. Chloe, care fusese atentă la reacţia lui Jane, aproape că nici nu observă înfăţişarea spectaculoasă a Monei, pregătită să se apuce de treabă.

— Se pare că tocmai ţi-au sosit ajutoare, spuse Jane.

— Oh, Dumnezeule, spuse Chloe. Mona venea spre ele, acoperită din cap până în picioare cu o pelerină din material plastic, cu gluga trasă peste

păr şi cu nişte apărătoare puse pe deasupra lentilelor de la ochelari. În mâini purta mănuşi şi se pregătea să-i ofere lui Chloe o altă pereche.

— Prea târziu, spuse Chloe, scuturându-şi în aer degetele pictate în albastru.

— Draga mea, degetele arată ca naiba din pricina vopselei, declară Mona. Apoi, privind-o surâzând pe Jane, ridică perechea de mănuşi către ea: Vreţi să participaţi la petrecerea noastră?

— Cred că am să vă las doar pe voi două s-o faceţi, spuse Jane, retrăgându-se.

— Nu, nu plecaţi! strigă Chloe, surprinsă de propria reacţie. Ea e Mona, cea mai bună prietenă a mea. Mona, ea e Jane.

— Bună, spune Mona.

— Oh, ar fi mai bine să mă duc acasă, zise Jane. Trebuie s-o înlocuiesc pe sora mea – ea e acum acasă cu mama… şi are nevoie de o pauză…

— Are grijă de bunicuţa, spuse Mona pe un ton solemn, aruncându-i lui Chloe o ocheadă cu subînţeles prin apărătoarea ochelarilor. Chloe îi făcu cu ochiul, sperând că Jane nu se supărase pentru remarca făcută.

— Bunicile noastre au suferit un atac cerebral anul trecut, explică Chloe. Am fost martorele suferinţei lor cumplite.

— Atunci, ele au noroc tocmai pentru că au parte de două nepoţele care îşi fac griji pentru starea lor, spuse Jane.

Amândouă fetele aprobară printr-o mişcare a capului. Chloe sesiză zgomotul făcut de tractorul unchiului Dylan ce tocmai se apropia. Făcu semn către el, însă Jane se urcase deja în maşină. Rămase aşezată la volan doar pentru câteva

secunde, făcând cu mâna spre Chloe pe deasupra apărătoarei de vânt. Chloe îi întoarse salutul. Simţea în gât un nod ciudat, ca şi cum s-ar fi aflat în port, la docuri, aşteptând ca cineva să se îmbarce pentru a pleca într-o călătorie dincolo de ocean.

— Ce e în coş? întrebă Mona, ridicând uşor şervetul acela albastru cu flori.

Înainte ca Chloe să poată spune o vorbă, Mona şopti:

— Zece plăcinţele, mici-mici de tot!

— Tarte cu mere, o corectă Chloe.

— Şi o carte de vizită. O scoase afară, ţinând-o între degetele ci înmănuşate. Mănuşile erau de-a dreptul amuzante. Aveau un ornament reprezentat de un inel cu diamant fals şi de o brăţară cu smaralde.

Repezindu-se cu degetele ei murdare de vopsea, Chloe îi smulse cartea de vizită.

Citi:

Patiseria Calamity
512 West Strada 22
New York, NY 10011
917-5S-6402

— Oare o fi a ci? întrebă Mona.

Chloe aprobă.

— Cred că da.

— Calamity Jane? Crezi că asta e semnificaţia numelui? întrebă Mona.

— Pun pariu că da…

— E destul de şic pentru un adult, spuse Mona. Mi-a plăcut, de asemenea, şi geaca ei din piele.

— Ce se petrece aici? strigă unchiul Dylan, îndreptându-se spre ele la volanul tractorului. Opri motorul şi sări jos. Faceţi pauză?

— Prietena ta a trecut pe aici, spuse Chloe, arătând spre coş şi întinzându-i cartea de vizită.

El se aplecă să vadă ce scrie, încercând să i-o ia din mână, dar Chloe o ţinu strâns.

— Oh, uauuu, spuse el, aruncând o privire spre coş şi încercând în continuare să îi ia cartea de vizită. Nu ştiam că stă chiar în Calamity… în cea mai bună zonă a New Yorkului. Şi i-am spus că nepoata mea e înnebunită după tartele cu mere.

— Înnebunită după tartele cu mere, spuse Mona, începând să facă nişte mişcări ciudate., un soi de dans. Chloe nu se supără; ştia că Mona avea o slăbiciune aparte pentru unchiul Dylan.

— Se pare că vrei să păstrezi cartea ei de vizită, spuse el.

— Mda, aprobă ea. Ca amintire. Prima persoană care s-a oprit la noul stand. Ştiţi voi, unii îşi pun prima bancnotă de un dolar în ramă. Ei bine, eu am să înrămez prima carte de vizită.

— Oare ce zonă are codul 9-1-7? întrebă Mona. O fi din îngheţata Alaska?

— New York City, spuse Chloe, cu o mândrie inexplicabilă.

— 9-1-7 este codul telefoanelor mobile utilizate în New York City, le corectă unchiul Dylan. Sau al unui pager.

— Uauuu, facu Mona. Un patiser care circulă foarte mult. Deci, vrei să te ajut la vopsit sau nu?

— Uite pensula, spuse Chloe, întinzându-se să-şi ia tarta pe care şi-o alesese, cea care avea drept decor un cuib de păsărele. Pe celelalte le oferi

Monei şi unchiului Dylan.

El o alese pe cea care reprezenta un copac înflorit, iar Mona, ignorând problema, înmuie pensula în vopsea. Chloe muşcă şi închise ochii. Crusta era crăpată şi rumenită, iar umplutura avea gustul merelor abia culese de pe ram.

— Hmm, e chiar gustoasă, îl auzi declarând pe unchiul Dylan.

— Mda. E bună, spuse, ţinând încă ochii închişi. Se întrebă ce căuta oare Jane în Rhode Island. Se întreba când oare avea să se întoarcă la New York.

Spera să n-o facă prea curând.

Jane o porni către capătul livezii, pe partea care unea drumul de ţară cu şoseaua. Ştia bine că ar fi trebuit s-o ia la stânga şi să se îndrepte spre casă, dar nu se simţea în stare. Fixă cu privirea dungile albe şi porţiunea de zgură. Mâinile îi tremurau.

Tocmai se întâlnise cu fiica ei.

Chloe avea ochii ei. Avea aceiaşi ochi albaştri, cu o uşoară tentă cenuşie.

Iar şuviţele negre ca pana corbului îi fluturau în vânt, încadrându-i ovalul sculptural al feţei. Jane se uită în oglinda retrovizoare observând acelaşi păr negru şi aceeaşi conformaţie osoasă.

Ridică palma stângă de pe volan şi trase în nări aroma vopselei imprimate pe degete. Era una abia perceptibilă; Jane se atinsese puţin de partea de sus a standului în momentul în care se pregătea să plece.

Mâinile ei erau mici, precum ale mamei şi ale surorii sale. Când era adolescentă, visase să aibă degete fine şi unghii lungi. Nişte mâini elegante cu care să poţi cânta la pian, pe care să poţi purta inele şi cu care să poţi face gesturi pline de

expresivitate. Ştia că şi Sylvie îşi dorise exact acelaşi lucru, înainte să apară acele saloane pentru manichiură, surorile îşi confecţionaseră singure nişte unghii false din carton, doar pentru a vedea cum le stă.

Însă în clipa de faţă, ea îşi adora mâinile. Erau exact ca ale lui Chloe.

Jane le studiase: încheieturi delicate, palme mici, degete scurte. Chloe moştenise conformaţia mâinilor specifică celor din familia Porter, ele fiind la fel ca ale mamei, ca ale mătuşii şi ca ale bunicii sale.

Jane stătu acolo, în maşină, neştiind ce anume avea de făcut. Era conştientă că ar fi trebuit să se ducă acasă, pentru a fi alături de mama ei în timp ce Sylvie lua cina cu John Dufour. Dar nu voia să iasă încă din perimetrul livezii.

Cu geamurile maşinii larg deschise, ea inspiră adânc aroma copacilor abia înfloriţi şi cărora abia le dăduse frunza. Mirosul acela de iarbă verde şi de clorofilă, aroma aceea tare îi pătrundeau parcă până şi în gât. Păsărelele cântau în copaci; le urmări cum zboară de pe o ramură pe cealaltă, penajul lor era un amestec de maro şi albastru.

Întrebările dădeau năvală în mintea ei, la fel de importante şi de imposibile, totodată. Oare ce anume spera Jane? De ce venise astăzi aici? De ce revenise acasă, în Rhode Island, fără a plănui să se întoarcă cât mai repede în New York, lăsând un aviz pe uşă şi un mesaj de întâmpinare pe robotul telefonului său?

Nu era capabilă să găsească un răspuns; tot ce ştia era că simţea o apăsare pe suflet. Ceva între greutate şi junghi, ca şi cum o rană veche s-ar fi

redeschis pe neaşteptate, ca şi cum o cicatrice de demult voia să-i aducă aminte că nu se vindecase, de fapt, niciodată.

Brusc, după cincisprezece ani în care aproape tot timpul păstrase distanţa, Jane era conștientă că venise vremea să se întoarcă acasă. Acum, nu părea a fi în stare s-o pornească la drum, să accelereze, să semnalizeze, ca apoi să o apuce pe şoseaua principală, pentru a ajunge la timp şi a-i da Ivii Sylvie şansa să plece la plimbare. Jane înţepenise în locul acela, incapabilă să părăsească livada.

Şi din tot noianul acela de întrebări pe care şi le adresa sieşi, dintre toate lucrurile acelea în legătură cu care avea îndoieli, aceasta era singura certitudine.

Chloe se afla aici.

9

Sâmbătă seara, Margaret stătea, de obicei, întinsă în pat, înconjurată de cărţile sale. Erau prietenele şi companioanele sale. Ea le cunoştea pe ele, ele o ştiau pe ea: Dickens, Austen, Christie, Wodehouse, Colwin, Updike, Memurtry, Godden. Coperţile reprezentau pentru ea un prilej de reconfortare: unele erau învechite de vreme, altele erau noi şi aproape neatinse. Îi plăcea să citească, în special, supracoperta volumelor: descrierile făcute de către editori, recenziile scrise de alţi autori; manifesta un deosebit interes pentru fotografia autorului.

Studiind fotografiile aflate pe coperta cărţii, descoperise că John Cheever iubea câinii, că

Laurie Colwin purtase cândva o cămaşă cu dungi şi ridicase capul atât de sus, ca şi cum s-ar fi bronzat în bătaia razelor de soare. Acesta era tipul de oameni pe care Margaret şi-ar fi dorit să-i întâlnească.

Oftând, sprijini de genunchi volumul intitulat *Fericirea familiei.* Personajele lui Colwin proveneau din mijlocul unor familii de oameni iubitori, oameni care le dăruiau celorlalţi weekenduri pline de afecţiune şi de înţelegere.

— Jane, strigă Margaret. Jane!

Niciun răspuns. Margaret o auzea străbătând podul casei, răscolind prin tot felul de cutii. Având în minte dialogul pe care tocmai îl citise în *Fericirea familiei,* un dialog foarte drăguţ între Wendy şi Polly, mamă şi fiică, Margaret îşi dorea să modifice, dacă nu chiar să reiniţieze acelaşi tip de dialog între ca şi Jane.

— Jane! strigă ea cu mai multă forţă.

Un minut mai târziu, fiica ei cea mare păşi înăuntru, plină de urme de praf. Purta o pereche de jeans negri şi un tricou în culori vii, cu un desen în centru, reprezentând o prăjitură. Medalionul pe care îl purta mereu la gât scoase un sunet dogit. Palmele şi antebraţele erau înnegrite de atâta praf. Margaret făcu o grimasă.

— Scumpo, ce tot faci tu acolo sus? Sylvie a avut şi ea, în sfârşit, o întâlnire romantică, lăsându-ne singure în noaptea asta, iar tu mă abandonezi!

— *În sfârşit* are o întâlnire romantică? întrebă Jane, ridicând din sprâncene.

— Da. Cu John Dufour.

— Ştiu cu cine are întâlnire. Dar nu cred că e atât de flatant să foloseşti expresia „în sfârşit”. E o

fată deşteaptă şi arată superb, iar el e subjugat de farmecul ei mai mult decât îţi poţi închipui.

— Oh, n-am vrut să sune astfel. Dumnezeule, m-ai înţeles greşit! spuse Margaret. Voiam să spun că e o fire atât de devotată, încât nu îndrăzneşte să mă lase singură, chiar şi acum când eşti tu acasă, preferind pur şi simplu să joace o partidă de Scrabble, chiar acolo la parter.

— Vrei să spui că nu ar avea curaj să te lase singură cu mine? întrebă Jane, rânjind.

— Nu m-am referit *deloc* la aşa ceva! Scumpo! Te rog, nu mai fi şi tu atât de pornită, spuse Margaret, dorindu-şi să îndrepte conversaţia către lucruri mai plăcute. Cu siguranţă că mama şi fiica din romanul lui Laurie Colwin ar fi ieşit din situaţia asta, dând dovadă de ceva mai multă blândeţe.

— Îmi pare rău, spuse Jane, aşezându-se la capătul patului, sprijinindu-şi unul dintre picioare de balansoar.

— Polly ştie cât de mult o iubeşte Wendy, spuse Margaret, ţinând cartea strânsă la piept.

— Cine?

— Membrele familiei Solo-Millers, spuse Margaret, în timp ce Jane lua cartea din braţele ei. Se uită apoi la Jane care răsfoia paginile volumului. Aş vrea să le semănăm ceva mai mult. Aş vrea ca tu să ştii… şi aş vrea ca tu să nu mai fii atât de pornită împotriva mea. Polly nu-i ascunde nimic lui Wendy.

— Personaje? întrebă Jane, ridicând privirea. În volumul acesta?

Margaret aprobă şi, spre surpriza ei, pieptul i se ridică plin de emoţie.

— Mamă, spuse Jane. Noi nu suntem personaje.

— Nici ele nu sunt! spuse Margaret pe un ton patetic. Ele sunt reale. Se iubesc una pe cealaltă. Dacă Wendy îşi doreşte s-o aibă pe Polly alături de ea la cină în fiecare duminică, să ştii că asta se întâmplă doar pentru că o iubeşte foarte mult! Astfel, chiar dacă a comis unele greşeli atunci când copiii ei erau mici, cu toate că nu înţelege foarte clar fiecare aspect al caracterului fiicei sale… Polly a reuşit să o ierte!

— Mamă…

— Ce e înăuntrul medalionul acela? întrebă Margaret, holbându-se la acel disc de argint care atârna de gâtul lui Jane.

— Nimic, spune Jane.

— Nu e adevărat. Nu-l scoţi niciodată. L-ai purtat mereu de când… Vocea ei se frânse. Oh, cât de mult regret că am fost de acord ca la spital să ţi se facă fotografia aceea. Erai atât de copleşită de emoţie şi mă implorai…

— Opreşte-te, spuse Jane. Stătea acolo, atât de rigidă. Margaret veni puţin mai aproape, apucând-o de mână, aşa cum ar fi procedat şi Polly în privinţa lui Wendy. Se aştepta la un moment de reală apropiere între ele, în care privirea ei să o poată întâlni pe a lui Jane, un moment în care iertarea să fie asemenea unui fluid între ele două.

— Acolo e poza ei? întrebă Margaret.

Jane nu răspunse. Îşi plecă privirea, fixându-şi palmele pline de praf. Margaret observă urmele de vopsea albastră de pe degetele ei şi se întrebă de unde oare proveneau.

— Pe unde ai umblat cu maşina? întrebă Margaret.

— M-am plimbat pur şi simplu prin împrejurimi.

— Lui Sylvie părea să nu-i convină chestia asta. De aceea te întreb.

— Mamă, hai mai bine să vorbim despre tine, spuse Jane cu voce scăzută, schimbând subiectul. Cum te simţi?

— Oh, scumpo. Eu sunt bine. Chiar sunt.

— Păreai atât de epuizată, chiar şi atunci când ai mers la Crofton.

— Da, cina cu tombolă. Margaret oftă. Să am prilejul să-i văd pe toţi oamenii aceia – profesori de la şcoala mea, pe alţii care lucrează în administraţie, alături de cei din noua generaţie –, tineri educatori pe care nu am mai avut prilejul să-i întâlnesc până acum. Să saluţi pe toată lumea, să priveşti la fotografiile copiilor şi ale nepoţilor tuturor. Iar, apoi desigur, să le povestesc despre starea sănătăţii mele… M-am cam săturat de toate poveştile astea. Ştii tu, când te bucuri de o sănătate bună, aproape că nu te sinchiseşti de asta. Oamenii te întreabă: „Ce mai faci?”, iar tu le răspunzi: „Foarte bine”. Eu am depăşit de mult faza asta…

— Ştiu, spuse Jane.

Margaret oftă. O dureau picioarele şi degetele. Stătuse o singură noapte, acum câteva săptămâni, ceva mai mult în picioare, iar acum încă resimţea durerea. În plus, în ultima vreme, îi slăbise şi vederea. Îi era din ce în ce mai greu să citească. Dar nu îndrăznise să le vorbească fetelor despre asta. Ele ar fi adăugat la lista ei de neajunsuri şi „scăderea acuităţii vizuale”, un motiv în plus pentru a fi internată într-un cămin.

— Una peste alta, nu am prea multe motive să

mă plâng, spuse ea, încercând să zâmbească.

— Mamă, noi ştim că îţi e greu să te dai singură jos din pat, spuse Jane. Şi că nu vrei să ne strigi pe Sylvie, ori pe mine în timpul nopţii…

— Ssttt, facu Margaret, închizând ochii. Simţi cum roşeşte. Jane avea dreptate: nu voia să le deranjeze pe fiicele ei. Ca urmare, noaptea trecută, necerându-le ajutorul pentru a ajunge la timp în baie, se petrecuse un accident. Cămaşa de noapte se udase, cearşafurile la fel…

— Noi nu suntem supărate, spuse Jane. Suntem doar îngrijorate pentru tine.

— Aţi discutat despre ceea ce veţi face în privinţa mea? întrebă Margaret.

— Eu am vrut s-o fac, spuse Jane, privind-o cu ochii aceia mari şi nemişcaţi. Dar Sylvie n-a fost de acord.

— Vrei să te răzbuni pe mine, nu-i aşa? întrebă Margaret. Pentru ceea ce am făcut.

Jane scutură din cap.

— Bineînţeles că nu.

— Pentru că am vrut să te protejez, găsindu-i copilului un cămin potrivit.

— Copilul are un nume. Se numeşte Chloe.

Margaret îşi muşcă buza. Nu-i spuse niciodată pe nume şi nici n-avea de gând s-o facă. Asta ar fi înrăutăţit lucrurile, care erau şi aşa de nesuportat. Oare de ce Jane, fiica ei cea drăgălaşă şi sensibilă, se tortura singură în felul acesta? Se holbă la medalionul lui Jane. Ar fi dorit să i-l smulgă pur şi simplu de la gât, ca apoi să-l arunce pe fereastră. Ar fi dorit să poată alunga toate acele amintiri ale lui Jane, toate acele senzaţii îngrozitoare.

Şi-ar fi dorit ca doctorul să nu-i fi dat voie lui

Jane să rămână o clipă singură cu copila, să nu-i fi permis niciodată ca ea să-i prindă funda aceea în păr, să nu fi fost niciodată de acord ca fotografia aceea să fie făcută.

— Eu pentru tine am făcut-o… începu Margaret.

— Mamă, te rog, nu, o opri Jane. Asta s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă. Problema e că acum va trebui să privim spre viitor. Să găsim o modalitate prin care să beneficiezi de o mai bună îngrijire. Mi-e teamă să nu cazi. Mi-e atât de teamă că, dată fiind starea precară a picioarele tale, vei încerca să te deplasezi de una singură, ca apoi să cazi şi să te loveşti la cap.

Şi mai îmi e teamă că Sylvie va avea probleme cu spatele, tot încercând să te dea singură jos din pat.

— Sunt uşurică, spuse Margaret. Nu cântăresc cine ştie ce… Ar fi putut mânca mai puţin, ar fi putut să scadă şi mai mult în greutate. Ar fi putut avea ceva mai multă grijă de propriile ei picioare. Putea să încerce chiar şi antibioticul prescris de doctor. Ar fi putut începe să folosească magneţii aceia pe care să-i monteze înăuntrul papucilor, chiar şi atunci când stătea în pat.

— Ce părere ai de cineva care să locuiască aici, cu noi? întrebă Jane. O infirmieră, de exemplu.

Margaret scutură energic din cap. Auzise poveşti îngrozitoare în legătură cu câţiva prieteni care nu aleseseră persoana cea mai potrivită. Argintărie furată, facturi de telefon care crescuseră peste noapte, mici răutăţi, cum ar fi înţepăturile sau loviturile.

— De ce aduci vorba despre aşa ceva? întrebă ea.

— Pentru că nu vreau să procedez ca şi prietenii mei, spuse Jane, aceia care au decis ce se va întâmplă cu părinţii lor fară însă a sta de vorbă şi cu ei. Pentru că nu am dreptul să procedez astfel.

— Eu am aproape certitudinea că vrei să mă trimiţi la plimbare şi abia apoi să te întrebi dacă ai procedat corect. E ca şi cum ai vrea să-mi provoc singură moartea.

— Moartea? Mamă, spuse Jane, surâzând.

— Citeşte-l pe Dickens! Margaret luă în mână volumul *Oliver Twist* şi începu să-l fluture în aer. El ştia cum sunt aceste instituţii! Asta ar însemna să mă distrugi. Nu-i aşa?

— Nu mi-ai cerut niciodată părerea, spuse Jane, vorbind pe un ton liniştit. Mi-ai comunicat pur şi simplu unde va trebui să merg şi ce va trebui să fac. Toate acele luni petrecute la Sf. Iosif…

— Am avut în inimă dorinţa de a face ce era mai bine pentru tine, spuse Margaret, gemând. Tu erai o fată cu rezultate excepţionale… aveai viitorul la dispoziţia ta… L-am dispreţuit pe tatăl tău pentru ceea ce ai moştenit de la el! Pentru faptul că te-a făcut să crezi că nu valorezi nimic, că alţii se pot folosi de tine, ca apoi să te abandoneze! Oh, draga mea… mi-a fost teamă că vei lăsa totul baltă, că vei pleca de la Brown…

— Ca să devin patiser? şuieră Jane. Chiar în secunda aceea se auzi soneria unui telefon. Jane îşi pipăi buzunarul, scoase de acolo un mic telefon mobil argintiu, se uită repede pe ecranul albastru al acestuia, apoi părăsi încăperea.

Margaret tremura din tot corpul şi începu să plângă uşor. Lăsă din mână cartea *Oliver Twist,* alegând din nou *Fericirea familiei.* Începu să se

gândească la acele minunate personaje, la cele două Solo-Millers, Wendy şi Polly. Se simţi ataşată de ele – de mama şi de fiica acesteia care aveau o relaţie atât de solidă. Simţea că cele două erau prietenele ei, că îi stăteau alături în aceste clipe. Iar ea îşi dori, mai mult decât ar fi putut exprima vreodată vreun cuvânt de iubire, ca ea şi Jane să poată avea parte de o asemenea relaţie.

— Alo? spuse Jane, oprindu-se lângă uşa de la dormitorul mamei. Inima îi bătea cu putere, din pricina conversaţiei avute mai înainte, în secunda în care duse telefonul la ureche.

— Jane?

Jane ezită, încercând să-şi dea seama a cui era vocea aceea.

— La telefon Dylan Chadwick.

— Oh, bună! spuse ea.

— Am luat numărul tău de telefon de pe cartea de vizită pe care i-ai lăsat-o nepoatei mele. Şi am dorit să te sun, pentru a-ţi mulţumi.

— Nu era nevoie…

— Tartele cu mere au fost delicioase. A fost un gest foarte frumos din partea ta că ai trecut să le aduci. Şi asta doar pentru că eu am pomenit că ne plac.

— La urma urmei, n-a fost cine ştie ce, spuse Jane, vrând să se explice, sperând ca lui să nu i se pară un gest straniu. Mi-am cam ieşit din mână.

— Mai eşti încă în Rhode Island? Sau te-ai întors deja în New York?

— N-am plecat încă, răspunse ea.

— Ei bine, standul e aproape gata. Cred că ţi-ai dat seama că va reprezenta o slujbă interesantă, pe perioada verii, pentru nepoata mea şi pentru

prietena ei.

— Mi-am dat seama. Jane zâmbi.

— Problema e următoarea, merele vor apărea abia în luna septembrie. Eu am plantat câţiva căpşuni, dar nici aceştia nu vor da fructe până în iunie, roşiile şi porumbul se vor scoate la vânzare în iulie, aşa că se pare că avem un stand proaspăt renovat, dar nu avem nimic de vânzare.

Lui Jane nu-i venea să creadă; unchiul lui Chloe se pregătea să-i propună o afacere.

— Ai dori ca eu să… începu ea.

— Să pregăteşti tarte cu mere şi plăcinte, spuse el. Lui Chloe i-au plăcut la nebunie cele pe care le-ai pregătit special pentru noi. I-a plăcut foarte mult imaginea aceea pe care ai realizat-o, pe partea de sus a blatului. Ea habar nu are cine eşti tu, bineînţeles.

Inima lui Jane tresări brusc.

— Ce vrei să spui?

— Patiseria Calamity.

— Oh, rosti ea, uşurată. Mă ştii de la New York…

— Am locuit acolo. Soţia mea era designer, aşa că organiza, sau participa la o mulţime de petreceri. Mi-aduc aminte că eram nespus de fericit de câte ori aflam că tu pregăteai dulciurile. Pentru că erau întotdeauna atât de bune şi, nu ştiu de ce, aveau gustul prăjiturilor pregătite în casă. Aveau forme nonconformiste, dar erau grozave. Şi îmi plăcea în mod special cum le decorai.

— Chiar aşa?

— Da. La fel cum s-a întâmplat ieri: mere şi meri. Şi lui Chloe i-au plăcut.

— Mă bucur foarte mult, spuse Jane, de-a

dreptul emoţionată.

— Deci, vrei să lucrezi pentru noi? M-am gândit, fetele vor să lucreze sâmbăta şi duminica. Poate că ai putea începe cu două sau trei bucăţi de plăcintă pe zi. Şi cu un rând de tarte.

— Să zicem cinci?

— Desigur. Cinci.

— Cum rămâne cu merele?

Dylan tăcu, căzând pe gânduri.

— Mă refeream, vorbi Jane, la faptul că oamenii vor dori să ştie dacă tartele sunt făcute cu merele obţinute în Livada de Meri Chadwick.

— Într-adevăr? Noi nu avem producţie deocamdată. Crezi că pe ceilalţi îi va deranja chestia asta?

— Nu, totul va fi în ordine. În New York, toată lumea vrea să ştie dacă umplutura e pregătită cu produse provenite de la fermele din Stonington sau din Mâine sau dacă zmeura a fost culeasă chiar de către călugării din County Wicklow, în Irlanda…

Dylan pufni în râs.

— Mi-aduc aminte că asta era o chestie obişnuită în New York. Cu excepţia celor mai bune restaurante din Providence, noi, cei de aici, nu suntem chiar atât de pretenţioşi.

— În concluzie, pot să colaborez cu Granny Smiths de la magazinul alimentar?

— Cred că da.

— Bine, atunci, spuse Jane. Am să fac o încercare.

Părinţii lui Chloe se certau. Era sâmbătă noaptea. Se aflau în dormitor, în spatele uşilor închise. Oare nu-şi dădeau seama că s-ar putea ca

ea să-i audă? Chiar dacă n-ar fi auzit fiecare cuvânt în parte, ar fi perceput tonul ridicat al vocilor. Ea ştia deja că certurile lor se iscau, de obicei, cel puţin din două motive: banii sau persoana ei.

Pedeapsa ajunsese în sfârşit pe tapet. Câteva zile la rând fusese linişte, dar, până la urmă, tatăl ei îi comunicase următoarele: având în vedere că fusese concediată de Ace Fontaine, pedeapsa va fi aceea de a nu merge cu prietenii ei la film timp de două weekenduri.

Chloe se întrebă cum fusese viaţa lor înainte de sosirea ei aici. Oare fuseseră cu mult mai fericiţi? Porni să se plimbe prin acel cămin îngrijit. Şosetele ei alunecau pe podeaua lustruită. Se opri în living. Fotoliile şi canapeaua aveau o tapiţerie din creton înflorat. Măsuţa care servea drept bar strălucea. Carpeta croşetată avea un fond alb. Motivul pentru care nu se permitea accesul animalelor în casă era teama ca ele să nu distrugă piesele de mobilier. Lui Chloe nu i se dădea voie să se aşeze pe piesele de mobilier din living; i se permitea, în schimb, să folosească biroul, pentru că acolo scaunele erau protejate de nişte huse de culoare albastră.

Raftul cu cărţi conţinea câteva volume recent apărute, iar în rest foarte multe reviste despre decoraţiunile interioare şi despre arta grădinăritului, colecţia de pahare pentru servirea laptelui ce aparţinea mamei ei, alături de câteva fotografii înrămate. Chloe o alese pe cea de la nunta părinţilor săi.

Faţa tatălui său era toată numai un zâmbet, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Ochii

mamei radiau de fericire, gura ei deschizându-se într-un zâmbet generos. Ce fericiţi păreau să fie împreună şi ce mult semănau! Având amândoi părul blond, cu o uşoară tentă de roşcat, şi ochii căprui, păreau a fi fraţi vitregi.

Se căsătoriseră la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. La treizeci şi şapte, îşi doreau cu disperare un copil. Iar când împliniseră deja treizeci şi opt de ani, începuseră formalităţile pentru adopţia lui Chloe.

Ea avea deja un nume.

Lucrul acesta fusese prevăzut în înţelegere, fusese o condiţie a încheierii adopţiei. Mama ei adevărată o ţinuse în braţe, o privise adânc în ochii ei albaştri şi îi dăduse apoi numele de Chloe. Cu toate că părinţii ei şi-ar fi dorit să o boteze Emily, hotărâseră până la urmă să cedeze în favoarea dorinţei mamei ci adevărate. Asta arăta cât de mult o doreau.

Dar oare fusese într-adevăr aşa? Oare s-ar mai fi întâmplat astfel dacă ar fi bănuit ce mare schimbare va provoca ea în viaţa lor? În familia aceea de blonzi cu ochi căprui apăruse pe neaşteptate Chloe, sămânţa diavolului. Păr negru, ochi albaştri şi sticloşi, mai mult pisică decât fetişcană, rebelă şi războinică.

Chloe se apropie de fereastră şi o deschise larg. Pisicile din livadă executau dansul lor nocturn. Le urmări cum se joacă sub razele lunii, făcând tot felul de tumbe prin grădină. Cu fiecare zi care trecea, puii erau din ce în ce mai mulţi. Câţiva dintre ei se auzeau plângând ceva mai departe, ca şi cum ar fi rătăcit drumul spre casă, iar acum aşteptau ca părinţii să vină să-i ia înapoi.

De la etaj, Chloe auzi glasul tunător al tatălui ei. Surprinse cuvinte ca: „facturi”, „bani” sau „această blestemată de livadă”. Chloe începu să tremure, din pricina brizei ce se strecura prin fereastra larg deschisă, dar şi pentru că ştia că tatăl său discuta acum despre unchiul Dylan, dorindu-şi ca el să consimtă la vânzarea unei părţi din teren.

Sună telefonul. Chloe alergă să răspundă.

— Alo? spuse ea.

— Eu sunt, vorbi Mona. Ai voie să vorbeşti la telefon?

— Mda. Pedeapsa se referă la ieşirile la cinema. Până săptămână viitoare, n-am voie la film.

— Oh. Nu-i chiar *atât* de rău. Ce faci?

— Îi ascult cum se ceartă.

— Din ce cauză?

— A banilor, spuse Chloe. Nu-i venea la îndemână să spună totul, despre tatăl şi unchiul ei, despre moartea lui Isabel şi despre livadă şi despre cât de fericiţi păreau a fi părinţii ei înainte de a o adopta pe ea. Dar, din fericire, fiindu-i prietenă de atâta timp, Mona cunoştea foarte bine fondul problemei. Când era prezentă acolo, simţea şi ea tensiunea aceea care plutea în aer. Ştia că Chloe avusese întotdeauna crize de stomac din pricina acelor certuri care nu explodaseră niciodată cu adevărat.

— Ştii, chiar nu e drept, spuse Mona.

— Ce nu e drept?

— Ei bine, dacă te-ai fi născut la palat, ar fi fost una. Dar ca să fii doar invitat la marea petrecere de la palat, asta e cu totul altceva.

— Ce vrei să spui?

— Că ei te-au luat *prin adopţie,* de fapt. Dacă erai sânge din sângele lor –, totul ar fi fost altfel nu aveai niciun drept la replică. Dar, într-un anume fel, tu eşti *oaspetele* lor, aşa că nu au dreptul să-ţi ofere firimituri. Ei sunt cei care te-au *invitat* pe tine. Oare în câte alte familii ai fi avut şansa să ajungi? Aşa că n-ar trebui oare să ţină cont mai mult de starea ta sufletească? îţi provoacă un rău imens cu toate certurile astea ale lor care se petrec în spatele uşilor închise.

Chloe simţi un gol în stomac, însă vorbele Monei erau în realitate un ecou al propriilor sale gânduri. Ştia că şi Mona avea aceleaşi sentimente în legătură cu Rhianna. În anumite privinţe, părinţii adoptivi şi cei vitregi semănau între ei.

— Mai ales atunci când cearta se iscă din pricina mea, fu ea de acord. L-am făcut de râs pe tata în faţa lui Ace Fontaine, la Rotary.

— Fată rea, chicoti Mona.

— Fata lor adevărată nu s-ar fi comportat astfel.

— Niciodată.

— Ar fi fost perfectă, la fel ca şi ei. Şi-ar fi menţinut camera într-o ordine desăvârşită. Ar fi mâncat carne la fel ca şi restul familiei. Cu siguranţă n-ar fi hrănit pisicile care trăiesc în livadă.

— Nu, nu, nu.

— Iar, dacă o făcea. Nu s-ar fi îngrijit ca hrana lor să nu fie pe bază de carne sau lapte.

— Oh, pisicile sunt vegetariene?

— Aşa îmi doresc să fie, spuse Chloe. Dar mâncarea e scumpă. Cred că asta va depinde de suma pe care ne-o va plăti unchiul Dylan pentru lucrul la stand.

— Mmmm, unchiul Dylan, rosti Mona, căzută parcă într-o stare de reverie.

— Încetează, spuse Chloe. E îndurerat. Şi e bătrân.

— Are pur şi simplu nevoie de cineva care să-l înveţe din nou să iubească. Eu pot fi persoana aceea. El are nevoie de mine…

— Are patruzeci şi opt de ani. E mai în vârstă ca tatăl tău.

— Dar mult mai tânăr decât *al tău.* Cum se întâmplă că tatăl tău e atât de dornic să scape de livada asta, în timp ce unchiul tău – fratele lui mai mic – încearcă să o salveze, cultivând acel teren?

— Pentru că bunicul meu îşi dorea ca livada să nu dispară. Atât de puternică era dorinţa lui, încât a adăugat testamentului său o clauză în care a specificat că fiecare dintre fiii lui poate trece peste voinţa celuilalt, încât livada să continue să existe.

— Oare a iubit această bucată de pământ mai mult decât şi-a iubit propriii copii?

Chloe rămase cu receptorul în mână, ascultând cum briza suflă uşor peste crengile înflorite ale copacilor. Discul lunii se afla chiar deasupra pomilor în floare, aruncându-şi lumina albă peste coroanele lor. Livada avea o înfăţişare de basm, dându-ţi senzaţia că te-ai putea pierde pentru vecie în adâncul ci. Motoretele nu-şi mai făceau simţită prezenţa în noaptea aceea.

— Nu cred, spuse ca. Bănuiesc că şi-a imaginat că pământul acesta va păstra familia unită.

— Cred că asta îi determină pe părinţi să meargă tot înainte, spuse Mona. Gândul că există ceva care menţine unitatea familiei. Copiii pe care îi au, păstrarea unui teren…

— Crezi că gândul ăsta funcţionează cu adevărat? întrebă Chloe, ascultând vocile care răzbăteau cu putere de la etaj.

— Pune întrebarea asta adevăratelor noastre mame.

Chloe se uită atentă la copacii aceia fantomatici, învăluiţi în lumina albă. Dădu pur şi simplu din cap, fară a rosti o vorbă. Nu era nevoie. În liniştea care urmă, putu auzi glasul stins al Monei care se transforma puţin câte puţin într-un plânset adresat sieşi.

10

Sâmbătă dimineaţa, Chloe plecă atât de devreme, încât Sharon Chadwick nu avu răgaz nici măcar să-i pregătească un mic dejun aşa cum scrie la carte. Nu că Chloe n-ar fi vrut cumva să mănânce ouăle cu şuncă, meniul tradiţional al dimineţii de sâmbătă, însă i-ar fi pregătit cerealele sau i-ar fi prăjit turta aceea englezească, dacă ar fi avut ocazia.

Acum însă, se învârtea de colo-colo prin bucătărie, pregătind micul dejun pentru Eli. Căli un pic o bucată de brânză, tăie roşia în feliuţe, apoi puse şi o felie de şuncă într-o tigaie, întinse masa aceea lungă din lemn de arţar care avea spaţii bine delimitate, alegând apoi şervetele potrivite, farfuriile din teracotă şi cănile maronii din lut.

În timp ce şunculiţa sfârâia pe foc, ea se apucă să toarne cafeaua. Îl auzi pe Eli coborând greoi scara. Inima îi tresări. Aseară se culcaseră supăraţi. Emoţiile o răvăşeau şi acum, făcând-o să

se simtă înfierbântată, aproape confuză. Spatele îi înţepenise, capul îi atârna greoi, în timp ce stătea aplecată deasupra aragazului. El intră în încăpere fară un cuvânt, veni în spatele ei şi o sărută pe ceafa.

— Îmi pare rău, spuse el.

Sharon dădu din cap. Cuvintele nu voiau să iasă la suprafaţă. Îi venea să plângă.

Realizaseră atât de multe; de ce oare nu puteau să se facă fericiţi unul pe celălalt?

Mereu avea impresia că trăiau în funcţie de contul bancar; trecuseră de mult de vremea adolescenţei lor rebele; nu se mai îmbrăţişau aşa cum o făceau altădată.

— Şi mie îmi pare rău, spuse ea.

El se aşează pe locul din capătul mesei. Ea se dusese mai devreme până în colţ şi cumpărase ediţia de sâmbătă a ziarului care acum era aşezat pe banchetă. El întinse mâna să-l ia.

— Unde e Chloe? întrebă el.

— La lucru, răspunse ea, uitându-se la el cu o sprinceană ridicată.

— Blestematul ăla de stand. Sunt oare prea bătrân ca să-i smulg fratelui meu mai mic porcăria aia? El scutură din cap. Dar Sharon se simţi uşurată. Lupta dusă împotriva planurilor lui Dylan părea să-i apropie.

— Ştiu, ştiu. Crede că ne face o favoare dându-i ei de lucru. Dar la standul acela... pentru Dumnezeu! Dărăpănătura aia!

— E un mister, de asta sunt sigur, spuse Eli, cum a putut Dylan să uite că pe vremuri îi era ruşine că pe proprietatea asta exista un stand unde se vindeau mere. Era atât de mândru de

fetele lui, dar nu voia niciodată să le ia cu el…

— Îmi amintesc, spuse Sharon. Ciocni ouăle şi le turnă apoi în cratiţă, pentru a pregăti omleta. Îi cunoscuse pe fraţii Chadwick chiar din vremea liceului. Pe vremea aceea, zona din vale începuse deja să se dezvolte, iar băieţii care locuiau la fermă erau luaţi peste picior, fiind consideraţi înapoiaţi şi închistaţi, familiile lor erau învinovăţite de stoparea dezvoltării noilor afaceri din regiune.

— Nu vreau să se vorbească despre Chloe aşa cum se vorbea altădată pe scama noastră, spuse el.

— Ştiu. Copiii obişnuiau să râdă, numindu-i pe fraţii Chadwick „culegătorii de mere” – însă niciodată când ei erau de faţă.

— Ea e atât de sensibilă. Suferă cumplit dacă se întâmplă ca o pasăre să cadă din cuibul ci. Toată povestea aceea de la magazin a fost din pricina animalelor care au de suferit…

Sharon nu răspunse. Pe gânduri, răsturnă brânza şi bucățile de roşie deasupra ouălor. Nu era de aceeaşi părere cu soţul ei.

Chloe avea o inimă de aur, era adevărat, însă Eli confunda sensibilitatea cu forţa.

— Chloe ştie să se apere, spuse Sharon. Ştie să lupte şi pentru ceilalţi.

— Bine, dar n-a apucat să lucreze la stand o vară întreagă, declară Eli. Au s-o poreclească „fânăreasa” şi „culegătoarea de mere” şi într-o mulţime de alte feluri, aşa cum o făceau în cazul meu şi al lui Dylan.

— Pe ca n-o deranjează chestiile astea, spuse Sharon.

Eli clătina din cap.

— Ei bine, ar fi cazul. Contează ce gândesc oamenii. Ea e preocupată să salveze planeta, dar habar n-are ce are de făcut cu propria ci viaţă. Acum e la vârsta când ar trebui să se gândească la viitor se apropie colegiul… Dar e oare interesată de un sport anume, de lucrarea de la sfârşitul anului, de diplomă? De lucrurile care ar ajuta-o să meargă la o instituţie de prestigiu? Nu. Se arată cumva interesată să aibă o slujbă bună pe care să o adauge la datele din curriculum?

— Ştiu, ştiu, spuse Sharon. Aruncând o privire spre Eli, vrând să-l îndepărteze de subiectul cu pricina. Dimineaţa ar fi putut începe atât de frumos…

— Ace Fontaine urma s-o promoveze în postul de carieră, chiar de Ziua Foilor, aşa mi a spus O slujbă bună, cu responsabilităţi, să lucreze cu banii… asta ar fi însemnat începutul unor noi oportunităţi. O bancă, un birou de avocatură, broker… ori un birou de asigurări! Trebuie să ştie să lupte pentru viitorul ei!

— Micul dejun e aproape gata, spuse Sharon.

— Ce o aşteaptă în viitor lucrând la un stand? Hambarul? Un grajd? Merge înapoi, nu înainte…

Sharon tăie omleta în două, o răsturnă pe un platou şi o aşează pe masă. Mută apoi şunca bine, bine rumenită, cum îi plăcea lui Eli – deasupra unui şervet de hârtie, astfel ca grăsimea să fie absorbită cât ai clipi. Se gândi imediat la tirada lui Chloe despre traiul animalelor în grajduri, despre faptul că nu se puteau mişca pentru a vedea lumina soarelui sau pentru a se scărpina la picioarele din spate. În clipa aceea, simţi

furnicături la una dintre gambe. Se făcu că nu bagă de seamă. Chloe reuşea să comunice cu ea în cele mai ciudate feluri, atunci când se aştepta mai puţin.

— Mmmm, ce mic dejun minunat, spuse Eli, aplecându-se peste masă pentru a-i da o sărutare.

— Mulţumesc, rosti ea, tunând cafeaua în căni.

— Îmi pare rău că m-am înfierbântat în halul ăsta.

— Tu îi vrei binele.

— Este atât, e atât de… făcu o pauză, după care ridică privirea. Atât de diferită.

Sharon încercă să râdă.

— Bine ai venit în lumea celor care au cincisprezece ani. Toţi prietenii noştri declară că asta e o perioadă tare dificilă. Şi aşa va fi pentru următorii trei ani – cel puţin. Adolescenţii sunt nişte extratereştri picaţi de pe o altă planetă. Asta e starea lor naturală.

— Mă întreb dacă asta e de fapt adevărata cauză, spuse el. Sau poate că…

Sharon apucă cu furculiţa o bucăţică de omletă, simţind o greutate în piept.

— E atât de diferită faţă de noi pentru că… începu el.

— Nu face asta, Eli. Ea e a noastră. Noi suntem ai ei. Suntem o familie.

— Uneori, mă uit la ca şi, pe cuvânt. Stau şi mă întreb… Închise ochii.

— Eli, spuse Sharon, aruncând o privire către uşa din spate, rugându-se ca nu cumva Chloe să fie dincolo de ca. E la vârsta adolescenţei. Asta-i tot. Încetează cu asta înainte ca ea să te audă.

— Ştiu. Îmi pare rău. Eli mâncă o bucată de

şuncă, bău puţină cafea. Privirea lui arăta că e preocupat. Se făcuse de râs în faţa lui Ace. Eli era mândru de poziţia pe care o deţinea în cadrul comunităţii. El era agentul de asigurări al comunităţii profesorilor şi al preoţilor din parohie. Mergea cu regularitate la Rotary şi nu putea suporta ideea ca ceilalţi să afle despre problemele pe care le provocase Chloe la magazinul lui Ace. În ciuda acestei situaţii, Sharon era convinsă că starea lui de spirit se datora mai mult fratelui său decât lui Chloe.

Chiar dacă Dylan era cu patru ani mai mic decât Eli, acesta stătuse mereu în umbra fratelui său. Dylan era tipul atletic, un bărbat extrem de popular în vremea liceului. Eli îşi croise drum spre UN – muncind din zori şi până în noapte, chiar aici, la ferma familiei. Talentul de baschetbalist şi farmecul înnăscut al lui Dylan îl propulsaseră direct către Universitatea Brown. Scuturându-şi polenul livezii, deja proverbial, de pe umeri, el alesese să studieze la Ivy League, fară a mai privi în urmă.

Devenise vedeta colegiului la baschet, membru la All-Ivy în primul an de studenţie, iar apoi la AII-American, în perioada de juniorat şi în ultimul an de facultate. Avusese parte de iubite bogate, de mentori cu dare de mână, care îl trataseră aşa cum Eli nici n-ar fi visat vreodată. Familia uneia dintre iubitele lui îl luase cu ea în Europa; o alta îl dusese în Bermude să navigheze. Fusese recrutat pentru un post „în guvern”. Ceva strict secret, de care nu trebuia să afle absolut nimeni, însă despre care toată lumea avea bănuieli: să fi fost CIA, să fi fost FBI? Dylan nu povestise niciodată despre

asta. Iar Eli nu reuşise niciodată să afle adevărul, deoarece – ghiciţi ce a urmat?

— Dylan nu s-a mai întors acasă.

A dus o viaţă de burlac în Washington, D.C., având o proprietate construită din cărămidă în Georgetown. Sharon îşi aduse aminte de perioada când îi făcea vizite. Simţise o teamă respectuoasă în faţa grădinii aceleia întinse, o adevărată bijuterie de verdeaţă, plină de iederă şi de bujori, cu o terasă din cărămidă şi un mobilier de grădină care, cu siguranţă, valora mai mult decât mobila ei din dormitor şi din living, luate la un loc.

Asta nu se datora faptului ca ar fi fost bogat; însă ştia foarte bine cum să-şi cheltuiască banii. Şi după cum observaseră ci, el petrecuse destulă vreme căutându-şi o iubită, ori căutând o clipă liberă pentru a se pricopsi cu una…

Era primăvară. Sharon îşi aminti cum se plimbaseră cu maşina prin oraş. Dylan îi invitase la cină, la Jean-Louis, în Watergate, iar acum se înghesuiseră cu toţii în Porsche-ul 911S, pentru a face un tur prin oraş. Dylan purta revolver. Sharon, lipită de Eli, îl vedea pe acesta holbându-se încontinuu la revolver, vrând să pună întrebări în legătură cu el.

— Dă-i drumul, îi şopti Sharon, dorindu-şi şi ea să afle mai multe. Nu o să se supere.

— Dyl, tu nu eşti liber azi? întrebă Eli.

— Ba da.

— Atunci, ce e cu arma aia?

— Face parte din meserie, răspunse Dylan. Nu se ştie niciodată.

— Când vor apărea băieţii răi din pădure? chicoti Eli.

Dylan aprobă, fără să râdă.

— La urma urmei, cu ce te ocupi? se interesă Sharon. Îl cunoştea pe Dylan de pe vremea când se cunoscuse cu Eli; cu toate că el nu i-ar fi permis să cunoască detalii – şi chiar nici lui Eli, ori părinţilor lui – ale acestei chestiuni, Sharon îl considera ca pe un frate mai mic. Ştim deja că lucrezi pentru *guvern…* Pe vremea aceea, toţi aflaseră că lucra la U.S Marshals Service.

— Acord protecţie şi servicii, spuse el, rânjind.

— Nu cumva crezi că ne vom întoarce în Rhode Island şi îţi vom divulga misiunile secrete? Hai, fii serios, spuse Eli.

— Lucrez la departamentul narcotice, îl lămuri Dylan.

Aşteptau ca el să dezvolte subiectul. Eli ridică o mână şi declară:

— OK, amice…

Pentru că Dylan nu adăuga nimic, Sharon îşi dădu seama că Eli începuse să se enerveze. Cum stătea chiar în poala lui, ea simţi literalmente cum tensiunea îi furnica pielea.

— Eu sunt fratele tău, iar tu nu ai nici măcar încredere să-mi povesteşti şi mie nişte chestii?

— Am încredere, spuse Dylan încet. Dar tu te-ai gândit cumva că n-am chef să vorbesc despre chestiile astea? Nu e nimic personal…

— Scuteşte-mă. Eli băuse mult vin roşu la cină, mult mai mult decât degusta de obicei, aşa că Sharon simţi cum frustrarea lui devenea din ce în ce mai puternică.

— Linişteşte-te, spuse ea, mângâindu-l pe ceafa. Linişteşte-te…

Eli îi cuprinse talia cu braţele; erau atât de

aproape unul de altul. Chiar dacă el ar fi vrut s-o îndepărteze puţin, i-ar fi fost imposibil. În timp ce maşina alerga cu viteză de-a lungul oraşului, ea îl simţi că devine ceva mai relaxat.

Dylan viră pe un drum lăturalnic, aşteptând să le audă reacţia, una mai mult decât evidentă datorită tensiunii acumulate înăuntrul automobilului. Sharon oftă dând cu ochii de cireşii aceia minunaţi, albi şi strălucitori, ce se înşiruiau pe marginea zonei bine luminate a Memorialului Jefferson, siluetele lor tremurătoare fiind apoi reflectate în apa neagră a Bazinului Tidal.

— Oh, Doamne! exclamă ea.

— Frumos, spuse Eli. Venim dintr-o regiune ce abundă în livezi de meri, iar tu ne duci să vedem alţi porni fructiferi.

— Cum se mai prezintă livada?

— Se deteriorează încetul cu încetul, declară Eli. Tata va ţine cu dinţii de ea până în cea din urmă clipă. Am fi putut obţine câte cinci sute de la şase investitori diferiţi, dar el nu…

— Trebuie să se ţină tare pe poziţie, replică Dylan.

Crengile atârnau, iar parfumul lor îi îmbăta pur şi simplu.

— Ce vrei să spui? întrebă Eli.

— Că lumea nu duce lipsă de case şi că n-are nevoie de un nou mall.

— Nu, dar şi noi avem nevoie de o nouă ipotecă pentru casă. Ştii cât au crescut taxele pentru terenuri?

— Da, spuse Dylan.

Iar Eli păstrase tăcerea, fiindcă toată lumea ştia că Dylan fusese cel care le trimisese bani

părinţilor lui, în ultimii ani, ca să acopere cheltuielile pentru terenul livezii. El nu era înstărit

— Era doar un funcţionar al guvernului, chiar dacă familia sa credea că avea o slujbă plină de strălucire, însă era deosebit de ataşat de livadă. Asta îl făcuse să pară un adevărat erou în ochii tatălui lor.

— De pe pământ nu scoate nici măcar ceea ce investeşte, spuse Eli bosumflat. Atunci, spune-mi şi mie de ce-ar avea nevoie oamenii, dacă nu de orientarea către un nou domeniu de dezvoltare?

— Lumea are nevoie de mai mulţi porni fructiferi… n-am dreptate, Sharon?

— Nu comentez, spuse ea, încercând să râdă. Nu vreau să mă pun cu fraţii Chadwick.

— Uitaţi-vă puţin aici. Dylan facu semn cu capul către şirul acela de cireşi, cu florile lor alb-rozalii plutind deasupra apei, în care se reflectau zidurile din alabastru ale clădirilor. Când voi întâlni fata potrivită, am să-i cer mâna chiar aici. Sau acasă, în livadă.

Eli pufni în cele din urmă într-un râs sincer şi zgomotos, clătinând din cap.

— Marele avocat. Ai un Porsche de toată frumuseţea, zbori de-a lungul şi de-a latul ţării, ştii pe de rost toate restaurantele şic, iar ţie *chestia asta* ţi se pare într-adevăr ceva romantic?

— Una la mână, ăsta e un Porsche cam uzat, şi, doi la mână, mda, mie aşa mi se pare.

— Spune-i tu, Sher, vorbi Eli, înghiontind-o. Tu eşti femeie. Ai vrea ca James Bond să te ceară în căsătorie într-un restaurant franţuzesc, în timp ce pe măsuţă arde o lumânare sau să stai cu picioarele vârâte până la glezne în noroi, cu un roi

de ţânţari bâzâind în jurul tău şi simţind în nări parfum de mere?

Sharon se uită atentă la chipul lui Dylan. Semăna cu Eli în multe privinţe, doar erau, fraţi: constituţie solidă, maxilare puternice, privire pătrunzătoare. Dar într-un anume fel, ei erau total diferiţi. Eli nu plecase niciodată de-acasă, dar se purta ca şi cum ar fi fost mereu pe picior de plecare, ca şi cum ar fi vrut să lase totul în urmă. Dylan plecase cât mai repede posibil, dar se părea că ţine la livada aceea mai mult ca la orice pe lume.

— Dacă găseşte fata potrivită, spuse Sharon, „locul” cu pricina nu mai are nici cea mai mică importanţă.

Amândoi fraţii pufniră în râs – oare Dylan reuşise să sesizeze amărăciunea cumplită din glasul fratelui său? Eli o felicitase apoi pentru spiritul ei diplomatic, iar Dylan îi condusese de-a lungul zonei aceleia frumoase, puternic luminate a monumentelor, până la reşedinţa lui din Georgetown. Până ajunseră la destinaţie, atât Sharon, cât şi Eli se uitaseră într-una la ceas.

Pe vremea aceea, încercau să conceapă un copil. Ţineau întotdeauna cont de o anumită perioadă a lunii, iar noaptea aceea era tocmai una critică. Au făcut dragoste chiar în patul cu baldachin din camera de oaspeţi a lui Dylan; pe vremea aceea, romantismul relaţiei lor dispăruse deja. Pe atunci, sexul se dovedea a fi o adevărată ştiinţă. Calculul lunar al perioadei de ovulaţie, grafice cu privire la numărul de ovule şi al conţinutului spermei, teama care îi ţinea în gheara ci chiar înaintea primei îmbrăţişări. Ba chiar existaseră unele nopţi în care

uitau pur şi simplu să se sărute.

Când totul lua sfârşit, Sharon stătea aşezată pe spate, cu picioarele sprijinite de perete, cum îi recomandase specialistul în probleme de fertilitate. Eli revenea atunci la locul lui, adormind, ori prefăcându-se că doarme. Sharon încă mai avea şi acum în urechi vorbele lui Dylan, cele pe care le rostise în maşină: visul lui de a o cere în căsătorie pe fata ce i s-ar potrivi, în timp ce aerul acela parfumat învăluia automobilul decapotabil. Sunaseră atât de romantic. Simţise o durere ascuţită în inimă, în timp ce se întreba cum de viaţa unora se poate reduce la ceva atât de simplu.

Inima ei resimţi şi acum aceeaşi durere, stând la masa pentru micul dejun, în timp ce Eli lectura ziarul. Dylan găsise adevărata dragoste; o ceruse pe Amanda de soţie – nu într-o livadă, ci pe puntea iahtului tatălui ei, ancorat în Newport Harbor. Nunta avusese loc pe proprietatea părinţilor Amandei, în „viluţa” familiei, Maison du Soleil, un palat din calcar situat chiar pe Bellevue Avenue, având legătură directă cu zona Cliff Walk şi o priveliţte superbă ce se deschidea spre mare.

Dylan fusese numit în departamentul U.S. Marshals, cu sediul la New York City, astfel că cei doi se mutaseră din Georgetown în partea de est a oraşului. Avuseseră şi un copil, sânge din sângele lor, după numai un an de la căsătorie, chiar în acelaşi an în care Sharon şi Eli – după mulţi ani de strădanii – o luaseră în adopţie pe Chloe.

Eli, Sharon şi Chloe; Dylan, Amanda, şi Isabel.

Cei doi fraţi Chadwick, familiile lor, luând-o în direcţii atât de diferite. Frate care se luptase din

greu, frate care avea avere. Copil adoptiv, copil biologic. Orăşel, marele oraş. Viaţa petrecută într-o livadă, viaţa petrecută în Manhattan.

Însă moartea jucase rolul marelui egalizator. Numai moartea soţiei şi a fiicei îl putuse readuce cât ai clipi pe acel bărbat în livadă. Tatăl lui murise de câţiva ani buni, însă problema vinderii sau păstrării livezii renăscuse de curând, în momentul când Virginia devenise neputincioasă.

Sharon închise ochii. Mirosul florilor de măr pătrunse în încăpere prin fereastra bucătăriei, ducând-o cu gândul la acea noapte petrecută în Georgetown. Dacă ar fi ştiut atunci tot ce cunoşteau în acest moment!

Gândul îi fugi la Amanda, la fapta acesteia. Oare Dylan ar fi iertat-o, dacă acum ar fi fost în viaţă? Sharon ştia că era o întrebare ce nu va avea niciodată un răspuns. Apoi deschise ochii, conştientă că nici alte întrebări nu vor avea parte de unul.

Unele dintre ele nu puteau nici măcar să fie puse.

Îl oprise pe Eli înainte ca el să termine fraza: „Uneori, mă uit la ea şi, pe cuvânt, stau şi mă întreb…” Sfârşitul frazei ar fi sunat: „Mă întreb dacă adevăratul nostru copil ar fi fost tot aşa de…”

Sharon îşi pusese, uneori, aceeaşi întrebare. Dar ea nu le permisese cuvintelor să fie rostite. Şi, la urma urmelor, ce însemna, de fapt, „adevăratul copil”? Fiindcă ea o iubea pe Chloe mai mult decât orice altceva pe lumea asta; aşa se întâmplase încă din prima zi. Chloe era mai „adevărată” decât orice alt lucru adevărat. Sharon continuă să mănânce, chiar dacă îi pierise pofta. *Aşa vei reuşi*

să iei în greutate, îşi spuse ea. În ultimul an se îngrăşase cu doar două kilograme. Viaţa era un stres continuu.

Auzi tractorul lui Dylan. Apoi, ceva mai îndepărtat, zgomotul loviturilor de ciocan. Chloe se ocupa de repararea standului. Văzu cum muşchii de pe chipul lui Eli se crispează brusc.

Da, viaţa era a naibii de stresantă.

11

În săptămână următoare, Dylan dedică o parte din zile operaţiunii de sădire a pomilor.

Primăvara se dovedise până acum lipsită de ploi, astfel că solul era tare, foarte greu de lucrat. Vântul se porni încetişor, iar norii cenuşii şi joşi se adunară pe bolta cerului. Petalele albe începură să se scuture din porni, frunzele cele noi erau cât urechea unei veveriţe, semn că începuse migraţia păsărilor în golf. Piciorul lui Dylan, acela care fusese supus unei operaţii, se crispă de durere – dovada sigură că urma să plouă. Tijele de oţel nu dăduseră niciodată greş.

Pregătindu-se de plantare, descoperi noi urme ale motoretelor ce marcaseră solul, folosind nişte trasee mai vechi. Se aplecă, îndepărtând ramurile cu mâinile. Scoarţa era jupuită, precum o rană nevindecată cu osul dezgolit. Dylan scutură din cap. Copiii traversaseră întotdeauna prin livadă, ori pe poteci, ori croindu-şi singuri alte cărări, strecurându-se precum nişte fantome pe sub copacii desfrunziţi. Trebuia să monteze neapărat garduri noi.

Dylan săpă gropi adânci de doi metri, de două

ori mai mari decât diametrul rădăcinilor puieţilor. Aruncă apoi în fiecare groapă puţin pământ, lărgi puţin marginile gropilor, pentru ca rădăcinile să poată intra înăuntru cu mai multă uşurinţă, Descâlci rădăcina fiecărui copăcel, înfigându-le în sol şi asigurându-se că nu stau înghesuite sau răsucite.

Adunând apoi pământul la loc, îl bătători bine cu palmele, având grijă să nu se formeze goluri de aer. Verifică atent ca altoiul să fie poziţionat la doi centimetri de linia solului. În timp ce aşeza pământul de deasupra, avu senzaţia că e pe punctul de a îngropa ceva care-i era tare drag. Gândul îi fugi imediat la Isabel. Îşi adusese aminte de ziua când o coborâseră în groapă.

Începu să plouă. Picăturile erau mari şi se loveau de pământul uscat. Cădeau cu putere, într-un ritm accelerat, astfel că acesta se transformă cât ai clipi în clisă. Cădeau precum grindina deasupra petalelor albe, udând leoarcă rămurelele şi frunzuliţele cele noi. Dylan continuă să lucreze. Mâinile îi erau crăpate din cauza mânerului dur al lopeţii, astfel că începură să sângereze. Ploaia spălă sângele, transformându-l apoi în apă şi ducându-l uşor către sol.

— Bună!

Fii auzi vocea şi înălţă capul. Pe marginea drumului staţiona o dubiţă de culoare albastră, iar o femeie tocmai venea pe cărare. Era Jane. Purta o cămaşă strâmtă de culoare albă, o pereche de blugi cu manşete, iar în picioare avea adidaşi. Şuviţele de păr îi acoperiră obrajii.

— Plăcintele sunt gata! strigă ea, gesticulând în timp ce se uita peste umăr. Sunt acolo, în maşină!

Dylan se aplecă deasupra lopeţii. Era pe sfârşite, şi nu voia să se oprească. Operaţiunea asta de sădire a puieţilor îl făcea să uite cumva de propria sa viaţă; gândurile îi fuseseră cu totul furate de rădăcini, de pământ şi de ploaia care cădea mereu, aşa că îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi reveni. Se holbă la Jane, din ce în ce mai udă, în timp ce alerga spre el, gândindu-se că era un fel de înger nepământean.

— Unde ar trebui să le las? întrebă ea.

— Nu trebuia să o ici prin livadă, spuse el.

— Te-am strigat de pe marginea drumului, însă nu m-ai auzit, declară ea.

— Scuze.

Purta o flanelă pe care o dezbrăcase în momentul în care observase că începea să asude. O lăsase pe un povârniş de pământ, deasupra unei pietre, sub un copac bătrân şi cu rădăcini adânci. Acum era încă destul de uscată. O scutură şi încercă să o fixeze deasupra capului ei. O bucăţică de noroi o nimeri direct în ochi. Ea îşi feri capul, începând să râdă. Pata de noroi alunecase acum pe obraz.

— Plăcinţelele? întrebă ea, în timp ce un zâmbet timid îi înflori pe buze.

— Ce-ar fi să le laşi la mine acasă? spuse el. O iei pe lângă gard, pe drumul acela… o să ne întâlnim imediat acolo.

Ea dădu aprobator din cap, luând-o la fugă spre maşină.

Jane îi urmă instrucţiunile: se orientă după gardul din bare groase, apoi o coti pe drumul nepietruit. Mâinile îi tremurau. Dylan încercase să o protejeze cu bluza lui. Barba lui îi atinsese

obrazul. Se uitase spre ea zâmbindu-i prieteneşte, dar nu fusese în stare să afişeze nici măcar o urmă de zâmbet. Ea îi livra plăcintele, dar misiunea ei era cu totul alta.

El locuia într-o casă mare, de dimensiunea unei ferme, vopsită în alb. Cuvântul exact ar fi fost „imensă”. Avea verandă şi şeminee. Obloanele, de un verde-închis, erau cojite. În mijlocul grădinii, se afla o roată a norocului învechită. În faţa unui hambar vechi, vopsit în roşu şi argintiu, staţiona un camion de culoare roşie. În timp ce ea se uita înjur, Dylan apăru din livadă, îndreptându-se spre treptele din faţa intrării şi făcându-i semn să între înăuntru.

Ea luă coşul cu plăcinte şi intră în fugă înăuntru, încercând să se ferească de rafalele ploii. Dylan deschisese deja uşa. În holul din faţă era întuneric. Se scuturară precum nişte căţei lăţoşi. Dylan o conduse la bucătărie, dar în drum, traversând livingul, ea băgă de seamă că pe fiecare fotoliu dormea câte o pisică.

— Pisicile adoră zilele ploioase, spuse ea.

— Ei, noi avem pisici, aşa e.

— Frumos.

— Din pricina lor, în casă miroase ca într-o imensă menajerie. Dar ele previn apariţia dăunătorilor.

— Apariţia dăunătorilor?

El aprobă. Acum se aflau în bucătărie, un loc amenajat în stil retro; toate ustensilele erau vopsite în crem, exista şi o măsuţă emailată, alături de câteva scaune cu picioare rotunjite din lemn, iar perdelele cu volan erau confecţionate din pânză cadrilată. Jane era convinsă că

încăperea aceasta arăta la fel ca în anul 1955.

— Pisicile mănâncă şoareci. Şi şoricei şi şerpi.

— Ce pisici eficiente, se minună ea.

— Noi depozităm merele în hambar, şi prin octombrie se dă semnalul. Încep să apară dăunătorii de peste tot. Fratele meu a sugerat să folosim otravă, ca să distrugem şoriceii… familia s-a dezbinat chiar din pricina asta.

— De ce?

— Chloe, spuse el, iar numele acesta, chiar dacă ştia deja că îl va auzi rostit astăzi, o făcu să simtă un fior care-i străbătu şira spinării.

— Ce e cu Chloe?

— Are o fixaţie. Să otrăvească şoriceii? El scutură din cap. Mai repede ar fi în stare să se otrăvească ca însăşi. Eli a încercat să-i explice că e vorba de o otravă specială care-i adoarme pe şoricei, trimiţându-i uşor în lumea viselor, dar ea l-a ameninţat că va fugi de acasă în caz că avea s-o folosească.

— Iubeşte animalele, declară Jane, păstrând informaţia cea nouă, preţioasă ca o perlă, în mintea ei.

Dylan aprobă. Se sprijini de tejgheaua Formica, încrucişându-şi braţele la piept. Era un tip înalt, cu o constituţie puternică şi masivă, fără a avea însă înfăţişarea unui fermier. Jane îşi spuse că ochii lui erau foarte frumoşi. Privirea lor era prea pătrunzătoare. Era un bărbat care în mod sigur cunoştea universul lui Shakespeare. Se duse cu gândul, stânjenită, la Jeffrey, lăsând imediat privirea în jos. În momentul acela, o picătură de sânge se scurse pe cizma lui.

— Sângerezi, spuse ca.

— Aşa-i, confirmă el. Uitându-se la una dintre palme se întinse să ia un şerveţel de hârtie, încetează, se adresă el mâinii.

— Cum s-a întâmplat?

— Am petrecut prea mulţi ani la birou, spuse el.

Ea înălţă capul, aşteptând. El presă şerveţelul deasupra rănii cu mai multă putere, îl mototoli şi îl aruncă la gunoi. Aproape instantaneu, o altă picătură de sânge îi lovi vârful cizmei.

— Dă-mi mâna, îi ordonă ea, traversând bucătăria.

— Eşti cumva doctor?

Ea aprobă cu gravitate.

— Da.

Îi prinse palma în mâna ei. Pielea lui era bronzată şi aspră. Unghiile erau pline de pământ. Ambele palme erau acoperite de bătături, iar la cea dreaptă, acestea se spărseseră şi sângerau. Ea tăcu un pas către chiuveta adâncă din email şi roti robinetele din crom masiv, prevăzute cu două discuri albe din email pe care scria: „cald”, „rece”. Poziţionate exact în mijloc.

— Bucătăria ta de modă veche e tare drăguţă, spuse ea. Ţinându-l mai departe de mână, în timp ce aştepta ca apa să se încălzească.

El aprobă.

— Am crescut aici.

— Îţi aminteşte de copilărie?

— Mi-a adus aminte atunci când am revenit. Însă acum e pur şi simplu locul în care-mi petrec viaţa. Eşti într-adevăr doctor?

— Da, spuse ca eu sobrietate.

— Eşti psihiatru?

— Oh, pentru că te-am întrebat despre copilăria

ta? Eşti perspicace. Dar nu e adevărat. Sunt chirurg neurolog. Testă apa cu încheietura mâinii ei drepte. S-ar putea să frigă.

— Sunt rezistent.

— Fii atent, spuse ea, introducându-i palma sub jetul de apă fierbinte. Urmări cu atenţie cum aceasta se curăţa de pământ şi de urmele de sânge. Palma lui era roşie, iar ea era convinsă că jetul de apă îi provoca durere. Te arăţi extrem de curajos.

— Mulţumesc. Parcă spuneai că eşti patiser.

— Ei bine, sunt, spuse ca. Însă m-am rănit la mână de atâtea ori, încât ştiu cum să acord primul ajutor… am calificare în chestii de genul ăsta. Ai cumva vreun antiseptic?

El deschise uşiţa de sub chiuvetă, iar ea dădu cu ochii de o cutiuţă de plastic care avea desenată pe ea o cruce roşie.

Ea zâmbi.

— Nu sunt doctor.

El îi întoarse zâmbetul.

— Am bănuit asta. Într-o viaţă anterioară, m-au plătit pentru a descoperi dacă oamenii spun adevărul gol-goluţ. Cu tine am lăsat-o ceva mai moale, doar pentru că ai vrut să-mi pui mintea la încercare.

— Eşti extrem de perspicace. Stai nemişcat, spuse ea în timp ce-i ştergea palma cu un şerveţel de hârtie. Apoi deschise cutia şi luă de-acolo un tub cu unguent. Puse unguentul deasupra rănii, apoi îi înfăşură mâna cu o bucată mare de tifon.

— Gata.

— Uauuu, spuse el. E ca şi nouă.

Ea dădu aprobator din cap.

Dylan se apropie de masă, trăgând un scaun pentru ea. Jane se aşează. Masa din email, vopsită în crem, era puţin ciobită pe la colţuri şi avea desenat pe fiecare latură câte un trandafir roz. Bucătăria lui Dylan semăna cu o capsulă a timpului. Ea se simţi ca şi cum s-ar fi întors în vremea adolescenţei, într-o casă ce aparţinea altei epoci.

— Să nu-ţi redecorezi niciodată bucătăria. Cei care locuiesc la New York ar plăti o avere ca să aibă aşa ceva.

— Ah, New York, spuse el.

Ea aruncă o privire în jur, apoi se uită spre el, zâmbind.

— Îi duci dorul?

El scutură din cap.

— Deloc.

— Oare ar trebui să ne împărtăşim diverse istorioare despre locul unde am trăit, despre restaurantele noastre preferate?

— Şi să ne dăm seama că ne cumpăram ziarul de la aceeaşi tonetă?

— Nu, pe-al meu mi-l livrează la domiciliu.

— Şi pe-al meu la fel, spuse el, zâmbind.

— Deci, nu avem în comun chioşcul de ziare. Trebuie să fie cu totul altceva.

El aprobă din cap, dar nu replică.

— E ciudat, continuă ca. Chiar dacă am crescut aici, în Rhode Island, de-abia aştept să plec din zonă. Când ajung în oraş, mă simt ca şi cum aş aparţine New Yorkului. E un loc plin de viaţă. M-a făcut întotdeauna să cred că trăiesc pe muchie de cuţit, cu intensitate... însă în sensul bun. Apoi revin în Rhode Island şi mi se pare că n-am părăsit

niciodată locul ăsta…

— Cum poate să fie bine să trăieşti „pe muchie de cuţit”? întrebă el, ignorând ultima parte a mărturisirii ei. Zâmbetul îi dispăruse; se sprijinise de tejghea şi o fixa cu privirea.

— Ei bine, spuse ea. Cred că ştiu de ce gândeşti aşa. Din pricina acelor lucruri care îţi ridică adrenalina, fără să reprezinte cu adevărat ceva bun. Ea căzu pe gânduri. De exemplu, să mergi noaptea pe stradă, mereu atent la cine se află în preajma ta, la cine se apropie în spatele tău… iar, apoi, când traversezi strada, să ştii că nu trebuie să te bizui întotdeauna pe culoarea roşie, pentru că poate apărea în orice clipă un taxi galben care să ignore semaforul, să vină cu viteză spre tine, iar tu să devii istorie într-o secundă… ori să cadă ghiveciul cu flori al cuiva, aflat pe terasa de la etajul douăzeci, şi să nimerească exact în capul tău… ori vreun poliţist să împuşte tocmai în clipa aia un hoţ, iar tu să ai marele ghinion de a fi în bătaia acelor gloanţe…

Dylan rămase nemişcat, cu chipul lipsit de expresie, ascultând-o.

— Dar există şi o parte frumoasă a acestui trai „pe muchie de cuţit”. Să te plimbi pe Charles Street într-o dimineaţă de aprilie, să vezi cum au înflorit perii din Callery – făcându-te să-ţi doreşti să scrii poeme. Ori să deschizi ediţia de joi a ziarului şi să vezi acolo un anunţ în care se spune că cei de la Eliot Feld Ballet vor avea spectacol în scara aceea la Joyce Theater şi să suni pentru a face rezervarea biletelor. Să faci o plimbare în nopţile fierbinţi de iulie şi să duci dorul Golfului Narragansett, ducându-te apoi în Parcul Battery

pentru a respira aromele acelea tari şi pentru a face o tură cu feribotul Staten Island.

— Sună ca şi cum ai iubi acest oraş.

— ÎI iubesc, îl urăsc. Dar în majoritatea timpului îl iubesc. Ea zâmbi şi ridică din umeri, E New York.

El aprobă.

Jane făcu ochii roată prin bucătărie. Inima ei tresări, gata să plesnească, în clipa când zări fotografia: Chloe alături de o altă fetiţă, înconjurate de o mulţime de flori, îmbrăţişându-se una pe cealaltă, părând să aibă cinci sau şase ani. Cu mişcări încete, ca din întâmplare, Jane se mişcă uşor spre peretele pe care era agăţată fotografia.

— Cum de te-ai întors aici? îl întrebă ea.

— Iubesc pământul, declară el cu simplitate.

Răspunsul acela calm îi distrase, o secundă, atenţia de la fotografia lui Chloe.

— Te referi la livadă?

— Aparţine familiei noastre de multă vreme. Mi-aduc aminte de vremea când bunicul mă ţinea în poală în timp ce conducea tractorul. A început să mă înveţe apoi despre porni, să mă înveţe tot feluri de lucruri despre ei, despre scoarţa copacilor, despre frunzele lor… Tata îşi dorea ca Eli… el e fratele meu…

Jane rămase nemişcată, fără să reacţioneze în vreun fel la auzul numelui bărbatului care-i luase în adopţie fiica.

— … şi eu să mergem la colegiu, să facem altceva cu viaţa noastră. Aşa am şi tăcut… dar eu n-am renunţat niciodată la ideea de a reveni aici.

— Locuind la New York, ai rămas cu gândul la

meri? îl întrebă ea surâzând.

— Da, cam aşa ceva. Am avut o viaţă grozavă. Am mers la colegiu, am locuit în D.C., am călătorit peste tot, am ajuns apoi să ne stabilim în New York. Uneori, oraşul pare mult prea mare, alteori, te sufocă…

— Aşa se întâmplă de fiecare dată, spuse Jane.

— Eu îmi imaginam mereu că revin aici. E o nebunie…

Ea aşteptă, încurajându-l.

— Îmi imaginam că mă aflu chiar în mijlocul ei, spuse el. Înconjurat, de-o parte şi de alta, de copaci, cât vezi cu ochii. Atâta spaţiu şi atâta aer şi atâta verdeaţă…

— Acum poţi din nou să respiri.

El dădu aprobator din cap.

— Tata şi bunicul m-au învăţat cum să plantez. Când eram tânăr, aveam o grădină numai a mea. Doar câteva răsaduri de roşii. Dar le-am ajutat să se dezvolte. Asta îţi dă un sentiment grozav.

Jane privi din nou fotografia. Chloe şi cealaltă copilă erau îngenuncheate în mijlocul florilor. Jane se uită atent la ochii lui Chloe, mari şi minunaţi, în timp ce aceasta se uita plină de dragoste spre fetiţa din faţa ei.

— Se pare că mai ai un grădinar în familie, spuse Jane, şi inima începu să-i bată din ce în ce mai repede.

Dylan nu răspunse.

— Câţi ani avea Chloe aici?

— Cinci. Amândouă au aceeaşi vârstă.

— Cine e fetiţa cealaltă? întrebă Jane.

— Fiica mea, spuse Dylan.

— Are aceeaşi vârstă cu Chloe? întrebă Jane.

Întrebarea veni pe buzele ei atât de rapid, încât îşi dădu seama că exista o mulţime de lucruri legate de fiica ci pe care nu le ştia. Nu avusese habar că ea avea o verişoară.

— Sau născut în acelaşi an, spuse Dylan.

— În 1988, se grăbi Jane să rostească, data aceea scăpându-i de pe buze aproape tară să-şi dea seama. Însă Dylan nici nu băgă de seamă.

— Da, spuse el.

— Chloe s-a născut…

— În februarie. Micuţa noastră fetiţă-minune.

Jane îşi încleştă maxilarele şi îşi feri privirea. Vorbele lui fuseseră precum o lovitură. Cum de era în stare să spună aşa ceva, cum de fuseseră în stare să-i ia minunea şi să şi-o însuşească?

— Fetiţa-minune? se pomeni ea că întreabă.

— Da. Tot ce-şi doreau era un un copil pe care să-l iubească. Fratele şi cumnata mea. Nişte oameni minunaţi, care însă n-au putut avea copii. Părea atât de nedrept. Însă, într-o bună zi, s-au decis să o ia în adopţie…

— Într-o zi, s-au decis să o ia în adopţie, murmură Jane, iar vorbele răsunară precum un ecou în mintea ei.

Dylan aprobă.

— Fiu n-am considerat-o niciodată astfel. Nici nu ştiu ce m-a făcut să mă exprim aşa în clipa asta… cred că din pricină că mi-am amintit că ca a venit aici precum un miracol. Doamne, a schimbat toată atmosfera din jurul ei. A adus foarte multă bucurie.

Jane se uită lung la fotografie.

— Îmi şi imaginez de ce, spuse ea. Două fetiţe care au aceeaşi vârstă.

— Chloe s-a născut în februarie, iar Isabel în iunie.

— O diferenţă de doar patru luni, spuse Jane. Inima ei se strânse. Nici nu îndrăznea să se gândească la anii aceia în care nu-i fusese aproape.

— Cu siguranţă sunt foarte apropiate…

— Erau, într-adevăr.

Jane dădu din cap, cufundată în propria tristeţe. Dar apoi se uită spre Dylan şi văzu expresia din ochii acestuia. Avea o privire goală, pierdută, neajutorată. Verdele-căprui cu reflexe aurii pălise deodată; culoarea era acum una ştearsă, ca a frunzelor de ceai, ca şi cum ar fi luat înfăţişarea unei fantome. Observă că nu mai era în stare să spună nimic, că nu mai era în stare să reacţioneze. Stătea acolo aşa, în tăcere. Ea nu aflase cum stăteau lucrurile, dar îşi dădea seama prin ce trecea el în aceste clipe. Fata lui dispăruse. Simţea asta cu fiecare celulă a trupului ei. De câte ori nu stătuse ea pierdută în faţa oglinzii, încercând să o vadă acolo, precum o iluzie, pe Chloe, aşa cum arăta ea acum? Uitându-se atent la propriii săi ochi, la propriul său zâmbet, căutând măcar un semn despre fiica pe care nu avusese prilejul s-o cunoască? Era bântuită de propria versiune a „Fiicei mele…”

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea. Atrasă ca de un magnet de fotografia lui Chloe – la fel cum i se întâmplă şi Lunii datorită gravitaţiei Pământului –, ca încercă să facă un pas către Dylan însă nu reuşi.

— Mai devreme, spuse el, când vorbeai despre New York…

Ea dădu din cap, aşteptând ca el să continue.

— Şi povesteai despre lucrurile care ţi se pot întâmplă…

— Lucrurile acelea trăite la maximum…

Dylan îşi privea atent mâna bandajată; când ridică privirea, ochii lui ardeau. Nu mai erau goi şi nici pierduţi, ci ardeau din pricina urii.

— Schimb de focuri.

— Nu!

— Gloanţe adevărate, spuse el. Exact ce spuneai tu: băieţii buni şi băieţii răi trăgând unii în alţii. Isabel şi mama ei au fost prinse în bătaia gloanţelor. Eu eram ofiţer, şerif. Lucram la un caz, încercând să le feresc pe cât posibil de toată treaba asta. Dar n-am fost în stare…

Jane, susţinută de forţa acelei fotografii, se întoarse şi le privi atent pe Chloe şi pe Isabel. Aşa cum ea se regăsea în trăsăturile lui Chloe, tot astfel îl descoperi pe Dylan în înfăţişarea lui Isabel. Fata lui, un copil plin de viaţă, cu un păr bogat şi strălucitor de culoarea castanei, era prinsă în îmbrăţişarea lui Chloe.

— Îmi pare tare rău, rosti Jane.

Dylan dădu din cap şi ridică din umeri. Stătea cu fruntea plecată, în timp ce linia dintre sprâncene i se adâncise. Barba lui era neagră, iar ochii aveau încă nuanţa aceea palidă, culoarea pietrelor de pe fundul apei, veşnic spălate de râu.

Nu era în stare să o privească.

Ştiu exact ce simţi, ar fi vrut ea să-i mărturisească, *atunci când îţi pierzi o fiică.*

Se uită iarăşi fix la fotografia ce o înfăţişă pe Chloe. Se gândi la toţi anii aceia în care nu o avusese aproape. Se gândi la visele acelea – ba nu,

la coşmarurile pe care le avusese, în care Chloe îi era smulsă din braţe. Îşi reaminti nopţile în care strângea perna la pieptul ei, ca şi cum aceasta ar fi fost un bebeluş, plângând până ce perna şi aşternutul se udau leoarcă.

Se uită spre Dylan Chadwick, ducându-se cu gândul la propria ei durere, dar îşi dădu seama că nu era deloc acelaşi lucra. Chiar deloc. Aruncând o privire către propria sa mână, văzu petele de vopsea albastră, din porţiunea aceea a standului pe care o atinsese.

Standul dărăpănat şi şubred, care fusese proaspăt vopsit în albastru-aprins, albastrul ouălor de prihor, chiar de mâna lui Chloe.

Chloe trăia. Ea nu fusese doborâtă într-un schimb de focuri. Ea creştea, îşi trăia propria viaţă. Viaţa pe care i-o dăduse Jane. Trăgând adânc aer în piept, reuşi să se îndepărteze cu un pas de poza lui Chloe. Apoi încă unul. Distanţa deveni din ce în ce mai mare – un pas, doi paşi, până ce traversă întreaga bucătărie şi se trezi stând dreaptă în faţa lui Dylan Chadwick.

Îi căută mâna.

Mâna ci susţinea acum palma lui bandajată. Inima ei era pe punctul de a exploda. Simţi cum durerea lui se scurge prin pielea ci. O resimţi ca pe ceva familiar. Pricepu toate acele nopţi în care el se simţise complet singur, acolo, în întuneric, dându-şi seama că îşi pierduse fiica pentru totdeauna. Ea înţelegea lucrul acesta chiar foarte, foarte bine.

Dylan o lăsă să-l ţină de mână. Jane se gândi că el ar fi trebuit să o respingă.

Ar fi trebuit să o arunce în şuturi afară din

bucătăria lui, să-i spună că e cazul să-şi ia înapoi plăcintele şi să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că prezenţa ei aici nu aducea nimic bun – nu când era vorba de această familie.

Jane o voia pe Chloe.

Încă nu ştia cum avea să procedeze şi nu ştia nici ce anume avea de gând să facă, dar era sigură că de data asta nu va mai lăsa pe nimeni s-o despartă de Chloe. Ridică privirea, uitându-se fix la bărbatul – la acest străin – care devenise unchiul fiicei sale şi dorindu-şi ca el să-şi dea seama, dorindu-şi ca el s-o descopere pe Chloe în privirea ei.

Dar, în acelaşi timp, îşi dorea ca el să nu facă niciodată această legătură.

12

Camera arăta bine şi era liniştită. Păsărelele cântau în copacii care se aflau chiar în faţa ferestrei. Un grangur tocmai îşi construia cuibul între ramurile unui arţar – un cuib moale, ca de mătase, cenuşiu, confecţionat din iarbă şi licheni. Margaret se rezemă mai bine de pernă, bucurându-se de serenadă. Sylvie era aşezată în balansoar, în partea opusă a camerei, tricotând. Jane stătea în picioare în faţa ferestrei, urmărind cum se construia cuibul.

— Dau un penny ca să aflu ce gândeşti, spuse Margaret, zâmbind.

— Mă uit la oriolul din Baltimore.

— Oriolul estic, spuse Sylvie. Aşa îi spun ei acum. Aş fi preferat să nu fi făcut asta. O viaţă întreagă denumeşti o pasăre într-un anumit fel şi,

pe negândite, oamenii de ştiinţă se decid să redenumească speciile.

— Virginia Chadwick ar fi de acord cu schimbarea. Ar declara că aceştia sunt o subspecie estică a oriolului nordic, declară Margaret, E o profesoară de ştiinţe naturale minunată. Sunt convinsă, Sylvie, că ea ţi-ar argumenta că această clasificare precisă este un lucru important care te poate ajuta să cunoşti adevărata lor identitate.

— Identitatea e cheia, spuse Jane, cu o voce oarecum acidă. Chiar şi pentru păsări.

Oare cu ce greşise Margaret prin această declaraţie, de se şi încinseseră spiritele? însă, brusc, îşi dădu seama unde greşise: o menţionase pe Virginia Chadwick în faţa lui Jane.

— Îmi pare rău, scumpo, spuse ea, văzând că şi Sylvie se oprise din tricotat.

— E în ordine, mamă.

— În fine, ce vreţi să mâncaţi la cină? întrebă Sylvie pe un ton precipitat.

— Eu nu am cunoscut-o prea bine pe doamna Chadwick, spuse Jane. Cum aţi devenit voi două prietene atât de bune?

— Draga mea, de ce să mai abordăm chestiuni atât de vechi?

— Pentru mine nu sunt deloc vechi, spuse Jane încet.

Sylvie îşi reluă activitatea, concentrându-se asupra lucrului.

Apucă strâns andrelele, la fel de hotărâtă ca pe vremea când, aşezată la masa din bucătărie, îşi rezolva temele pentru şcoală.

— Am învăţat amândouă la Salve Regina – ea era

cu câţiva ani mai mare ca mine. Amândouă am devenit profesoare. Ea se gândea la cariera de cercetător, eu mă gândeam să studiez engleza; într-un fel, Virginia mi-a fost mentor. Chiar dacă am lucrat în domenii diferite, am admirat-o întotdeauna pentru rigoarea minţii. Şi, bine-nțeles, ne-a mai legat şi colegiul.

— Catolic, spuse Jane.

— Da, draga mea. Unul catolic. A fost – şi încă mai este – o femeie excepţională. O foarte bună prietenă, grijulie şi devotată…

— Şi aţi avut fiecare copii. Tu fete, ea băieţi.

— Da.

— Îi cunoşti pe băieţii ei?

— Jane, te rog…

— Îl cunoşti pe Dylan?

Margaret se încruntă. Se aşteptase ca Jane s-o întrebe despre Eli, cel care luase în adopţie bebeluşul. Se simţi un pic derutată.

— El a însoţit-o pe mama lui la cina aceea cu tombolă, spuse Sylvie. Am făcut cunoştinţă cu el. De ce te interesează?

— Ce s-a întâmplat cu familia lui? întrebă Jane.

Amintirile erau vagi. Margaret se încruntă, încercând să şi le limpezească. Îşi aminti că Virginia ceruse un concediu prelungit, o lună sau aşa ceva. Suferea după pierderea nepoatei şi a nurorii ei…

— Oh, Doamne, a fost îngrozitor, spuse Sylvie. Soţia şi fiica lui au fost împuşcate. Dylan era un fel de agent FBI, aşa cred.

— Nu, făcea parte din U.S. Marshal, o corectă Margaret. Agenţia Federală a Oamenilor Legii. Îmi amintesc ce mândră era Virginia de el. Şi cât de

devastată…

— Ce s-a întâmplat?

Senzaţiile erau atât de puternice, încât Margaret se simţi ameţită. Se întinse să ia în braţe păpuşa pe care i-o cumpărase Jane. O strânse la piept. Îşi aminti cum îşi îmbrăţişa propriile copile. Îşi reaminti de vechea sa păpuşă, Lolly… O cuprinse o senzaţie de confort. Nu-şi mai putea aminti întrebarea. Când înălţă capul, văzu că fiicele o priveau cu mare atenţie.

Dincolo de fereastră, oriolul continua să cânte. Îl zări pitulat printre crengile copacului, o pată în nuanţe de negru şi portocaliu. Cuibul atârna de ramură, un coşuleţ argintiu, pregătit să-şi primească ouăle. Cântecul răsuna atât de clar şi atât de pur.

— Prietena mea Virginia e profesoară de ştiinţe, spuse Margaret. Oriolul estic e o subspecie a onorului de nord. Nimeni nu le mai spune acum „oriliolii din Baltimore…”

Sylvie îl invitase pe John la o partidă de Scrabble, dar acum se întreba dacă fusese într-adevăr o idee bună. În seara asta, mama ei părea tare slăbită. Avusese un fel de leşin, iar Sylvie îi verificase imediat nivelul zahărului în sânge. Nivelul insulinei era mult prea crescut, aşa că Sylvie îi amestecase două linguriţe de zahăr în paharul cu suc de portocale. În tot timpul ăsta, Jane stătuse pe marginea patului, alături de mama lor.

Acum, aflându-se la parter, Sylvie punea lucrurile în ordine. Aranjă gustările pe o tăviţă, pregăti frapiera cu gheaţă, se asigură că apa minerală şi berea erau puse la frigider. Se duse să

verifice intensitatea luminii din living: nu voia să fie prea puternică. În timp ce atârna deasupra lampadarului o eşarfă de mătase de culoare roz, o auzi pe Jane pufnind în râs.

— N-ai motive să-ţi faci griji, spuse Jane. Ai o piele foarte frumoasă. Nu ai de ce să micşorezi intensitatea luminilor.

— Am mici riduri sub ochi, spuse Sylvie, uitându-se la sora ei mai mare, ce arăta încă la fel ca la douăzeci şi cinci de ani. N-ar trebui să mai stau la soare.

— Ah, ai renunţa la momentele acelea grozave petrecute la plajă doar pentru a avea o piele perfectă? Nu-ţi face probleme. Sunt convinsă că el te consideră o femeie frumoasă.

Sylvie roşi, privind undeva dincolo de sora ei. Jane zâmbea, cu vădită afecţiune, lucru care o pătrunse pe Sylvie direct în inimă.

— La ce oră soseşte? întrebă Jane.

— La opt. Vrei să joci şi tu?

Jane scutură din cap.

— Nu, am să stau sus, în caz că mama ar avea nevoie de ceva.

— Starea ei a fost instabilă în ultima vreme. A pierdut din greutate şi sunt de părere că i se administrează o cantitate prea mare de insulină. Mâine am de gând să-i telefonez modicului.

— Nu e vorba doar de nivelul zahărului, Sylvie.

— Dar, în principal…

— Se joacă cu păpuşa aia, spuse Jane.

— Nu. O ţine din când în când în braţe, doar atât.

Jane trase aer în piept. Sus, mama lor tocmai vorbea de una singură. Sau poate cu păpuşa.

Sylvie nu ştia sigur şi o durea să stea pur şi simplu acolo, uitându-se la sora ei şi prefăcându-se că nu se întâmplă nimic deosebit. Sylvie îşi dorea ca lucrurile să rămână neschimbate. Nu voia ca mama ei să plece în altă parte şi îşi dădea seama cum Jane tocmai se pregătea să formuleze o anume întrebare, cât mai diplomatic cu putinţă.

— Dă-i drumul. Ştiu la ce te gândeşti.

— La ce? întrebă Jane.

— Că şi-a pierdut minţile. De-abia aştepţi să o vezi dusă undeva.

Jane ridică din sprâncene. Aştepta, lăsând-o pe Sylvie să rostească acele vorbe.

Frustrată, Sylvie reveni la tejghea, începând să aranjeze pe o farfurie nişte migdale şi nişte caise confiate.

— Syl, n-ai văzut cum s-a comportat mai devreme? Era atât de vioaie şi de prezentă, dar brusc a început să se poarte ca şi cum ar fi fost o copiliţă.

Sylvie dădu din cap, simţind cum buzele îi devin rigide.

— Deh, era supărată. Cuvintele rămaseră aşa, suspendate în aer, ca o acuzaţie.

Ochii lui Jane se îngustară.

— Din cauza mea?

— Ei bine, şi ce-ai fi vrut? Ai fi vrut să pui toate acele întrebări?

— Ele au rămas fără răspuns. Mamei i s-a făcut rău înainte de a-mi răspunde. Tu ce ştii despre ci?

— Ei?

Sylvie aruncă o privire spre ceas. John trebuia să sosească peste cincisprezece minute. Avea impresia că ea şi sora ei începeau un dans pe

marginea unui zid foarte înalt.

— Serios, Jane… ce rost are?

— Spune-mi pur şi simplu, te rog!

Sylvie expiră aerul.

— Tocmai avea loc un proces în legătură cu o afacere cu droguri, iar el păzea un martor, cred. Presimţea că familia lui era în pericol şi a încercat să le ducă departe de New York…

— A fost şi el acolo? întrebă Jane. A fost martor la cele petrecute?

— Nu ştiu, spuse Sylvie, alarmată de tonul ei. N-am auzit niciodată întreaga poveste. De ce vrei să afli toate chestiile astea?

— Pentru că vreau să aflu.

— N-au nicio legătură cu noi. Nu te mai gândi la ei.

Jane râse.

— Ce e atât de amuzant? întrebă Sylvie.

— Tu, declară Jane. Tu care spui că n-ar avea nicio legătură cu noi. *Totul* are legătură cu mine.

— Asta aparţine trecutului, spuse Sylvie. Trebuie să laşi lucrurile în voia lor… şi trebuie să-ţi vezi de ale tale, Jane.

— Asta fac. Îmi văd de ale mele.

— Vrei să iei legătura cu ea, nu-i aşa?

— Ea poartă un nume, Sylvie. Erai şi tu prezentă când i l-am ales.

— Te rog, Jane!

— O cheamă Chloe.

Mintea lui Sylvie lucra cu febrilitate. Începu să tremure, retrăind clipele la care se referise Jane. În clipa aceea, o auzi pe mama ei care începuse să se plimbe prin cameră. Jane o porni repede pe scară. Afară, se auzea o maşină care trăgea la

locul de parcare. Sylvie sesiză zgomotul pietrişului. Aruncă o privire pe fereastră şi văzu că John tocmai cobora din automobil, ţinând sub braţ o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Spune-mi, te rog, că nu ea e motivul pentru care ai revenit acasă, spuse Sylvie, care realizase brusc că starea de sănătate a mamei lor nu fusese defel principalul motiv. Cum la început Jane nu-i replică nimic, Sylvie adăugă: Chloe.

— Chiar ea e, spuse Jane încet.

Apoi se auzi soneria, iar Jane se duse sus.

Chloe se duse în curtea din spatele casei pentru a le da de mâncare pisicilor. Nu se zărea nicio stea. Luna strălucea deasupra livezii, prinsă parcă printre ramuri. Era luminoasă şi magică, iar ea era convinsă că pisicile vor porni dansul chiar la miezul nopţii. Singurul zgomot era mieunatul pisicilor care-şi exprimau astfel bucuria de a-şi primi hrana, alături de glasul vântului: un şuşotit care trecea uşor prin frunzişul cel nou, un clinchet abia auzit al crengilor care se loveau unele de altele.

Brusc, în scena aceasta atât de paşnică îşi făcu apariţia unul dintre prădători. Chloe auzi zumzăitul motorului ce răsuna în livadă, un motor de două ori mai mare şi mai puternic decât cel al tractorului unchiului ei. Observă o lumină ce răzbătea de dincolo de frunziş. Aruncând cât colo coşul cu mâncare pentru pisici, se strecură în tufiş precum o căprioară, escaladă apoi gardul şi, ţinându-şi capul plecat, încercă să se apropie cât mai mult de farul acela.

Expiră cu putere. Se chirci la pământ, supraveghindu-l, aşteptând să-l prindă. Sări în sus

precum un soldat antrenat, dându-i un brânci puternic. Motorul porni din nou. Roţile scrâşniră, ea auzi cum hoinarul scuipă undeva în spate. Luminile se apropiară din ce în ce mai mult. Inima ei începu să bată cu putere. O roată se izbi de rădăcina unui pom; motoreta se cutremură, se înălţă şi apoi se prăbuşi la pământ. Zgomotul metalului care lovea pietrişul fu unul de-a dreptul supărător, la fel ca şi bubuitul provocat de corpul care se prăbuşea la pământ. Auzi apoi vocea:

— Porcăria dracului.

Şocată, ca privi pe deasupra tufişului înalt. Văzu un puşti care tocmai se ridica în picioare, scuturându-se. Era înalt şi slăbuţ. Lumina lunii dădu la iveală o pereche de jeans peticiţi şi jacheta din piele. Avea părul lung şi blond, prins la spate în coadă de cal. În timp ce el îşi privea încheietura, ea se întreba dacă nu cumva şi-o fracturase.

— Aceasta e o proprietate particulară, rosti ea aspru.

— Cum? Cine e acolo? întrebă el, privind în direcţia din care se auzise vocea ei.

— Te sfătuiesc să-ţi iei motoreta aia jalnică, să o apuci pe un drum *public* şi să o porneşti frumuşel spre casă.

— Du-te dracului, spuse el, privindu-şi cu atenţie încheietura.

— Ţi-ai fracturat încheietura? întrebă ea.

El nu răspunse. Trupul lui era curbat în faţă, precum un semn al întrebării, ceea ce o făcu să-şi dea seama că avea probabil nişte dureri cumplite. Părinţii o sfătuiseră să nu stea de vorbă cu persoane necunoscute. Acum, se afla singură în

livadă, având alături un nebun care conducea cu mare viteză o motoretă. Dar aşa cum Chloe nu suporta să vadă animale aflate în suferinţă, tot aşa nu putea suporta gândul că o fiinţă umană tocmai fusese rănită. Ieşind afară din ascunzătoarea sa, o porni pe cărare.

— Dă-mi voie să mă uit, spuse ea, apropiindu-se ceva mai mult de el.

— N-am nimic, replică el, ţinându-se mai departe de încheietură. Motoreta era prăbuşită la picioarele lui, cu partea din faţă tamponată. În aer se simţea un miros puternic de combustibil, iar Chloe zări o dâră neagră care se prelingea pe pământ.

— Ce drăguţ, spuse ea.

— Ce anume?

— Poluarea solului. Dâra aia de combustibil o să ajungă direct în pânza freatică. Ştii ce o să se întâmple când animalele sălbatice vor bea apă din izvor, iar aceasta se va infiltra mai departe în afluenţii săi, ca apoi să se verse în Twin Rivers şi să ajungă şi mai departe în Golful Narragansett, provocând moartea basului dungat?

— Şi toate astea doar din vina mea, rosti el sarcastic.

— Cel puţin recunoşti că e vorba de vină, spuse ca. Asta demonstrează că eşti pe drumul cel bun. Şi să nu cumva să te gândeşti să ne dai în judecată. Ai fost rănit pe proprietatea noastră, însă ai încălcat legea. Arată-mi încheietura.

El mormăi.

— Sigur.

Ea ridică privirea spre el. O domina cu înălţimea lui. Avea ş pe puţin 180 centimetri înălţime. Părul

lui era de un blond-intens; o mare parte din strălucirea acestuia se reflecta în ochii băiatului. Ochi de culoare verde. Strălucitori, vii, frumoşi şi înfricoşători – exact ca ai unei pisici. Chloe simţi cum o cuprinde cel mai ameţitor fior care-i scutură întregul trup; i se părea că îl cunoştea deja, de parcă amândoi ar fi fost pisici, în una dintre cele nouă vieţi ale lor.

— La ce te holbezi? întrebă el.

— Hmm, îmi pari cunoscut.

— Sunt elev la Liceul Twin Rivers, spuse el. Vrei să-mi vezi permisul?

— Nu e nevoie, spuse ea.

— Zău? Fiindcă te porţi precum un copoi.

— Scuză-mă, dar asta e o proprietate particulară. N-ai văzut plăcuţa cu înscrisul. „Intrarea interzisă”?

— Toată lumea circulă pe aici, spuse el.

— Dacă toată lumea s-ar arunca de pe podul Newport, asta ar însemna că trebuie să procedezi la fel?

El râse, uitându-se de sus la ea, ca şi cum s-ar fi amuzat în ciuda propriei voinţe.

— Tu în ce clasă eşti? într-a noua?

— Da.

— Atunci cum de te comporţi de parcă ai avea şaizeci şi doi de ani?

— Dacă îţi imaginezi că mă poţi jigni, îmi pare rău pentru tine. Cine n-ar vrea să dea dovadă de înţelepciune? Lasă-mă să-ţi examinez mâna.

— Las-o baltă, spuse el.

— Haide. Toată viaţa mea am îngrijit lăbuţe rănite. Pisici, iepuri… cât de diferită crezi că e mâna ta? N-am să pot să ţi-o vindec, doar dacă

eşti de acord că nişte aţele şi o fâşie de bandă adezivă ar rezolva problema. Însă pot pune un diagnostic.

— Am să permit unei persoane iubitoare de animale şi care vorbeşte precum o băbătie să aibă… începu el.

Dar chiar în acea secundă auziră crengi strivite sub greutatea unor paşi, zgomotul venind din direcţia casei unchiului ei.

— Cine e acolo? strigă unchiul Dylan.

Străinul înţepeni. Se aplecă să-şi ridice motoreta. Chloe îşi dădu seama că avea de gând să o şteargă, dar era prea bulversat ca să realizeze ce are de făcut. Îşi schimbă pe loc atitudinea. Unchiul Dylan era de-al ei, dar voia într-un fel să-l protejeze pe puşti. Îşi duse degetul la buze şi-l convinse să stea nemişcat. Se lăsară amândoi pe vine.

— Cine e ăsta? întrebă el.

— Paznicul, şopti Chloe. Stai nemişcat. E înarmat.

— Pe dracu’, spuse puştiul.

— Exact. Şşşşt.

Unchiul Dylan se afla cam la şase metri distanţă de ei. Chloe auzi cum paşii lui călcau iarba. Se întrebă dacă simţea cumva mirosul de benzină. Însă vântul bătea în altă direcţie. Ştia că ar fi trebuit să-l cheme – motoretele acelea îl deranjaseră toată primăvara. Dar băiatul era acolo, lângă ea, iar ochii lui erau atât de verzi, iar ca nu se mai simţise niciodată în felul acesta. Tremura într-una, cu toate că afară nu era frig.

— Ar fi mult *mai bine* să te ascunzi, strigă unchiul ei. Dacă pun mâna pe tine, o să-ţi doreşti

să nu fi călcat niciodată pe pământul meu.

— Vorbeşte serios, spuse Chloe.

— Ce are să-mi facă? Să mă împuşte?

— E posibil. A lucrat în U.S. Marshal.

— Ca şi Tommy Lee Jones?

Chloe clătină din cap.

— De două ori mai bun. Tommy Lee Jones păleşte în faţa lui.

E expert în prinderea suspecţilor…

Îl auziră venind spre ei. Chloe îşi lăsă capul cât mai aproape de pământ; băiatul procedă la fel. Feţele lor erau foarte aproape una de alta. Ea îi simţea mirosul amestecat de piele şi transpiraţie. Combinaţia o făcu să-şi ridice capul, îi întâlni privirea. Chloe avu impresia că se scufundă într-o apă verde.

El zâmbi. Era un zâmbet atât de atrăgător, încât ea avu impresia că va muri. Băiatul avea o dantură perfectă. Ea îi întoarse zâmbetul, având grijă ca buzele să-i rămână lipite. Dinţii din partea de sus erau puţin strâmbi, doi din ei încălecându-se unul peste celălalt. Între cei doi din faţă avea o mică strungăreaţă. Nu-i plăcea să se vadă. Se străduia să-şi ridice puţin privirea, oglindindu-se în ochii lui.

Peste câteva minute, unchiul Dylan o luă spre casă. Ea îi auzi paşii grăbiţi, iar mai târziu uşa de protecţie trântindu-se. Lumina de pe verandă se stinse. Acum singura lumină era cea a lunii, însă ochii puştiului rămăseseră la fel de verzi.

— Îţi mulţumesc, spuse el.

— E în ordine.

— De unde ştii că e şerif?

— E unchiul meu.

— Deci livada asta e a ta?

Chloe aprobă.

— Frumos loc.

— N-ar trebui să treci pe aici cu motoreta, spuse ea. Asta afectează sistemul ecologic.

— Ştii, ai acest prost obicei de a vorbi ca un profesor de biologie.

— Bunica mea ar fi fericită dacă te-ar auzi spunând aşa ceva, declară ea. Din întâmplare, ea chiar este profesor de biologie, şi mi-a inoculat câteva principii ştiinţifice, deşi nu e o chestie genetică.

— Vezi? Ai făcut-o iar. Cine mai spune „genetică”?

— Nu mă pot abţine. Îmi pasă prea mult de natură, ca să fac pe proasta în faţa ta.

— De ce ar trebui să faci pe proasta în faţa mea?

Ea clătină din cap.

— Eu credeam că băieţilor le plac fetele mai prostuţe.

— Celor proşti, poate, spuse el, privind-o cu ochii aceia strălucitori. Ea se simţi din nou scuturată de un fior. Îi plăcu vocea lui. Era profundă. Şi parcă acum căpătase şi puţină căldură. Ca şi cum s-ar fi decis să o simpatizeze. Deci, era inteligent.

— Eu sunt Chloe Chadwick, declară ca.

— Ah! La fel ca Livada Chadwick.

— Lucrez la stand, spuse ea.

— Numele meu e Zeke Vaill.

— Salut.

Ea se întinse să-i strângă mâna, uitând că era rănit. Însă se părea că nu era vorba de o fractură, deoarece el îi scutură mâna, iar apoi îşi îndoi

degetele.

— Revine la normal, spuse el.

— Asta-i bine.

— Cu motoreta mea e cu totul altă poveste. Acum că drumul era liber, iar unchiul ei intrase din nou în casă, părăsiseră ascunzătoarea şi se apropiaseră de motoretă. El încercă s-o împingă, dar observă că janta din faţă era lăsată.

— Locuieşti departe?

— În Twin Rivers, spuse el, oraşul următor.

— Nu am permis. Altfel te duceam eu acasă.

Se uită la ea zâmbind şmechereşte, partea stângă a gurii surâzând, în timp ce partea dreaptă rămase imobilă – după care scoase din buzunar un telefon mobil. Formă numărul, aşteptă, apoi spuse:

— Hei, m-am accidentat. Vii să mă iei? O altă pauză, apoi un hohot de râs. Mda, termină… de parcă ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată asta. La livadă. În zece minute? Am să te aştept la capătul gardului. Pe curând.

Chloe îşi simţi gura uscată. Ar fi vrut să-i pună un milion de întrebări. Se întreba pe cine chemase, aşa fară fasoane, ca să vină să-l ia. Şi, ca şi cum ar fi pus întrebarea, el îi răspunse.

— Fratele meu. O să vină cu camionul tatei, ca să urcăm motoreta în partea din spate. Îmi pare rău pentru scurgerea aceea de combustibil.

Chloe aprobă din cap, simţind în piept o greutate mai mare ca niciodată. Mergea alături de el în timp ce el îşi împingea motoreta, scoţând-o la şosea. Inima ei bătea cu putere. Se crispase şi se încordase, la fel ca un elastic. Îi amintea de momentele când scruta bolta cerului, în căutarea

acelor două stele singuratice.

— La ce şcoală mergi? întrebă el. Crofton?

Ea aprobă, nefiind, pentru un moment, capabilă să vorbească.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu, spuse ca.

— Eşti un copil unic, declară el.

Ea se gândi la chestia asta. Se gândi la cât de mult o iubise pe verişoara ei. Se gândi la ce plăcut era să ai alături persoane la fel ca tine. Se întrebă dacă părinţii ei adevăraţi mai aveau cumva şi alţi copii, dacă ca avea fraţi şi surori. Poate că ci aveau o familie numeroasă, însă erau prea săraci ca să o păstreze şi pe ea. Sau fuseseră tineri şi îndrăgostiţi, dar nu se putuseră căsători până la terminarea studiilor, apoi avuseseră parte de alţi copii. Inima ei deveni şi mai încordată, şi mai agitată. Tremura atât de tare, încât începu să se clatine.

— Ţi-e frig, spuse el.

— Nu. Sunt… începu ea.

Dar el deja îşi scosese geaca din piele, punându-i-o apoi pe umeri. Ea nu mai purtase niciodată o haină din piele de animal. Sentimentul acesta o speria, dar haina păstra căldura trupului lui, iar în secunda când el se dădu ceva mai în faţă, ea închise ochii, simţind că toate stelele cerului coborâseră pe pământ. Când deschise ochii, îl văzu stând acolo, doar în cămaşă şi cu blugii aceia peticiţi. Pe bicepsul stâng avea un tatuaj.

— Un delfin, rosti ea, atingându-l.

— Ei ţin rechinii la distanţă.

— Rechinii?

— Practic surfingul, spuse el.

— Chiar aşa? întrebă ea, imaginându-şi capul acela blond profilat pe un val uriaş şi sărat.

— Mda. La First Beach. Ai mers vreodată acolo?

Ea clătină din cap în semn că nu.

— Oh, ecologia? spuse el, zâmbind. S-ar putea să dai peste nişte animăluţe, nu?

— Cam aşa ceva, recunoscu ea, fară a dori să-i explice că părinţilor ei nu le plăcea să meargă la plajă. Rhode Island era poreclită „Oceanul statului”, dar, practic, singurele dăţi când mersese la plajă fuseseră atunci când ea şi Isabel mergeau să petreacă o vreme la ceilalţi bunici, la vila imensă a acestora, situată în Newport.

— Ei, poate că ar trebui să faci o încercare într-o zi, spuse el.

— Poate.

— Şi dacă o vei face… adăugă el, oprindu-se în loc şi privind-o adânc în ochi, atât de adânc, încât ea avu impresia că privirea lui o pătrundea până în buric… să ţii minte că delfinii te vor apăra întotdeauna de rechini.

Chloe dădu din cap, cu buzele uşor întredeschise. El se aplecă, de parcă ar fi vrut să o sărute; ea văzu brusc o lumină, stelele, sclipiri de fulger, apoi îşi auzi numele.

— Chloe! Vocea venea de dincolo de livadă.

— E vocea mamei, spuse ea.

— Ar fi bine să te întorci acasă, înainte ca ea să-l cheme pe şerif pentru a porni în căutarea ta, zâmbi Zeke, revenind din nou la poziţia dinainte.

— Mda, mormăi ea, făcând un pas înapoi.

Inima ei era sfâșiată. Îşi dorea ca el să o sărute, voia să o ia cu el la surfing, voia să-l cunoască pe fratele lui. Îşi simţea trupul ţeapăn, ca şi cum ar fi

fost prizoniera fălcilor unui rechin. Mama ei o strigă încă o dată.

— E mai bine să plec…

— Mulţumesc mult.

— Cu plăcere.

Vocea mamei ei se auzea mult mai aproape, iar Chloe nu-şi dorea ca ea să dea cu ochii de Zeke. Gândul ăsta aproape că o panica. Nu voia ca mama ei să-l vadă, să ţipe la el, să-l ameninţe că-i va suna părinţii sau că va chema poliţia. Îşi dădu jos geaca şi i-o înapoie, luând-o apoi la fugă prin livada plină de umbre şi luminată de lună, fară a-şi lua rămas-bun.

13

Deschiderea standului a fost un moment minunat şi un gest curajos. Standul avea o culoare albastră-strălucitoare, ca o părticică de cer, luminată de soare. Pe rafturile standului, se aflau plăcinţele abia scoase din cuptor, a căror aromă te învăluia. Chloe pregătise banere care anunţau marea inaugurare. Imaginea prezentată era aceea a unei plăcinte bine rumenite. Una reprezenta, inexplicabil, un delfin. Ea şi Mona şedeau acum aşezate pe băncuţă, aşa cum stătuseră şi Dylan şi Eli, aşteptând sosirea dinţilor.

Dylan supraveghea întreaga operaţiune, de la capătul livezii. Se străduise să curăţe cât mai bine posibil pata aceea de combustibil pe care o lăsase în urma sa unul dintre puştii aceia cretini cu motorete, iar acum vopsea rădăcinile copacilor care fuseseră afectaţi. Luase cu el două foarfece pentru tuns ca să îndepărteze câteva din crengile

rupte, aflate chiar la baza copacilor, acolo unde se izbise motoreta.

Lucra cu mare atenţie, aşa cum învăţase de la bunicul său, tăind crengile rupte din coroana copacului, vătămarea producându-se la crengile aflate chiar lângă trunchi. Ştia foarte bine că cioturilor le ia mai mult timp să se vindece decât crengilor care prezentau vătămături, lăsând loc pentru apariţia diverselor boli şi putreziciuni ce afectau copacul.

Aruncă o privire spre Chloe. Se uita nerăbdătoare spre drum, aşteptând ca din clipă în clipă să apară clienţii. Dylan îşi amintea că şi lui i se întâmplase la fel. Acesta era un drum de ţară pustiu, astfel că până ce va afla lumea toată, clienţii aveau să fie puţini şi rari.

Peste câteva minute, auzi zgomotul tăcut de motorul unui automobil. Chloe privi într-acolo mai iute decât el. Mona se ridică de pe băncuţă îndreptându-se către marginea dramului, ca şi cum ar fi vrut să îi dirijeze pe cei aflaţi în trafic. Dylan îşi îndreptă din nou atenţia către copac. Crengile erau julite, pe alocuri fiind chiar găurite, reprezentând locul ideal de propagare a unei ciuperci. Viaţa se dovedea atât de vulnerabilă. *Isabel ar fi trebuit să lucreze acum alături de Chloe la stand,* se gândi el.

Automobilul se apropia, iar când el aruncă o privire spre drum, acesta îşi facu apariţia. ÎI recunoscu într-o clipă, aşa că lăsă foarfeca în jos, urmărind-o pe Jane cum parca maşina la marginea drumului, chiar lângă gardul vărgat, coborând apoi de pe locul şoferului. O văzu pe Chloe cum sare în picioare de pe băncuţă, auzi zgomotul

pantofilor lui Jane pe cărarea de pământ. Era subţirică, cu o înfăţişare atletică, un băieţoi îmbrăcat în jeans şi într-un pulover negru, având acelaşi păr negru şi strălucitor ca şi Chloe.

— Te eşti primul nostru client! spuse Mona.

— Mda, făcu Jane. Puteţi să înrămaţi bancnota mea de un dolar!

— Poţi cumpără ce doreşti, spuse Chloe, pufnind în râs. Tu ai copt toate plăcintele!

— E în ordine, rosti Jane, scoţându-şi portofelul, alegând apoi o tartă şi înmânându-le fetelor câţiva bănuţi. Este doar un gest simbolic, pentru că sunt convinsă că acesta e cel mai tare stand cu mere din toată regiunea de nord-est…

— Din întregul nord-est, chiţăi Mona, ridicând din sprinceană în direcţia lui Chloe. Ce bine ar fi să creadă şi mama ta acelaşi lucru!

Jane nu comentă nimic, dar Dylan observă că făcuse ochii mari, ca şi cum ar fi dorit şi alte detalii.

— Părinţii ei sunt necăjiţi, explică Mona, chicotind. Îşi doresc pentru ea ceva mai mult decât o carieră la standul familiei unde se vând mere… Îşi doresc ca ea să devină…

— O casieriţă! spuse Chloe, pufnind în râs.

Jane zâmbi, semn că pricepuse gluma, dar era o fire prea politicoasă pentru a râde de părinţii cuiva. Lui Dylan îi plăcu chestia asta. Ea rămăsese acolo, în picioare, aşteptând ca fetele să-şi potolească veselia.

— Ce e cu delfinul acela? întrebă Jane, arătând către baner.

Chloe îşi curmă hohotul, dar faţa ei fu luminată de un zâmbet larg şi, cu cât se străduia mai mult

să se stăpânească, zâmbetul ei devenea şi mai vizibil. Dylan veni ceva mai aproape; voia să cunoască şi el semnificaţia acelui delfin.

— Spune-i, Chloe, vorbi Mona.

— Are rolul de a te proteja de rechini.

— Rechini? în livadă? întrebă Jane.

— Băiatul care face surf spune că funcţionează, explică Mona.

Fetele începură să chicotească şi râsul lor deveni atât de molipsitor, încât Mona scoase chiar un ţipăt. Dylan ştia că acum totul luase sfârşit. Chloe şi Isabel râdeau atât de tare, încât se cocoşau din pricina hohotelor. Jane zâmbea doar, savurând bucuria fetelor. Văzând-o pe ea acolo, Dylan avea chef să li se alăture, aşa că sprijini foarfeca de trunchi, pornind-o apoi printre copaci.

Jane era atât de fericită. Îi plăcea la nebunie momentul, stând acolo, în compania lui Chloe şi a prietenei sale, bucurându-se de glumele lor. Soarele era fierbinte şi strălucitor, făcând ca părul negru al lui Chloe să radieze precum un onix. Banerul cu imaginea delfinului se mişcă în bătaia vântului. Fetele ridicară ochii spre el, pufnind în hohote puternice de râs.

— Ce e atât de amuzant? întrebă Dylan, făcându-şi apariţia printr-o spărtură a gardului.

— Delfinii din livadă, spuse Mona râzând. „Cowabunga”!

— Ah, am priceput, spuse Dylan, ridicând o sprinceană în direcţia lui Jane. Tu nu?

— Totalmente, zâmbi ea.

— Bună, Jane, spuse el.

— Bună, Dylan.

— Aşa e, voi vă cunoaşteţi deja, zise Chloe.

Unchiule Dyl, Jane e primul nostru client.

Jane încercă să nu aibă nicio reacţie. Auzind-o pe Chloe cum o numeşte „Jane”, se simţi cuprinsă de o emoţie intensă. Parcă pielea îi era străbătută de nişte pişcături fierbinţi.

— Nu prea e corect ca femeia care a pregătit plăcinţele să fie nevoită să-şi cumpere una.

— Asta spuneam şi eu, zâmbi Chloe. Dar am de gând să înrămez dolarul primit din partea ei. Mă bucur că e de la Jane.

Din nou acea rostire a numelui, din nou acelaşi şuvoi de senzaţii.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită cu standul, spuse Jane, privind-o în ochi.

— Chiar aşa crezi? întrebă Chloe, lăsând capul în jos şi roşind uşor.

— Da, cred. Nu am dreptate, Dylan? Nu e grozav?

— Mi-e greu să fiu obiectiv. S-ar considera că sunt părtinitor, făcând parte din familie.

— Are dreptate, spuse Chloe. Părinţii mei îl urăsc.

Jane încercă să nu reacţioneze la expresia „părinţii mei”. În loc de asta, privi cu mare atenţie standul, la felul cum îl vopsise Chloe – la lemnul acela ce avea o nuanţă de albastru-strălucitor, la rafturile vopsite într-un galben-aprins, aidoma soarelui, la pancartă şi la însemne.

— Nu-mi vine a crede că ai făcut totul de una singură, spuse ea. E o adevărată operă de artă.

Chloe râse.

— Chiar?

— Chiar. E atât de dulce şi drăgălaş, precum o bomboană. Dacă s-ar deschide aşa ceva la New

York, ar avea un succes teribil. Banerele sunt grozave.

— Un succes teribil, spuse Mona, în semn de aprobare.

— Banerele au fost o idee venită în ultima clipă, explică Chloe. Mă tot gândeam cum să-i determin pe oameni să se oprească aici. Vechea firmă e drăguţă…

Toată lumea ridică privirea. Chloe o atinse cu mâna, astfel că văzură plăcuţa pe care scria „Livezile Chadwick”, pictată frumos în albastru-închis, având ca decoraţie câteva mere roşii strălucitoare.

— Aşa şi trebuia să spună, explică Dylan. Pentru că tatăl ei şi cu mine am confecţionat-o când eram de vârsta ei.

Chloe se porni pe râs.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— De ce nu? întrebă Dylan.

— Pentru că, fără supărare, nu mă pot gândi la voi ca la nişte artişti… mai ales tata. Domnul „Unde îmi e computerul”, „Toată lumea are nevoie de o asigurare”.

— Ne face nătărăi, se prefăcu supărat Dylan.

— Tu nu eşti. Dar el este.

— Oricum, Jane are dreptate, spuse Dylan, trăgând cu ochiul spre acele banere. Ale voastre arată mult mai bine decât vechea firmă. Să vedem, mere şi curcubee, la primul… foarte bine. Delfini, la cel de-al doilea… Hmmm.

Fetele râseră.

— E o idee minunată, fu de părere Jane. Oamenii se vor opri, doar ca să afle povestea delfinilor.

— Zeke şi rechinii, rosti Mona pe un ton

misterios.

— Mona… o avertiză Chloe.

Pe drum se ivi o maşină; aceasta încetini când ajunse în dreptul standului. Toţi – Chloe, Mona, Jane şi Dylan – se prefăcură că n-ar fi chiar atât de interesaţi. Fetele îşi plecară capul, chicotind.

— E adevărat, spuse Chloe pe şoptite, ca şi cum şi-ar fi căutat vorbele. Ştiţi că vă doriţi o plăcintă, ştiţi deja că veţi cumpăra una…

— Haide, haide, rosti Mona. Opreşte-te. Trage pe dreapta. Trage pe dreapta.

— Plăcinte de la Calamity Jane, spuse Dylan. Singurul loc în afara New Yorkului unde le puteţi găsi…

Maşina se opri. Jane aruncă o privire evaluatoare. Era un cuplu în etate; amândoi arătau în direcţia pancartelor. Femeia, în mod special, părea încântată şi fascinată. Jane se uită la Dylan, care după câte se părea o studia atent.

— Ce s-a întâmplat?

El clătină mai întâi din cap, iar apoi îi zâmbi.

— Acum nu pot să spun prea multe…

Ea aprobă, dându-şi seama că el se referea la fete. Curios lucru, şi ea avea o mulţime de întrebări pentru el.

— Am putea cina împreună, spuse el.

— Desigur.

— Vineri seara? întrebă el.

Jane aprobă. Cuplul în vârstă coborâse deja din automobil şi se îndrepta spre stand. Bărbatul se sprijinea într-un baston. Femeia avea părul scurt, grizonat şi era îmbrăcată cu o rochie în nuanţe de albastru-marin cu dungi albe. Chloe şi Mona stăteau drepte în faţa băncuţei. Amândouă

zâmbeau cu înţeles, Chloe arătând cu mâna spre poliţa unde erau aşezate plăcinţelele pregătite de Jane.

— V-ar plăcea să cumpăraţi o plăcintă delicioasă sau o tartă?

— Ei, cred că aşa vom face, spuse femeia. Dar, mai întâi, am vrea să vă întrebăm… de ce aţi pus steguleţul acela care are ca decoraţie un delfin, zburând în mijlocul unei livezi.

Jane începe să zâmbească chiar înainte ca cele două fete să procedeze la fel.

După plecarea cuplului în vârstă, Dylan se întoarse la treaba lui, iar Jane plecă şi ea. Chloe rămase cu un sentiment straniu.

Mona începu să danseze în jur, ţinând la vedere banii pe care-i adunaseră.

Cu fiecare oră care trecea, soarele devenea mai arzător, astfel că cele două fete îşi dădură jos cămăşile; pe dedesubt purtau costume de baie. Mona o tot îndemna să-i povestească de întâlnirea ei cu Zeke, tachinând-o mereu cu bronzul frumos pe care va trebui să-l aibă când el o va lua la surfing, dar Chloe nu avea chef de vorbă.

Faptul că toată lumea plecase – bătrâneii aceia cu maşina, unchiul Dylan cu tractorul său, Jane în dubiţă – toate o făcuseră pe Chloe să se simtă frustrată.

Îi plăcea acest cuvânt: frustrat. Ei bine, nu neapărat că *îi plăcea,* dar i se părea că i se potrivea.

Îl învăţase în clasa a şaptea; era unul dintre cuvintele pe care trebuia să le înveţe atunci, astfel că îl căutase în dicţionar şi citise definiţia („deposedat de ceva sau de folosinţa unui obiect, a

nu avea ceva de care ai nevoie, pe care-l doreşti sau pe care-l aştepţi”) identificându-se în totalitate cu aceasta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mona, în timp ce îşi ungea braţele cu o loţiune pentru bronzare. Eşti cam tăcută.

— Simt lipsa unui lucru de care am nevoie, pe care-l vreau, pe care îl aştept, spuse Chloe.

— Ceee? întrebă Mona, făcând în mod exagerat pe fraiera.

— Nu ştiu ce se întâmplă. Mi-ar fi plăcut ca Jane să rămână aici.

— Mda, e drăguţă.

— De ce crezi că a venit să cumpere o plăcintă? Doar au fost pregătite chiar de ea…

Mona chicoti ca un drăcuşor.

Chloe luă loţiunea pentru bronzare şi îi făcu semn Monei să o ungă pe spate. Se uită la Mona întrebător:

— Ce?

— Două cuvinte: unchiul Dylan.

— Crezi că îi place de el?

Mona aprobă din cap, întinzând loţiunea pe umerii înguşti ai lui Chloe.

— O fată recunoaşte într-o clipă o rivală atunci când aceasta îi apare în cale. Mă calcă pe nervi, când observ cum o priveşte.

Chloe se încruntă. Informaţia asta o nemulţumea din două motive. Primul, nu ştia ce să creadă despre interesul special al unchiului său pentru o altă femeie. Nu că ea ar fi iubit-o prea tare pe mătuşa Amanda – o găsise cam snoabă şi destul de rece, dacă era momentul să recunoască adevărul, iar toată lumea ştia că avusese o

aventură cu un jucător de polo care activa la Palm Beach, trădându-l astfel pe unchiul Dylan şi frângându-i definitiv inima lui Isabel. Însă lui Chloe nu-i plăceau schimbările, nu ştia cum aveau să stea lucrurile în cazul în care unchiul ei se apropia, având o relaţie romantică, de cineva anume.

Celălalt motiv avea legătură directă cu Jane. Chloe avusese senzaţia că Jane trecuse pe la stand ca să o întâlnească pe ea, pe Chloe. Îi plăcea felul cum îi zâmbea Jane… ca şi cum Jane căuta şi vedea în Chloe tot ce era mai bun. Nu semăna cu profesori, care te corectează neîncetat, încercând să te cizeleze, nu era nici asemenea părinţilor, care de-abia aşteaptă să comiţi următoarea greşeală, ca ei să-şi frece palmele una de alta, anunţându-te cât de mult i-ai dezamăgit…

Nu, Jane părea să-i semene. O plăcuse fară să pretindă nimic în schimb: nu-i cerea să-şi facă temele, nu avea pretenţie ca ea să mănânce din nou came, nu-i cerea să meargă la un colegiu de prestigiu, nu voia ca ea să-şi facă curat în cameră. Era un sentiment plăcut. Jane era evident prea matură ca să devină o prietenă adevărată; era oarecum ca prietenia pe care o legai cu un antrenor sau cu mămica bebeluşilor de care ai grijă. Prietenie sau oricum ai vrea să-i spui, necondiţionată.

Era ceva rar întâlnit. Chloe căzu pe gânduri, uitându-se o clipă la Mona. Până şi prietena ei cea mai bună avea unele pretenţii. Chloe trebuia să o sune dacă avea cumva noutăţi, trebuia să-i împărtăşească fiecare din secretele ei. În serile de vineri şi sâmbătă, trebuia să iasă împreună la

plimbare sau să meargă la cinema. Era un motiv suficient pentru a exclude acea persoană din viaţa ta.

În clipa aceea, auziră amândouă un zgomot: inima lui Chloe începu să bată puternic şi ea simţi un gol în stomac, pe măsură ce vehiculul se apropia şi mai mult.

— Pare a fi o motocicletă, spuse Mona.

— O motoretă, o corectă Chloe, aranjându-şi mai bine costumul de baie.

Tocmai intra în curbă. Părul lui blond strălucea în soare; ochii lui erau de un verde-auriu. Cum vremea era caldă, el îşi lăsase acasă geaca din piele. Tricoul cu mânecă scurtă făcea reclamă magazinului Purgatoiy Chasm Surf. Delfinul era acolo, pe bicepsul său drept. La încheietura mâinii purta un mic bandaj. Motoreta nu avea suport care s-o menţină dreaptă, aşa că el o sprijini de gard.

— Adio Gilbert-Albert, spuse Mona abia auzit, invocându-l şi punându-l sub interdicţie pe băiatul pe care Chloe, până acum, îşi imaginase că îl iubeşte.

— Salut, spuse Zeke.

— Salutare, răspunse Chloe. Nu se putea abţine să nu zâmbească. Îl observă cum îi studiază costumul de baie. Era vorba de un top de culoare roz şi de o pereche de bichini nu chiar atât de noi, dar care îi veneau într-adevăr foarte bine, demonstrând că avea nişte sâni chiar frumoşi. Purta cămăşi care-i ajungeau până la şolduri. Reuşise să se bronzeze, atât cât permitea soarele de aprilie din Rhode Island, asta începând de la data primei lor întâlniri.

— Drăguţ, spuse el, aruncând o privire către pancarta cu imaginea delfinului.

— Reuşeşte să ţină rechinii la distanţă, spuse Chloe.

— Chiar fac delfinii chestia asta? întrebă Mona. Alungă rechinii?

— Mda, confirmă el.

— E tare ciudat, spuse Mona. Dacă te gândeşti că rechinii au colţi şi sunt nişte maşinării ucigaşe, iar delfinii doar înoată în zonă, având o înfăţişare atât de atrăgătoare.

— Îi lovesc pe rechini cu botul în burtă, explică Zeke.

— Frumoasă prezentare, zise Mona, dându-şi ochii peste cap.

— Oh, rosti Chloe. Zeke, ea e Mona. Mona, el este Zeke.

— Salut, rostiră amândoi. Însă, deşi Zeke îi spunea „Salut” Monei, Chloe simţi că el nu-şi putea lua ochii de la ea. Se îmbujoră şi i se furnică pielea, ca şi cum el tocmai ar fi luat-o de mână.

— I-ai văzut tu făcând aşa ceva? întrebă Mona, iar Chloe îşi dădu seama că ea se referea la delfini.

— Da, răspunse el. Vara trecută. Făceam surf şi tocmai trecusem de First Beach. Brusc, am dat cu ochii de aripioare.

— De aripioare? întrebă Chloe.

— Rechinii, o lămuri el.

— Oh, ce porcărie! declară Mona.

În clipa următoare, se apropie de ei o maşină, încetini puţin, însă nu opri. Chloe fu nevoită să recunoască faptul că lucrul o mulţumise, în secunda aceea.

— Mda, spuse Zeke. Nu erau prea mari, dar totuşi…

— Mari rechinii albi? se interesă Mona, începând imediat să fredoneze melodia din filmul *Fălci: Dunh-duh.*

— Nu. Ăştia apar foarte rar în Rhode Island. Rechinii albaştri. Nu sunt carnivori, dar pot ataca o barcă. Sau un picior.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Mona.

Chloe se bucura de prezenţa Monei care întreţinea conversaţia, căci ea nu era în stare decât să se uite ţintă în ochii aceia verzi ai lui Zeke, aşa cum şi el îi privea pe ai ei.

— Delfinul a trecut în apărare. Se juca în zona de practicare a surfingului. Se învârtise pe acolo toată săptămână. Dar, brusc, a ţâşnit din apă, făcând un salt uriaş. Apoi, la fel de brusc…

— S-a scufundat, completă Mona, de parcă Chloe nici n-ar fi citit de curând *Moby Dick,* pregătindu-se pentru aceeaşi oră de limba engleză.

— … apoi, a revenit la suprafaţă, lovindu-l cu botul pe ce! mai mare dintre rechini. L-a făcut să sară la suprafaţa apei. Noi nu am apucat decât să-i vedem burta aceea albă.

— L-a alungat? întrebă Chloe.

Zeke aprobă.

— Pe el şi pe toţi amicii lui.

— Măi, ce viaţă periculoasă duci, spuse Mona pe un ton sever. Accidente cu motoreta, atacuri din partea rechinilor.

— Are de partea lui delfinii care îl protejează, spuse Chloe.

— Mda, declară Zeke. Stătea atât de aproape de

Chloe, încât ea simţea *în* nări aroma de nucă de cocos şi de portocale a cremei lui de protecţie împotriva razelor ultraviolete. Putea observa cristalele de sare rămase pe sprâncenele lui sau perişorul blond de pe braţe. Cuvântul „frustrată” nu-şi mai găsea acum rostul. Simţi cum el o prinde de mână. Degetele se împreunară cu ale lui, şi ea ştiu în secunda aceea că era modul lui de a-i spune că ea era delfinul lui.

Şi brusc, avu senzaţia că şi el era delfinul ei.

14

Și unde spuneai că te duci? întrebă Margaret, uitându-se atent la Jane.

— N-a spus nimic, vorbi Sylvie. A fost tare misterioasă.

— Impenetrabilă, spuse Jane, zâmbind.

Margaret zâmbi la rândul său. Jane arăta tare bine în seara asta. Purta o fustă neagră, lungă şi o bluză transparentă de culoare albastră ce-i punea în evidenţă ochii, făcându-i să strălucească precum două safire. Părul ei negru era scânteietor; îl strânsese într-o coadă, prinsă cu o agrafa semipreţioasă. Sylvie, la rândul ei, şedea în balansoarul aflat lângă patul mamei, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri din lână şi un tricou galben. Era aplecată asupra lucrului de mână, foarte concentrată.

— O să-ţi strici ochii în lumina aia, spuse Margaret.

— Văd.

— Voi, fetelor, n-aţi avut niciodată grijă de ochii voştri. Să nu credeţi că n-am avut habar de ceea

ce se petrece. Vă dădeam sărutul de noapte bună şi nici nu ieşeam bine pe uşă, că voi vă şi scoteaţi cărţile şi lanternele.

Jane ridică din sprâncene, însă Sylvie rămase cu ochii plecați.

— Eşti furioasă, nu-i aşa? întrebă Margaret.

— Nu. De ce să fiu furioasă? ripostă Sylvie.

— Pentru că e vineri scara, iar tu ai pierdut, când aţi dat cu banul. Sora ta se pregăteşte să iasă la plimbare, iar tu trebuie să rămâi acasă cu mine. De ce nu mă internezi într-un cămin, ca să-şi facă alţii griji pentru mine?

De data aceasta, Sylvie îşi ridică privirea. Părea supărată.

Panicată chiar. Margaret simţi un soi de vinovăţie, conştientă că încerca s-o manipuleze, dar ca voia să-i atragă atenţia lui Sylvie. Jane părea încremenită, ca o căprioară în bătaia puştii. Margaret respiră cu greutate. Deşi încercase să facă impresie, emoţia ei era una reală.

— Urma să te întâlneşti cu John în seara asta, spuse ea. E un băiat atât de drăguţ, un profesor atât de bun… iar tu trebuie să rămâi aici, prizonieră, ca să ai grijă de mine.

— Nu, mamă, zise Sylvie. John trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. În scurt timp, mă duc să fac o baie şi să mă pregătesc. Te rog să nu spui că sunt prizonieră din pricina ta…

— Dar aşa este. Îţi distrugi cei mai buni ani din viaţă, având grijă de mine.

— Mamă, şi tu ai avut grijă de noi.

— Ştiu, şopti Margaret. Îşi simţea inima bătându-i cu putere. Luându-şi păpuşa, o strânse tare-tare la piept. Voia ca fetele ei să observe asta.

Era o amintire de tip subliminal, destinată tuturor. Crescuse doi copii de una singură; oraşul îi arătase destulă consideraţie, numind-o în funcţia de director. Se gândise mereu la binele celor din jur. Iar acum era ţintuită la pat. Nu putea să le mai poarte altora de grijă… şi nici măcar ei însăşi. Trăia permanent cu teama că tetele ei vor decide să o trimită departe.

Sylvie îi observă lacrimile.

— Ce e, mami? întrebă ca.

— Eu… începu Margaret, iar gâtul i se strângea pe măsură ce lacrimile îi ţâşneau din ochi.

Simţi nerăbdarea fetelor. Amândouă erau îngrijorate. Margaret ar fi vrut să le mărturisească: Vă iubesc. Îmi iubesc casa. Acesta e căminul pe care l-am construit pentru fiecare dintre noi. Aici aţi suferit amândouă de varicelă. Aici e locul în care vă legănam atunci când aveaţi coşmaruri. Aici l-am adus şi pe tatăl vostru. Locul acesta e dovada mea de dragoste pentru podelele goale din lemn, pentru carpetele atârnate pe pereţi şi pentru culoarea albastră. Aici se află toate fotografiile pe care vi le-am tăcut de-a lungul timpului şi, atât cât voi trăi, aici, ori indiferent unde, voi dori mereu să vă mai fac şi altele. Aici e locul unde am învăţat pentru masterat. Aici am învăţat să-mi injectez singură insulina.

Însă gândurile erau atât de intense şi amestecate, precum o furtună iscată pe o insuliţă din zona golfului, încât se îngrămădeau unele peste altele, se loveau unele de altele, agitându-se asemenea unui banc de nisip. Toate cuvintele îşi luaseră zborul, dar Margaret era cuprinsă de aceleaşi emoţii ca şi înainte, fară a fi capabilă să le

exprime cu claritate.

Ea îşi strânse şi mai tare păpuşa în braţe, mişcându-se când înainte, când înapoi, iar şi iar, în timp ce şuvoiul lacrimilor se înteţea.

— Eu, spuse ea. Eu, eu, eu, eu…

Sylvie se afla la parter. Se simţea sleită. Văzând-o pe mama lor în starea aceea, se necăjise foarte tare. O femeie atât de isteaţă, de strălucitoare, incapabilă să sfârşească ceea ce încerca să spună. Sylvie avea un nod în gât şi ştia că şi Jane simţea exact acelaşi lucru. Jane stătea la capătul scării, uitându-se fix în sus.

— Mama e bine? întrebă Jane.

— Da. Era doar necăjită de ceva anume.

— O necăjeşte gândul că o vom interna într-un cămin.

— Asta am tot încercat eu să-ţi spun.

— Nu vreau să facem lucrul acesta acum, Sylvie. Ştiu doar că va trebui să avem în vedere această variantă.

— Cum spunea şi ea: a avut grijă de noi.

— Dar noi nu aveam nici diabet, nici probleme cu circulaţia, nici tendinţa de a cădea şi nu sufeream de…

— Să n-o spui, declară Sylvie.

— Ce să spun? întrebă Jane.

— Despre Alzheimer.

— Să nu o spun pentru că ţie ţi-e teamă că ar putea fi adevărat? întrebă Jane.

Sylvie clătină din cap. Se simţi cuprinsă de un val de panică, în fiecare an, de Crăciun, ea organiza la bibliotecă un concurs de creaţie literară, de poezie, apoi mergea împreună cu elevii care câştigaseră competiţia la Centrul de

îngrijire Marsh Glen, pentru a citi aceste poeme, pentru a le face viaţa mai plăcută celor care locuiau acolo. Îşi reaminti de toţi acei oameni în vârstă. Unii erau atât de eleganţi – bine îmbrăcaţi, cu părul îngrijit, atenţi şi emoţionaţi.

Însă existau şi alţii care zăceau în scaunele lor cu rotile, bâţâind într-una din cap, cu bărbia în piept, mormăind sau frângându-şi degetele, vorbind cu fantome sau cu anumite persoane pe care nimeni altcineva nu le putea observa. Văzându-i astfel, Sylvie îşi simţise întotdeauna sufletul sfâşiat. Cine fuseseră ei oare înainte de a îmbătrâni? îi era îngrozitor de teamă că mama ei ar putea ajunge asemenea lor.

— Syl, şopti Jane, trăgând-o mai aproape şi îmbrăţişând-o. Noi o iubim indiferent ce s-ar întâmplă.

Sylvie trase aer în piept. Se simţea ameţită, gata să leşine. Dând-o uşor la o parte pe sora ei, se aşează pe una dintre trepte. Clipi, ridicând privirea spre ochii albaştri ai lui Jane. Sora ei arăta minunat, pregătită pentru seara ce avea să urmeze. John sosea peste o oră, ca să mănânce împreună o porţie de pizza. În ochii lui Jane se vedea o dragoste de soră, adevărată, iar Sylvie simţea că nu mai poate îndura.

— Tu locuieşti la New York, spuse Sylvie. Ai venit acasă doar pentru a pune lucrurile în ordine, iar după aceea te vei întoarce acolo.

— Nu-i deloc aşa, o contrazise Jane.

— Ai o afacere pe care trebuie să o conduci! Ştiu lucrul acesta. O vei lăsa să se ducă de râpă, rămânând aici pe termen nelimitat?

— E prima mea absenţă după cincisprezece ani

de lucru.

Lumea nu mă va uita. Iar eu nu voi uita ce am de făcut ca patiser.

— Nu, sigur nu vei uita. În ultimele zile ai tot copt plăcinte şi bănuiesc că ai şi găsit un loc în tot Rhode Islandul unde să le pui la vânzare… rosti ea tărăgănat, dându-i lui Jane ocazia de a completa numele acelui loc. Dar ea nu o făcu, iar Sylvie se înroşi la faţă, cunoscând foarte bine motivul.

— Sylvie…

— Să nu-ţi imaginezi că n-am aflat, rosti Sylvie. Era vorba de tarte *cu mere.* Peste tot în casă se simte aroma de măr.

— Haide…

— Coji de măr în gunoi, continuă Sylvie.

— Ai cercetat *gunoiul?* întrebă Jane, ridicând din sprâncene.

— Cred că e o greşeală, rosti Sylvie. Indiferent ce ai de gând să faci.

— Eu nu cred că este, spuse Jane.

— E ceva legat de Livezile Chadwick, nu? Pregăteşti tartele cu mere pentru *a ţine legătura* cu ea. Ea locuieşte în mijlocul unei livezi de meri, iar tu îţi perpeleşti sufletul pregătindu-i tarte cu mere. Dacă ar locui pe plajă, atunci i-ai pregăti ceva cu *fructe de mare…*

— Ai răscolit prin gunoi? întrebă Jane, scuturând din cap, nevenindu-i să creadă.

Un lucru straniu, ţinând cont că venea din partea lui Jane. Când erau mici, ea se dovedise un detectiv desăvârşit, când era vorba să dea de urma tatălui lor. Îi cotrobăia sertarele şi buzunarele, îi studia agenda, îi spiona fiecare mişcare. Sylvie simţi cum i se strânge stomacul

doar amintindu-şi acele momente.

— E dezgustător, spuse Jane.

— Nu. Dezgustător este faptul că îi deranjezi astfel pe cei din familia Chadwick. Pariez că ei n-au habar cine eşti, nu-i aşa?

— Ştiu cine sunt. M-am prezentat.

— Ei, atunci ar trebui să te rogi să nu-ţi pomenească numele în faţa Virginiei. Îşi păzeşte familia cu ochi de vultur. Cunoşti foarte bine care sunt regulile adopţiei! Nimeni nu trebuie să-ţi cunoască identitatea în afară de ea – dar ea *ştie,* Jane… Sylvie o lăsă ceva mai moale, ştiind că Virginia era la fel ca şi mama lor, uitând din ce în ce mai multe lucruri cu fiecare zi care trecea. Schimbă imediat direcţia discuţiei. Tu ai renunţat la copila aceea, Jane.

— Ştiu. Mama s-a ocupat de asta.

— Să nu îndrăzneşti să dai vina pe mama! Erai mult prea tânără, erai la colegiu. El a refuzat să te ia de soţie…

Pe Sylvie o trecură toate năduşelile. Observase două pete roşii, care apăruseră brusc pe obrajii surorii ei, şi îşi dădu seama că mersese prea departe.

— N-am vrut să spun asta, declară ea, dorind să retracteze cele spuse. O văzu pe Jane cum lasă privirea în jos, apoi o îndreaptă undeva aiurea. Inima lui Sylvie zvâcni în piept. Îşi amintea cât de mult îl iubise Jane pe puştiul acela. Când erau foarte tinere, obişnuiau să răsfoiască prin diverse reviste care prezentau imagini cu mirese, imaginându-şi că acolo s-ar afla propriul lor chip, promiţându-şi atunci că fiecare o va ruga pe cealaltă să-i fie domnişoară de onoare, însă

niciuna dintre ele nu se căsătorise.

— Lucrul acesta s-a dovedit a fi partea cea mai puţin importantă, rosti Jane încet. Ridică privirea. Vara aceea, acel an întreg fară ca el să-mi fie alături… credeam că nu voi mai fi în stare nici măcar să respir. Dar am făcut-o.

— Ştiu, spuse Sylvie.

— Am făcut-o pentru că îl iubeam. Şi asta e tactica iubirii. Te prinde atât de tare… îţi răpeşte până şi respiraţia. Îţi fură inima, pulsul, gândurile, absolut totul.

Sylvie închise pleoapele, gândindu-se la John. Oare ea simţea la fel în privinţa lui?

— Absolut totul, repetă Jane. Şi nu-ţi mai dă drumul. Ştii cum mi-am dat seama că nu-l iubeam cu adevărat pe Jeffrey, Sylvie?

Sylvie clătină din cap.

— Pentru că m-a lăsat să plec, spuse Jane. Dragostea m-a lăsat să plec.

— Mă bucur, rosti Sylvie, gândindu-se că Jane făcea ca dragostea să pară un lucru îngrozitor, cum ar fi o capcană, ori o boală.

— Dar în privinţa lui Chloe n-a fost aşa, continuă Jane cu fermitate. Dragostea, nu mi-a dat pace. Nu cred că mi-a dat pace nici măcar zece minute, şi cu atât mai puţin în aceşti cincisprezece ani. Încă îi mai simt prezenţa… chiar aici.

Ridică braţele înaintea ei, ca şi cum ar fi legănat cu duioşie un bebeluş; însă ochii ei, privind-o fix pe Sylvie, erau neîndurători.

— Atunci va trebui ca tu să-i dai pace, spuse Sylvie, speriată de intensitatea lor.

— Nu funcţionează astfel. Dragostea nu-ţi oferă controlul… ea te determină *pe tine* să ţi-l pierzi.

Nu ţi-ai dat seama de lucrul acesta?

Sylvie rămase nemişcată. Se gândi la John. Confortabilul, bunul, nonşalantul John.

Simţea că între ei doi se construieşte ceva, primul beţişor sau părticică a unui cuib, ceva solid şi adevărat. O luase de mână... de două ori. De fiecare dată, ea simţise un fior în ceafa. Şi, apoi, senzaţia pe care o încerca, de câte ori genunchii lor se atingeau, pe sub măsuţa de joc, o făcea să se cutremure. Îşi cumpărase spumant de baie cu aromă de levănţică, pentru seara asta, când spera ca el să o sărute... Dar senzaţiile despre care vorbea Jane... nu, Sylvie nu simţise niciodată aşa ceva.

— Vorbeşti despre asta ca despre o nebunie, spuse Sylvie. Ca şi cum te-ar face să înnebuneşti.

— Chiar aşa şi e, într-un fel, declară Jane. Când mă gândesc la toţi anii aceia... primii ei paşi, dinţii ei de lapte, prima ei zi de şcoală, muzica pe care o preferă... când mă duc cu gândul la toate aceste lucruri...

Închise apoi ochii.

Sylvie voia să o îmbrăţişeze pe Jane, dar în acelaşi timp îşi dorea să o ia la fugă. Îşi amintea de vremea când se temuse pentru sănătatea surorii ei – şi pentru siguranţa acesteia. Zilele care urmaseră după naşterea copilului fuseseră îngrozitoare. Jane dormise tot timpul. Dacă Sylvie trecea cumva, la ora trei a după-amiezii, pe lângă patul ei, vedea un cocoloş mare şi lung ascuns complet sub cuverturi. Şi era sigură că acolo nu era nimeni alta decât Jane.

Apoi la aproape două săptămâni după ce renunţase la copil, începuseră chinurile. Ea era

studentă la Brown, dar atunci, fiind bolnavă şi îngrijorată, îşi petrecea multe weekenduri acasă. Mai auzea şi acum acele sunete: ascuţite, neomeneşti, precum ale unui cufundar de pe fundul lacului, în miez de noapte. Precum un animal. Jane şi le reprimase în adâncul fiinţei pentru atâta amar de vreme, în acele luni petrecute la Sf. Iosif, iar apoi în zilele de spitalizare, însă acum ele se îndârjeau să iasă la suprafaţă… ca şi cum strigătele ar fi prins viaţă, ca ultime vestigii ale fiinţei care existase înăuntrul pântecului său. Sylvie plânsese împreună cu sora ei, dar în secret… în dormitorul său, strângând în braţe propria pernă.

— Dar, Jane… tu chiar nu poţi accepta că ai făcut exact ceea ce trebuia? Pentru ea, pentru toată lumea?

— Mă simt ca şi cum am făcut exact ceea ce nu trebuia, spuse Jane.

Sylvie se uită spre ochii ei, care priveau rătăciţi prin încăpere, de parcă nimic din ceea ce se afla acolo nu-i putea oferi alinare sau putere. Nu îndrăzneau să privească în direcţia lui Sylvie. Stomacul lui Sylvie se strânse. Oare Jane se simţise la fel în tot acest timp? Întorcându-se cu gândul la vremea când se petrecuseră toate, Sylvie îşi aminti că fusese supărată rău de tot pe ea: într-un fel, Sylvie alesese Brownul pentru a merge la acelaşi colegiu ca şi sora ei. Apoi Jane rămăsese însărcinată şi totul se dusese de râpă. Mai târziu, citindu-l pe Fitzgerald, în primul ei an de studiu la limba engleză şi fiind martoră a depresiei prin care trecea Jane, Sylvie se temuse că sora ei ar putea sfârşi precum Zelda – nebună

din cauza propriei ei stări sufleteşti.

— Te rog, Jane. Mă îngrijorezi. Mă înnebuneşti.

— Pe tine?

— Eşti sora mea, răspunse Sylvie. Te iubesc. Nu pot suporta să te văd cum distrugi totul – nu doar pe tine însăţi, ba chiar îmi asum riscul de a afirma că o distrugi chiar pe ea. Nu ţi se pare că e ciudat ca o femeie matură să apară aşa, de nicăieri, aducând cu ea nişte tarte cu mere abia scoase din cuptor? Nu crezi că ea îşi pune tot felul de întrebări? Poţi să te consideri norocoasă în cazul în care mama ei nu te va da pe mâna poliţiei.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, spuse Jane. Nu stau deloc astfel.

— Doar pentru că nu şi-au dat seama până acum cine eşti tu, de fapt. Dar când o vor face…

— Încetează, vrei?

Sylvie ridică din umeri. Era o seară de vineri. Cel puţin Jane avea să iasă în oraş cu cineva, alungându-şi din minte toate nebuniile acelea legate de Chloe. Nici ca, dar nici măcar Jane nu erau experte când venea vorba de întâlnirile romantice, experienţa petrecută cu tatăl lor şi cea prin care trecuse Jane le ruinase definitiv drumul către acele întâlniri de vineri seara. Lui Sylvie i se părea că are în faţă o copilă care se pregăteşte pentru prima ei întâlnire. Făcu o evaluare critică asupra felului în care arăta Jane: un machiaj discret, cercei rotunzi din argint, un păr plin de strălucire, deosebit de atrăgător, şi un top albastru, extrem de sexy. Trase adânc aer în piept, zâmbindu-i surorii ei.

— Adevărul, bine?

— Bine, spuse Jane. Se pare că noi îl rostim

întotdeauna.

Sylvie păru că ignoră aluzia.

— Cine e norocosul?

Jane nu răspunse. Zâmbi uşor, mai impenetrabilă ca niciodată. Deodată, se auzi un zgomot de frâne pe alee. Sylvie sări în picioare speriată. Dacă era John? Nu era pregătită. Trebuia să între mai întâi în baie, să-şi pregătească apoi o mască facială rapidă, să îmbrace ceva drăguţ. Dar, imediat, Jane, aruncând ochii spre fereastră, o sărută pe Sylvie pe obraz, spunându-i un „la revedere” grăbit, apoi alergă afară pentru a ieşi în întâmpinarea celui cu care îşi dăduse întâlnire, înainte ca Sylvie să apuce să-i spună că doreşte să-l cunoască.

Sylvie, uşurată pe moment la gândul că fusese vorba de perechea lui Jane, şi nu de John, încântată chiar după ce se simţise atât de necăjită pentru faptul că nu era încă pregătită, având senzaţia că dragostea pusese stăpânire pe ea într-un fel pe care nu-l mai experimentase până acum, se duse repede la fereastră. Se postă în spatele perdelelor transparente de culoare albă, încercând să-l zărească măcar în treacăt pe cel despre care era vorba.

Văzu un camion. Părea să aibă depozitat în partea din spate un pom.

Sylvie îşi înfipse dinţii în materialul de bumbac. Se uită atentă la şofer, pe care-l vedea doar din spate, în timp ce îi deschidea surorii ei portiera. O văzu pe Jane cum păşeşte pe treaptă şi urcă înăuntru. Şoferul trânti portiera în urma ei.

Era înalt, bine făcut şi cu umeri laţi. Avea părul castaniu, purta barbă şi era îmbrăcat într-o

pereche de jeans negri şi o cămaşă albastră. Şchiopăta parcă ceva mai pronunţat decât atunci când îl văzuse Sylvie ultima dată: atunci când el o însoţise pe mama lui la cina cu tombolă.

Era Dylan Chadwick.

15

Jane se urcă în camionul cel roşu al lui Dylan, iar el trânti portiera în urma sa. Aproape că simţea cum Sylvie se uita ţintă la ea, ascunsă în spatele perdelelor de culoare albă. Senzaţia că era urmărită era una extrem de puternică. Putea simţi chiar dezaprobarea şi învinuirea pe care i le adresa tacit sora ei. Refuzând să privească în direcţia ferestrei, întoarse faţa către Dylan, afişând un zâmbet larg, imediat ce el urcă în cabină. Se simţi împunsă de primul junghi al vinovăţiei: relaţia lor se construia pe o mulţime de minciuni vizavi de propriile ei motivaţii.

— Ce mai faci? întrebă ea, încercând să alunge acele sentimente, conştientă că ar fi făcut orice de dragul lui Chloe, şi ştiind că îl aprecia cu adevărat pe Dylan.

— Grozav. Dar tu?

— Perfect. Dar sunt *atât* de nerăbdătoare să ies în oraş.

El râse.

— M-am mirat şi eu. Nici n-am apucat să ajung la uşă, iar tu aproape că m-ai dărâmat ieşind fuga din casă.

— Îmi pare rău. Ea zâmbi. Pur şi simplu simţeam că înnebunesc, că sunt prizoniera acestei case. Cred că sunt prea bătrână ca să mai dorm încă în

vechiul meu dormitor. Mama şi sora mea…

— Ştiu, ştiu, spuse el, clătinând din cap. Am şi eu o mamă şi un frate… vârstele noastre se schimbă într-adevăr, dar dinamica rămâne mereu aceeaşi. Oricare ar fi statutul tău în cadrul familiei la cincisprezece ani, rămâne același şi în prezent.

Jane era tăcută. Cuvintele lui îi răsunau în urechi.

Primăvara copleşise totul. Liliecii de pe marginea drumului erau toţi în floare. Unii erau albi, alţii erau de un purpuriu-intens, alţii erau tot purpurii, însă într-o nuanţă mai deschisă, unii aveau nuanţa levănţicăi sau erau violeţi; aroma lor puternică intra prin geamurile deschise ale maşinii. Frunzele copacilor erau de un verde proaspăt şi intens, dându-ţi senzaţia de fragilitate. Era o noapte de mai misterioasă şi caldă.

O porniră spre nord, îndreptându-se spre Providence. În depărtare, se zărea linia orizontului. Crescând, Jane cunoscuse cele mai înalte două clădiri ca fiind „cutia Kleenex” şi „clădirea lui Superman”. Clădirea spitalului Trust era înaltă şi construită în semicerc; Flota, apoi Industrial National Bank, care avea forma unei corăbii din piatră, despre care se zvonea că ar fi fost proiectată în vederea turnării serialului de televiziune. *Superman*: clădirea de pe care George Reeve făcea un salt cât ai clipi din ochi. Imediat pe partea dreaptă, la capăt, se afla College Hill, cu clădirile din cărămidă roz, cu vârfurile ascuţite, ale Universităţii Brown care dominau peisajul. Clopotniţele se zăreau la tot pasul, amintindu-i că oraşul Providence fusese fondat de către oameni cu o credinţă nestrămutată.

— Ca şi cum ai reveni acasă, declară ea.

— Providence? întrebă el.

— Cel de-al doilea oraş al meu…

— Şi al meu, spuse el. Cu toate că nu se poate compara cu New Yorkul.

— Nici nu e nevoie, zise ea blând. Are o magie pe care New Yorkul nu ar avea cum s-o înţeleagă în veci.

El râse. Trecură de Grădina Zoologică, apoi de gândacul albastru – un gândac imens situat deasupra unui depozit, făcând reclamă unui insecticid pe partea dreaptă aflându-se portul. Tancuri petroliere, vase tip container care descărcau maşini importate din Japonia. Feribotul dormita în India Point. Străbunica lui Jane din partea mamei sosise exact în acest doc, chiar în ajunul Crăciunului, în anul 1898. Fratele ei se născuse în timpul drumului din Irlanda, iar părinţii o lăsaseră pe ea să aleagă numele copilului nou-născut: George. Jane se gândi să-i vorbească despre asta lui Dylan, însă nu se simţea în stare să povestească nicio istorioară care avea legătură cu un bebeluş. Se uită ţintă la apa aceea argintie şi liniştită, netulburată de briză.

Dylan o apucă pe Autostrada 195, apoi o luă pe la capătul străzii Wickenden. Providence avea multe „oraşe” la periferie: Italia, în zona Federal Hill, secţiunea academică, ridicată în jurul Universităţii Brown, zona Fox Point, a portughezilor, apoi East Side, în care se stabiliseră persoanele cu sânge albastru şi RISD, cartierul artiştilor. Jane îi aruncă o privire fugară.

— Ce-i? zâmbi el, parcă i-ar fi simţit mirarea.

— Pur şi simplu mă întrebam unde mergem,

spuse ea.

— Nu ai încredere în mine că voi găsi un local potrivit? întrebă el.

Ea râse.

— Ba nu, am. Sunt doar curioasă să aflu unde anume este situat.

Surâzând, el o porni în sus pe strada Benefit, o stradă elegantă, luminată cu lămpi cu gaz, cu vile ce aveau arhitectura specifică stilului colonial. Traficul era mai dificil decât în mod obişnuit. Trecură brusc pe lângă casa memorială a lui John Brown. Jane îşi fixă privirea înainte. Clădirea ei de suflet se proiecta chiar la capătul dealului. Chloe fusese concepută în clădirea de care îi despărţeau doar câteva străzi.

Depăşiră clădirea în stil neoclasic, cu coloanele sale albe, a Ateneului, clădirea RISD-ului, apoi maiestuoasa construcţie care adăpostea Tribunalul Suprem din Rhode Island. Dylan scăpa de şirul de maşini luând-o mai întâi la stânga, iar apoi la dreapta pe o alee. Ajunse în dreptul unui gard lung format din zale, scoase la iveală o telecomandă şi formă o combinaţie de numere.

— Ce-i asta, un loc de parcare secret? întrebă Jane, în timp ce îngrăditura de zale se deschidea încetul cu încetul, permiţându-le accesul într-o curte interioară de mici dimensiuni.

— În camion am un stoc ceva mai special de mere, spuse el. Şi n-aş vrea să-i tenteze pe horticultorii de ocazie.

— Dar cum de ai ştiut combinaţia respectivă?

— Postura de fost agent are şi ea compensaţiile ei, nu? spuse el, afişând un zâmbet seducător.

Dylan îi deschise portiera, apoi ieşiră de pe alee.

Gardul cu pricina se retrase uşor pe lângă camion, ca apoi să se închidă în urma celor doi. El îi oferi o ţigară. Ea o refuză. El îşi aprinse una pentru sine, iar Jane observă în gestul lui intensitate, pasiune şi un soi de autorepulsie. Mergând de-a lungul unui şir de alei întortocheate, în timp ce se tot întreba de ce oare o adusese Dylan în acest loc tăinuit, Jane recunoscu faptul că se afla în compania unui bărbat care avea propriile sale secrete.

O conduse pe lângă două clădiri din cărămidă, luând-o apoi amândoi pe strada South Main. În imediata apropiere, se afla un şir de restaurante. El îi puse repede braţul în jurul taliei, împingând-o dincolo de intrarea principală a unui local de mici dimensiuni al cărui nume era Umbria. Înăuntru mirosea a mirodenii şi a ulei de măsline. Pe măsuţe pâlpâiau lumânări aprinse. Pereţii de cărămidă erau simpli, iar grinzile de lemn erau decorate cu dovleci.

Toată activitatea – găzduirea, servirea mesei şi eventuala funcţie de director – părea să fie îndeplinită doar de către două doamne. Purtau chimonouri chinezeşti şi papuci din bumbac. Bijuteriile lor aveau forme sculpturale; tatuajele de la încheieturi erau de-a dreptul fascinante, complicate, şi deosebit de frumoase, dându-i lui Jane de înţeles că cele două erau membre RISD.

Dylan comandă apă minerală; Jane ceru acelaşi lucru. Nu existau broşuri pentru meniu. Una dintre femei le prezentă specialităţile zilei. Era amabilă, dar avea un ton impersonal. Jane ar fi jurat că nu-l cunoscuse până în clipa aceea pe Dylan, dar când ea termină de vorbit, el rosti:

— Mulţumesc, Oley.

— Oley? întrebă Jane.

— Da, Olympia, spuse el. Partenera ei este Del – Delphine. S-au cunoscut la şcoala de artă şi n-au avut cum să nu remarce că amândouă poartă numele unor locuri specifice Greciei.

— În concluzie, tu vii aici cu regularitate?

El ridică din umeri.

— Obişnuiam să vin în Providence pe vremea când lucram la cazul RICO, iar în locul acesta exista un restaurant care îmi plăcea foarte mult – Bluepoint. Dar a fost închis, apoi au apărut aici Oley şi Del, şi cum aveam obiceiul să trec pe aici, am zis să fac o încercare.

— E diferit faţă de sosul acela italienesc care se serveşte pe Atwells Avenue, spuse Jane, înmuind o bucată de pâine prăjită în ulei de măsline într-un vas plin cu ulei verde-auriu.

— Foarte, spuse el.

— Îmi place. Mă bucur că m-ai invitat.

Au mâncat şi au stat de vorbă. Conversaţia pe teme generale, despre cum se pregătesc plăcintele sau despre cum se sădesc pornii. Tatuajul lui Oley era plasat pe încheietura stângă, iar al lui Del era pictat pe încheietura dreaptă.

— Tatuajele au apărut de multă vreme, spuse Jane, de pe vremea tinereţii melc. Îmi închipuiam că doar marinarii obişnuiesc să le poarte. Acum, sunt aproape omniprezente. Ai şi tu unul?

Dylan scutură din cap.

— Nu, dar tu?

Jane surâse enigmatic, fară grabă, în timp ce savura din plin o măslină mică, încercând să-i scoată sâmburele cu delicateţe.

— Vrei un pahar de vin? întrebă el.

— Nu obişnuiesc să beau, spuse ea. Dar tu o poţi face.

— Nici eu nu beau.

— Adevărat?

El clătină din cap.

— Am băut de-ajuns. Într-un mod cuprinzător, global, cosmic chiar. Mi-a plăcut prea mult, într-o vreme…

Inima lui Jane tresări puternic. Ştia foarte bine la ce anume făcea referire. Oricine s-ar apuca de băut după pierderea unui copil. Ar fi trebuit să-şi dea seama…

— Şi mie mi-a plăcut prea mult, zise ea.

Dylan se uită atent la ea, ca şi cum ar fi ştiut că povestea era ceva mai lungă, însă continuară să-şi mănânce în linişte salata. La începutul serii, Jane se simţise precum o hoaţă: sora ei se uitase pe furiş la ea, ascunsă în umbra perdelelor, convinsă că îşi dorea ceva care nu era al ei. Dar, în timpul mesei, simţi cum se relaxează, şi în secunda când ridică privirea către Dylan şi observă că el o studia la rândul său, îşi dădu seama că ei doi tocmai se întâlneau undeva pe drumul acela al tăcerii.

Uşa se deschise şi înăuntru pătrunseră patru persoane. Două cupluri, de vârste diferite. Jane îi evaluă în gând, însă Dylan o făcu cu voce tare.

— Un puşti de la Brown, care a ieşit în oraş cu iubita şi cu părinţii ei.

— Şi dacă ci sunt părinţii lui?

— Fata seamănă leit cu mama sa, spuse Dylan. Iar puştiul e al naibii de emoţionat. Îmi amintesc foarte bine de sindromul acesta – pe vremea mea,

părinţii mei ne-au invitat la Harbor Room.

— Mi-aduc aminte de Harbor Room, zise Jane. Ai studiat la Brown?

Dylan aprobă, iar Jane puse deoparte furculiţa.

— Şi eu la fel.

— Cu câţiva ani înaintea mea… Când ai absolvit?

— N-am absolvit. Am abandonat după anul doi de studiu.

— Oh, spuse el, aşteptându-se ca ea să continue.

Jane nu era în stare. Simţi un gol în stomac, şi apoi încă unul. Farfuria ei se golise doar pe jumătate. Se forţă să ia furculiţa şi să continue să mănânce.

— Ei, e evident că nu aveai nevoie de o diplomă, spuse el. Era vorba de o chemare, aceea de a deschide o patiserie…

— E drăguţ să priveşti lucrurile astfel, spuse ea, simţindu-se împunsă de lipsa ei de sinceritate, ştiind că era nevoită să ascundă adevărata poveste.

— Cum *te-ai apucat* de meseria de patiser?

Subiectul părea a fi unul neutru, dar în realitate nu era. Jane se prefăcea că se concentrează asupra propriei ei farfurii în timp ce vorbea.

— Nişte rude îşi deschiseseră o patiserie în Twin Rivers, spuse ea. Deci am crescut cu ideea respectivă. Îmi plăcea, mi se părea un lucru magic. Să amesteci tot felul de ingrediente, să le pui împreună, şi buf: o prăjitură. Cel mai frumos e să pregăteşti o pâine. Să acoperi recipientul cu un şervet şi să descoperi mai târziu că aluatul a crescut – trebuie să ai multă pricepere şi încredere.

— Şi aromele acelea atât de speciale…

Jane aprobă, închizând ochii.

— Da, sunt atât de minunate şi-ţi creează o stare de confort, chiar şi în zilele noastre.

— În concluzie, munca te reconfortează?

— Într-adevăr.

— De aceea ai tăcut această alegere? Aveai nevoie de alinare?

Jane nu răspunse. Se comportă ca şi cum el n-ar fi adresat respectiva întrebare. Puştii de la Brown stăteau la masa de alături, discutând despre piesele de teatru ale momentului.

— Verişoara mea m-a iniţiat, spuse Jane. Mi-a arătat toate acele secrete ale pregătirii unor plăcinte bine rumenite, ale decorării prăjiturilor. Era o fire cu adevărat generoasă, întotdeauna voia să Ic ofere clienţilor săi ceva care să arate frumos.

— Exact aşa procedezi şi tu în privinţa lui Chloe.

Jane tăcu ochii mari, se simţi goală pe dinăuntru. Avea atâta nevoie să audă vorbindu-se despre Chloe; dar acum era vorba de o cină specială în compania lui Dylan, şi ea nu putea suporta minciunile, minciunile acelea nemărturisite.

— Mda, continuă el. Apariţia ta neaşteptată la standul unde lucrează ea. Felul în care te-ai străduit să decorezi acele tarte. E foarte mândră că le vinde.

— Mă bucur, spuse ea, aproape şoptind cuvintele.

— Are nevoie de asta.

— De ce anume?

— De responsabilitatea asta, bănuiesc, zise el. De şansa de a se şti pe propriile picioare, bine înfipte în pământ. E un copil cu adevărat deosebit.

Nu toată lumea o înţelege.

— Ce anume din firea ei e atât de greu de înţeles? întrebă Jane, fără să se poată stăpâni.

Dylan păru să reflecteze asupra întrebării ei. Umplu din nou paharele.

Jane simţi o durere în gât, iar apa nu-i fu de prea mare ajutor.

— După povestea cu împuşcăturile, spuse el, credeam că am rămas singur pe lume. După moartea lui Isabel, simţeam că inima mea nu mai aparţine trupului meu. E o nebunie, ştiu, însă…

— Nu, nu este, spuse Jane. Nu e deloc o nebunie.

El ridică privirea, întrebându-se, probabil, cum de cunoscuse ea această senzaţie. Însă vorbi mai departe.

— M-am întors în Rhode Island. Nu mai suportam să stau în New York…

Jane închise iarăşi ochii. Ea plecase la New York pentru că nu mai suportase să locuiască în Rhode Island. Punea în practică trădarea, pentru a obţine ceea ce voia. Dar sentimentele ci erau adevărate. Vorbea cu bărbatul din faţa ei pentru că era obligată, pentru că inima ar părăsi-o dacă nu ar proceda astfel.

— Cred că m-am comportat asemenea unui pustnic. Am vrut să mă ascund, să uit de tot ce înseamnă viaţă, să nu vorbesc cu nimeni. M-am gândit că aş putea să am grijă de livadă. Nu mai eram obligat să văd alţi oameni, nu mai era nevoie să răspund la telefon. Nu aş fi făcut altceva decât să sap gropi, să tai ramurile uscate ale copacilor şi să mă gândesc la Isabel.

— Şi aşa ai făcut?

— Mda, dar nu m-am putut ascunde. Nu cu adevărat. Fiindcă a trebuit să ies iar la lumină, fiindcă cineva avea nevoie de mine.

Jane aştepta.

— Chloe. A suferit după moartea lui Isabel aproape la fel ca şi mine.

— Erau apropiate…

— Da, erau. Dar era ceva mai mult de atât; cum îţi spuneam, Chloe e deosebită. Diferită

— Ai spus-o, într-adevăr…

— Nu are decât cincisprezece ani… Dar are un suflet matur.

— În ce sens? reuşi Jane să întrebe.

— Trebuie s-o vezi cum se poartă cu animalele. Odată, o pasăre a căzut din cuibul ei, iar Chloe a alergat prin toată livada pentru a mă aduce acolo, ca să aşez pasărea la locul ci. Are grijă de pisici de parcă ar fi chiar copiii ei. Când a murit Isabel, era atât de îngrijorată în privinţa mea… ştiind bine cum mă voi simţi după pierderea ei. Am privit-o în ochi, şi am văzut oglindită acolo propria mea durere. Ştii de unde cred eu că se trag toate astea?

— Ce anume?

Dylan deschise gura, dar o închise imediat.

— Nu mai contează, spuse el. Nu sunt psiholog.

Rămânând nemişcată, Jane clipi. Se simţi transparentă. Îşi imagina cum privirea lui Dylan pătrunde dincolo de pielea ci, iar el vede cum sângele îi alerga repede prin trup. Era ca şi cum el îi putea vizualiza oasele, şi îşi dorea să-şi dea seama de tot adevărul şi s-o ierte.

— Aş vrea să-mi spui, rosti Jane.

Dylan răsuci de mai multe ori furculiţa în mână.

Privirea Im era profundă şi intensă. Se uita la mâncarea din farfurie, ca ş» cum n-ar fi reuşit să-l sature sau ca şi cum n-ar fi avut chef s-o mănânce.

F. Ceva în firea ta, spuse el, care mă face să-mi doresc să vorbesc. Pufni în râs. Nu sunt obişnuit să fac asta.

— Nici eu, zise ca. Despre ce e vorba?

Păru că reflectează, privind-o foarte atent.

Cred că tu cunoşti anumite lucruri, despre care alţii n-au babar. Nu mi-e teamă că vei fi şocată. E un sentiment plăcut.

— Deci… mai povesteşte-mi despre nepoata ta, spuse ea, simțindu-se scuturată de greţosul sentiment al trădării ce stătea ia pândă.

— N-ar trebui să-i fac una ca asta fratelui meu. E copilul lui, nu al meu.

— Dar e un tată bun, nu-i aşa? întrebă ea precaut.

Da. Foarte bun. Un bărbat iubitor. De aceea s-ar cuveni să-i dau pace.

Dylan schimbă brusc subiectul. Familia celor de la Brown, aşezată la masa de alături, comandase deja şampania, iar acum rosteau un toast în cinstea spectacolului celor doi tineri şi a zilei de luni care urma, când cei doi aveau ceremonia de absolvire. Dylan zâmbi satisfăcut, relaxat şi aproape fericit.

— Hei…

Ea ridică din sprâncene, cu inima bătând să-i spargă pieptul, aşteptând să afle de unde anume credea el că se trage această empatie a lui Chloe.

Dar se părea că el abandonase deja subiectul. Ridică paharul de apă minerală, ciocnindu-l de paharul lui Jane.

— Poate că luni nu vom reuşi să obţinem pentru tine o diplomă de la Brown. Dar ştiu sigur ce putem face în seara asta…

— În scara asta, spuse Jane, iar mintea ci lucra cu febrilitate: seara de vineri a weekendului care preceda ceremonia de absolvire. Îşi dădu seama la ce anume se referea – îşi explică brusc traficul acela intens de pe strada Benefit – ca şi cum el ar fi rostit cu voce tare cuvintele cu pricina.

— Campus Dance, rosti Dylan. Ai participat în anul întâi sau doi de studiu?

E destul de frumos. Te duc acolo după cină…

16

Chloe stătea în livadă. Se furişase afară prin fereastra camerei ei, căţărându-se pe burlan, pentru a se întâlni cu Zeke în mijlocul livezii. Îmbrăcase o pereche de jeans şi o cămaşă transparentă, cu mânecă scurtă, care avea pe piept o broderie înfăţişând nişte albine. Îşi îndesase în buzunar o sticluţă de colonie *Muguet des bois* cu atomizor, pe care o utiliză imediat după ce ateriză cu picioarele pe sol, evitând ca părinţii ei să simtă mirosul în interiorul casei.

Stelele păreau atârnate de ramurile copacilor. Şi-ar fi dorit să le poată păstra în buzunar, pentru a i le oferi lui de fiecare dată când aveau întâlnire. Pisicile îi ţineau companie. Forfoteau de colo-colo, mieunându-şi propriile secrete pentru cei dispuşi să le asculte. Auzi sunetul motoretei, răsunând din depărtare. Cum era o pasionată apărătoare a mediului înconjurător, Chloe nu şi-ar fi putut vreodată imagina că va fi nerăbdătoare să

zărească nişte faruri în spaţiul livezii ei. Dar, în secunda în care Zeke îşi făcu apariţia, înaintând în salturi pe pământul gloduros, se simţi cuprinsă de bucurie, de parcă ar fi urmărit un meteorit ce tocmai brăzda bolta cerească.

El se opri, cu ambele picioare sprijinite bine pe sol, în timp ce se ţinea cu mâinile de ghidon. Părul strălucea, bătând în alb din pricina luminii stelelor. Ochii lui erau la fel de verzi ca ai pisicilor. Cu o mişcare a capului, îi facu semn să urce în spatele lui. Ea o facu, fară să stea pe gânduri. Ca şi cum ar fi călătorit astfel întreaga ei viaţă, ştiu foarte exact ce are de făcut: îi înconjură uşor talia cu braţele.

— Să te ţii bine, spuse el, iar ea făcu întocmai. Să fii atentă la piciorul stâng, ca să nu-ţi arzi pielea de pe gambă din pricina ţevii de eşapament. E fierbinte. Gata?

— Da, îi şopti ea în ceafa.

S-au învârtit cu zgomot prin livadă. Crenguţele joase ale copacilor se loveau de faţa ei. Ea rămase cu ochii închişi, inspirând parfumul lui Zeke. 11 sărută în secret – chiar dacă el n-avea habar de asta. O plimbă prin întreaga livadă. Senzaţia acelor mişcări era ameţitoare, dar pălea în comparaţie cu ceea ce simţea lipindu-şi trupul strâns de al lui.

Se strecurară prin deschizăturile rustice ale gardului Hambarul cel roşu era o apariţie fantomatică în vârful dealului. Cupola lui dispunea de câte o fereastră în fiecare dintre cele patru unghiuri. Chloe îşi imagină că cineva o urmărea atent, privind-o cu o imensă dragoste. Isabel, poate. Ori adevărata ei mamă. Nu simţea deloc

dezaprobarea lor, pentru ceea ce făcea în clipele acelea. Simţea că ele erau fericite pentru ea.

Când au ajuns în dreptul râului, Zeke a oprit motoreta. Ajunseseră la capăt, locul unde Livezile Chadwick se întretăiau cu un teren vecin. Chloe adora locul. În pârâul acela prinsese ea prima broască, acolo învăţase că păstrăvul maroniu îşi petrece zilele de vară în cele mai adânci caverne. Zeke o luă de mână, ajutând-o să treacă de partea cealaltă.

Ea izbucni în râs.

— Unde mergem? întrebă.

— Livada se termină în dreptul pârâului, nu-i aşa?

— Aşa e. De ce?

— Vreau să te duc dincolo de terenul familiei talc.

Zeke o înconjură uşor cu braţele. Se gândi că va leşina chiar în locul acela.

Atingerea mâinilor lui era uşoară şi fierbinte. Îşi strecură palmele pe sub bluza ei transparentă. Degetele îşi căutau drumul către sânii ei, centimetru după centimetru El nici măcar n-o sărutase până acum, iar ea simţea deja o fierbinţeală în creştet.

— Zoe… şopti el.

— Chloe, îl corectă ea, uşor şocată şi înfierbântată.

— Ştiu. Pufni în râs. M-am gândit însă că ar fi interesant ca numele noastre să înceapă cu aceeaşi literă.

— Atunci tu te-ai putea numi „Ceke.”

Bluza ci transparentă dădea rezultate. Nu râse la gluma ei şi nici nu mai continuă cu ironiile. O

sărută. Era săratul care le întrecea pe toate celelalte. Genunchii lui Chloe se înmuiară. Noroc că el era un tip înalt, puternic şi o îmbrăţişa strâns. O prinse, o ridică pe vârfuri, îi acoperi gura cu buzele şi îşi atinse limba de a ei, făcând-o să se aprindă aşa cum nu-şi imaginase vreodată că ar fi posibil să i se întâmple. Spera ca el să nu-şi dea seama că era vorba de primul ei sărut.

— Oh, rosti ea.

Asta fusese tot, dar fusese de ajuns: sunetul acela spunea totul. Oh, se prăbuşeşte cerul, oh, Dumnezeule, oh, dragule, oh, uauuu, oh, totul s-a sfârşit. Zeke o luă de mână. Bandajul de la încheietură dispăruse. Palma şi degetele lui erau aspre. Ea îşi imagină toate acele ore în care el făcea surfing. O conduse prin apa pârâului. El purta cizme de motociclist, însă ea era încălţată cu o pereche de pantofi sport de culoare albă care se transformară pe loc într-o pereche de pantofi sport plini de pământ şi de apă.

Ei nici că-i păsa. Totul era atât de romantic. În timp ce păşeau pe ridicătura îngustă de pământ, ea simţi mici furnicături în glezne, ca şi cum nişte gândăcei ar fi fost atraşi brusc de pielea ei umedă. Iarba înaltă îi mângâia gambele. La stânga, o pereche de cerbi se odihnea în iarbă. ÎI trase pe Zeke de cămaşă arătând într-acolo.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi?

El nu răspunse, însă o îmbrăţişă iar, mai insistent şi mai tandru. Cerbul părea nepăsător, deşi era mai mult ca sigur că le sesizase prezenţa. Chloe simţi un fior de încântare: era un semn bun, ca şi cum cerbii i-ar fi dat binecuvântarea. ÎI plăceau pe Zeke, altfel ar fi luat-o la fugă. Uneori,

când privea un cerb sălbatic, Chloe se ducea cu gândul la mama ei adevărată. La fel ca şi cerbii, ea trebuie că era graţioasă şi frumoasă. Cu ochi mari şi o fire răbdătoare. La fel ca şi ea, se contopea cu natura.

Îmbrăţişarea lui Zeke o făcu pe Chloe să simtă că era una cu natura. Îmbrăţişarea lui era cel mai minunat lucru din lume. O făcea cu atâta tandreţe – de parcă i-ar fi fost teamă să nu o frângă –, dar şi cu atâta pasiune, ca şi cum ar fi avut de gând să o sărute întreaga noapte. Buzele lui erau fierbinţi şi delicioase. Locul acela nu putea fi zărit din cupola hambarului, lucru care o bucura pe Chloe. Nu voia ca cineva să fie martorul acelei clipe.

— Chloe, rosti el, uitând de numele ce trebuia să înceapă cu „Z”.

Ea nu putea vorbi pentru că gura lui o ţinea prizonieră pe a ei. Ceva mare şi întărit o apăsa dinăuntrul pantalonilor lui. Ştia despre ce anume era vorba. Chestia asta o excită puţin, dar o şi sperie, la fel de puţin. Îşi închipui ce anume ar spune Mona. O alungă pe Mona din minte, însă Mona reveni acolo imediat, făcând-o aproape să pufnească în râs: chestia aia era *tare.* Cum era oare să fii băiat şi, aşa deodată, fără preaviz, o parte a trupului tău să devină tare ca piatra?

Trebuia să fie o senzaţie tare ciudată, ceva tare neplăcut. Chloe chicoti, dar apoi se simţi îngrozitor de ruşinată. Spera că Zeke îşi va imagina că ea voia pur şi simplu să-şi dreagă glasul. Se simţi oarecum emoţionată. Îşi dori să nu fie obligată să-l vadă. La drept vorbind, nu era pregătită să se uite la el.

Acum, Zeke o lungi pe pământ. Culcă firele de

iarbă, pregătind un fel de cuib. Pe Chloe o încântă gestul lui. Se arăta înţelegător faţă de natură; aşa procedau şi cerbii când voiau să se lungească unul lângă altul. Chloe îşi ascunse nasul la gâtul lui, fornăind, precum un animal. Fusese un impuls de moment!

Mâinile lui se strecurară pe sub bluza foarte subţire. Ea se arcui din pricina senzaţiei, apoi se închise în ea însăşi: senzaţia era una mult prea intensă. Acum una dintre mâini deschidea fermoarul de la blugi, îndrumându-i palma spre partea din faţă a pantalonilor lui, care erau prevăzuţi cu nasturi. Cinci la număr. Chestia aceia tare îi împingea în afară. Nu îndrăznea să meargă mai departe. Nu voia să-l elibereze, dar era conştientă că el se aştepta ca ea să îl ajute să facă chestia asta. Mâinile ei păreau înţepenite. Încercă să-şi pună degetele la treabă, dar ele nu o ascultau. El îi ghidă braţul, şoptind:

— Trage pur şi simplu.

Ce însemna asta? Fu străbătută de un fior de teamă. Îi era teamă să nu se facă de râs. Fetele trebuia să ştie cum se face asta, nu-i aşa? Când un băiat spune: „trage pur şi simplu”, fetele trebuia să ştie de ce anume să tragă. Pe deasupra, trebuia ca ele *să vrea* să „tragă pur şi simplu”. Ce se întâmplă oare cu Chloe, de nu voia? Ţinând doar un ochi deschis, Chloe îl urmări pe Zeke cum o face de unul singur. El trase de partea din faţă a blugilor, cu o smucitură puternică, şi cei cinci nasturi se deschiseră deodată.

Chloe era gata să râdă de ea însăşi pentru că fusese atât de prostuţă, dar în clipa aceea dădu cu ochii de ceea ce era înăuntru: lucrul pe care ea îl

aşteptase şi care era, într-adevăr, cam înspăimântător. Era primul ei penis. Primul, primul. Nu avusese fraţi sau alţi iubiţi, la care să-l poată vedea. Se abţinu să nu scoată o exclamaţie de uimire: Stătea pur şi simplu acolo, între ei. Mâna lui era înăuntrul pantalonilor ei, la marginea de sus a chiloţilor. Era prea mult şi era atât de ciudat, că era gata să sară în sus şi să o ia la fugă peste pârâu.

Ridică încet capul, vrând să se uite în ochii aceia mari ai mamei-căprioară. Aceasta se uita fix spre ea de dincolo de câmp. Chloe simţi că o făcea cu dragoste. Îi trimise şi ea în zbor aceeaşi iubire. Pentru o clipă, una destul de stranie, se duse cu gândul la propria sa mamă, întrebându-se dacă mama ei a stat cumva aşa, întinsă alături de un băiat, în mijlocul unei livezi, cu şaisprezece ani în urmă.

— Te simţi bine? şopti Zeke.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu le voia. Voia să fie fericită şi să-i dăruiască lui ceea ce-şi dorea. Voia să poată simţi ceea ce începuseră deja să facă. Dar avea un nod în gât.

— Nu ştiu, şopti ea.

— Pentru tine, e prima dată?

Ea aprobă.

El zâmbi, dându-i părul la o parte de pe ochi. Ea clipi şi o lacrimă se furişă pe la coada ochiului. Alunecă repede pe obraz, dar el o opri uşor cu unul dintre degete.

— Nu trebuie să o facem neapărat. Ne putem opri.

Ea înghiţi în sec, aruncând o privire către căprioară. Ceilalţi dispăruseră, dar ea, mama, îi

privea mai departe cu mare atenţie, rămânând pe loc. Chloe simţi că îi dădea de înţeles că totul era în ordine, că putea da dovadă de curaj, cerând ceea ce-şi dorea, că nu era nevoie să o ia la fugă.

— Într-un fel, începu ea, e prima oară când suntem împreună… iar eu credeam…

— Că doar ne vom ţine de mână, spuse el.

Ea râse pe jumătate, pe jumătate plânse. Părea ceva atât de normal, dar felul cum o spusese el o făcu să-şi dea seama că ideea era una teribil de plicticoasă. Zeke era un puşti care obişnuia să facă surfing printre rechini, să meargă pe motoretă fară să poarte casca de protecţie, să-şi dea întâlnire cu fete brunete în livezile luminate de stele.

— Credeam… spuse ea.

Dar el o sărută din nou, însă diferit de data asta. Era lasciv şi blând. A ridicat-o ca pe un pui de pasăre, fragil şi preţios. Mâna lui căuta, ispititoare. Sărutarea lui era fierbinte şi lentă, făcând ca ceva anume să răsară înăuntrul fiinţei ei, devenind din ce în ce mai mare – soarele, poate. Sărutarea lui făcuse ca soarele să răsară în adâncul ei. Chloe îl sărută.

Braţele ei erau atârnate de gâtul lui. Inima ei bătea lângă a lui. Ar fi vrut să plângă, dar dorinţa de a nu o face era mult mai puternică. Trupurile lor erau atât de aproape unul de altul. Pielea lor deveni una. Chloe îşi dorea cu disperare să fie strânsă în braţe. Tânjea atât de mult după mângâiere, încât avu impresia că va muri de dorul ei. El tocmai se chinuia să facă ceva chiar în zona aceea care se afla un pic mai jos de talie. Îşi trăgea în jos chiloţii, trăgându-i apoi şi pe ai ei.

Lui Chloe nu-i păsa câtuşi de puţin.

Doar îl îmbrăţişă cu putere. Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei. Apoi el se potrivi între picioarele ei, desfacându-i-le uşor. Totul debută blând şi uşor, apoi o posedă, de-a binelea şi cu asprime. Nu intenţiona să-i facă rău, însă spatele ei se freca de pământ. Noroiul şi pietricelele îi pătrundeau în fund. El îşi vârî penisul înăuntrul ei.

Oare ar trebui să spună că o doare? îşi muşcă buzele. Capul o durea, tot străduindu-se să nu izbucnească în plâns. Asta trebuia oare să simtă?

— Relaxează-te, îi şopti el la ureche. Lasă-te în voia lucrurilor…

— Nu… dar… spuse ea, cu ochii inundaţi de lacrimi fierbinţi.

— Haide, relaxează-te, spuse el.

În graba lui, nu-i scosese chiloţii de tot. Aceştia atârnau în partea de jos a picioarelor, odihnindu-se pe pantofii ei sport plini de noroi. Perechea lui de chiloţi stătea atârnată în jurul gleznelor. Cizmele lui de motociclist se sprijineau de gambele ei. Ea scoase un ţipăt.

— Trebuie să laşi lucrurile în voia lor, îi aminti el, lipindu-şi buzele umede de urechea ei. Ca şi cum ai călări deasupra unui val, ca şi cum ai face surfing deasupra valului…

În secunda aceea, era înăuntrul ei – îl putea auzi cum oftează a uşurare. Era tare şi înfierbântat, iar ea era cel mai blând val pe care îl încălecase el vreodată. Chloe simţi că el făcea surfing cu ea, în timp ce valul dinăuntrul ei devenea ţăndări asemenea unui pahar. Se lăsă pe spate ca un val care se spărgea şi se tot spărgea, în timp ce lacrimile ei erau mai sărate decât apa mării.

Plângea pentru mama ei şi pentru căprioară, iar când privi în jur, căutând delfinii aceia minunaţi, nu zări decât nişte rechini.

Când totul se sfârşi, Zeke îi sărută iarăşi buzele. Apoi se răsuci pe spate – ceea ce nu fu deloc o treabă uşoară deoarece picioarele şi chiloţii lor se cam încurcaseră unii în alţii. Ea se întinse şi luă o mână de iarbă, rupând firele din rădăcină, aşa cum făcea de obicei când voia să se şteargă. Repetă operaţiunea de mai multe ori.

El se ridică. Îl auzi cum sare în picioare, apoi ridică privirea şi văzu cum tocmai îşi încheia nasturii blugilor. Aşteptarea ei ca el să întindă mâna spre ea părea un lucru absolut inutil, aşa că Chloe se săltă pur şi simplu, trăgându-şi în sus mai întâi chiloţii şi apoi pantalonii. Zgomotul fermoarului răsună parcă violent în liniştea nopţii. Până terminară cu îmbrăcatul, amândoi, atât ea, cât şi Zeke, evitară să se privească în ochi.

— Cred că e târziu, spuse el. Ar fi cazul să te conduc acasă.

Oare el credea că asta fusese o întâlnire romantică? Chloe nu părea în stare să vorbească.

— Eşti gata? întrebă el. Mai întâi ezită, apoi îi oferi mâna, dar ea era prea împietrită ca să o ia.

Stelele erau mai strălucitoare ca niciodată. Parcă erau trei milioane de văpăi aprinse pe bolta cerului. Chloe văzu cum Zeke dă pur şi simplu din umeri, observând că ea nu voia să-l ia de mână. Îl urmări cum o porneşte în josul dealului, apoi îl auzi cum sare de partea cealaltă a pârâului. Rămânând nemişcată, auzi cum crengile trosneau în timp ce el îşi croia drum pe mal, iar apoi în livadă.

— Chloe? spuse el.

Ea nu răspunse. Nu era capabilă.

— Pa, atunci, rosti el. După câteva secunde, auzi motorul punându-se în mişcare.

Pa. Gura ei rosti cuvântul, dar nu se auzi niciun sunet.

Stelele făcură ca pielea ei să strălucească. Le simţi cum coboară pe braţele şi pe trupul ei, trecând dincolo de bluza transparentă. Când se întoarse, pentru a se uita după căprioară, observă că aceasta fugise. Un ţipăt ţâşni din pieptul ei. Ar fi vrut să zărească ochii aceia ficşi şi mari.

Chloe era obosită. Voia să se întindă. O porni către locul unde stătuseră ea şi Zeke. Locul acela nu arăta ca un cuib adevărat. Ea voia un cuib adevărat. O voia pe mama ei adevărată. Când ajunse la locul acela, în apropierea copacilor, acolo unde o zărise pe mama-căprioară, se lăsă în genunchi, cu palmele la pământ.

Zări urmele prin iarba înaltă. Căprioara stătuse dreaptă, chiar în locul acela. Chloe îl înconjură iar, şi iar. Presă uşor iarba, făcând un nou cuib. Se lăsă pe pământ, se facu ghem, şi se simţi cuprinsă de un val de căldură. Îşi imagină că venea de la căprioară sau de la propria ei mamă, ori pur şi simplu din pământ. Nu avea importanţă. Era acelaşi lucru.

Apoi Chloe începu să plângă, şi toate stelele dispărură.

Dylan se ţinu de cuvânt: o duse pe Jane la Campus Dance. De la restaurant, începură să urce College Hill, acompaniaţi de muzica orchestrei. Jane nu mai fusese în preajma campusului Universităţii Brown de aproximativ şaisprezece

ani – de când abandonase studiile, în primăvara celui de-al doilea an de colegiu. Când Sylvie absolvise, patru ani mai târziu, Jane fusese „prea ocupată” cu munca la New York.

Dealul era mult prea abrupt. Fiecare pas era un chin, dar ea ştia că pentru Dylan era şi mai greu. Încetini ritmul, pentru ca el să poate ţine pasul cu ca. Dar adevărul era că. Pe măsură ce se apropia mai mult de Brown, îşi simţea inima tot mai sfâşiată.

— Ce s-a întâmplat? se auzi întrebând.

— Piciorului meu?

— Da.

— O nimica toată, spuse el.

Însă ea îşi dădea seama că nu era deloc aşa. Profită de ocazie pentru a face o pauză şi a-şi trage sufletul, şi se uită spre el cu o privire întrebătoare.

— Am fost împuşcat, zise el. Şi am rămas cu nişte sechele.

Părea nervos şi nu spuse mai mult. Urcă mai departe pe strada Angell, aşa că Jane nu avu de ales şi îl urmă. Avea atât de multe întrebări pregătite pentru el, şi nu voia să se mai gândească la propriul ei trecut, aşa că îl prinse din urmă şi merseră la pas.

— E îngrozitor, spuse ea.

El rămase tăcut.

În faţa lor apăru Carrie Tower, turnul de cărămidă al clopotniţei care marca partea de nord-vest a gazonului. Pe partea dreaptă, se afla Horace Mann. Jane se uită într-acolo cu coada ochiului, apoi îşi mută privirea în altă parte. Muzica se răspândea dincolo de gazon. Îşi făcură

loc prin gardul de fier forjat, iar Jane ridică privirea spre turn.

— Dansul e soluţia, spuse el, luând-o de mână.

— Ştiu, zise ea, în timp ce inima îi bubuia. Toate astea erau prea mult pentru ea. Sute de lampadare din hârtie luminau bolta întunecată a cerului. Stăteau atârnate în bătaia vântului, lampioane aurii, roşu-aprins, şi altele albastre. Orchestra cânta; cei prezenţi dansau învăluiţi de întunericul nopţii. Era ca şi cum se întorcea înapoi în timp – cu şaisprezece ani în urmă.

Dylan o urmă la baza turnului. Stă tură unul lângă altul, uitându-se în sus. Era un turn înalt de aproape 30 de metri iar Jane ştia că legenda lui era una tristă şi frumoasă – dar nu zăbovise prea mult la Brown pentru a afla care era aceea.

— Cunoşti povestea? întrebă ea.

Dylan aprobă.

— Mi-o spui şi mie?

El se opri şi miji ochii. Fixă cu privirea orologiul din vârful turnului.

— A fost construit de către Paul Bajnotti în memoria soţiei sale, Carrie. Ea era nepoata lui Nicholas Brown.

— Cel care a înfiinţat Universitatea Brown, spuse Jane.

Dylan aprobă cu o mişcare a capului. O conduse către o plachetă fixată în partea de jos a turnului şi ea se lăsă pe vine pentru a putea citi inscripţia.

— „Iubirea e la fel de puternică precum moartea”, citi ea cu voce tare.

Palmele ei erau năduşite şi simţea că pluteşte. Cum puteau aceste vorbe despre moarte să-i reamintească de noaptea aceea de acum

şaisprezece ani? Stătuse întinsă pe o podea, alături de băiatul pe care îl iubea, şi astfel o concepuseră pe Chloe. Fetiţa aceea minunată, cu părul negru şi ochii aceia nemaipomeniţi şi albaştri, cea care iubea atât de mult animalele şi trăia totul cu pasiune, îşi începuse drumul vieţii chiar în clădirea de peste drum.

Muzica şi lampioanele reînviaseră absolut totul, o întoarcere rapidă în banca de date a memoriei lui Jane. Pierdută în propriile gânduri, aproape că uită de Dylan. El stătea acolo nemişcat, cu privirea aţintită spre inscripţie.

— E adevărat, spuse el. Dragostea e la fel de puternică precum moartea. Mult mai puternică.

Jane făcu legătura: acest turn fusese dedicat memoriei unei soţii mult iubite. Amanda şi Isabel. Ridică privirea, uitându-se în ochii lui Dylan.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— La aceste vorbe. Şi la cât de adevărate sunt.

— Soţia ta…

El ezită.

— Când a murit, eram despărţiţi, spuse el. Eu mă gândeam însă la fiica mea.

— Isabel, rosti Jane, amintindu-şi de fotografia din bucătăria lui Dylan.

— M-ai întrebat mai devreme despre picior, continuă el, fixând-o atent cu privirea.

Ea încuviinţă din cap, aşteptând.

— Am fost la un pas de a-mi pierde piciorul, spuse el. Glonţul a străpuns femurul şi m-am ales cu o infecţie. Am suferit douăzeci şi două de intervenţii chirurgicale, iar acum porţiunea aceea are mai mult oţel decât os. Dar nu mai are importanţă…

— Ba are, zise Jane.

Dylan scutură din cap. Privi iarăşi în partea de sus a turnului, şi apoi din nou către Jane.

— Nu, nu are, pentru că în ziua în care am fost împuşcat, ele au murit. Amanda şi Isabel. N-am putut să le apăr. După cele întâmplate, n-am fost în stare nici măcar să-mi iau fiica în braţe. N-am putut s-o ridic… trebuia dusă la spital, dar eu nu eram capabil să fac nicio mişcare.

— N-a fost vina ta, zise Jane, împietrită. Ştiu că n-a fost.

Dylan nu răspunse. Închisese ochii. Jane simţi o durere puternică în gât. Aruncă o privire rapidă spre bătrânul Departament de Limba Engleză şi, în aceeaşi secundă, simţi prezenţa lui Chloe, ca şi cum ca ar fi fost într-adevăr în locul acela. Ştia că şi Dylan percepea prezenţa lui Isabel, că dragostea lui era mai tare decât trecerea ei în nefiinţă. Ştia că fiicele lor erau acolo cu ei.

Fără a sta pe gânduri, ea îl luă de mână. Orchestra interpreta o melodie lascivă şi romantică, care îi trezi lui Jane o sumedenie de emoţii, aşa cum tiu i se mai întâmplase de mulţi, foarte mulţi ani. Mâna lui Dylan îi dădea senzaţia de siguranţă. Lampioanele îşi aruncau lumina asupra copacilor. Şoapta vântului cânta lin printre frunze.

El zâmbi pentru prima oară de la terminarea cinei. Era un zâmbet larg, mai strălucitor decât acele lampioane agăţate în copaci, făcând-o pe Jatie să-i întoarcă imediat zâmbetul. Stăteau pur şi simplu acolo, la umbra acelui turn, ţinându-se de mână. Oare cum ajunseseră aici? Jane, împreună cu acest bărbat rănit şi închis în sine, care

întâmplător era şi unchiul lui Chloe. Clipi încet. El era legătura ci cu Chloe. Formau un triunghi secret, doar ei trei.

— În fine, spuse el, ca şi cum misterul acestei neaşteptate conexiuni l-ar fi uimit şi pe el la fel de mult.

Jane îi aruncă un surâs puţin cam straniu.

Totul se întâmplase atât de simplu, aproape fară să-şi dea seama. Cum de se petrecuse totul astfel, atât de repede? Fiecare facu un pas mic în direcţia celuilalt. El o cuprinse uşor cu braţul. Jane se lăsă la pieptul lui, simţindu-şi trupul scuturat de un fior, de parcă tocmai s-ar fi trezit la viaţă. Inima îi bătea tot mai repede. Muzica era atât de dulce. Îşi dădu capul pe spate şi închise pleoapele, iar el o sărută.

Lampioanele deveniră pe dată stele. Dansau sălbatic acolo sus, pe cer. Ea pluti în aer. Anii aceia îşi luaseră zborul, dând timpul în urmă, totul petrecându-se într-o clipă. Ea era acum Carrie cea din turn, dar era şi Chloe cea din livadă. Însă, brusc, simţind cum mâna lui Dylan alunecă lin pe spatele ei, în timp ce-i atingea buzele cu buzele lui, Jane realiză că ea era ceva solid, real, că era acolo.

El şopti, cu buzele în dreptul urechii ei:

— Dansează cu mine…

Era deja în braţele lui. Muzica îi prinsese în vraja ei. Se mişcau în acelaşi ritm. Dansul nu era altceva decât o îmbrăţişare. Dylan nu mai şchiopăta. Piciorul lui era perfect, vindecat. Nu se întâmplase niciodată nicio nenorocire. Sau totul fusese alungat de noaptea asta, de lampioane, de stele, de turn, de inscripţia: *Dragostea e la fel de*

puternică precum moartea.

Ori, cum spuse Dylan înainte să înceapă dansul, mult mai puternică…

PARTEA a II-a

STELELE DIN MANSARDĂ

17

Chloe se simţea obosită. I se părea ciudat că, deşi vara era aproape, ea abia era în stare să se târască până în curtea din spatele casei, în fiecare noapte, pentru a-şi hrăni pisicile. Adevărul era că i se părea al naibii de obositor să iasă la aer. Briza avea să se pornească, avea să-i răsfire şuviţele, să-i mângâie pielea, amintindu-i cum era să fii atinsă. Pisicile s-ar fi frecat de ea – mămici, tătici şi pisoiaşi, gudurându-se şi mieunând, gâdilându-i pielea. Cu toate că înainte Chloe adorase genul acesta de contact fizic cu pisicile, acum tot ce-şi dorea era să le dea de mâncare cât mai repede, ca apoi să se poată întoarce în camera ei. Ele îi aduceau aminte de noaptea aceea, de acum aproape o săptămână. De Zeke.

Revenind înăuntru, casa i se păru liniştită. Părinţii ei preferau instalaţia de aer condiţionat. Ca să poată deschide o fereastră, Chloe era nevoită să-i implore. Înainte, când rămânea singură acasă, obişnuia să alerge de colo-colo prin casă, deschizând larg ferestrele, după ce oprea instalaţia de aer condiţionat. Acum, era pur şi simplu bucuroasă că auzea zumzăitul aparatului cu pricina, că beneficia de tehnologia aceea ce-i asigura un aer răcoros. Zumzăitul lui o făcea să uite de propriile gânduri.

Telefonul sună, iar destinatarul era chiar ea. Chloe evitase să răspundă la telefon mai multe zile la rând. Mona voia să ştie când anume vor lucra la stand. Vinerea, sâmbăta şi duminica, îi răspunse Chloe. Atunci, de ce nu m-ai anunţat şi cum anume a decurs întâlnirea? o întrebă Mona. Marea întâlnire secretă şi romantică din livadă? A fost în regulă, spuse Chloe în cele din urmă. Dar Zeke e cam jigodie. Nu-mi mai place.

Mona era surprinsă. Sau era surprinsă doar din pricină că Chloe nu se grăbise să o sune, dar şi mai straniu era tonul liniştit pe care vorbea Chloe: ca şi cum nu-i păsa de lucrul acesta.

Toate lumea ştia că lui Chloe nimic nu-i era indiferent. Era tipul de fată care, dacă se arăta interesată de un băiat (aşa cum îl plăcuse pe Gilbert Albert în ultimii zece ani), atunci cunoştea fiecare mişcare a lui. Păstra şi ultimul strop de cola pentru a-l putea împărţi cu el, purta o şapcă cu inscripţia Red Sox, numai şi numai pentru că era vorba de echipa lui favorită. Lucruri de genul acesta.

În concluzie, Mona era, probabil, puţin bulversată de nepăsarea arătată de Chloe. Poate că o lua drept un semn al maturizării. Da, anul acesta fusese unul important pentru tânăra Chloe Chadwick; de-ajuns ca s-o determine să se maturizeze, dacă nu era cumva vorba şi despre altceva. Chloe reflectase îndelung asupra anumitor lucruri: fusese concediată de la Saverite pentru că scrisese notiţe care înfierau consumul de came, pusese din nou pe picioare de una singură vechiul stand de vânzare a merelor ce aparţinea familiei, salvându-l de la mină, îşi

pierduse virginitatea şi decisese cu calm că nu-i mai plăcea de băiatul acela de care, cu câteva clipe în urmă, fusese îndrăgostită nebuneşte.

Numai că era vorba de o mare minciună.

Nu era deloc calmă.

Pe dinafară, se prefăcea a fi foarte calmă şi matură. Pe dinăuntru, era un soi de hamburger. Se simţea precum un orologiu spart, doborâtă şi călcată în picioare. Se simţea precum o vacă încolţită, sacrificată şi trântită la pământ.

Acesta era motivul pentru care totul devenise obositor. Pentru că toată energia o părăsise brusc. În ultimele două zile, se prefăcuse că e cam bolnavă, iar la şcoală de-abia fusese în stare să ţină ochii deschişi, aşteptând cu nerăbdare să ajungă acasă şi să tragă un pui de somn. Abia reuşise să stea de vorbă cu Mona. În clipa când mama ei o rugase să-şi facă temele, ea începuse să caşte, la fel ca atunci când tatăl ei dorise să discute cu ea despre zilele sale de sâmbătă. Oh, te plictisim? o întrebase tatăl ei la cină, cu o seară înainte.

Nu, ea avea chef să plângă. Nu, nu sunt plictisită. Am păţit ceva. Nu ştiu sigur ce anume. Inima nu-i era pe aceeaşi lungime de undă cu mintea ei.

Gândurile ei o luaseră razna. Aparatul de aer condiţionat zumzăia încetişor, făcând-o să se simtă că era prizonieră într-un frigider. Nu putea nici să între, dar nici să iasă. Casa ei era sigilată ermetic. Adormise aşa, îmbrăcată cum era, pe patul ei, imediat ce se întorsese de la şcoală.

Visase lucruri îngrozitoare.

În unul dintre ele, ea era o stea. Tremura pe

bolta cerului. Oamenii se uitau noaptea spre ea, punându-şi câte o dorinţă. Brusc, se îndrepta spre pământ. Străpungând întunericul, rostogolindu-se în spaţiu. Gonea spre pământ. Chloe era o stea căzătoare, stând întinsă pe nisip, asemenea unei scoici, în timp ce băieţii practicau surfing dincolo de ţărm. O femeie era ca un val aproape de ţărm. Femeia o culegea de acolo şi o lua la ea acasă. O punea apoi într-o şerveţel de hârtie şi o aşeza într-o cutie. Ducând apoi cutia în mansarda casei, femeia îi şoptea: „Tu eşti copilul meu”. Chloe începuse să plângă în somn, dându-şi seama că femeia aceea era adevărata ei mamă.

Un alt vis: Chloe înota într-un cazan cu gelatină. În jurul ei roiau rechini. Se grăbi să apuce unul dintre ei, crezând că era un delfin, dar descoperi că în realitate era un rechin. Apoi întinse mâna după un altul, un delfin de această dată, însă avea un dinte uriaş, pregătindu-se să o devoreze. Strigând, Chloe avu impresia că e pe punctul să-şi piardă viaţa. Se scufundă, înecându-se cu gelatină. Peste tot erau doar rechini, lovind-o între picioare.

Când se ridică la suprafaţă pentru a trage aer în piept, auzi cum cineva o striga pe nume. Era o doamnă care stătea într-o barcă. Doar că în secunda când barca se apropie, aceasta nu mai avea defel forma unui vas, ci a unei plăcinte. Femeia se aplecă şi o trase pe Chloe afară din fluidul cu pricina. Chloe plângea, asemenea unui nou-născut. Femeia o luă în barcă, salvându-i astfel viaţa. Chloe plângea pur şi simplu, fericită că nu mai era doar o stea într-o mansardă.

Când se trezi, fu nevoită să-şi repete sieşi că nu fusese decât un vis. Ar fi vrut să aibă lângă ea pe

cineva care să o salveze din ghearele acestor senzaţii ucigătoare. Mama ei era la parter, punându-şi cumpărăturile în ordine. Chloe se sili să coboare din pat. Merse încet pe coridor, luând-o apoi în jos pe scară. Mama ei tocmai depozita legumele în frigider.

— Bună, scumpo, spuse ea.

— Mami… începu Chloe, stând în pragul uşii, cuprinsă de panică.

Mama ei îi surprinse privirea. Păru că se uită atent la hainele şifonate ale lui Chloe şi la părul ei răvăşit, clătinând uşor din cap

— Mami… spuse iarăşi Chloe.

— Chloe, tu ştii foarte bine că nu mă încântă deloc să lucrezi la stand, dar e preferabil s-o faci decât să vii acasă şi să dormi cât e ziua de lungă. Unchiul Dylan nu a avut nevoie de tine astăzi? Pentru că am trecut cu maşina pe lângă casa lui, când veneam încoace, şi am observat maşina patiseriţei, prietena lui, parcată acolo.

— Jane, spuse Chloe încet, realizând că era femeia din visul ei, femeia din barca-plăcintă.

Mama ei aprobă zâmbind.

— Mi-ar plăcea să o cunosc. Tu crezi că se întâmplă ceva? Se pare că petrec mult timp împreună…

— Habar n-am, spuse Chloe, căscând din nou şi frecându-se la ochi. Voia să o întrebe ceva pe mama ei, ori să-i spună ceva, însă îşi pierdu pe loc curajul.

— Cred că ar fi minunat. El a suferit atât de mult de când…

Chloe înţepeni. Nu voia s-o audă pe mama ei vorbind despre Isabel şi despre mătuşa Amanda.

Într-un fel, asta ar fi umplut paharul. Chloe era sigură că, dacă ar fi discutat despre ele, s-ar fi simţit exact precum o nucă despicată, lăsându-se astfel pradă corbilor care ar ciuguli-o până ce şi-ar da duhul.

— În fine, sper să fie de treabă, concluzionă mama sa, aşezând salata în sertar. Pentru că el o merită.

— Este, spuse Chloe blând.

— Ce e sigur e că ştie să pregătească tarte cu mere.

Chloe aprobă. Aruncă o privire pe fereastră. Grădina din spatele casei era de un verde viu, bătând pe alocuri în nuanţe gri-verzi. Se gândi să meargă la unchiul Dylan, ca să-i vadă pe el şi pe Jane. Ar putea lucra o zi în plus, cu toate că standul era deschis, oficial, doar în weekenduri, pe perioada cursurilor.

Însă se hotărî să n-o facă. Existau unele lucruri care nu-i dădeau pace, iar ea voia să le pună capăt. Cu toate că ar fi vrut să se ducă sus şi să se întindă din nou în pat, trebuia să plece neapărat într-un anume loc.

— În regulă, am plecat, spuse Chloe, dându-i de înţeles mamei că avea de când să-l viziteze pe unchiul Dylan. După aceea, s-ar putea să trec pe la Mona.

— Perfect. De ce nu-ţi iei şi o parte din cărţi, ca să vă faceţi temele împreună?

— Bună idee. Îşi luă ghiozdanul şi îngrămădi înăuntru cărţile. Ar fi făcut orice pentru ca mama ei să nu bănuiască unde avea de gând să se ducă.

— Aştepţi cu nerăbdare să se termine şcoala, spuse mama ei, râzând.

— Ca să înceapă imediat o vară fierbinte şi lungă, declară Chloe, sperând că acele vorbe nu sunaseră în realitate atât de ameninţător precum le percepea ea.

Dylan stătea în picioare deasupra chiuvetei, umplând ibricul pentru cafea. Jane era rezemată de tejghea. Resimţea apropierea ei din cap până în picioare, străbătându-l precum un curent electric. Trecuse pe acolo pentru a-i preda plăcintele – era prima întâlnire după cina aceea de vineri seara astfel că o invitase să bea o cafea împreună.

— Obişnuieşti să bei cafea neagră, nu-i aşa? întrebă el, amintindu-şi de seara cinei.

— Da, mulţumesc.

El scoase cănile din dulap. Totul părea să se petreacă absolut normal, dar îşi simţea fiecare muşchi încordat la maximum, retrăind sărutările lor. De atunci, avuseseră o singură conversaţie telefonică, în care Jane îi mulţumise pentru invitaţia la cină, iar Dylan îi dăduse comanda pentru plăcinte. Iar astăzi, când îi deschisese uşa, se uitase atent în ochii ei şi se întrebase dacă ea simţise cumva acelaşi lucru, dacă nu putuse adormi gândindu-se la ce se întâmplase, dacă s-ar putea supăra în cazul în care ar îmbrăţişa-o din nou şi ar săruta-o. Şi, astfel, îl uimi încă o dată felul simplu şi uşor în care comunicau; era şocat şi fericit, în acelaşi timp.

— Ar fi trebuit să mai aduc încă o tartă, ori altceva, spuse ea. Să mâncăm la cafea.

— Putem lua câte una din cele de acolo, declară el, arătând către cutia mare pe care o adusese ea, dar cum Chloe este cea care a făcut comanda, ştiu că nu i-ar plăcea să lipsească o bucată.

Jane zâmbi.

— Atunci ar fi cazul să n-o dezamăgim. Face treabă bună la stand, nu?

— Foarte bună. Săptămână viitoare, se încheie cursurile, aşa că va avea ocazia să lucreze tot timpul, spuse Dylan, arătându-se mulţumit că Jane manifesta interes în privinţa nepoatei lui.

— Asta-i grozav, zise ea.

Dylan aprobă printr-o mişcare a capului. Îşi simţea pieptul cuprins de fierbinţeală. Inima îi bătea cu putere. Bucătăria era una de provincie, spaţioasă, astfel că se aflau la o distanţă de trei metri şi ceva unul de celălalt, şi cu toate acestea el resimţea tot acel fluid energetic care venea din direcţia ei. Ea purta o pereche de jeans şi o bluză de trening – pantalonii îi veneau ca turnaţi, în timp ce bluza era mult prea largă. Formele trupului ci încordat se vedeau excelent pe sub material, iar el îşi dorea pur şi simplu să o strângă în braţe, să-şi lipească trupul de al ei.

Nu mai simţise lucrul acesta de multă vreme; trecuseră ani buni de atunci. Nu de la moartea Amandei, ci cu mult înainte. Relaţia lor se răcise de o bună bucată de vreme, iar Dylan se închisese definitiv în sine. Se abandonase totalmente muncii sale, totul petrecându-se aproape de la sine. Putea munci pe săturate: o mulţime de criminali care trebuia prinşi, martori care aveau nevoie de protecţie în New York City.

Apoi avusese loc acel schimb de focuri, iar el stătuse internat în spital, în momentul externării fiind încă în stare de şoc. În felul acesta ar trebui să privească situaţia în clipa de faţă: se mişca prin viaţă, fără a simţi absolut nimic. Un om care imita

comportamentul unui bărbat. Lăsase în urmă familia, sentimentele, amintirile, absolut totul.

Emoţiile îl puteau covârşi din clipă în clipă şi, de câte ori se întâmplă aşa, obişnuia să facă exact acelaşi lucru: aprindea o ţigară. Observă că Jane îl urmărea atentă.

— Te deranjează? întrebă el.

Ea scutură din cap, prea puţin convingător.

— Ba da, spuse el.

— Nu-ţi face bine.

— Ştiu.

El expiră fumul cu putere, privind către fotografia lui Isabel, aşezată deasupra frigiderului. Îşi aminti de vremea când ea împlinise nouă ani şi se ruga de el să se lase de fumat.

— Fiica mea obişnuia să-mi spună asta, zise el.

— Ce anume ţi-a spus?

— Oh, învăţase la şcoală despre fumat, rosti el. Eu aveam în anul acela un program prelungit şi nu prea stăteam pe acasă. Când eram acasă, totul era…

Voia să-i povestească lui Jane despre starea aceea tensionată, voia să-i spună că fusese un soţ bun, că-şi iubise soţia, dar că nu fusese iubit la rândul lui. Dar nu-i plăcea să-şi plângă de milă, ori să nu fie loial faţă de Amanda, chiar şi acum, aşa că sări peste partea cu pricina.

— În fine, fumam prea mult. Am venit pe timpul verii în Rhode Island, iar Isabel şi Chloe stăteau cu gura pe mine spunându-mi să mă las.

— Bravo lor, spuse Jane.

Dylan aprobă, încercând să zâmbească. Nu era în stare să recunoască faptul că nu-i mai păsa de sănătatea lui, de propria lui viaţă. Munca de

vindecare şi de trezire la viaţă a livezii se desfăşura în paralel cu sentimentul că el însuşi era asemenea unui zombi. Cui i-ar fi păsat dacă ar fi crăpat? Isabel era singura fiinţă care ar fi suferit cu adevărat.

— Locuiai chiar aici, în această casă?

Privirea lui Dylan trebuia să fi fost una confuză, deoarece ea continuă:

— În vara aceea? Când fetele aveau nouă ani?

— Oh, spuse el. Nu. Locuiam în Newport. În casa care aparţinea familiei Amandei.

— Ea era din partea locului?

— Locuiau doar pe timpul verii. A crescut pe Fifth Avenue. Însă aveau o locuinţă superbă chiar pe Bellevue Avenue.

— Una dintre acele vile? întrebă Jane.

Toţi locuitorii din Rhode Island cunoşteau zona Newport. Însă cei mai mulţi, chiar şi aceia care trăiseră toată viaţa în statul respectiv, o vizitau în calitate de turişti. Obişnuiau să se plimbe pe Cliff Walk sau să pornească cu maşina spre capătul lui Bellevue Avenue, ori să meargă pe bicicletă pe Ocean Drive; luau masa la Candy Store şi la Black Pearl, cinau la The Pier, luau o gustare la hanul situat pe Castle Still. Apoi îşi imaginau cum era să ai propriul tău iaht, să locuieşti într-un palat construit din calcar sau să asişti la un party organizat la Harbor Court.

— Cum era?

— Casa? Era din marmură şi… începu Dylan.

— Nu, spuse Jane. Voiam să spun, cum era să locuieşti acolo?

Dylan îşi aminti de cinele acelea la care erai obligat să porţi cravată de culoare neagră, de

Hinckley Bermuda 40 care aparţinea tatălui ei, de balurile de caritate organizate de mama ei, de faptul că erau membri la Bailey's Beach şi la Reading Room.

— Era obositor, spuse el.

— Într-adevăr? întrebă Jane zâmbind.

— Mda. Erai mereu invitat undeva. Eu şi Isabel ne doream să înotăm şi să ne jucăm pe plajă, însă eram mereu obligaţi să ne îmbrăcăm „la patru ace" şi să ne ducem la tot felul de petreceri.

— Amanda aparţinea unei familii cu o viaţă socială intensă?

— Poţi să vezi lucrurile şi sub aspectul ăsta, spuse el, amintindu-şi cum o dată declarase că familia nu avea o Biblie, însă deţinea Registrul Social.

Jane îl privi fix, încercând să-şi dea seama cum oare se potrivise el unui asemenea stil de viaţă. El îşi surprinse o clipă imaginea reflectată în unul dintre geamurile ferestrei – un bărbos care purta o cămaşă veche şi ponosită – şi îşi dădu seama că multă vreme nu pricepuse ce se întâmplă cu el.

— Aşa cum erau, se dovedeau a fi de proastă calitate, spuse el. Tatăl ei conducea un Bentley – era de părere că un RollsRoyce ar fi fost mult prea strident, din cauza capotei din lemn. Iar de spălat, o spăla şoferul, în curtea din spatele casei, în loc să cheltuiască zece dolari la o spălătorie.

Jane pufni în râs.

— Seamănă cu oamenii pentru care fac eu produse de patiserie, la oraş. O trimit pe asistenta mea să le livreze comanda în Park Avenue, iar gazda îi oferă drept bacşiş o bancnotă de un dolar.

— Astfel fac avere, zise Dylan. Părinţii Amandei

erau de părere că bacşişul este un afront adus întreprinzătorilor particulari. Spuneau că în cazul în care oamenii de afaceri le-ar oferi angajaţilor salarii corespunzătoare, bacşişurile ar deveni o chestie demodată, iar bieţii angajaţi n-ar mai fi la mâna clienţilor.

— Oh, spuse Jane, râzând în continuare. M-am prins. Voiau doar să ţină sub control „pomenile” oferite de clienţi şi dezvoltarea micilor întreprinderi. Va trebui să-i comunic lucrul acesta noii mele asistente.

— Obişnuiau să-i spună lui Isabel că au grijă de moştenirea ei.

Zâmbetul lui Jane dispăru pe dată.

Dylan nu dorise să risipească atmosfera aceea veselă, însă exact aşa se întâmplă. Isabel era prezentă în locul acela – era întotdeauna acolo. Şi faptul că, în realitate, moştenirea ei se dovedise a fi mai în siguranţă decât fusese ea însăşi, reprezenta un mare adevăr, unul de nepreţuit. Dylan puse deoparte ţigara.

Cafeaua era gata. Dylan o turnă în căni şi îi oferi lui Jane una dintre ele. Ea luă cana pe care i-o întindea el. Apoi o luă şi pe cealaltă şi le aşeză pe amândouă pe tejghea. Mâinile lui erau libere acum. Jane îl privea cu atenţie. El simţi cum inima îi bătea foarte tare, iar senzaţia aceea era atât de scandaloasă încât îl făcea să se simtă, pe de-o parte, plin de viaţă, iar pe de altă parte, la un pas de moarte.

— Povesteşte-mi despre ea, spuse Jane.

— Era nemaipomenită, zise el.

Nemaipomenită: cuvântul străluci brusc în aer. Jane închise pur şi simplu pleoapele; rămase cu

buzele uşor întredeschise, ca şi cum ar fi putut savura acel cuvânt.

— Era o fire atât de veselă… îi plăcea la nebunie să râdă. Întotdeauna, glumeam unul pe seama celuilalt. Ştia că sunt, într-un fel, poliţai, aşa că îmi pregătea mereu tot soiul de enigme, pe care eu trebuia să le rezolv. Îmi lăsa întotdeauna câte un indiciu…

— Creativă, spuse Jane.

— Foarte. Şi atât de isteaţă. Şi eu îi lăsam, la rândul meu, indicii. Născoceam nişte scenarii cu adevărat complicate, iar ea descoperea de fiecare dată rezolvarea.

Jane se duse spre frigider, spre locul unde fotografia lui Isabel şi a lui Chloe stătea lipită pe uşă cu ajutorul unor magneţi. Dylan o luă de acolo şi o întinse spre ea, ca să o poate privi ceva mai de aproape. Fiica lui era atât de gingaşă, cu obrăjori rotunzi şi cu părul cârlionţat şi strălucitor – toată numai zâmbet şi linişte. Alături de ea, Chloe părea un copil al străzii, cu părul ei ca abanosul, cu trăsăturile ascuţite, cu zâmbetul care ascundea o mare îngrijorare.

— Frumoase fetiţe, şopti Jane.

— Aveau înfăţişări atât de diferite, spuse Dylan. Însă erau extrem de apropiate.

— Mi-ai spus că tu şi Chloe obişnuiaţi să staţi de vorbă…

— Da, zise Dylan. Când am revenit în Rhode Island, pentru prima oară după schimbul de focuri, Chloe nu mai vorbea.

Jane lăsă în jos fotografia şi-şi fixă privirea asupra lui. Dylan i-o luă din mână, uitându-se lung la imagine.

— E o fetiţă atât de sensibilă. Moartea lui Isabel a afectat-o nespus. Şi-a dat seama cât de afectat eram eu… şi a deplâns… *îngrozitor* dispariţia verişoarei sale.

— Nu avea decât unsprezece ani, spuse Jane.

— Da. Dar îşi dădea seama ce înseamnă o pierdere. N-aş putea să le spun una ca asta fratelui şi cumnatei mele, dar cu toate că e atât de tânără, Chloe a avut parte de multă suferinţă.

— În fine, cred că şi-au dat şi ei seama, spuse Jane. Cred că şi ei au deplâns moartea fiicei tale…

Dylan clătină din cap. Privi din nou la fotografie, uitându-se de data aceasta la nepoata, şi nu la fiica lui.

— Marea durere a lui Chloe provine de la mama ei. Mama ei „cea adevărată”, aşa cum o numeşte chiar ea.

Jane nu scoase un cuvânt. Stătea pur şi simplu acolo, cu ochii ţintă la el.

Dylan lipi la loc fotografia, pe frigider. O îndreptă, astfel încât capetele ei să fie simetrice. Când se întoarse, văzu că Jane aştepta ca el să continue ideea.

— Nu cred că va renunţa vreodată, spuse el. Nu cred că se va da bătută.

Jane aprobă. Se auzi soneria unui telefon. Nu era telefonul lui Dylan – mai mult ca sigur că era telefonul mobil al lui Jane. Ea înălţă capul, uitându-se fix spre el, iar expresia de pe chipul ei se schimbă brusc, ca şi cum se simţea, într-un fel, la fel de pierdută ca şi el. Jane avea marea capacitate de a împărtăşi problemele celorlalţi, iar el observă că ea preluase asupra ei suferinţa lui Chloe, ca şi cum ar fi fost bubuitul de tunet al

propriul ei suflet.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, venind un pas mai aproape, şi remarcând că ochii ei erau plini de lacrimi.

— Sunt pur şi simplu atât de fericită, rosti ea. Pentru că Chloe te are pe tine.

— Pe mine? Eu sunt doar unchiul ei, spuse el. Întotdeauna am simţit că nu e suficient.

— Sunt atât de fericită pentru ea, repetă Jane. Că poate discuta cu tine. E frumos din partea ta să cunoşti atâtea amănunte despre viaţa ei şi să-ţi pese de ele… poate că altuia nici măcar nu i-ar păsa.

— Eu nu uit, spuse el, stând în picioare alături de ea. Voia să-i şteargă lacrimile. Şi dacă l-ar fi lăsat, ar fi strâns-o în braţe toată noaptea. E un lucru pe care îl ştiu cu certitudine; eu nu uit nimic, spuse el, privind atent în ochii ei albaştri. Vocea i se frânse şi simţi nevoia să-şi dreagă glasul.

— Te simţi bine? întrebă ea.

El dădu din cap, fară a putea vorbi.

— Nu, nu te simţi bine, spuse ea, atingându-l pe obraz, odihnindu-şi palma pe faţa lui nebărbierită. Cum ai putea?

— Timpul se scurge. Simt că şi eu ar trebui să fac la fel.

— „Trebuie” e un cuvânt înfiorător. Nu meriţi să te autopedepseşti în halul ăsta.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, spuse el, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Ea zâmbi, iar chipul ei exprima atâta recunoştinţă… ca şi cum el tocmai i-ar fi făcut un cadou… ca şi cum ar iubi-o pentru asta. El privi

atent părul ei drept, tenul ei proaspăt şi plin de pistrui, medalionul ei de argint cu montură simplă pe care îl avea atârnat la gât. Îl văzuse şi acolo, la standul livezii, dar şi cu ocazia cinei din seara trecută.

Dylan îşi aminti fără să vrea de o altă perioadă din viaţa lui în care nu-şi prea găsea vorbele, acolo în Newport, chiar înaintea de moartea lor; în casa aceea se simţise atât de nefericit, copleşit de gândurile care se refereau la viitor, preocupat de ceea ce s-ar întâmplă cu Isabel în cazul în care mariajul lui s-ar destrăma. Amanda nu-l anunţase că era hotărâtă să divorţeze, dar se gândea deja la lucrul acesta.

— Ştii, îmi aduci aminte de ceva, spuse el. Nu pentru că ai semăna în vreun fel cu ea, ci pentru că eşti atât de diferită…

— Faţă de cine?

— De soţia mea.

Ştia că n-ar trebui să-i povestească despre asta; voia să rămână fidel memoriei Amandei. Dar fusese singur atâta amar de vreme, iar în secunda asta o simţea pe Jane atât de afectuoasă şi emoţionată, încât se simţi cuprins pe dată de nevoia de a se destăinui.

— Luam cina în casa părinţilor ei, iar tatăl ei mi-a cerut să rostesc un toast. Parcă îi văd şi-acum pe toţi cei prezenţi: îmbrăcaţi în blănuri, afişându-şi rochiile de ocazie şi bijuteriile, „puşi la cravată”. Eu eram în picioare, gata să ridic paharul… Eram îngrozitor de nefericit. Amândoi eram, atât eu, cât şi Amanda. De altfel, la sfârşitul lunii respective, mi-a cerut divorţul. Dar, în seara aceea, mă simţeam inundat de un sentiment profund de

regret… tânjind după ceva ce noi doi nu avuseserăm niciodată…

— Însă tu trebuia să rosteşti un toast măreţ, spuse Jane.

Dylan dădu aprobator din cap.

— Aşa că am ridicat paharul şi… nimic.

— Nimic?

— Nu. Am început să rostesc ceva incredibil de profund, dar sunetele refuzau să iasă la suprafaţă. M-am emoţionat, spuse el. Să stai în faţa atâtor oameni, a cumnaţilor mei care mă priveau cu groază şi a tuturor amicilor lor bronzaţi ce voiau parcă brusc să-şi ia zborul. Iar Amanda…

Ochii lui Jane păreau încă trişti, dar îl priveau jucăuş şi plini de afecţiune. Dylan stătea nemişcat, străduindu-se să respire. Părăsi momentul cu pricina, contemplându-l de la distanţă. Se simţea atât de bine în preajma acestei femei. Ea îl privea provocator, atotştiutor, ca şi cum l-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Lucru straniu, şi el simţea exact acelaşi lucru. I se părea că o cunoştea de-o veşnicie, în sensul bun, pe Jane Porter. Simţea că ar putea rămâne o viaţă alături de ea.

Oare ce însemnau toate acestea?

Viaţa lui se desfăşurase oarecum în mare viteză, lăsând la o parte dragostea.

Brown, funcţia de şerif, Washington, D.C. Amanda era o femeie frumoasă, tatăl ei avea legături strânse în mediul politic, ea era originară din Rhode Island. Fusese prima lui relaţie serioasă, astfel că îi devenise soţie. Dar uitându-se acum atent la Jane, la ochii trişti şi la surâsul ei tremurător, el îşi dăduse seama că îi lipsise ceva

anume.

Îi lipsise ceea ce se petrecea în acele clipe în sufletul lui. Îşi simţea gura ca o iască. Voia să se apropie de ea şi s-o strângă în braţe. Pe de altă parte, era prea timid ca să acţioneze. Îi plăcea la nebunie interesul ei faţă de Chloe. Şi faţă de Isabel.

Chiar şi în secunda aceea, ochii ei căutau către fotografie. Părea complet relaxată, stând acolo, rezemată de tejghea.

Oare s-ar fi putut imagina vreodată stând alături de Amanda într-o bucătărie? Nici gând. Băuturile lor erau întotdeauna aşezate frumos pe o tavă din argint, adusă afară, pe terasă. În boxe răsuna obligatoriu o melodie de Vivaldi. Muzica clasică era cea care dădea tonul. Într-un fel anume, în casa lor răsunaseră mereu acordurile unei orchestre.

Lui Dylan îi plăcea muzica lentă şi cea interpretată la chitară. Îi plăceau Steve Earle şi formaţia Bodean. Emmylou. Îi plăcea pick-upul lui, pe care îl numea „utilajul.” Când pregătea gropile pentru plantarea puieţilor, simţea o legătură specială cu realitatea. Ceva din consistenţa solului aceluia îl ducea cu gândul la viaţă – şi cum să n-o facă?

Rădăcini, pământ, viaţă şi dragoste. Şi Jane. Începu să chicotească.

— Ce e aşa de amuzant? întrebă ea.

— Mintă mea tocmai a construit un cerc care mie mi se pare perfect normal, dar care pe tine s-ar putea să te lase cu gura căscată.

— Mdaa? Pune-mă la încercare.

— Rădăcini, pământ şi tu.

— Ai uitat merele, spuse ea. Apoi se ridică pe vârfuri, îşi lăsă capul pe spate şi îl sărută. Tunetele răsunau astăzi peste tot. Le simţi venind dinspre Jane şi înfigându-se adânc în trupul lui. Încărcătura lor îl facu să tremure din creştet până în tălpi. O îmbrăţişă cu putere. Ştia că, dacă ar lăsa-o să-i scape, ar muri. Împlinise deja patruzeci şi opt de ani, dar nu mai simţise niciodată ceva asemănător.

— Jane, spuse el, în secunda în care ea renunţă să mai stea pe vârfuri.

— Nu m-am putut abţine, rosti ea, ridicând privirea.

— Mă bucur. Mă bucur nespus să aud asta.

Ea păru că vrea să facă o jumătate de pas înapoi.

— Ceea ce nu pricepi tu, spuse el, ţinând-o mai departe prizonieră în braţele sale, e că eu nu pot fugi de tine.

Ea pufni în râs, sprijinindu-se de el.

— Foarte bine. Pentru că nici nu ştiu de ce anume aş fi în stare, dacă ai face-o.

El se aplecă din nou şi o sărută, iar buzele ei erau aşa de fierbinţi şi de sexy, atât de excitante, încât el aproape că uită, dar nu definitiv, de senzaţia aceea răscolitoare din inimă care îl avertiza că sentimentele lui erau mult mai puternice decât acest sărut, mai puternice decât aceste clipe de pasiune.

Pe neaşteptate, telefonul ei mobil reîncepu să sune. Era un sunet înfundat, dar insistent. Ea îl ignoră, până ce acesta încetă, revenind în clipa imediat următoare. Pufnind în râs, se eliberă din strânsoare, începând să caute prin poşetă.

— Alo? spuse ea.

Dylan se gândea deja la ceea ce i-ar putea spune, pentru a o determina să nu plece. Zâmbea, gata pregătit s-o invite la o plimbare prin livadă, urmând apoi să ia cina împreună. Însă privirea din ochii ei îi alungă pe dată zâmbetul.

— Ce e? întrebă el.

— Era sora mea, spuse ea, ţinând pur şi simplu telefonul în mână, uitând parcă cum se procedează pentru a întrerupe convorbirea. Sylvie a tot încercat să mă anunţe… că mama a fost dusă la spital.

18

Mama a căzut, spuse Sylvie, imediat ce Jane coborî din lift.

— E în regulă? întrebă Jane, îmbrăţişându-şi sora.

— Şi-a fracturat şoldul, şi acum o operează.

Jane se trase puţin înapoi, încercând să ghicească expresia întipărită în ochii lui Sylvie. I se păru că citeşte în ei disperarea. Umerii ei aduşi o făcură pe Jane să-şi dea seama că situaţia era mai complicată decât o prezentase ea.

— Cum s-a întâmplat?

— S-a dat singură jos din pat, spuse Sylvie. A încercat să coboare scara şi i-a alunecat piciorul. Când am ajuns lângă ea, mi-a spus că vrea să-mi mărturisească ceva. Numai că a crezut că lângă ea *erai tu…*

Sylvie nici măcar nu îndrăzni să o privească în ochi pe Jane.

— Eu nu eram acolo, continuă Sylvie, vorbind

repede. Doar în secunda aceea Jane luă în seamă înfăţişarea lui Sylvie: rochie albastră, pantofi cu toc de aceeaşi culoare, părul prins într-o agrafa şic.

— John m-a rugat să vin la şcoală şi să prezint în faţa elevilor din clasa lui modalitatea de a beneficia de toate facilităţile oferite de o bibliotecă, să le prezint câte ceva despre Sistemul Zecimal Dewey. Voiam să te rog să rămâi tu cu mama, dar ai dispărut înainte să reuşesc să…

— Am livrat plăcintele, spuse Jane, începând să tremure în secunda în care îşi aminti cum o strângea Dylan în braţe, ce-i spusese el în legătură cu suferinţa lui Chloe, referitor la adevărata ei mamă.

Mai simţea şi acum pe piele mângâierea lui. Se înconjură cu braţele, încercând s-o păstreze acolo.

La mijloc era o confuzie. Situaţia era una tensionată, da. Mama ei era internată în spital. Iar Jane era un soi de Mata Hari a Livezilor Chadwick. Se folosea de Dylan pentru a se apropia de Chloe, dar, într-o oarecare măsură, neglijase un anumit aspect: se îndrăgostise de bărbatul acela. Felul în care iubea livada, felul cum o îndrăgea pe Chloe, puterea lui de a-i înţelege suferinţa. Pentru câteva clipe, în această după-amiază, ea simţise că ţinea inima lui în palme.

Surprinse căutura sumbră a lui Sylvie, dar nu se compara câtuşi de puţin cu tumultul declanşat în adâncul ei.

— În fine, i-am spus mamei că voi lipsi o vreme. I-am explicat ce anume aveam de gând să fac. I s-a părut că e o idee grozavă, aşa că mi-a promis – *a promis* – că nu va coborî din pat. I-am pregătit o

tăviţă, m-am asigurat că a fost la toaletă înainte de plecarea mea… Părea extrem de mulţumită. Am lăsat-o acolo, citindu-l pe Chaucer.

Jane zâmbi timid. Asta era mama lor: citea lucrările lui Chaucer aşa cum alţii obişnuiau să citească romane de groază. Cu nerăbdare, întorcând paginile una după alta, nu pentru a afla ce anume avea să urmeze – le citise de sute de ori până acum ci pentru că adora stilul în care erau scrise.

— Însă, la un moment dat, i s-a năzărit că trebuie să stea de vorbă cu tine. Aşa că a coborât din pat, a pornit în jos pe scară, şi s-a rostogolit pe trepte. Sylvie se uită la pantofi, cuprinsă de remuşcări. Nu ştiu de câtă vreme zăcea întinsă acolo în clipa când am ajuns acasă. Am întârziat puţin… Eu şi John ne-am dus, după terminarea cursurilor, să bem o cafea… iar acolo erau prezenţi toţi amicii mei, şi am stat de vorbă, în timp ce mama… zăcea întinsă pe podea având fractură de şold.

— Sylvie, nu e vina ta, spuse Jane.

— Eu am impresia că e vina amândurora, zise Sylvie.

— Stai o clipă… eu nu sunt de acord cu chestia asta, replică Jane.

— Aş putea jura că mi-ai spus că pentru astăzi nu aveai niciun plan.

— Am spus că nu mi-am *făcut* planuri, zise Jane. Însă asta nu înseamnă că nu putea apărea ceva neprevăzut.

— Nici măcar nu mi-ai spus că ai de gând să pleci!

Jane era conştientă de lucrul acesta. Aşteptase,

mai întâi, momentul în care Sylvie intrase la duş, pândind să audă fâșâitul jetului de apă caldă, ca abia apoi să încarce plăcintele în dubiţă şi s-o pornească la drum. Nu voia să audă comentariile lui Sylvie în legătură cu plecarea ei la familia Chadwick.

— Tu ai plecat cu maşina, iar eu am fost nevoită să îl rog pe John să vină să mă ia în pauza dintre ore, spuse Sylvie pe un ton în care se citea reproşul. Un lucru deloc lăudabil. Însă mama noastră a rămas singură şi *a căzut.* A zăcut acolo Dumnezeu ştie cât, pradă unei dureri oribile. Ar fi trebui să o vezi… să o auzi! Era practic în delir. Mă apucase zdravăn de braţ, strigând numele tău… repetând iar şi iar că avea ceva să-ţi mărturisească…

— Îmi pare rău, spuse Jane, închizând ochii şi alungind imaginea aceea.

— Şi toate astea pentru că te ascunzi în spatele unei minciuni!

— Nu. Nu-i adevărat.

— Eviţi să-mi mărturiseşti ce planuri ai, şi îi duci de nas pe cei din familia Chadwick. Orice le-ai îndruga despre plăcinţele, despre munca ta de patiser, totul nu e decât o minciună. E o greşeală, Jane.

Jane deschise gura, în intenţia de a-i spune lui Sylvie că nu pricepe. Însă îşi dădu seama pe loc că Sylvie avea dreptate. Tot ce păstra în adâncul ei părea că vrea să se reverse. Avea impresia că luminile imobile ale spitalului, alături de pereţii aceia insipizi, se îngrămădeau peste ea. Vorbele lui Dylan îi răsunară în urechi. Se simţea ca o escroacă, expusă în lumina reflectoarelor.

Ce avea de gând să facă în continuare?

— Cum a ajuns aici? întrebă Jane. Mama, adică.

— Am sunat la 911. Aceeaşi ambulanţă care a luat-o şi la solicitarea anterioară. Cei de la EMT şi-au adus aminte de ea.

— Era conştientă?

Sylvie ba râdea, ba plângea.

— Suficient încât să semnalizeze prezenţa unei muşte care bâzâia undeva în spate. Iar pe femeia care i-a măsurat tensiunea a întrebat-o care a fost materia ei preferată pe vremea când era la şcoală.

— Directoarea liceului a ieşit brusc la lumină. Ce a răspuns femeia? întrebă Jane, gândul acela făcând-o să zâmbească.

— Educaţia fizică, spuse Sylvie.

— Mamei nu i-a plăcut răspunsul, zise Jane.

Amândouă începură să râdă uşor.

— Îţi aduci aminte cum spunea că „Sportul” nu e, de fapt, o materie? Că obişnuia să ne dea câte o scutire aproape de fiecare dată, ca să putem merge la bibliotecă şi să citim?

— Îmi amintesc, spuse Sylvie. „Vă rog să o scutiţi pe fiica mea de la ora de educaţie fizică, deoarece are un deget de la picior vătămat.” Ar fi vrut, de fapt, să scrie: „pentru că are o minte net superioară şi nu-şi poate pierde timpul nepreţuit, destinat lecturii, lovind o minge”.

— … Sau pregătind o prăjitură, spuse Jane.

— Oh, Jane, zise Sylvie, privind-o cu tristeţe.

— Sunt conştientă că am dezamăgit-o.

— Îşi dorea ceea ce e mai bine pentru tine. A crezut că după ce vei da copilul, te vei întoarce la Brown.

— Ştiu că asta a crezut, zise Jane. Dar eu nu mai

eram aceeaşi, oricum. Probabil că ea a uitat amănuntul acesta, şi anume că apariţia unui copil te schimbă pentru totdeauna.

Fie că îl creşti tu, fie că nu.

— Erai atât de tânără, spuse Sylvie.

— Aveam o vârstă potrivită pentru a fi mamă.

— Hai să nu ne certăm, bine? o rugă Sylvie. Nu acum, când mama zace acolo, în sala de operaţie…

— Mie nu mi se pare că ne certăm, declară Jane. Însă îşi simţea trupul înţepenit şi încordat, precum un campion de lupte care îşi ieşise din formă. Familia ei nu avea să-i înţeleagă niciodată sentimentele. Sylvie nu-şi putea da seama cum era să ai douăzeci de ani, să ai nişte sâni dureroşi şi plini de lapte, dar să nu ai copilaşul ce trebuia hrănit. Nu ar fi crezut niciodată că, şi acum, după şaisprezece ani, Jane mai visa încă momentul în care adusese pe lume un copil. Asta se întâmplase într-un spital, nu departe de locul unde se aflau acum. Podeaua sălii pentru intervenţii îi reamintise de locul unde avusese loc travaliul şi unde o născuse pe Chloe.

În secunda aceea, un medic îmbrăcat în echipament de culoare verde ieşi pe uşile de la Serviciul de Urgenţă. În mână avea un clipboard, pe care îl verifică, iar apoi spuse cu voce tare:

— Sylvie Porter?

— Eu sunt, răspunse Sylvie.

Doctorul veni ceva mai aproape. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, o constituţie zdravănă, nişte ochi căprui şi calzi, şi un început de calviţie.

— Iar eu sunt Jane Porter. Suntem fiicele lui Margaret.

— Eu sunt doctorul Becker. Chirurgul care a

operat-o pe mama dumneavoastră. Aruncă o privire prin încăpere. În colţul camerei, se aflau două scaune libere acoperite cu vinilin galben, iar el arătă cu braţul în direcţia lor. O luară împreună într-acolo, dar când ajunseră la locul indicat, nimeni nu se aşeză.

— Cum se simte? întrebă Jane.

— Când am adus-o, avea nişte dureri cumplite, zise Sylvie.

— Am încercat să luăm câteva decizii în privinţa îngrijirii sale, spuse Jane, şi în clipa următoare Sylvie îi aruncă o privire neîndurătoare.

— Intervenţia chirurgicală a decurs foarte bine, declară medicul, dar au apărut nişte complicaţii.

— Complicaţii? întrebară în acelaşi timp Jane şi Sylvie, iar Jane simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Am găsit câţiva noduli limfatici cu volum modificat, spuse el. În regiunea pelviană.

— Oh, rosti Jane, speriată nu atât de vorbele lui, ci mai degrabă de gravitatea tonului.

— Suferă de diabet, explică Sylvie, zâmbind atotştiutor. Se îmbolnăveşte cu mare uşurinţă. Nu este asta cauza măririi ganglionilor? Mai ţii minte, Jane, că şi noi sufeream tot din pricina lor, atunci când aveam dureri în gât? Simt şi acum cum mama îmi pipăia… plimbându-şi palma pe bărbia mea…

— Aceşti noduli nu au aceeaşi constituţie ca şi ganglionii, spuse doctorul Becker.

— Ar putea fi o infecţie *malignă?* se interesă Sylvie.

— Am extirpat câţiva, spuse doctorul. Pentru a efectua biopsia.

— Biopsia? întrebă Sylvie.

Jane nu scoase un cuvânt. Simţea cum sângele îi pulsează în urechi. Sylvie se aşează pe unul dintre scaunele galbene rămase libere. Jane nu era în stare să se mişte. Doctorul tocmai le povestea despre lamele, ţesut conservat la rece, examinarea lui de către un patolog, despre aflarea unor noi amănunte peste câteva zile. Pronunţă cuvântul „limfom”.

— Vreţi să spuneţi că acesta e diagnosticul? întrebară Jane şi Sylvie, oftând.

— Nu, zise doctorul. Nu asta am vrut să spun. Spun că ar fi posibil să aibă aşa ceva.

Jane se uită în jos spre creştetul capului lui Sylvie. Părea atât de frumos şi de blond, luminat de becurile din spital. Sylvie era aşezată pe scaunul acela galben, făcându-se parcă din ce în ce mai mică. Se strângea singură în braţe, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi da duhul. Jane se aşează alături de ea şi o luă de braţ. Ridicând apoi privirea, îi mulţumi doctorului Becker, ce continua să le explice că fractura de şold fusese una destul de simplă, necesitând montarea unei singure tije, că pacienta se afla în aceste clipe la terapie intensivă şi că o vor putea vedea foarte curând. Apoi le spuse că le va ţine la curent cu rezultatul biopsiei.

— Nu se poate, nu se poate, murmura Sylvie.

— Nu ştim nimic sigur deocamdată, spuse Jane.

— Ar putea să aibă dreptate, zise Sylvie, şi mama să sufere de o boală *malignă* – nu-i aşa?

— S-ar putea.

Cele două surori rămaseră locului, tăcute. Jane închise ochii. Reflectă la toate acele momente care

îi schimbaseră cursul vieţii. Oare şi acesta era unul dintre ele? Oare toată viaţa de acum înainte, tot ce avea să urmeze, va depinde de clipa de fată… de secunda în care doctorul Becker rostise cuvântul „limfom”, referindu-se la suferinţa mamei?

Jane începu să tremure, deoarece cunoştea foarte bine acele momente de cumpănă ale vieţii. Avea de înfruntat, poate, mai multe decât cele trăite până acum. Unele fuseseră de netăgăduit: Bang! Totul se schimbase într-o clipă. Altele îi reveniră brusc în minte, îngrămădindu-se unele peste altele: momentul când părinţii ei o aduseseră pe Sylvie acasă după externare, clipa când tatăl ei le părăsise.

Ceva mult mai recent: dansul de la Carrie Tower. Iar astăzi, cu câteva ore mai devreme: sărutul din bucătăria lui Dylan. Amândouă puteau aduce o schimbare în cursul vieţii. Jane se simţea cu totul alta, complet transformată, şi asta pentru că dansase cu Dylan Chadwick. Toate celulele corpului său păreau că se aprind, gândurile îi zburau mai mereu către el; se trezise mângâindu-i obrazul, în partea aceea unde barba lui era mai ţepoasă, dorindu-şi să petreacă o zi întreagă alături de el, în mijlocul livezii, dându-şi seama însă că savura aroma unor mere inexistente.

Însă cele mai mari schimbări petrecute în viaţa lui Jane avuseseră legătură cu Chloe: noaptea în care aceasta fusese concepută, ziua în care Jane aflase rezultatele testului de sarcină, noaptea în care Chloe venise pe lume.

Uşile ascensorului se deschiseră şi din el ieşi John Dufour. O porni repede pe dalele mici de

gresie, ducându-se ţintă la Sylvie. Văzându-l că se apropie, ea sări în picioare, deschizând larg braţele. Se îmbrăţişară, iar Jane auzi plânsetul slab al surorii ei.

— E posibil să aibă limfom, spuse Sylvie plângând. Îi fac teste…

— Voi fi alături de tine, spuse John, strângând-o în braţe. Tot timpul.

Jane îi privi. El purta o cămaşă în nuanţe de alb şi albastru, iar pe deasupra un pulover fară mâneci, de nuanţă caramel. Avea un început de chelie. Burta, ceva cam voluminoasă, îl împiedica să o îmbrăţişeze pe Sylvie la fel de tare cum şi-ar fi dorit. Braţele îi erau încordate din pricina dorinţei şi a pasiunii. Imaginea surorii sale, delicată şi blondă, cu ochii pe care îi ţinea strânşi, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, îmbrăţişată cu putere de amicul ei profesor, o făcu pe Jane să se simtă îngrozitor de singură.

Mama ei se afla la terapie intensivă, luptându-se, probabil, să supravieţuiască. Sora ei dădea semne că are o relaţie sinceră şi plină de iubire cu cineva care evident o adora. Iar Jane, aşa cum spunea şi Sylvie, se ascundea în spatele unei minciuni.

Se îndrăgostise de cineva care nu avea habar cine anume era ea şi care erau adevăratele ei intenţii. Iar raţiunea întregii ei vieţi era o adolescentă ce suferea cumplit din pricina mamei ei adevărate, o fetiţă care-şi petrecuse întreaga viaţă alături de părinţii săi adoptivi ce o adorau.

— Salut, Jane, spuse John, în timp ce Sylvie îşi scoase o batistă din poşetă.

— Salut, John. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Am vrut să fiu aici pentru Sylvie. Zâmbi. Şi pentru tine.

Jane îi întoarse zâmbetul. El se purta ca şi cum făcea parte din familie. Era un sentiment plăcut. Jane era fericită pentru Sylvie. Îşi aminti că Dylan o rugase să-i telefoneze, dar pe perete era agăţată o plăcuţă pe care scria: „Fără telefoane mobile”.

Lăsându-i de pază pe sora ei şi pe John, Jane se hotărî să coboare la parter pentru a căuta un telefon public.

Chloe simţea un junghi în umăr din pricina greutăţii cărţilor aflate în ghiozdan, parte a şiretlicului ei bine ticluit. Oare de ce nu luase cu ea doar o singură carte? I-ar fi spus mamei că ea şi Mona îşi vor face temele la biologie, şi astfel ar fi luat cu ea doar broşura intitulată *Animalele sălbatice din estuar*, şi şi-ar fi văzut de drum.

Din contră. Ea dăduse un adevărat show pregătindu-şi, mai întâi, ghiozdanul, ieşind apoi pe uşă, ca, în final, să se urce pe bicicletă. Numai că, în loc s-o pornească la stânga, pe drumul ce ducea la locuinţa Monei, Chloe merse tot înainte, îndreptându-se spre Crofton, trecând peste podul ce face legătura între William River şi Twin Rivers.

Chloe nu era prea sigură de planurile sale, dar ştia îndeajuns pentru a ieşi din oraş. Simţi un gol în stomac, în timp ce o porni în josul dealului, îndreptându-se către mall. Pulsul i se accelerase atât de tare, încât îi era imposibil să se controleze. Era încordată la maximum, ca atunci când lecturezi un thriller

— Numai că de data asta întreaga poveste, cu final fericit sau fară, se afla aici cu ea, înăuntrul

trupului ei.

Îi era teamă să nu fi rămas însărcinată.

Nu-i spusese nimic Monei, pentru că nici măcar ea însăşi nu era capabilă să admită una ca asta. Trecuse numai o săptămână de când ea şi Zeke fuseseră împreună în livadă. Ciclul menstrual nu avusese nicio întârziere şi nu se întâmplase nimic deosebit. Dar avea oribila senzaţie că un extraterestru îşi depusese sperma în trupul ei – obiectul lui neprotejat şi vulgar intrase cu forţa în adâncul ei iar ea trebuia să se convingă.

Testele de sarcină purtau denumiri diferite, cum ar fi: „Depistare rapidă”, „Cât ai clipi” sau „Rapid”. Aşa că mai mult ca sigur că acestea fuseseră concepute pentru a oferi rezultate pe termen scurt – o săptămână reprezentând astfel o perioadă de timp suficientă. Chloe îşi dădu seama că ar fi putut aştepta perioada menstrei – care avea să sosească peste câteva zile – dar nu mai era în stare să aştepte. Trebuia să afle *imediat.*

Ştia că la mall era deschisă o mare farmacie, dar se temea că acolo ar putea da peste una dintre prietenele ei din Crofton. Aşa că pedală în grabă, pornind-o către centrul vechiului oraş. Twin Rivers era un orăşel cu o vechime de o mie de ani, care mai avea încă acele fabrici de stat construite din cărămidă roşie, unele dintre ele fiind acum transformate în cartiere de locuit, iar altele zăcând în ruină. Centrul oraşului avea un spaţiu restrâns: doar câteva magazine vechi cu o înfăţişare obosită şi tristă. Câteva utilităţi, un birou notarial şi o casă de amanet.

Chloe acceleră; pe acolo, pe undeva, trebuia să fie şi o farmacie. O luă de-a curmezişul pe Main

Street, apoi coborî pe Arch Street. Trecând pe lângă un restaurant, simţi cum îi ghiorăie stomacul. Îi era foame. Asta nu era o dovadă că rămăsese însărcinată? Că mânca pentru doi? Pedală şi mai tare.

Ajungând la cotitură, dădu cu ochii de clădirea care era situată în capătul dealului din faţă: Spitalul Twin Rivers. Copiii veneau pe lume în acel loc, poate chiar în clipa aceea. Chloe se duse cu gândul la povestea propriei sale naşteri sau la părinţii care se prezentaseră la Secţia „Mama şi Copilul”, aducând cu ei un pled şi un coşuleţ cu scutece, alături de un rând de hăinuţe roz pentru bebeluşi, pentru a o lua acasă…

Ştiind că spitalele erau dotate întotdeauna şi cu farmacii, şi gândindu-se că în locul acela nu avea şansa să dea peste vreo cunoştinţă, Chloe urcă dealul. Muşchii gambelor începuseră să se resimtă din pricina efortului depus, iar în clipa când ajunse la destinaţie, simţi cum i se taie respirația – nu doar din pricina ostenelii, ci şi a fiorului de panică ce o cuprinsese. Îşi lăsă bicicleta în spaţiul special amenajat în faţa clădirii. Câteva persoane stăteau în picioare lângă uşă, fumând. Se gândi la unchiul Dylan şi se simţi cuprinsă de tristeţe. Însă aproape în aceeaşi clipă, teama luă locul tristeţii. Ea făcuse sex. Iar sexul avea la sfârșit un groaznic semn de întrebare: o făcuse cu un puşti care o dusese de nas, făcând-o să creadă că o simpatiza.

Holul era puternic luminat şi plin de lume. Fiecare familie forma un grup, unele dintre ele părând a fi în stare de şoc. În spital se întâmplă tot felul de nenorociri, se gândi Chloe. Nu făcuse bine că venise aici. Tocmai se pregătea să se

întoarcă din drum, luând-o la dreapta, când dădu cu ochii de plăcuţa şi de săgeata care indicau direcţia spre farmacie. Acum ori niciodată, se gândi ea.

Pornind-o grăbită pe coridor, descoperi magazinul. Partea din faţă a acestuia era înţesată cu tot soiul de reviste, broşuri, cărţi şi animăluţe din pluş. În colţ, erau expuse buchete de flori şi baloane. Chloe trecu repede cu vederea chestiile acelea haioase, îndreptându-se direct spre rafturile pe care se aflau produsele medicale. Se îmbărbătă de una singură, în timp ce căuta din ochi cutiuţele care conţineau testele de sarcină. Trecând pe lângă un raft în care erau expuse produse pentru igiena personală, aproape că izbucni în plâns – nu avuseseră niciodată un aspect atât de atrăgător. Oare va mai avea vreodată nevoie de un Kotex? Se rugă să fie aşa – peste o săptămână.

Mâinile îi tremurau, iar privirea ei era fixă. Era atât de virgină – sau fusese, până la Zeke – că nici măcar nu folosise până acum un tampon. Oare nu aici trebuia să fie expuse şi testele de sarcină? însă nu erau. Căută atentă în rafturi, apoi se duse în partea din spate a magazinului, către ghişeu.

Oh, la dracu’.

Iată-le. Cutiuţele acelea cu formă alungită, aşezate chiar în spatele tejghelei, laolaltă cu prezervativele şi alifiile antiinflamatoare. Chloe avusese şi ea o infecţie – una intestinală

— Anul trecut, şi îşi aminti cum mama ei fusese nevoită să-l întrebe pe farmacist despre un posibil tratament. Oh, Doamne! Ce ruşinos. Şi dacă îi cereau buletinul? Dacă trebuia să aibă

optsprezece ani, ori ceva de genul acesta, ca să poată solicita testul?

După ce fusese descoperită la Tribunalul Familiei, pentru că pretinsese că avea douăzeci şi unu de ani, Chloe şi Mona îşi pregătiseră nişte cărţi de identitate false. A ei era acum în portofel; din pricina anului în care se născuse, şi pentru că nu putuse transforma cifra 8 decât în cifra 0, trecuse ca an de naştere 1980, ceea ce însemna că acum ar fi avut douăzeci şi patru de ani. Îşi drese glasul, încercând să pară mai matur, dacă era cazul.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă farmacista, o femeie tânără.

— Da, spuse Chloe. Mintea ei era răvăşită, dar se strădui ca vocea să-i rămână calmă. Îmi puteţi da, vă rog, un test de sarcină „Cât ai clipi”? Cartea de identitate falsă o avea deja pregătită, şi ca să se asigure, inventase şi o istorioară: „E pentru sora mea mai mare, care aşteaptă afară, în maşină”, gata-gata să sară dincolo de tejghea şi să smulgă repede testul de pe raft.

— Costă 15,37 dolari, spuse farmacista.

Chloe îi întinse o bancnotă de douăzeci – suma pe care i-o plătise unchiul Dylan, şi pe care trebuia să o aloce pentru hrana pisicilor. Palmele îi erau atât de transpirate, încât era mai mult ca sigură că şi bancnota se umezise. Femeia puse cutia cu testul într-o punguţă şi îi dădu restul.

— Vă doresc o zi bu… începu ea.

Dar Chloe nu mai avu răbdare să asculte şi restul propoziţiei. Ieşind repede pe coridor, se uită şi în stânga, şi în dreapta. Oare unde era toaleta pentru doamne? Văzând un indicator, o luă la fugă

în partea stângă. Trecând repede pe la colţ, văzu un şir lung de telefoane publice, aproape toate ocupate. Se trezi faţă în faţă cu un bărbat ce ducea cu el o găleată din care tocmai scotea un mop. Acesta lipea pe uşa rămasă deschisă a toaletei un indicator de culoare galbenă. Indicatorul avea următorul enunţ: *închisă pentru curăţenie.*

— Nu! strigă Chloe.

— Există toalete şi la etaj, spuse el, arătându-i cu mâna pe unde să o ia.

— Nu pot să mai aştept! gemu ea.

Era atât de nerăbdătoare să urineze peste beţigaşul cu pricina, încât îşi imaginã că e pe punctul de a suferi un atac de cord. Era prea supărată pentru a pleca în căutarea altor toalete

— Toaleta „pentru bărbaţi” se afla alături, lângă cea „pentru doamne,” şi nu avea afişat niciun indicator galben.

— Nu puteţi intra, îi spuse îngrijitorul în momentul în care ea puse mâna pe clanţa uşii. Sunt bărbaţi înăuntru…

— Nu, se văicări Chloe.

Pentru că făcuse aşa o zarvă, toată lumea din dreptul telefoanelor publice era acum cu ochii pe ea. Ar fi putut să-şi lipească şi ea o plăcuţă asemănătoare pe frunte: *Cred că am rămas gravidă şi, ca atare, am suferit o cădere nervoasă.* Slavă Cerului că nu cunoştea pe nimeni.

Numai că era exact invers. Una dintre persoane era Jane.

Chloe ar fi trebuit să-şi simtă inima sfâşiată, în schimb, o simţi cum tresaltă. Era atât de fericită să vadă chipul atât de prietenos al lui Jane, chipul

femeii din vis ce îi sărise în ajutor, cea din barca-plăcintă, încât o porni în fugă spre ea.

— Chloe, ce s-a întâmplat? întrebă Jane, ţinând în mână o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

— Termină-ţi convorbirea.

— N-am format numărul încă, spuse Jane, alarmată, strângând-o pe Chloe de mână, încercând s-o îndepărteze puţin de ceilalţi, pentru a nu fi martorii conversaţiei. Ce cauţi aici?

— Am păţit ceva, spuse Chloe înghiţind în sec, simţind că e gata să izbucnească în plâns. Mi s-a întâmplat ceva atunci când am fost în livadă împreună cu Zeke…

— Te-a rănit cumva? întrebă Jane.

Întrebarea facu ca senzaţia aceea de plâns să ţâşnească din pieptul ei, iar Chloe simţi cum lacrimi fierbinţi încep să-i curgă încetişor pe obraji. El o rănise atât de tare… Dădu aprobator din cap, având atât de multe de povestit, dar nu fu în stare decât să rostească în şoaptă, cu cea mai slabă voce de pe lumea aceasta, rostind următoarea frază:

— Cred că e posibil să fiu însărcinată.

19

Stăteau amândouă în maşină, pe locurile din faţă ale dubiţei lui Jane, maşina fiind trasă în parcarea spitalului. Jane era convinsă că Sylvie era nerăbdătoare ca ea să revină la etaj, în sala de aşteptare de la Urgenţe, însă nimic nu o putea ţine pe Jane departe de Chloe în aceste clipe. Stătea acolo, pe scaunul şoferului, aşteptând ca Chloe să se oprească din plâns.

— Te simţi bine? întrebă Jane, oferindu-i un alt şerveţel.

Chloe clătină din cap, suflându-şi nasul.

— Cred că da. Cu toate astea, tot trebuie să-mi fac testul. Poate că au terminat deja cu curăţarea toaletei.

— Mai durează o secundă, spuse Jane, vrând să se asigure că era într-adevăr în regulă. Cuvintele acelea pe care le rostise… Chloe, la ce te-ai referit atunci când ai spus că ai păţit ceva?

— La nimic, zău.

— Nu pare deloc aşa. Spuneai că ai păţit ceva în momentul când ai fost în livadă împreună cu Zeke. Cine este el?

— Un rechin nemernic, nimic altceva.

— E cumva iubitul tău?

Chloe scutură hotărâtă din cap. Ochii îi străluceau mânioşi, fălcile i se încordaseră. Însă, pe neaşteptate, izbucni într-o mare de lacrimi, în timp ce-şi ascundea faţa în sulul acela gros de şerveţele. Jane simţi cum i se sfâşie inima văzând-o cât de amarnic plânge. Durerea venea de undeva din adâncul fiinţei; părea să fie complet distrusă. Jane o luă de mână. Aceasta era udă din pricina lacrimilor. Simţea durerea aceea pe propria piele, profund, amintindu-şi cum plânsese la rândul ei din pricina lui Jeffrey.

— Cred… că… a fost, spuse Chloe plângând.

— Ce a făcut? întrebă Jane.

— Mi-a… spus… Zoe!

— În loc de Chloe?

Chloe aprobă.

— S-a prefăcut că o face intenţionat. Fiindcă Zeke începe cu Z, s-a gândit că şi numele meu ar

trebuit să înceapă cu aceeaşi literă…

— Un gând plin de vanitate.

— Nici măcar nu era adevărat! Cred că mi-a reţinut greşit numele şi voia să găsească o scuză!

— Ce nemernic! exclamă Jane.

Aşteptă. Să fi fost asta partea cea mai rea a poveştii? Era urât… era oribil. Dar Chloe plângea mai departe la fel de tare, ca şi cum ar fi fost mai mult de atât. Jane simţi un gol imens în stomac în secunda în care îi scutură mâna.

— Îl iubeai? întrebă Jane.

— Cred. Credeam că aşa e…

— I-ai dăruit inima ta, Chloe, spuse Jane, strângând-o de mână. Ai încercat să îi arăţi ce anume simţeai…

— Deşi eu nu sunt deloc *aşa,* zise Chloe. Nu am de-a face cu băieţii. Cred că sunt cea mai corectă fată din lumea asta. Ajunsesem chiar să cred că aş fi o ciudată, că nu sunt în regulă, pentru că nu ajungeam niciodată la pasul următor. Se uită în sus, cu faţa brăzdată de lacrimi. Ştii ce înseamnă ăsta?

Jane dădu din cap aprobator.

— Sunt ultima fata din şcoala mea care ar trebui să stea acum într-o maşină, având în ghiozdanul său un test de sarcină.

— Asta nu înseamnă că ai un defect sau că ai fi rea, Chloe, spuse Jane. Rămâi cea mai minunată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Chloe fu pe punctul de a pufni în râs.

— Tu nu mă cunoşti deloc. Cred că nu ai întâlnit prea multe fete minunate.

Jane înghiţi, păstrându-şi calmul. Din pricină că ţinea în mâna ei mâna umedă a lui Chloe, simţi că

lucrul acesta le ţinea legate una de alta.

— În cazurile de felul acesta, mă pricep.

— N-ai mai gândi aşa, dacă ai ştii ce s-a întâmplat, de fapt.

— Dacă vrei, poţi să-mi povesteşti.

Chloe respiră zgomotos. Jane îşi atinse absentă medalionul. Chloe folosi din nou o mână de şerveţele. Între timp, rosti pe un ton plângăcios:

— În fine, am făcut sex.

— Uauu, facu Jane, încercând să sune cât mai neutru.

— Cred că ţi-ai dat seama, ţinând cont că… Chloe arătă către ghiozdan.

— Aşa este, zise Jane. E în regulă, Chloe.

— Eu am fost mereu o fată bună, declară Chloe.

— Nici n-ai putea fi altfel. Indiferent că ai făcut sex sau nu.

— Problema e că… nu sunt sigură că am vrut s-o fac, zise ea.

Jane o fixă cu privirea. Chloe nu îndrăzni să ridice ochii.

Jane simţi cum inima stă să-i sară din piept. Se lupta din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Nu eşti sigură că ai vrut într-adevăr să… faci sex cu el?

Chloe aprobă.

— Te-a… te-a obligat?

— Şi da şi nu, spuse Chloe.

— Dar tu n-ai fost de acord? întrebă Jane, pulsul ei devenind din ce în ce mai accelerat.

— S-a întâmplat în livadă. Sau, mai bine zis, acolo ne-am întâlnit. Era o noapte nespus de frumoasă. Noaptea aceea când tu şi unchiul meu aţi ieşit în oraş.

El mi-a spus.

Jane îşi muşcă buzele. Atunci când fuseseră la Campus Dance.

— *Peste tot* erau numai stele, continuă Chloe. Atârnau până şi în copaci.

Jane aprobă cu o mişcare a capului.

— Mi-aduc aminte, rosti ea.

— El m-a luat de mână; m-a condus printre copaci. Îmi plăcea la nebunie parfumul acela; era întuneric şi era linişte, şi totul mirosea a verde proaspăt, la fel ca frunzişul cel nou. Păsările nopţii cântau; era romantic.

Jane se duse cu gândul la Campus Dance, la întâmplarea aceea petrecută demult, la noaptea când fetiţa asta luase fiinţă în adâncul trupului ei. Noaptea aceea avea miros de primăvară.

— M-a dus până la pârâu. Noi avem acolo un pârâu mititel; iar el m-a trecut pe partea cealaltă… spuse ea, scoţând ceva asemănător unui ţipăt. A crezut probabil că îmi făcea o favoare… scoţându-mă în afara terenului care aparţine familiei mele, înainte să facă ce avea de gând…

— Ce anume a făcut? întrebă Jane, încercând să dea vocii ei un ton cât se poate de blând.

— Ei bine, m-a întins pe pământ; şi aşa a început totul. Chloe închise ochii; îi strânse tare, tare de tot.

Jane se forţă să tacă. Era, probabil, momentul schimbării de tură; oamenii ieşeau din spital. Unii purtau halate verzi, uniforme albe sau albastre. Unele maşini veneau, altele plecau. Chloe adoptase o atitudine indiferentă.

— Te-ai împotrivit? întrebă Jane, după câteva clipe de tăcere.

Chloe dădu din umeri, în timp ce lacrimile alunecau dintre pleoapele strânse.

— Nu-mi mai amintesc, spuse ea.

— La asta te-ai referit? întrebă Jane, simţind cum trupul ei, sângele ei, se înfierbântă.

Chloe aprobă.

— Oh, scumpa mea…

— Trebuie să fac testul, spuse Chloe. Trebuie să ştiu. Vii cu mine înăuntru? Deschise ochii, chiar în secunda în care o femeie cu părul de un blond-intens trecu prin dreptul maşinii. Chloe oftă, cu toate că se lăsă la podea. Blonda sesiză mişcarea, şi gura ei se deschise în semn că o recunoscuse.

— Porneşte, porneşte, ordonă Chloe.

Jane ezită o clipă, însă în secunda următoare învârti cheia în contact.

Femeia blondă bătu cu degetul în geam, privind fix la creştetul lui Chloe.

— Chloe, eşti chiar tu? Sunt eu, Rhianna! Mama Monei!

Făcu semn cu mâna către Jane, încercând să-i capteze atenţia.

— Ia-o din loc, o imploră Chloe.

Jane dădu înapoi, gata să nimerească peste degetele Rhiannei, şi o şterse din locul de parcare.

— Oare m-a văzut? întrebă Chloe, ridicându-se puţin ca să se uite pe deasupra scaunului în timp ce Jane ieşea în viteză din parcare.

— Ţi-a spus pe nume…

— Însă putea să se înşele… puteam să fiu o altă puştoaică ce semăna cu mine. Puteam să fiu… fiica ta!

Jane conduse mai departe, forţându-se să nu-şi ia ochii de la linia albă.

— Avem amândouă părul negru, spuse Chloe. Amândouă considerăm că e romantic să admiri stelele ce stau atârnate în copaci. Nu e toată lumea conştientă de lucrul acesta. Mama mea ar prefera ca livada aceea să fie tăiată, iar în locul ei să fie construite nişte case.

Dând din cap, Jane nu rosti o vorbă. Dar înregistrase expresia „mama mea”.

După ce ajunseră suficient de departe de locul de parcare, Chloe spuse:

— Rhianna nu e mama adevărată a Monei. Ai auzit cum îşi spunea? „Mama Monei.” Ei bine, nu este. Şi nici mami nu este mama mea adevărată.

— Oh, spuse Jane, pornind spre est, pentru simplul motiv că automobilul era îndreptat într-acolo.

— Eu sunt adoptată.

— Chiar aşa? întrebă Jane.

Chloe aprobă.

— Dar, cel puţin, mama mea adoptivă mă iubeşte cu adevărat şi se poartă foarte frumos cu mine… nu cum se poartă Rhianna faţă de Mona. În privinţa asta, eu sunt norocoasă.

— În privinţa asta?

— Pentru că sunt iubită. De către mama mea adoptivă. De un lucru sunt sigură.

Ridică în sus testul de sarcină. Dacă e pozitiv, voi păstra copilul.

Jane aruncă o privire spre scaunul de alături.

— Nu voi fi niciodată în stare să procedez la fel ca mama mea adevărată, spuse Chloe.

— Cum a procedat? întrebă Jane, simţindu-şi gura uscată.

— A renunţat la mine. Să mă aibă… să-mi dea un

nume… iar apoi să mă dea aşa, pur şi simplu. Era studentă şi trebuia să-şi termine studiile. Colegiul era mult mai important decât mine.

Maşina mergea silenţios, cu excepţia zgomotului făcut de cauciucurile ce alunecau pe şosea. Jane nu era în stare să vorbească. O durea fiecare centimetru de piele. Fiecare centimetru al trupului ei îşi dorea să strige în gura mare adevărul. Dar ea nu făcea altceva decât să conducă. Spuse:

— Sunt convinsă că lucrurile n-au fost chiar atât de simple.

Chloe nu replică. Deschisese cutia testului de sarcină şi citea instrucţiunile de utilizare. După o secundă, înălţă capul şi aruncă o privire în jur. Ajunseseră pe un drum liniştit de provincie, în mijlocul unei zone pustii.

— Poţi să opreşti? întrebă ea, ca şi cum n-ar fi auzit vorbele lui Jane.

— Aici? întrebă Jane, tremurând. E pustiu. Lambtonul e abia la câteva mile distanţă… cred că o să găsim o staţie de benzină…

— Nu, chiar aici, spuse Chloe. Vreau s-o fac în pădure. Va fi un semn de bun augur.

— Unchiul tău mi-a povestit că iubeşti natura, zise Jane, încercând să zâmbească, să se controleze.

— Aşa este, confirmă Chloe. Şi în secunda în care Jane parcă maşina pe o ridicătură de nisip, Chloe coborî repede şi se ascunse printre copaci. Instrucţiunile rămăseseră aruncate pe scaun, o bucată albă de hârtie mototolită în grabă. Jane o apucă cu mâini tremurătoare şi începu să o citească.

Cuvintele tipărite acolo se amestecau de-a valma cu propriile ei gânduri. Se gândea la mama sa, care îşi revenea acum din anestezie. Sylvie era mai mult ca sigur neliniştită, dorindu-şi ca Jane să-i fie alături pentru a-i fi de ajutor mamei lor. Apoi se duse cu gândul la familia lui Chloe – familia adoptivă a lui Chloe – care acum s-ar putea să fie îngrijorată, întrebându-se unde era ea în acest moment. Spera că persoana aceea numită Rhianna nu va interpreta gestul de a se ascunde al lui Chloe drept o ameninţare, ori ca pe o răpire…

Însă, în primul rând, Jane se gândea la Chloe. Îşi imagină cum trebuie să te simţi, să fii numită altfel, ca apoi să fii dusă dincolo de pârâu. Chloe avea de gând să se împotrivească, Jane era convinsă de lucrul acesta. Era atât de tânără şi îşi închipuia că îl iubeşte cu adevărat. *Zona gri…* Jane o înţelegea perfect. Citi instrucţiunile. Avea palmele ude de transpiraţie. Geamul maşinii rămăsese deschis; auzi cântecul unui oriol ascuns într-unul dintre copaci.

Peste câteva clipe, se auziră paşii lui Chloe. Uşa maşinii se deschise, închizându-se imediat.

— Trebuia să fi luat câteva şerveţele, spuse Chloe, ţinând în mână beţigaşul acela alb.

— Ar fi fost bine dacă aveam nişte batiste, spuse Jane.

— E în regulă, zise Chloe.

Jane trase uşor aer în piept, clătinând din cap.

— Cerculeţ roz, dacă testul iese pozitiv, cerculeţ alb, dacă rezultatul testului e negativ, rosti Chloe, cu ochii ţintă spre beţigaş.

— Cât timp durează? întrebă Jane, cu toate că de-abia terminase de citit instrucţiunile.

— Trei minute. Şi după aceea voi afla…

Jane nu era capabilă să se uite. De-abia se putea abţine să nu se foiască. Anii dispărură cât ai clipi. Îşi aminti cum aşteptase ea rezultatul acolo, în Clinica de Planificare Familială din Providence, după ce urinase într-o cană. Acum, la fel ca şi atunci, îşi înfipse unghiile cu atâta putere în podul palmei, încât pe piele îi rămăseseră imprimate urmele, în formă de semilună.

Ştia foarte bine ce-şi dorea. Îşi dădea seama că Chloe avea doar cincisprezece ani, cu cinci ani mai puţin decât avusese Jane. Avea toată viaţa înainte. Avea speranţe şi visuri şi ambiţii şi planuri pe care trebuia să le ducă la îndeplinire. Jane nu putea spera altceva decât că cerculeţul acela va fi alb, că o va duce apoi pe Chloe la ea acasă, lăsând-o să-şi vadă mai departe de propria viaţă.

Poate că totul nu era altceva decât un test – mult mai important decât cel al cerculeţului alb/roz. Poate că totul era o avertizare destinată lui Jane, arătându-i că Chloe avea propria ei viaţă, că era o adolescentă de cincisprezece ani, care avea deja o familie, că Jane ar trebui să o lase în pace şi să-şi vadă de drum.

— Orice ar fi, spuse Chloe, vorbindu-i acelui beţigaş, eu n-am să te las să devii o stea într-o mansardă.

— O ce? întrebă Jane.

— O stea într-un pod. O stea lipsită de viaţă… nu ca acelea strălucitoare care stau atârnate în copaci. Noaptea trecută am avut un coşmar. Eram o stea căzătoare, iar mama mea adevărată m-a luat şi m-a urcat într-o mansardă…

— De ce ar fi făcut ea una ca asta? şopti Jane,

şocată.

Chloe îşi luă privirea de la bastonaş, clipind încet.

— Fiindcă nu însemn absolut nimic pentru ea.

— Nu-i adevărat, spuse Jane. Apoi se uită la privirea buimacă a lui Chloe. E imposibil.

— Nu mai contează. Asta a fost demult.

Cuvintele rămaseră suspendate între ele două. Jane era un pachet de nervi. Voia să îi spună adevărul lui Chloe chiar în secunda aceea. Voia să-i explice cum se petrecuseră toate, să-i mărturisească că ea nu era deloc o simplă steluţă într-o mansardă – ea era o stea adevărată, un întreg firmament. Îi era aproape imposibil să-şi ţină gura, dar îşi spuse sieşi că acesta nu era deloc momentul potrivit, că Chloe trebuia să mai aştepte încă un minut şi jumătate.

După aceea, Jane îi putea mărturisi adevărul.

Lucrurile aveau să se clarifice. Dacă era onestă faţă de Chloe, putea apoi să-i povestească totul şi lui Dylan. Atingându-şi pentru o clipă medalionul, Jane îşi imaginã ce minunat ar fi să nu mai fie nevoită să poarte povara secretului pe umeri. Nu i-ar mai minţi pe oamenii aceştia doi pe care avusese ocazia să-i cunoască. Şi să-i iubească.

Jane nu mai iubea în Chloe o idee – simpla idee de a avea o fiică –, iubea o fetiţă care exista cu adevărat. Iubea felul ei deschis de a fi, ochii ei vii şi albaştri, mintea ei ageră, umorul ei, loialitatea faţă de Mona, devotamentul faţă de livadă şi faţă de natură, metaforele ei despre stele. Jane fixă atent mâinile lui Chloe – aveau aceeaşi formă cu ale lui Jane, ale lui Sylvie, ale mamei lor – simţindu-se brusc cuprinsă de un val de iubire

care părea că nu are niciun sens, dar, în acelaşi timp, era cel mai important lucru de pe această lume.

— Oh, rosti Chloe pe neaşteptate, emoţionată, ducând beţigaşul mai aproape de ochi.

— Ce e? întrebă Jane, dând drumul medalionului.

— Nici nu a durat trei minute, spuse Chloe, în timp ce toată emoţia aceea dispăruse, vocea ei căpătând un ton straniu, plin de revoltă.

— Care e răspunsul? întrebă Jane, dându-se mai aproape şi apucând-o uşor pe Chloe de încheietura mâinii, modificând poziţia testului în aşa fel încât să poată privi prin învelişul transparent al acestuia.

Un cerc alb.

20

Școala se terminase, vara sosise cu adevărat, iar standul începuse să funcţioneze – nemaiavând însă acel baner pe care era imaginea unui delfin. Chloe şi Mona şedeau pe scaunele lor fără spătar, purtând pălării şi ochelari de soare cu lentile fumurii. Se prefăceau că ar fi nişte stele de cinema care îşi deschiseseră o afacere cu produse pe bază de mere. Mona adusese cu ea o mulţime de lacuri de unghii ce fuseseră ale Rhiannei, pentru a-şi putea picta unghiile de la picioare în culori diferite.

— O să te omoare, spuse Chloe, răsfirându-şi degetele precum un evantai, pentru ca lacul acela strident, în nuanţa orhideei, roşu-aprins, alb-verzui, rozaliu precum zambila, ori purpuriu să se

poată usca.

— Ba nu. Culorile astea nu mai sunt la modă. Acum foloseşte altele. De câte ori tata o ia cu el la Los Angeles, în călătoriile lui de afaceri, foloseşte doar lacurile marca Jessica Colours… Pe astea le-a lăsat de izbelişte.

— Ce sunt de fapt lacurile Jessica Colours?

— Oh, numele lor e inspirat de salonul de manichiură la care obişnuiesc să se ducă toate vedetele. Când a fost acolo, a avut ocazia să o întâlnească pe Nancy Reagan. De ai zice că sunt chiar prietene. De ajuns cu tema asta. M-am săturat să tot aştept. Au trecut câteva SĂPTĂMÂNI deja, iar tu TREBUIE să-mi spui… dacă ea te-a văzut într-adevăr la spital?

Chloe îşi privi fix unghiile multicolore, care în bătaia razelor de soare păreau la fel de bălţate.

— Trebuie să-mi spui! Povestea asta mă înnebuneşte! spuse

Mona, împingând la o parte cu putere o sticlă de Maniac Mauve ce rămăsese deschisă şi apropiindu-se de Chloe pentru a o îmbrăţişa. Eşti pe moarte? Mama mea nu mi-a mărturisit niciodată că era bolnavă, şi dacă tu ai de gând să procedezi la fel, n-am să te iert în veci!

— Oh, Mona… îmi pare rău, spuse Chloe, îmbrăţişând-o la rândul ei. Se simţi cuprinsă brusc de remuşcări, pentru că Mona îşi făcuse griji din pricina ei. Nu sunt bolnavă, mă simt bine.

— Dar *erai* într-adevăr tu? întrebă Mona, scoţându-şi ochelarii de soare puţin cam largi pentru a-şi recăpăta înfăţişarea obişnuită. Părul ei odată scurt avea acum parcă milioane de lungimi. Ce căutai acolo?

— Am vrut să-ţi spun, spuse Chloe, încă ruşinată. Dar pe de altă parte, nu prea voiam s-o fac…

— Orice ar fi, eu n-am să spun nimic.

— Ştiu asta. Am încredere în tine, Mona. Dar n-aş vrea ca tu să crezi lucruri urâte despre mine. E vorba de Zeke…

— Nu-ţi mai place de el, nu-i aşa?

— Aşa e. El… şi cu mine… am crezut că sunt însărcinată.

— Oh, Chloe!

Ea văzu şocul din privirea Monei, durerea luându-i locul în secunda imediat următoare.

— Nu sunt… nu-ţi face griji. Şi să ştii că aveam de gând să-ţi spun, însă nu aveam chef să vorbesc despre asta, declară Chloe. M-am dus tocmai până în Twin Rivers, ca să nu dau peste vreo cunoştinţă.

— Atunci cine era cu tine, în momentul când te-a văzut Rhianna?

— Jane, spuse Chloe.

— Doamna cu plăcinţelele?

Chloe dădu din cap aprobator. Felul în care o numise Mona
i se păru haios. Aşa o cunoscuse ea pe Jane, ca pe doamna cu plăcinţelele – sau nu? Chloe o simpatizase din prima clipă şi nu putea uita nici acum momentele pe care le petrecuseră împreună, acolo, în maşina lui Jane, când Chloe simţise că inima începe să-i bată cu atâta forţă, încât se temea că va exploda, în timp ce aştepta ca cercul acela alb să-şi facă apariţia.

— De ce erai împreună cu ea?

— Ea tocmai vizita pe cineva la spital, în clipa când am intrat să-mi cumpăr testul, spuse Chloe.

Şi a dat cu ochii de mine.

— Twin Rivers nu e chiar aşa de departe, o certă Mona. Bineînţeles că poţi întâlni oameni pe care îi cunoşti. Trebuia să-mi spui… am fi dat o fugă împreună până în Providence.

— În fine, m-am descurcat. M-a dus Jane cu maşina. E tare de treabă…

— Ştiu, dar nu ţi-e teamă că îi va povesti despre asta unchiului tău?

Chloe scuturǎ din cap. Nu ştia sigur de ce, dar în adâncul sufletului ei era foarte sigură că putea avea încredere în Jane. Indiferent de ceea ce se petrecea între ea şi unchiul Dylan, avea să păstreze cu străşnicie secretul lui Chloe pentru totdeauna.

— Rhianna avea de gând să o sune pe mama ta. Era hotărâtă să-şi îndeplinească datoria de mamă, ştii tu, să se alăture celor din FM – Frăţia Mamelor. Să o sune pe mama ta pentru a discuta despre cât de îngrozitor e să creşti un adolescent. Cu toate astea, eu ţi-am sărit în ajutor.

— Ce ai spus?

— Că ai fost la spital pentru şedinţa de dializă.

— Mona! spuse Chloe.

— Ce ai fi vrut să spun? Era decisă să ridice receptorul şi să-i dea telefon mamei tale. Şi, crede-mă, chiar ar fi făcut-o. Era într-o dispoziție incredibil de proastă şi *voia neapărat* să-ţi facă necazuri. Dermatologul a dat-o în bară cu Botoxul.

— Oh, nu… ce s-a întâmplat?

— Nişte pungi deasupra pleoapelor. Aşa că acum arată exact ca Marlon Brando în *Naşul* – ţii minte, atunci când părea că nu reuşeşte să-şi ţină ochii deschişi? Din fericire, nu e ceva permanent.

Nu-mi vine să cred că ai avut relaţii sexuale cu Zeke şi nu mi-ai spus. Unde s-a întâmplat? Cum e când o faci?

Chloe dădu din umeri.

— Tot nu vrei să-mi spui?

Chloe clătină din cap.

— Adică, eu am rămas singura virgină a prieteniei noastre?

Încercând să zâmbească, Chloe îşi dădu seama că nu-i prea reuşeşte.

— Te-a durut?

Chloe aprobă.

— Foarte tare, spuse ea.

— De aceea te-ai despărţit de el?

— A fost unul dintre motive.

Chloe îi povesti Monei despre harababura aceea cu Zoe Chloe, despre cum o condusese pe partea opusă a pârâului, despre faptul că ea nu-şi dorise sută la sută să facă aşa ceva, iar Mona oftă, ţipă, iar apoi păstră tăcerea.

— Violator, spuse ea după un minut.

— Nu, n-a fost chiar aşa, zise Chloe. Am fost şi eu acolo, m-am implicat. Însă nu eram sigură în privinţa momentului. Eram pregătită, însă nu chiar atât de pregătită. Era vorba de un moment „gri”.

— De ce? Ar merita să fie dus la ICA! exclamă Mona, iar Chloe îşi imagină clădirea aceea din cărămidă a Institutului de Corecţie pentru Adulţi, o clădire impozantă, împrejmuită cu mai multe rânduri de sârmă ghimpată, dominând de departe autostrada aceea largă I-95 din Cranston.

— Nu, spuse Chloe încet, amintindu-şi însă cum crengile îi zgâriaseră spatele în timp ce stătea

întinsă pe pământul acela rece şi gloduros.

Cu toate că ea nu o spuse, o văzu pe Mona sărind imediat de pe scaunul ei şi începând să răscolească dedesubtul rafturilor pe care erau expuse plăcintele. Peste doar un moment, dădu la iveală banerul de culoare albastră. Desfăcându-l, expuse vederii minunatul delfin pe care îl lipise Chloe pe materialul acestuia. Desfăcând mai întâi o sticluţă cu lac purpuriu, Mona începu să vopsească banerul.

— Ce faci? întrebă Chloe.

— El spunea că delfinii ţin rechinii la distanţă, declară Mona, mărind dimensiunea aripii situate în partea din spate a delfinului, dar eu pariez tot ce am pe rechin.

— Mdaaa, facu Chloe, intrând şi ea în joc, în timp ce deschidea o sticluţă de lac roşu-aprins, desenând apoi nişte colţi mari de rechin. Ea iubea animalele şi peştii – *toate* animalele şi toţi peştii – în mod egal. Nu se chircise niciodată de frică la vederea şerpilor, a miriapozilor, a şoriceilor sau a păianjenilor. La plajă, iubea atât meduzele, cât şi vietăţile cu colorit atrăgător. Aşa că acum, cu ajutorul celei mai bune prietene, făcea apel la spiritul malign al rechinului, pentru a se proteja împotriva lui Zeke şi a delfinilor lui…

— Cred că ar trebui să faci aşa cum spun eu, zise Mona. Să îl denunţi.

— Mmmm, facu Chloe. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi aflat toată lumea. Părinţii ei, unchiul Dylan, o groază de lume. Dacă lăsa totul cum era, doar Mona şi Jane ar fi ştiut povestea.

— Apropo, ea ce căuta acolo?

— Cine?

— Jane. Pe cine vizita la spital în ziua aceea?

Chloe tocmai desenase câţiva colţi înfricoşători de rechin, însă se opri pe neaşteptate, lăsând lacul să picure. Habar nu avea. Cum putuse să fie atât de egoistă? Cum putuse să se întâlnească cu o persoană atât de bună, cum era Jane, la Spitalul Twin Rivers, fără să fie în stare să o întrebe măcar de ce se afla acolo?

— Nu ştiu, spuse Chloe, privind-o pe Mona în ochi, cerându-i parcă îndurare. Am uitat s-o întreb.

Şi alte teste avuseseră rezultat negativ.

Jane şi Sylvie stăteau amândouă lângă mama lor, înconjurată de florile pe care le culeseseră din propria lor grădină. O sticlă de cidru acidulat şi fară zahăr era aşezată pe tavă, deja destupată, alături de trei pahare pentru şampanie, pe care Jane le adusese de acasă, pentru a sărbători vestea că nodulii limfatici, ce aveau un volum modificat, erau în realitate cauzaţi de o infecţie care avea legătură directă cu diabetul ei.

— Am irosit iarăşi un glonţ, spuse Margaret.

— Eşti indestructibilă, declară Jane, în timp ce turna cidrul.

— Dar delicată, adăugă Sylvie, zâmbind.

Cele trei ridicară paharele şi ciocniră.

— Noroc, spuse Jane. În sănătatea mamei.

— În sănătatea noastră, a tuturor, o corectă Margaret, luând o înghiţitură. E minunat. Numai că dacă ar fi adevărat…

— Şampanie adevărată? întrebă Sylvie.

— Da. Tatăl vostru a reuşit să strecoare câte o sticlă de Piper-Heidsieck în spital cu ocazia naşterii fiecăreia dintre voi.

Sylvie lăsă paharul în jos. Se uită la Jane, care devenise cu siguranţă ceva mai palidă.

— Oare unde îi era mintea? întrebă Jane.

Mama lor pufni în râs. Nu arătase de săptămâni bune aşa de bine ca acum: doctorii îi testaseră şi îi ajustaseră dozele pentru medicamente, iar fizioterapeutul începuse deja să lucreze cu ea. I se administrau electroliţi şi vitamine, iar spiritul ei de director de şcoală, acela al persoanei care se interesează de absolut tot ce se petrece în jur, acţionase precum un magnet asupra asistentelor şi a personalului de îngrijire, care îi acordau foarte multă atenţie.

— Te referi la faptul că a încălcat regulile impuse de spital? întrebă ea.

— Mă refer la faptul că a sărbătorit naşterea noastră, iar apoi a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului.

— Jane, o avertiză Sylvie.

Zâmbetul dispăru imediat de pe chipul lui Margaret.

— Oh, draga mea… mi-aş dori să cunosc răspunsul la această întrebare.

Mi-am pus-o şi eu de un milion de ori.

— Ar fi trebuit să se simtă fericit că ne are, spuse Jane. Măcar puţin… doar a adus şampanie. Deci, ce s-a întâmplat?

— Dragă, vorbi mama ei, sorbind din cidru. Tu ştii la fel de bine ca orice fiinţă de pe acest pământ că, de multe ori, oamenii nu sunt făcuţi să crească copii. Ori nu e momentul, ori consideră că nu sunt pregătiţi pentru asemenea provocare… Tatăl tău…

Sylvie se uita atent la Jane. Expresia de pe

chipul ei purta un singur nume: „periculoasă”. Privirea ei devenise fioroasă, ochii i se întunecaseră, în timp ce înăuntrul ei se pornise o furtună din ce în ce mai puternică din secunda în care îşi dăduse seama că mama ei o pusese pe picior de egalitate cu tatăl său. Însă în secunda următoare, ridicând din sprâncene, ca şi cum ar fi spus: „Bine, mamă”, ea alungă semnificaţia acelor vorbe, de parcă nu mai aveau nicio importanţă. Cu toate că avuseseră deseori genul acesta de discuţii vizavi de tatăl lor, ele nu-şi găsiseră niciodată rostul. Şi nu aveau să o facă vreodată.

Chiar în momentul acela, intră pe o uşă o echipă de medici. Doctorul Becker se afla în fruntea unei echipe de medici rezidenţi şi de internişti de la Brown Medical School. Se adunară cu toţii în jurul patului. Zâmbiră la vederea micii sărbători familiale, apoi intrară direct în subiect, discutând despre diabet şi despre fracturile de şold şi despre implicaţiile acestora asupra vieţii lui Margaret Porter.

Sylvie şi Jane ieşiră pe coridor. Ultima săptămână fusese atât de încărcată, încât Sylvie abia se mai ţinea pe picioare. Se întâlnise în mai multe rânduri cu cei de la departamentul Externări, pentru a vedea care este cea mai bună variantă pentru Margaret. Între timp, făcuse curăţenie în dormitorul mamei, din podea până la tavan, aerisind saltelele şi ştergând praful de pe toate cărţile.

John îi dăduse o mână de ajutor. Refuzând să o lase pe Sylvie să rezolve partea cea mai grea a muncit, el se ocupase de ridicatul saltelelor şi de aranjarea cutiilor cu lucrurile de primăvară. O

ajutase la lustruitul podelei. Între timp, începuse să vorbească despre perioada verii. Iubea caiacul şi taberele, aşa că o întrebase pe Sylvie dacă nu i-ar plăcea să meargă cu el în Mâine. Lui i se părea o chestie tare interesantă – şi cunoştea şi un loc unde puteau fi admiraţi elanii şi vulturii pleşuvi.

Sylvie vru să declare, mai întâi, că e imposibil, că va trebui să stea acasă cu mama ei. Dar nu o făcu. Spuse simplu: „Poate”.

— Tu ce crezi că ar trebui să facem acum? o întrebă ea pe Jane, în timp ce aşteptau pe coridor.

— Ar trebui pur şi simplu să fim fericite, răspunse Jane, zâmbind şi dându-i un pupic. Ar trebui să fim bucuroase că mama se va însănătoşi.

Sylvie zâmbi larg, privindu-şi sora. Jane se arătase în ultima vreme extrem de generoasă. Chiar şi în ziua aceea, când se aflau amândouă la spital, iar doctorul Becker le dăduse vestea înfricoşătoare că mama lor s-ar putea să aibă un limfom, Jane dispăruse – pentru câteva ore bune – fară nicio explicaţie. Iar când revenise, părea atât de…

Fericită, radioasă, stăpâna întregii lumi.

Chiar şi acum, în timp ce o privea pe Abby Goodheart, o asistentă socială care lucra în spital şi care, tocmai se îndrepta spre ele, privirea ei părea să danseze. Femeie plinuţă şi amabilă, cu o faţă rotundă şi un păr blond platinat, împletit într-o coadă lungă, Abby le complimentă printr-un zâmbet generos.

— Ce mai faceţi? întrebă ea.

— Foarte bine, Abby, spuse Sylvie.

— Sărbătoriţi veştile bune în legătură cu mama voastră?

— Da, zise Jane. Ne simţim atât de uşurate. Îţi mulţumim.

— Cu plăcere. Pagerul lui Abby începu să sune; ea verifică mai întâi numărul, apoi reveni la Jane şi la Sylvie. Credeam că mai puteam sta de vorbă încă câteva minute despre externarea mamei voastre.

— Externare? Dar a suferit o fractură de şold, spuse Jane. Abia se poate mişca…

— Iar doctorii abia au reuşit să-i ţină diabetul sub control, spuse Sylvie, puţin panicată. Chiar dacă nu voia să o admită, se bucura de acest moment de libertate în care nu trebuia să fie cea care ducea grija mamei ei. Ştiind că alţii aveau acum grijă de sănătatea lui Margaret, Sylvie avusese în sfârşit parte de câteva nopţi de somn liniştit.

— Nu mai poate rămâne în spital, spuse Abby. Am vrea s-o facem, dar la capitolul îngrijire, decizia nu ne aparţine. Ştiu că doctorii ei ar vrea s-o ţină sub observaţie ceva mai mult timp, pentru a face o evaluare psihică completă. Dar până se termină totul, deciziile trebuie deja luate.

Se scurseră câteva momente de tăcere, timp în care Sylvie nici nu îndrăzni să ridice privirea către Jane. Îi era teamă că sora ei o va privi în ochi, citindu-i acolo şovăirea de care era acum cuprinsă. Sylvie fusese întotdeauna purtătoarea stindardului, a flăcării veşnic aprinse. În timp ce Jane se stabilise în New York, copleşită permanent de trecut şi de propriile probleme, Sylvie rămăsese în Rhode Island, alături de mama lor. Dar acum, Sylvie nu se putea gândi decât la o noapte rece şi înstelată, la un foc de tabără şi la

John.

— E o problemă grea, spuse Abby. Ştiu asta. Am văzut multe familii care s-au luptat pentru găsirea celei mai potrivite soluţii... Aţi putea lua în considerare posibilitatea de a o interna pe mama voastră într-un cămin, într-un centru de tranzit. Doar aşa va putea primi o îngrijire suplimentară, un tratament psihologic intensiv, dând tuturor ocazia de a discuta despre pasul următor.

— Nu cred că va dori să meargă acolo, chiar şi numai temporar, zise Sylvie.

Îi va fi teamă că nu va mai pleca niciodată din locul respectiv.

— O să vedeţi că locurile acelea nu sunt deloc atât de groaznice, le asigură Abby. Eu am colaborat cu mai multe asemenea centre şi pot garanta pentru absolut toate. Sunt luminoase, bine întreţinute, modeme, personalul lor e amabil, tânăr. Şi dispun de numeroase activităţi.

— Exact ca într-o şcoală, spuse Jane, pierdută în gânduri.

— În realitate, chiar se aseamănă oarecum cu o şcoală. Nu m-aş mira dacă mama voastră s-ar arăta chiar încântată. Ea are o fire atât de sociabilă, mereu pregătită să vină în ajutorul celorlalţi... nu ştiu dacă aţi observat, dar toate asistentele se duc să o viziteze. Ştie să fie un foarte bun ascultător şi le ajută pe fiecare să găsească soluţia la problemele pe care le are.

— Se pricepe la aşa ceva, spuse Jane, puţin ironică. Dar când Sylvie o privi pe furiş, observă imediat că Jane zâmbea, ca şi cum ar fi dat uitării toate acele resentimente sau ca şi cum ar fi reuşit să ierte; cel puţin în aceste momente de criză.

— Vă voi da o recomandare ca să vizitaţi Cherry Vale şi Marsh Glen, spuse Abby, scriind aceste două nume pe o carte de vizită.

— Bunica noastră a fost internată la Marsh Glen, zise Jane.

— Şi ce impresie v-a făcut locul respectiv?

— Era un centru instituţional. Iar ea era mult mai în vârstă decât mama noastră.

— Veţi vedea că s-au făcut între timp multe îmbunătăţiri, declară Abby.

Cu cât generaţia noastră devine mai „matură”, cu atât cerem o îngrijire mai temeinică pentru părinţii noştri.

— Marsh Glen era atât de departe, spuse Sylvie. Ne lua o groază de timp să ajungem acolo.

Abby dădu din cap înţelegătoare.

— Nu e necesar să luaţi chiar astăzi o hotărâre, dar cred că luni va trebui să avem deja un plan. Scutură mâna celor două surori, iar apoi se grăbi să răspundă apelului primit pe pager.

— Cherry Vale şi Marsh Glen, rosti Jane. De ce oare numele lor sună atât de asemănător? Teatral, liniştitor, la fel ca acele locuri pe care le descoperi în Costwolds.

— Ştiu. Merry old England, râse Sylvie, bucuroasă să o vadă pe Jane făcând o glumă.

Ochii lui Jane străluciră în timp ce privea de-a lungul coridorului, iar înfăţişarea ei păru, brusc, deosebit de fragilă.

— Trebuie să luăm o decizie în privinţa mamei, zise ea. Şi nu e deloc simplu. Mă îngrozeşte ideea de a o trimite în locul acela unde a stat şi buni.

— Credeam că eşti ferm hotărâtă să o internăm într-un centru de îngrijire, declară Sylvie.

Jane scuturã energic din cap.

— La Marsh Vale sau la Cherry Glen? Cum aş putea să fiu „ferm hotărâtă” pentru asemenea locuri? Cred că e cea mai logică soluţie, că s-ar putea să fie cea mai bună soluţie chiar şi pentru mama, dar e atât de greu. I-am putea monta un pat de spital chiar la ea în dormitor…

— Şi un scaun cu rotile şi o mică toaletă portabilă. Dar cum o vom ridica? Din cauza fracturii de şold, va avea nevoie de două persoane *numai* ca să poată fi dată jos din pat.

— O să ne descurcăm, spuse Jane. Suntem puternice.

Oare era posibil să fi schimbat deja rolurile? Sylvie se gândea la John, imaginându-şi cum va fi să stea cu el la iarbă verde, sub lumina stelelor. Vor împărţi acelaşi cort, se vor săruta toată noaptea. Era oare o dovadă de egoism din partea ei dacă îşi dorea ceva mai mult?

— Dar afacerea ta? întrebă Sylvie. N-ai de gând să te mai întorci acolo?

— Nu cred, Sylvie. În ultima vreme, m-am gândit mult la asta. Îmi place aici. Mi-era dor de Rhode Island. Ce-ar fi să redeschid o altă patiserie aici… poate că nu în Twin Rivers, ci în Providence?

— Chiar ai face una ca asta?

Jane o prinse de mâini. Când Sylvie o privi adânc în ochi, zări acolo ceva cu totul diferit: Jane luase deja o hotărâre. Avea să rămână. Sylvie cunoştea pe de rost acele semne care îi prevesteau de fiecare dată plecarea: un soi de distanţare, o senzaţie de detaşare. Însă în clipa de faţă, Jane părea atât de bine ancorată… de mâinile lui Sylvie, de casa ei, de familie.

— Vreau să fac asta, spuse Jane. Înainte am fugit de atât de multe lucruri, dar acum nu mai am motive s-o fac.

— Deci tu vorbeşti serios? Că amândouă ar trebui să stăm acasă şi să avem grijă de mama?

Jane clătină din cap. O îmbrăţişă apoi pe Sylvie, dându-i o sărutare pe obraz.

— Nu, nu cred că ar trebui să facem asta, zise ea. Dar cred că ar trebui să-i fim amândouă în preajmă. Să o vizităm cât de des se va putea, să o ducem pe rând la bibliotecă sau la cina cu tombolă a profesorilor, asigurându-ne că va avea tot ce-i este necesar.

Sylvie o strânse cu putere în braţe. Era atât de fericită să afle că aceasta avea de gând să se stabilească în Rhode Island, încât era capabilă, chiar dacă doar într-o mică măsură, să treacă cu vederea toate celelalte lucruri. Ochii ei se umpluseră deja de lacrimi fierbinţi, unele de bucurie, altele de tristeţe.

— Va un locul acela, spuse Sylvie.

— Nu putem fi sigure de asta, replică Jane. Cum îi spuneam şi lui Abby, locurile astea seamănă mult cu nişte şcoli.

— Cred că am putea merge să aruncăm o privire… să vedem dacă sunt mai bine dotate decât pe vremea când buni a stat acolo.

— Asta e tot ce vom face, spuse Jane. Vom merge doar să le inspectăm.

Sylvie aprobă. Îşi şterse ochii şi zâmbi. La urma urmelor, avea atâtea motive să fie fericită. Mama ei avea o stare bună, sora ei se întorsese acasă, ea urmând să plece în Mâine alături de John Dufour.

Dacă ar fi posibil să se schimbe doar o parte din

lucruri, celelalte rămânând exact aşa cum erau, se gândi Sylvie. Dacă mama lor ar putea să-şi poarte singură de grijă, rămânând în propria ei casă, totul ar fi perfect…

Cheery Vale şi Marsh Glen erau deţinute de aceeaşi companie, Raimbow Healthcare, cele două instituţii fiind similare, dacă nu cumva se şi confundau între ele, din toate punctele de vedere. Construite de unul şi acelaşi arhitect, amândouă beneficiau de o panoramă de o frumuseţe spectaculoasă, terenul fiind mărginit de livezi de porni fructiferi şi întinse covoare florale. Fiecare cameră dispunea de ferestre destul de largi pentru a permite aerului proaspăt să pătrundă pe deplin, împiedicând însă căderea accidentală a vreunuia dintre locatari. Se aduseseră numeroase îmbunătăţiri. Activităţile erau organizate cu un deosebit entuziasm, asemenea unei croaziere. Decorul avea acum culori mult mai luminoase.

— După cum vedeţi, noi tratăm fiecare intern ca pe un caz aparte, spuse Rosalie Drance, administratorul de la Cherry Vale, prezentându-le lui Jane şi lui Sylvie programul aferent săptămânii în curs. Indiferent de interesul pe care îl dovedesc, ne străduim să-i determinăm să se acomodeze. Avem de toate, de la filme de producţie internaţională, până la un club de dans.

— Club de dans? întrebă Jane, privind de jur împrejur prin camera destinată odihnei, locul unde aproape toţi internii erau aşezaţi în scaune rulante.

— Nu le permitem acestor scaune rulante să ne stea în cale, râse Rosalie. Îi facem pe oameni să se mişte cu orice preţ; dacă sunt în stare să danseze,

atunci e minunat. Dacă nu pot, îi împingem noi.

— Mama noastră nu e o pasionată a dansului, spuse Sylvie, cu o demnitate tacită. A fost director de şcoală. Îi plac preocupările ceva mai liniştite, cum ar fi scrisul sau cititul.

Rosalie zâmbi.

— Nu obligăm pe nimeni să facă ceea ce nu-şi doreşte… Permiteţi-mi să vă arăt biblioteca noastră.

Jane merse pe urma lor. Rosalie se străduia din răsputeri să le arate partea bună a Cherry Vale, aşa cum procedase şi rivala sa în cazul Marsh Glen. Soarele îşi trimitea razele pe podelele strălucitoare. Cireşii se legănau uşor în bătaia vântului. La umbra lor se desfăşura un curs de yoga; aproximativ jumătate dintre participanţi şedeau în scaune cu rotile. Jane îi privi, întrebându-se dacă se bucurau cu adevărat de acele momente. Se întreba cam cât de des erau vizitaţi de către familiile lor.

Biblioteca nu era mare, însă nu dădea dovadă de superficialitate. Rafturile conţineau atât romane clasice şi moderne, cât şi lucrări inspirate din realitate, alături de o selecţie a cărţilor de referinţă.

— Vedeţi, dispunem şi de *Enciclopedia Britanică,* spuse Rosalie.

— Mama consideră că enciclopediile sunt o cale inferioară a activităţii de cercetare, comentă Sylvie. Iar eu, ca bibliotecar, o susţin.

— Acceptăm deschis orice amendament, aşa cum încercăm să onorăm absolut toate cererile. Există anumite lucrări pe care aţi dori în mod special să le comandăm?

Sylvie îşi încrucişă braţele la piept, ţinând ochii închişi, ca şi cum ar fi alcătuit într-adevăr o asemenea listă în timp ce încerca să se controleze. Jane şi Rosalie o urmăreau în tăcere.

— Sylvie, spuse Jane blând. Cam câtă cercetare crezi tu, sincer vorbind, că ar dori să facă mama?

— Numai că… Spuse Sylvie, distrusă. Acesta e un loc tare drăguţ, la fel ca şi Cerry Vale…

— Aici suntem la Cherry Vale, îi aminti Jane.

— Am vrut să spun Marsh Glen, ar fi trebuit să-mi dau seama, doar aici a stat şi bunica… dar e vorba de mama noastră! Iar ea e o fire riguroasă şi are o minte ascuţită, şi oricât de plăcut ar fi aici, nu e ca acasă! spuse Sylvie plângând.

Jane o cuprinse cu braţul, făcând semn cu capul către Rosalie, care părea că le înţelege perfect, fară a da semne de alarmare.

— Trebuie să ne mai gândim, declară Jane.

— Ştiu, spuse Rosalie. Chiar dacă am arătat multor familii locul acesta, n-am uitat niciodată cât de dificil este.

Surorile se îndreptară împreună către maşină, în timp ce Sylvie înghiţea cu lăcomie aerul acela proaspăt, ca şi cum ar fi făcut-o pentru prima dată.

— Îmi pare rău, spuse ea adulmecând aerul. N-am vrut să cad pradă unei asemenea depresii.

— Ai făcut-o în numele amândurora.

Sylvie se şterse la ochi, apoi ridică privirea.

— Te-ai simţit şi tu la fel de prost?

Jane confirmă cu o mişcare a capului.

— Cum altfel?

— Dar nu cumva o parte din fiinţa ta ar vrea să-i controleze viaţa… aşa cum şi ea a controlat-o

odată pe a ta?

— Ceea ce declari tu e de-a dreptul oribil.

Dar nu era oare adevărat? Măcar în parte? Faptul că petrecuse câtva timp în compania lui Chloe o făcuse pe Jane să-şi dea seama cu câtă lăcomie îşi dorea să fie şi mai mult în preajma ei, din ce în ce mai mult.

— O stea într-o mansardă, spuse Jane, aplecându-se pentru a intra în maşină, în timp ce se uita cu atenţie la o femeie ce stătea de una singură în dreptul uneia dintre ferestrele etajului al treilea, admirând livada de cireşi.

— O ce?

— O persoană căreia nu-i mai dai importanţă. Cineva pe care îl bagi într-o cutie, apoi îl transporţi într-o mansardă… Se uita în continuare la femeia aceea. Oare o vizita familia vreodată? O uitaseră? Simţea ea că o abandonaseră?

— Oare asta îşi va imagina şi mama că facem?

Sylvie părea că reflectează asupra acestui lucru, fără a fi în stare să răspundă. Se urcară în maşină, iar Jane porni la drum. Dintre cele două centre, le plăcuse mai mult Cherry Vale; dar Jane nu voia să-i împărtăşească lui Sylvie adevăratul motiv: centrul era situat la o distanţă apreciabilă faţă de Crofton, iar pentru a merge în vizită, trebuia să treacă pe lângă Livezile Chadwick. Jane o porni imediat într-acolo, iar Sylvie începu să o descoasă aproape în aceeaşi clipă.

— Unde mergem? întrebă ea.

Jane nu răspunse. Crengile copacilor se împleteau unele cu altele, umbrind drumul şi conferindu-i o tentă verzuie. Cerbii păşteau pe marginea şoselei, nepăsători la traficul din jur.

Ajunseră la punctul unde începea livada. Dealurile erau acoperite de meri, iar inima lui Jane porni să bată din ce în ce mai tare. Când se apropiară şi mai mult, Jane descoperi că Chloe adăugase şi alte pancarte: unele aveau o formă circulară, asemenea unor mere, vopsite în roşu, fiecare fiind plasată la o distanţă de aproape patru metri şi jumătate faţă de următoarea. Putură citi, în ordine, următorul mesaj:

Un măr pe zi
Te scuteşte de doctor,
Aşa cum
O fac şi tartele
De la „Calamity Jane”!

Jane o urmări pe Sylvie care stătea aplecată pentru a putea citi pancartele.

— Dumnezeule mare! exclamă Sylvie.

— Nu-i aşa că sunt minunate?

— Suntem pe punctul de a lua cea mai importantă decizie în ceea ce priveşte viaţa mamei, iar tu te pierzi în reveriile *trecutului?* întrebă Sylvie.

— Ea nu reprezintă nicidecum trecutul.

— Să nu faci una ca asta, spuse Sylvie, în clipa în care standul le apăru în faţă, iar Jane începu să apese tare pe claxon. Chloe şi Mona săriră cât ai clipi de pe scăunelele lor, făcând semne entuziaste cu braţele. Jane îşi simţea sufletul plin de mândrie, în timp ce Sylvie se apucase zdravăn cu mâinile de marginea scaunului, de parcă s-ar fi aflat pe panta cea mai abruptă, gata pregătită pentru marea plonjare.

— Prea târziu, declară Jane. Deja ne-au zărit.

Sylvie rămase complet înţepenită, holbându-se la Chloe, ca şi cum ar fi fost orbită de lumina unor faruri.

— Seamănă perfect cu tine, şopti ea. Chiar seamănă.

Şi pentru o secundă, una extrem de ciudată, Jane avu impresia că Sylvie o mai văzuse şi înainte.

— Vino să faci cunoştinţă cu nepoata ta, zise Jane.

Chloe şi Mona se tot agitau în jurul standului, zâmbind larg de parcă ar fi făcut parte dintr-un comitet de primire.

— Ai văzut noile pancarte? întrebă Chloe.

— Sunt grozave, răspunse Jane. Ridicând privirea, se uită zâmbind către banerul ce îl înfăţişa pe delfinul care între timp îi făcuse o vizită doctorului.

— Îmi place la nebunie şi rechinul.

— Eşti singura care cunoaşte adevărata lui poveste… în afara Monei, fireşte.

— Mdaa, Zeke e un rechin ascuns în pielea unui delfin, spuse Mona.

— Mi-ar plăcea să pun laba pe el, zise Jane.

Stăteau una lângă alta, formând un grup de trei, zâmbindu-şi. Apoi, cuprinsă de un sentiment de fericire şi de mândrie, Jane se răsuci într-o parte. Sylvie rămăsese undeva în afara grupului, în picioare, uitându-se fix la Chloe. Apucând-o de mână, Jane o incluse în cercul lor.

— Fetelor, v-o prezint pe sora mea, Sylvie. Sylvie, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Chloe şi cu Mona.

— Oh, sora dumneavoastră face cele mai delicioase tarte, spuse Chloe.

Sylvie rămase locului ţeapănă, ca şi cum tocmai interpreta un rol ale cărui replici le ştia destul de vag. Zâmbi cu stângăcie, uitându-se repede către Jane.

— Da, aşa este.

— De Ziua Muncii o să avem cu siguranţă câteva kilograme în plus, spuse Mona, făcând cu mâna către unul dintre rafturi, pe care deja nu se mai afla nici măcar o tartă.

— Da, nu ne putem abţine, declară Chloe. Jane, noi diminuăm toate profiturile!

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. La următoarea mea livrare, voi include două tarte care vor avea inscripţionate numele voastre.

— Se pricepe la aşa ceva, spuse Sylvie. Scrie numele persoanelor respective pe blatul crocant al plăcintelor.

— Sau găseşte simbolul potrivit pe care doar ele îl pot pricepe, spuse Chloe.

Acum două săptămâni, când noi credeam că Zeke e un băiat de treabă, a decorat o bucată de plăcintă cu un delfin. Dar, de obicei, le decorează cu acele mere minunate, ori cu un copac ce tocmai a înflorit… sau, cum a fost săptămână trecută, o constelaţie.

— Mie mi-a plăcut cea care avea forma unei case, zise Mona. Cea care avea la fereastra de la etaj o steluţă.

— O steluţă într-o mansardă? întrebă Sylvie.

Chloe oftă.

— Cum a aflat despre visul meu?

— Eu i-am povestit, spuse Jane.

Se priviră în ochi. Jane observă cum pupilele se agită, Chloe dându-şi pe loc seama că lui Jane îi păsase de povestea aceea atât de mult, încât i-o împărtăşise şi surorii sale. Dacă ar fi ştiut; Jane aproape că nu mai era în stare să-şi stăpânească emoţiile, acum că le făcuse cunoştinţă fiicei şi surorii ei. Pielea îi tremura, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o stare febrilă. Îşi dorea cu atâta disperare să mărturisească adevărul, să-i spună lui Chloe că Sylvie era mătuşa ei.

— E o imagine foarte frumoasă, spuse Sylvie. Extrem de creativă. Pariez că profesorii te adoră.

Chloe pufni.

— Aş vrea eu, dar nu e deloc aşa. Profesoara de biologie nu mă poate suferi, pentru că nu am vrut niciodată să disec broaşte, iar profesoara de engleză crede că n-aş fi în toate minţile, fiindcă atunci când am pregătit lucrarea despre Charles Dickens, am alcătuit un studiu comparativ între orfelinatele englezeşti din epoca victoriană şi facilităţile destinate „controlului exercitat asupra animalelor” din America zilelor noastre – ambele fiind de-a dreptul barbare!

— Mda, Chloe îşi dedică viaţa apărării drepturilor animalelor, amândouă avem un interes special faţă de lucrările care tratează subiectul orfelinatelor, mărturisi Mona.

— Ce vrei să spui? întrebă Sylvie.

— Mama mea a murit, iar Chloe a fost abandonată de către adevărata ei mamă.

Sylvie tăcea. Îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, la fel ca un profesor care se pregătea să se adreseze clasei. Jane simţea un nod în gât. Tuşi, privind în altă parte, dorindu-şi să-i poată

mărturisi lui Chloe care erau, de fapt, adevăratele sale sentimente… dar ştia că nu trebuia să o facă. O facu însă Sylvie, vorbind în numele ei.

— Cunosc pe cineva, începu Sylvie calm, care şi-a dat copilul spre adopţie. A fost cel mai greu lucru pe care l-a înfăptuit vreodată. Şi cu toate că nu am cum să ştiu ce gândea în acele clipe, ştiu cu siguranţă următorul lucru: nu şi-ar fi abandonat în veci copilul. Niciodată. Şi dacă am învăţat ceva din toată experienţa mea ca bibliotecar de şcoală, este că majoritatea lucrurilor nu sunt ceea ce par a fi. Literatura există tocmai pentru a ne demonstra lucrul acesta.

— Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, repetă Chloe precum un ecou. Deci vreţi să spuneţi că…

— Vreau să spun că e posibil ca ea să nu te fi dat de bunăvoie.

— S-ar putea să fi fost constrânsă, declară Chloe.

Sylvie aprobă.

— Ipotetic vorbind, e posibil să fi fost aşa.

Jane rămase nemişcată, fară să se amestece în discuţie. Vocea lui Sylvie era atât de directă, semănând cu a unei directoare de şcoală. Fetele o ascultau cu mare atenţie. Jane simţi cum ochii îi înotau în lacrimi.

— Adopţiile sunt tare misterioase, spuse Mona. Cine sunt de fapt adevăraţii părinţi, de ce au făcut ce au făcut, unde sunt ei în acest moment? în comparaţie cu alte poveşti. Cu a mea, de exemplu. Mama mea s-a îmbolnăvit; apoi a murit; tata s-a recăsătorit cu o vrăjitoare.

— Mi-ar plăcea să cred că nu m-a abandonat, spuse Chloe, cu ochii ţintă la Sylvie, de parcă

Mona nici n-ar fi vorbit.

— Gândeşte-te la posibilitatea, spuse Sylvie, cu acelaşi ton al bibliotecarei, că ea ar prefera mai degrabă să-şi dea viaţa decât să-şi închipuie că tu crezi că ar fi capabilă să te închidă „într-un pod". Deşi, dă-mi voie să te felicit pentru metafora aceasta perfect literară. Podul e un loc plin de praf, unde oamenii depozitează lucrurile de care nu mai au nevoie. Eu nu cred că mama ta adevărată te-ar fi expediat într-un asemenea loc.

— Jane, ai o soră pe cinste, spuse Chloe, adresându-se spatelui lui Jane.

Jane se întorsese, pentru a ascunde faptul că vorbele rostite de sora ei, sprijinul pe care i-l acordase ea îi făcuseră inima fărâme.

— A nimerit-o!

— Da, aşa el spuse Jane, în clipa când fu în stare să revină în poziţia iniţială. În totalitate.

21

Luăm cina înainte sau după ce o vizităm pe mama ta? o întrebă John pe Sylvie în timp ce se îndreptau cu maşina spre spital.

Ea era pierdută în gânduri, cu ochii aţintiţi pe geam. Pulsul
i se accelerase în clipa în care se trezise faţă în faţă cu Chloe, păstrându-şi şi acum acelaşi ritm. O cunoscuse pe fiica surorii sale – nimeni alta decât nepoata ei! se întrebă ce ar spune John dacă i-ar mărturisi întreaga poveste.

— Dau un penny pentru gândurile tale, spuse.

— Mă gândeam la sora mea.

— Jane, spuse el. Oaia ta cea neagră.

Sylvie ridică privirea spre el.

— Eu nu i-am spus niciodată aşa, zise ea.

— Nici nu era nevoie, replică John. O spun eu. Ţi-ai părăsit slujba, ai avut până acum grijă de sănătatea mamei tale. Sora ta te suna când şi când, dar nu se întorcea niciodată acasă… Tu vorbeai mereu despre ea, spunând că locuieşte la New York, ca şi cum viaţa de acolo ar fi mereu pe muchie de cuţit, riscantă, chiar periculoasă.

— Chiar aşa? întrebă Sylvie.

— Da. Apoi am cunoscut-o, şi am înţeles la ce te refereai.

— Ce ai înţeles? întrebă Sylvie, curioasă să-i afle impresiile.

— În fine, am observat geaca ei din piele de culoare neagră, am observat poziţia spatelui ei, am văzut expresia aceea suspicioasă din privirea ei, ca şi cum mi-ar fi dat un ultimatum, întrebându-mă ce intenţii am.

— Jane a suferit cândva foarte mult, spuse Sylvie. Şi nu cred că-şi va reveni vreodată. Îmi pare rău că te-a făcut să crezi că ar avea suspiciuni în privinţa ta, tocmai în privinţa ta…

John o luă de mână.

— De aceea îmi şi place, spuse el. Are grijă de sora ei. O admir pentru că te protejează. Şi eu vreau să fac la fel…

— Sunt puternică, spuse Sylvie, în timp ce el îşi făcea loc în parcarea spitalului. Ea îşi ridică încet privirea înspre partea de sus a clădirii, până la etajul al patrulea, acolo unde descoperi fereastra de la salonul mamei ei. Simţi pe dată cum i se pune un nod în gât, gândindu-se cât de puternică fusese nevoită să se arate de-a lungul vieţii. Se

gândi la momentul în care tatăl lor le părăsise, la dezamăgirea pe care o suferise ajungând la Brown, în timpul primului an de studenţie, când sperase că sora ei va fi tot acolo, ca student-junior, la acele bârfe care circulau prin campus, la faptul că îl văzuse în cele din urmă pe Jeffrey Hayden în compania noii sale iubite… La care se adăugase tristeţea, mereu aceeaşi, din pricina mamei, şi apoi a surorii ei.

Se duse apoi cu gândul la weekendurile în care se ducea acasă, fiind nevoită să asculte plânsetele şi ţipetele lui Jane din pricina lui Chloe, stând ascunsă în întunericul de nepătruns al nopţii; apoi îşi reaminti cum Jane plecase la New York, pentru că ar fi fost prea dureros pentru ea dacă ar fi rămas în Rhode Island, ca şi cum ar fi suferit cele mai groaznice arsuri din pricina statului la soare, fiindu-i teamă că vreo amintire legată de fiica ei ar năpădi-o brusc, făcând-o să se simtă cu mult mai rău.

— Îmi doresc ca sora mea să fie fericită, şopti ea, uitându-se spre fereastra salonului mamei ei.

— Ştiu că asta îţi doreşti, spuse John.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebă ea.

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine. Şi cred că e datoria mea să aflu ce anume te face fericită. Acum, de exemplu, ştiu că îţi doreşti ca mama ta să se poată stabili într-un anume loc. Iar eu am să te ajut să rezolvi această chestiune…

— Oh, John, spuse Sylvie.

— Apoi am să te plimb cu caiacul pe cel mai frumos lac din Mâine, zise el. Şi am să-ţi spun pe nume în timp ce stelele vor fi sus, pe bolta cerului…

— Stele vii, şopti Sylvie, ducându-se cu gândul la Chloe, la ideea ei despre acele stele prăfuite, uitate, ascunse sub streaşină.

— Cum numai viaţa însăşi poate fi, spuse el. Şi bănuiesc că asta vrea să însemne, dacă nu cumva vrei să iei cina la bufetul spitalului, că mai târziu vom merge să mâncăm.

— Mi se pare perfect.

— Atâta vreme cât te vei afla pe partea opusă a mesei, va fi întotdeauna perfect.

Apoi se îmbrăţişară, lung şi cu putere. Jane avea să sosească în scurt timp la spital. Poate că, împreună cu Abby Goodhearth, îi vor povesti mamei lor despre vizita pe care o făcuseră la Cherry Vale. Nimeni nu avea drept de decizie asupra vieţii altcuiva, dar Sylvie spera că ea şi Jane vor reuşi să lumineze împreună mintea mamei lor, convingând-o că pasul acesta era cea mai bună soluţie, măcar pentru o perioadă.

Era într-adevăr, nu-i aşa?

John o strânse şi mai tare, dându-i sprijinul de care ea avea atâta nevoie. Se simţea extrem de nesigură. Viaţa se schimba într-un ritm rapid. Sylvie voia adeseori să o pornească din nou pe vechile drumuri, numai şi numai pentru că ele îi era familiare, însă în secunda care urmă, John îşi puse braţul în jurul taliei ei şi porniră împreună către intrarea spitalului – prezenţa lui o făcea să se simtă atât de diferit, îi dădea o senzaţie atât de minunată, încât faptul acesta îi amintea că, uneori, schimbările reprezentau nişte mici miracole.

În timp ce traversau parcarea asfaltată, Sylvie se gândea ce minunat era să poţi avea alături un asemenea prieten; îşi dorea din toată inima ca şi

Jane să aibă parte de aşa ceva.

— Am auzit că Chloe a cunoscut-o pe sora ta, spuse Dylan.

— Da. Am dus-o pe acolo, să vadă standul.

— I-a plăcut?

Jane era tăcută. Stăteau acolo, în bucătăria lui. Ea trecuse pe acolo pentru a livra plăcintele de a doua zi, iar el îi oferise un pahar cu limonadă. Aceasta avea un gust acru, aşa cum îi plăcea ei, iar paharul se aburise, era rece, văratic, dând mâinii ei o senzaţie foarte plăcută. Reflectă asupra întrebării lui şi îşi dădu seama că dezaprobarea surorii ei ajunsese aproape de nivelul maxim, însă, pe negândite, se trezise că ea o iubeşte pe Chloe.

Soarele era în amurg, iar cerul prinsese culoarea levănţicăi. Ferestrele bucătăriei erau deschise; păsările cântau deja melodia zorilor. Serile din provincie erau pline de pace, pline de frumuseţe, lăsând în urmă zumzetul aglomeraţiei create de taxiurile de culoare galbenă cu care fusese Jane obişnuită în ultimii cincisprezece ani în New York.

Uitându-se atentă la Dylan, care se afla în partea opusă a încăperii – înalt, cu barbă, cu ochii aceia verzi, având cea mai sinceră privire pe care o văzuse ea vreodată –, îşi dădu seama că era într-adevăr îndrăgostită de el. Şi mai înţelese că minciuna ei nu avea să mai dureze multă vreme. Urma să se întâlnească cu Sylvie la spital, dar lucrul acela mai putea aştepta. Trase adânc aer în piept, întrebându-se de unde anume să înceapă.

— Aş dori să-ţi spun ceva, spuse ea.

— Şi eu.

Fiecare stătea în picioare într-un colţ al camerei.

Fumul ţigării lui se ridica spre tavan. El bău o gură de limonadă. Apoi Sylvie se apropie, iar el îi înconjură talia cu braţele. Se priviră adânc în ochi. Ea văzu acolo un bărbat puternic. Dincolo de asta, zări un soi de vulnerabilitate, care-i dădu impresia că se află în apele unui râu agitat.

El o sărută, buzele ei având gustul acrişor şi înţepător de lămâie. Seara era caldă, aşa că el purta o bluză cu mâneci scurte, iar ea era îmbrăcată într-o bluză mulată, de culoare neagră, braţele lor fiind fierbinţi, în timp ce ei stăteau foarte aproape unul de altul. Inima lui Jane o luase la goană, ea dorindu-şi ca sărutarea asta să fie una fără sfârşit.

Trupurile lor stăteau drepte unul lângă altul. El era foarte înalt, dar dacă ea se ridica pe vârfuri, ajungeau să fie la fel de înalţi. El îşi strecură braţele pe sub ale ei şi o trase în sus, făcând-o să stea pe vârfuri, sprijinindu-şi vârfurile picioarelor goale de marginea cizmelor lui, sărutându-se în lumina aceea crepusculară. El lăsase radioul deschis într-o cameră alăturată şi, cum nu mai vorbeau, muzica se auzea acum ceva mai tare, ei recepţionând-o acum cu mai multă claritate, neputându-se abţine să nu pornească în pas de dans, ea legănându-se pe partea de sus a cizmelor lui.

— Eşti talentată, spuse el, întrerupându-şi sărutul doar atât cât să poată admira felul cum se mişcau împreună.

— Ba nu, spuse ea. Eu nu dansez niciodată.

— Ba o faci chiar în secunda asta, spuse el, privirea lui fiind una profundă şi plină de umor.

— Aşa se pare, zise ea.

Dansară mai departe, iar Jane realiză că totul era doar o chestiune de timp: aveau să facă dragoste. Simţea asta pe propria piele, în inima ei, în adâncul adâncului fiinţei sale. El prelungea momentul, aşteptarea fiind de-a dreptul delicioasă. Ea era conştientă de faptul că era pregătită să-i mărturisească întreaga poveste, fiind încredinţată că totul avea să iasă aşa cum trebuie. Aerul de primăvară îi mângâie uşor pielea de pe braţe, şi cu toate că nu era frig, ea se înfioră.

Chiar în secunda aceea, auziră o bătaie în uşa laterală.

— Iooo-huuu! strigă Chloe.

— Sunteţi într-o ţinută decentă? întrebă Mona.

O undă de nelinişte brăzdă o clipă fruntea lui Dylan, apoi el îi zâmbi lui Jane.

— O sincronizare impecabilă, spuse ea, ascultând cum fetele traversau casa în fugă. Dădură buzna în bucătărie, oprindu-se în pragul uşii.

— Nu aveaţi de gând să aprindeţi lumina? întrebă Mona.

— Aşa e mult mai romantic, zise Chloe, făcându-i un semn din sprâncene.

— Salut, fetelor, spuse Jane.

— Cui datorăm plăcerea asta? întrebă Dylan.

— Vrem să ieşim în oraş să mâncăm îngheţată sau scoici fripte, spuse Mona.

— Astea sunt cu siguranţă nişte meniuri de vară, zise Jane.

— Ştiu, declară Chloe. Dar părinţii mei au închiriat un film, au făcut nişte floricele de porumb şi au încercat să ne convingă că ar fi la fel

de gustoase precum îngheţata şi scoicile fripte, îngheţata pentru mine, iar scoicile pentru Mona.

— Ah, acum e vorba de ambele feluri, spuse Dylan. Îngheţată şi scoici fripte. Sper că nu vor fi totuşi în ordinea asta.

— Există un singur loc unde am vrea să le mâncăm, spuse Chloe. Şi un singur cuplu, care am vrea să ne ducă acolo.

— Newport, aprobă Mona cu solemnitate. Vrem să ne duceţi la Newport.

— Chiar aşa, spuse Chloe, arătând cu degetul către Dylan. Vreau să îl răsfăţăm pe unchi. Şi o s-o luăm la plimbare şi pe Jane. Nu ai scăpare.

— Aşa că s-o pornim încetişor şi în bună înţelegere, adăugă Mona. Afară, la maşină…

Jane îi aruncă o privire fugară lui Dylan. Ceea ce se construise acum între ei era încă acolo, aşa că ea observă frustrarea amuzată din ochii lui. El se uita fix la Jane, dându-i ocazia să se descotorosească de fete. Jane ezită. Ştia că ar fi trebuit să se întâlnească cu Sylvie la spital. Ar fi putut să-i dea un telefon, s-o prindă înainte de plecare; putea, de asemenea, să-i lase un mesaj. Nimic de pe lumea asta n-ar fi putut-o împiedica să meargă împreună cu Chloe la Newport: într-o excursie de familie.

— Ei bine? întrebă Dylan.

— Eu zic să mergem să mâncăm o îngheţată şi nişte scoici fripte, spuse ea. Formând rapid numărul de telefon de acasă, lăsă un mesaj pe robotul telefonic. Sylvie avea să înţeleagă.

Călătoria până la Newport a fost lungă şi răcoroasă. Nimeni nu dorise să fie pusă în funcţiune instalaţia de aer condiţionat, aşa că

Dylan conducea cu geamurile deschise. Fetele şedeau pe bancheta din spate plină de noduri a camionului, fredonând melodiile pe care le ascultau la aparatul de radio. Chiar dacă băgaseră de seamă că Dylan şi Jane se ţineau de mână, se prefăceau că nu văd nimic.

Pornind-o pe Autostrada 138, el începu să-şi amintească de vechile lui călătorii la Newport. Simţi cum inima îl duce parcă înapoi, prins în cârligul unei undiţe, la cârma ei fiind nimeni alta decât Isabel. Deveni pe dată nostalgic. Ea era cu ei în camion, înghesuindu-se pe bancheta din spate, alături de verişoara ei şi de prietena acesteia. Senzaţia era una atât de reală, încât el privi cu coada ochiului în spate.

— Tata obişnuia să numească drumul acesta „autostrada cu aluviuni”, zise Jane, în timp ce treceau pe deasupra unei alte ridicături de pământ.

— Fiindcă e plină de hârtoape, spuse Chloe. Ueeee!

Se îndreptară către Narragansett, luând-o peste Podul Jamestown. Pasajul peste partea de vest a golfului avea în lumina apusului o nuanţă de un argintiu-închis. Vechiul şi, în prezent, inutilizabilul pod se arcuia către partea de sud a noului ecartament; Dylan îşi aminti cum odată, cu mulţi ani în urmă, un tractor cu remorcă sărise dincolo de marginea podului, într-o zi rece de Crăciun. Pe vremea aceea, era abia un băieţel, dar ţinea minte şi acum cât de mult suferise pentru copiii şoferului aceluia.

Traversară Conanicut Island şi o luară peste vastul şi graţiosul Pod Newport. Oraşul de la

malul mării strălucea ceva mai la vale: iahturile albe în port, clopotniţele bisericilor, mănunchiul acela de clădiri situate în partea centrală a oraşului. Din vârf, se putea zări la orizont ameninţătorul Block Island, de forma unei balene. Dylan îşi aminti pe dată un caz la care lucrase, cu numai câţiva în urmă, un caz în care criminalul îşi înscenase propria sinucidere, lăsându-şi maşina în parcare, ca apoi să se ascundă aici, la capătul podului. Mintea lui se întorcea iarăşi şi iarăşi în timp, plină de amintiri, dar niciuna la fel de puternică precum cele legate de Isabel.

De-abia putură să găsească un loc de parcare pe strada Thames, ca apoi să o pornească spre „peştera” preferată a lui Dylan, bojdeuca unde se vindeau scoici, numită Commander Paul’s. Ca un bloc de piatră ieşit parcă din apă, localul era strâmt, cu o formă neregulată şi lipsit de ventilaţie. Coada se formase în dreptul intrării. Aşteptându-şi rândul, savurau aroma mâncării, simţind deja cum le plouă în gură. Înghesuiţi unul în altul, el îşi strecură braţul după talia lui Jane. Ea purta haine de vară, din denim şi un top mulat de culoare neagră, iar el îi admiră braţele bine făcute, abia aşteptând să se lasă îmbrăţişat de ele.

— Ne vine rândul, spuse. Să vă pregătiţi comanda.

— Eu mi-am pregătit-o din clipa în care am ieşit de pe pod, râse Jane.

— Patru boluri cu scoici, patru rânduri de cartofi şi patru cola, îi spuse Dylan studentei care îşi făcu apariţia în dreptul ferestrei.

— De unde ai ştiut că asta ne doream cu toţii? întrebă Mona.

— Pentru că atunci când vii la Commander Paul’s, spuse Dylan, plătind cele cumpărate, asta e tot ce poţi mânca.

Îşi luară mâncarea şi ieşiră afară, găsindu-şi locuri chiar pe zidul scund care înconjura zona de la intrare, apoi începură să mănânce. Dylan era conştient de prezenţa lui Jane alături de el. Braţul ei gol îl atingea pe al său, şoldul ei era lipit de al lui. Chloe îi dădu lui scoicile ei, scobind printre scoicile tăvălite în unt şi printre cartofii franțuzești.

— De obicei, sunt vegetariană, spuse Jane, dar nu pot rezista scoicilor de la Paul…

— Nu ştiam! exclamă Chloe, în timp ce ochii îi străluceau. Amândouă suntem iubitoare de animale! Noroc că scoicile sunt nişte nevertebrate, aşa că nu pot simţi nimic…

— La asta mă gândeam şi eu.

— Trebuia să-mi fi spus, zise Dylan. Puteam merge undeva unde se servesc salate, ori ceva asemănător.

— Paul’s e o alegere excelentă, declară Jane, lovindu-l cu umărul. N-am mai fost aici de ani buni…

Dylan muşcă din scoică; ştia din experienţă că acestea erau fripte cu grijă, având o nuanţă maro-aurie şi gustul sării de mare, dar, cum în seara aceasta simţurile lui erau mult prea excitate, aproape că nici nu băgă de seamă. În seara aceasta totul avea legătură cu Jane.

Traversară bulevardul America’s Cup, urcând spre debarcader. Magazinele erau deschise pentru ca turiştii să-şi poată face cumpărăturile, iar fetele intrară fuga la shopurile de bijuterii şi ochelari de

soare, în timp ce Dylan şi Jane traversară spre aleea pietruită ce ducea spre Bowen's Wharf, făcându-şi loc prin mulţimea adunată pe Bannister's.

— Vară în Newport, spuse Jane, trăgând în piept aerul sărat.

— Prima noastră vară împreună, zise Dylan.

Ea chicoti.

— Eşti drăgălaş.

— Drăgălaş poate fi un iepuraş. Eu sunt un fost membru al U.S. Marshal. Crezi că acelui Comandant Paul i-ar fi plăcut să
i se spună că e „drăgălaş"?

— Mănânc de ani de zile în localul său, dar cine e, la urma urmei, Comandantul Paul?

— Un erou al Marinei, zise Dylan. A activat în Vietnam, pe nava *W.T. Crawford.* Era cunoscut ca un mare amator de pescuit şi obişnuia să le spună băieţilor că are de gând să deschidă un local în care să se vândă scoici, în Newport, după pensionare.

— Ce a păţit?

— A reuşit să salveze echipajul unui vas care se scufundase în Marea Chinei, chiar în momentul când rechinii dădeau târcoale bărcii lor gonflabile. Echipajul tocmai se lupta, cu ajutorul vâslelor, cu acei monştri încercând să-i alunge, în secunda în care Comandantul Paul a apărut acolo în mare grabă.

— De unde ştii?

— Este o adevărată legendă în Newport, zise Dylan. Ca o ironie, nava sa a purtat numele lui William Crawford, Comandant al Departamentului Şerifilor în anii douăzeci. Aşa că şerifii se simţeau

deosebit de legaţi de Comandantul Paul. El obişnuia să ia cina… zise Dylan cu o voce tărăgănată.

Jane aştepta ca el să continue.

— În casa socrilor mei, spuse Dylan. Tatăl Amandei a activat şi el în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate că iubea la nebunie să navigheze cu iahtul, a doua casă a lui fiind Clubul de Iahting din New York, ducea dorul vremurilor în care Newportul era un oraş al Marinei.

— Pare a fi un tip interesant.

— Pentru un baron al tâlhăriilor, spuse Dylan, fără a dori să adauge că acesta crescuse o fată răsfăţată şi snoabă. Isabel îşi iubea bunicii, dar nu ducea o viaţă ca a lor. Mama ei n-ar fi intrat nici moartă într-o bojdeucă unde se vând scoici. Isabel era o boemă, la fel ca mine. În timp ce familia se aduna la picnic într-un restaurant fiţos de pe Bailey’s Beach, noi dădeam o fugă până la Paul’s.

— Genul meu de fată, spuse Jane, aprobându-l.

— I-ar fi plăcut de tine.

— În fine, oricărei fete căreia îi plac scoicile trebuie să-i placă, de asemenea, şi tartele cu mere.

— Nu acesta ar fi motivul, zise Dylan, înconjurând-o cu braţul. Rămăseseră acolo, în marea de turişti, trăgând cu ochiul la iahturile ancorate în Bannister’s Whorf, dar lui nici că-i păsa. Nu mai aprinsese o ţigară din clipa în care ieşise din livadă, şi nici nu-şi dorea una. Nu voia să întunece cu nimic seara asta. Orice senzaţie de dependenţă avea pe neaşteptate legătură cu persoana lui Jane. Trebuia să o aibă neapărat, trupul său o dorea cu o disperare dureroasă, şi îşi

dădea seama că nu o putea lăsa să-i scape.

— Unchiule Dylan! strigă Chloe, strecurându-se cu greu prin marea aceea de oameni.

— Da, unchiule Dylan, zise şi Mona precum un ecou. Avem nevoie de nişte avansuri!

— La salariile noastre, explică Chloe, rânjind larg în timp ce ajungea lângă unchiul ei chiar în clipa în care el se pregătea să o sărute pe Jane. El încercă să-şi ascundă sentimentul de frustrare.

— De ce? întrebă el. Tocmai v-am plătit vinerea trecută.

— Ştiu, spuse Chloe. Şi nici nu te rugăm să ne dai banii… ci doar un împrumut până la salariul nostru din această săptămână. Deoarece am dat peste cele mai mici şi drăgălaşe chestii pe care trebuie neapărat să le cumpărăm.

— Ele ne aduc aminte de Jane, zise Mona.

Jane zâmbi şi se înroşi la faţă.

— De mine?

— Da, de tine, zise Chloe. Aplecându-se, ea ciocăni în medalionul lui Jane ca şi când ar fi fost un clopoţel. Am găsit nişte medalioane micuţe din argint, la fel ca al tău, şi vrem să le cumpărăm.

— Pentru că noi suntem membre ale fan-clubului tău, îi mărturisi Mona. Tu eşti cea care coace plăcintele, şi aşa putem avea noi slujba de pe timpul verii.

— Dacă nu erai tu, acum am fi fost şomere, întări Chloe.

— Hei, dar cum rămâne cu fagurii de miere şi arţarul dulce pe care eu vi le-am dat să le vindeţi? întrebă Dylan. Cum rămâne cu merele care cresc în copacii mei chiar şi în clipele acestea, când noi stăm de vorbă?

Chloe şi Mona se porniră pe râs.

— Nu avem cum să ne păcălim singuri, unchiule Dylan. Plăcintele lui Jane au făcut ca standul nostru să fie cel mai bun dintre toate standurile aflate la şosea. Oamenii vin pe acolo din pricina ei. Doamne, întregul stat a devenit dependent de ele! Aşa că e musai să ne cumpărăm medalioane ca al ei… pentru a o sărbători câte zile vom avea.

— Vom pune şi fotografii, începu Mona să vorbească, însă o podidi imediat un hohot de râs.

— Cu Jane, continuă Chloe.

— Nu! Cu *tartele ei,* o corectă Mona, în timp ce amândouă se cocoşaseră de atâta râs. Înăuntrul medalioanelor noastre.

— În al tău ce se află, Jane? spuse Chloe. Vreau să văd.

Jane încă zâmbea, însă rămăsese foarte tăcută. Nu se alăturase entuziasmului celor două fete, aşa cum o văzuse Dylan făcând cu alte ocazii. Strângea medalionul între palmele ei, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze. Părea că pălise puţin, aşa cum şi zâmbetul ei părea unul tare timid. Uitându-se la ea, Dylan îşi simţi inima tresărind uşor. Acolo trebuie că se află fotografia unui bărbat, reflectă el. Vreun iubit din New York.

— O fetiţă pe care am cunoscut-o cu multă vreme în urmă, spuse Jane.

— Arată-ne-o, zise Mona.

— Oh, fotografia e mult prea mică, nu o s-o puteţi vedea, zise Jane. Şi nici nu e prinsă prea bine. O poate lua vântul.

— N-am vrea să se întâmple una ca asta, fu Chloe de acord. Mai târziu?

— În mod sigur mai târziu, spuse Jane, uitându-

se atent în adâncul ochilor lui Chloe. Dylan aprecia în mod deosebit felul ei de a o scoate la capăt cu nepoata lui. Părinţii ei erau acum încântaţi de felul cum îşi petrecea ea timpul pe perioada verii. Sharon îl sunase cu o zi înainte, exprimându-şi dorinţa de a o cunoaşte pe Jane. Îi mărturisise atunci că atât ea, cât şi Eli îi erau recunoscători lui Jane pentru ceea ce făcea pentru Chloe

— La început se opuseseră muncii la stand, dar acum erau mulţumiţi pentru că îi mergea bine pe timpul verii. Genul acela de proteste care avuseseră loc la Saverite nu se mai repetase.

Şi nici nu mai dăduse o fugă până la Biroul pentru Adopţii din cadrul Tribunalului Familiei.

În afară de asta, Sharon îşi manifesta curiozitatea în privinţa lui Jane şi din alt motiv. Era prima femeie de care Dylan se arătase interesat de la moartea familiei lui. El suferise groaznic o lungă, foarte lungă perioadă de timp. Sharon se dovedise o cumnată extrem de cumsecade; Dylan se gândi că era posibil ca ea să fi bănuit acele necazuri pe care el şi Amanda le avuseseră de-a lungul anilor.

— Oh, drăcia dracului, spuse Mona, holbându-se la mulţimea aceea de oameni. Scuzaţi-mi limbajul.

— Oh, de două ori drăcia dracului, zise şi Chloe, chircindu-se lângă Jane.

— El este? întrebă Jane, aruncându-i o privire rece, ascuţită, de un albastru transparent.

— Îhî, făcu Chloe, în timp ce vocea i se frânse, iar Dylan băgă de seamă că ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi.

— Cine? întrebă Dylan. Urmărind direcţia

privirilor lui Chloe şi Jane, dădu cu ochii de un puşti care se afla lângă standul Black Pearl, locul unde se vinde hotdog. Avea părul lung, blond, plin de broboane de sare. Voia să lase impresia că strălucea din pricina soarelui, însă Dylan cunoscuse mult prea mulţi nemernici la viaţa lui ca să nu-şi dea seama că „soarele" acela răsărise dintr-o sticluţă. Purta pantaloni scurţi şi un tricou de firmă. Observă că pe unul din braţe avea tatuat un delfin; Dylan făcu pe loc legătura: banerul lui Chloe.

— Ce ar trebui să-i spun? o întrebă Chloe pe Jane.

— Nu trebuie să-i spui absolut nimic, replică ea.

— Dar voi fi obligată să trec chiar prin dreptul lui, zise Chloe. Ca să trec dincolo de debarcader…

— Ce a făcut? întrebă Dylan.

— N-ai vrea să ştii, murmură Chloe.

— Spune-i unchiului tău, o îndemnă Mona. Aşa o să punem laba pe nemernic!

Sângele de părinte al lui Dylan începu să clocotească puternic. Habar n-avea ce anume făcuse puştiul acela, dar nu-i plăcea înfăţişarea lui. Avea nişte ochi morbizi, de un verde lipsit de strălucire –, care cercetau mulţimea asemenea unui prădător, la fel cum un rechin şi-ar aţinti privirea asupra unui banc de peşti. Dylan şi-l putea imagina cu uşurinţă ca fiind oaia neagră a unei investigaţii: droguri, documente, fraudă, orice lucru ce i-ar fi adus ceva mai mult decât ceea ce îşi dorea. Sex, droguri, bani, femei.

Uitându-se în fugă la Chloe, Dylan se gândi că adevărul era undeva la mijloc. Se înfierbântă, spunându-şi că tipul o făcuse pentru prima şi

ultima oară: să se folosească de nepoata lui. Jane îşi pusese braţul pe umărul lui Chloe, iar Dylan băgă se seama că tristeţea se oglindea în ochii amândurora.

— Face surfing în Newport, explică Chloe. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care se află aici. Uitaţi-vă la el ce blond şi bronzat este.

Dylan ar fi vrut să-i spună că era vorba de un prefăcut, dar se abţinu. Ar fi dorit să treacă dincolo de debarcader şi să-l facă pe băiatul ăla să-i rămână hotdogul în gât, dar se abţinu şi în privinţa asta.

— El e ăla, zise Mona, luându-l pe Dylan de talie, cel care umblă cu motoreta prin livadă. El e ăla care rupe rădăcinile!

— El e? zise Dylan ca un ecou. În secunda aceea, simţind parcă energia care emana dinspre grupul lor, băiatul îşi îndreptă privirea într-acolo. Pe Chloe nu o putea vedea bine, deoarece în dreptul ei stătea Jane, însă puştiul observă că privirea lui Dylan era fixată asupra lui. De-a lungul anilor, Dylan experimentase privirea aceea specifică unui poliţist: doi ochi amorţiţi şi mult mai aspri decât ai unui rechin. Aproape că surprinse clipa în care puştiul blond se crispă.

— Să nu-i zici nimic, îl imploră Chloe.

— Trebuie să-l arestezi, zise Mona. Pe cuvânt, unchiule Dylan – e un om rău. A făcut într-adevăr un lucru groaznic…

— Mona, o avertiză Jane. Las-o pe Chloe să decidă ce anume are de făcut, bine?

— Îl urăsc, spuse Mona, înfierbântată. Pentru că s-a purtat ca un nemernic cu prietena mea.

— Chloe, spuse Dylan. Vrei să vorbesc cu el?

Chloe scuturã din cap. Când se uitarã într-acolo, observarã cã surferul abandonase deja locul – unul dintre cele mai circulate din întregul New England, Bannister Wharf, mai ales într-o searã caldã de varã –, luând-o repede la picior. Dylan nu-l pierdu o clipã din ochi, urmãrindu-l cu o privire nemiloasã.

— Cum îl cheamã? întrebã el.

— Zeke, spuse Mona, în timp ce Jane şi Chloe stãteau deoparte, pãstrând tãcerea.

Dylan ar fi vrut sã alerge pe urmele lui, pentru copaci şi rãdãcinile acestora, pentru nepoata lui şi pentru ceea ce-i fãcuse el, provocându-i suferinţã. Dar îşi dãdea seama, dupã tandreţea cu care o acoperea Jane pe Chloe, ca şi cum ar fi acoperit cu aripile un pui de pasãre, cã, pentru un moment, asta n-ar fi fãcut decât sã înrãutãţeascã lucrurile în privinţa lui Chloe.

Dylan o iubea pe Chloe şi tot ce-şi dorea era sã o poatã proteja, aşa cum ar fi procedat şi cu propria lui fiicã.

Magazinul de bijuterii se afla chiar la capãtul debarcaderului. Ţinând-o pe Jane de mânã, el le conduse pe fete înãuntru. Arãtând apoi cãtre medalionul de la gâtul lui Jane, îi ceru vânzãtoarei douã identice cu acesta. Îşi simţi inima satisfãcutã în secunda în care vãzu fericirea ce se oglindea în privirea lui Chloe şi a Monei. Ba chiar şi mai plinã, când remarcã satisfacţia din ochii lui Jane. Apoi privi ţintã medalionul; nu se putea abţine sã nu se întrebe dacã acolo se afla într-adevãr fotografia unei fetiţe sau, dimpotrivã, a unui iubit la care ea nu renunţase încã.

Dylan considera cã e de datoria lui sã alunge din

preajma nepoatei sale orice puşti netrebnic; considera, de asemenea, că era datoria lui să o determine pe Jane să lase baltă orice actual iubit, ori pe toţi iubiţii anteriori. Spera s-o poată face chiar în seara aceea.

În momentul când fetele îl rugară să scadă preţul celor două medalioane, confecţionate din oţel şi argint, din următoarele lor salarii, pufni pur şi simplu în râs, scuturând energic din cap.

— Sunt un cadou, spuse el.

Asta ar fi fost şi dorinţa lui Isabel, iar el era sigur de lucrul acesta.

22

Înainte să plece din Newport, Chloe vru să dea o fugă până la colţul străzii unde se afla vechea locuinţă a bunicilor lui Isabel. Astfel că îşi cumpărară comete de îngheţată de la Newport Creamery, apoi o porniră pe deal. Ieşiră mai întâi pe strada Thames, dădură imediat colţul şi apoi o luară drept în jos pe lângă Cluburile de Iahting Ida Lewis şi pe lângă Harbor Court – clinchetul fungilor bărcilor amarate acolo răsuna prin ferestrele deschise dincolo de ferma Hammersmith…

— Casa Albă de pe timpul verii, zise brusc Chloe, stând la locul ei pe bancheta din spate a maşinii. Pe vremea când John F. Kennedy era preşedinte.

— Aşa este, spuse Jane. După ce mi-am luat permisul, am mers împreună cu sora mea până în Newport şi am tot încercat să zărim câte ceva în grădină… căutând-o din priviri pe Jacqueline

Kennedy Onassis. Ne-am dorit întotdeauna să o vedem plimbându-se la şosea, atunci când se întorcea acasă să-şi viziteze mama.

— Şi ce aveaţi de gând să faceţi?

— Am fi invitat-o la o plimbare cu maşina.

— Mama mea s-a arătat întotdeauna foarte mândră de faptul că primul preşedinte catolic şi-a oficiat căsătoria chiar aici, în Rhode Island, spuse Dylan.

— Buni e ciudată, zise Chloe.

Toată lumea chicoti. Dylan le plimbă cu maşina pe Ocean Drive – prelungirea aceea magică, foarte lungă a drumului principal, acoperită cu dale de piatră, având golfuri ascunse şi imensul Ocean Atlantic în partea dreaptă. Mirosul de sare, şi de buruieni şi de umezeală năvăli înăuntru; li se părea că sunt pe un vas, în mijlocul mării. Dylan arătă către un punct care se zărea în întuneric, acolo unde valurile negre se amestecau cu spuma albă.

— Acolo era Breton Tower, zise el. Şi până nu de mult, cursele American Cup aveau loc în Newport.

— Cursa Dennis, spuse Jane, făcând referire la Dennis Connor, alergătorul care pierduse cupa. Pentru o vreme, acesta a fost mottoul întregului stat.

— Rhianna povesteşte mereu despre acei marinari pe care a reuşit întotdeauna să pună laba… adică am vrut să spun, cu care a reuşit sa aibă o relaţie, zise Mona. Marinari australieni care obişnuiau să bea şampanie, din sticla vârâtă în decolteul topurilor lor. Nişte mârşavi, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Mult mai de treabă decât surferii, murmură

Chloe.

Jane se întoarse puţin, ca să o poată privi. Fusese traumatizată de apariţia lui Zeke. Jane era fericită că avusese şansa să-i fie alături. Se gândi imediat la anii aceia pierduți – la toate lacrimile şi pericolele pe care Chloe le avusese de înfruntat, fară ca Jane să o poată apăra. Dar reuşise să le depăşească, destul de bine chiar. Părinţii adoptivi făcuseră o treabă excelentă. Însă faptul că Chloe reuşise să supravieţuiască şi că se afla în siguranţă nu avea nimic de-a face cu aleanul din sufletul lui Jane, cu dorinţa ei de a-şi ţine în braţe puiul ce acum devenise deja o adolescentă, pentru a o proteja împotriva încercările ce aveau să urmeze.

— Te simţi bine?

Chloe dădu din cap, lingând îngheţata din cornet. Momentul de apropiere nu se sfârşise încă; vibra între cele două. Chloe îşi scosese deja medalionul din cutie şi şi-l agăţase la gât. Jane observă cum strălucea sub lumina stelelor ce pătrundea prin geamul camionului, făcând-o să-şi imagineze că se aflau într-o mică barcă pescărească, alunecând pe valurile înspumate ale oceanului.

După ce făcură şi ultima curbă, Chloe le zise ridicând mâna:

— Acolo e Bailey’s Beach.

— Oraşul snobilor, spuse Mona.

— Bunicii lui Isabel au stat aici. Locul acesta se numeşte de fapt Spouting Rock Beach Association. Pe acolo pe undeva se află o piatră-ţâşnitoare. Isabel şi cu mine am tot încercat să dăm de ea. Ne gândeam că ar putea fi un fel de ţâşnitoare pe

plajă, ca o balenă din care ţâşneşte apa.

— Rhianna şi-ar vinde şi sufletul numai să poată fi invitată într-un asemenea loc, spuse Mona. Ar da clasă locului ăsta, în mod cert.

Chloe rămase cu capul într-o parte, uitându-se într-acolo până ce plaja dispăru din vedere. Trecură pe rând pe lângă Rough Point, frumoasa casă din cărămidă a lui Doris Duke, şi pe lângă alte vile la fel de impozante, ca în final să se oprească în faţa unui zid impresionant. Tufişuri bine întreţinute şi viţă de vie atârnată printre pietre. O poartă de fier care era pe jumătate deschisă, dând la iveală o curte interioară pavată şi un magnific castel construit din piatră de calcar, care aminteşte de Valea Loarei.

— Iat-o, spuse Chloe, cu respiraţia tăiată. Maison du Soleil.

— Casa Soarelui, spuse Mona, dându-se mai în faţă ca să o poată vedea mai bine.

— Încă mai stau aici? întrebă Chloe.

— Familia mătuşii tale? Da, spuse Dylan.

— Îi vizitezi?

— Nu, zise el.

— Dar tu eşti ginerele lor, zise Chloe.

— Am fost, fu el de acord.

Jane se întrebă dacă Chloe sesizase cumva emfaza subtilă a folosirii timpului trecut. Aici briza mării nu era atât de puternică, fiind blocată de casă, de prezenţa copacilor şi a zidului. Însă Jane ştia că pe partea cealaltă, pe partea cu proprietatea se afla Cliff Walk; cu ani în urmă, ea, Sylvie, şi mama lor trecuseră pe acolo de nenumărate ori. Până în clipa de faţă, nu fusese sigură care dintre aceste case aparţinuse

Amandei; dar acum ştia, amintindu-şi că obişnuia să privească pe deasupra gardului viu, observând câteva doamne îmbrăcate în rochii albe care îşi făceau siesta pe o terasă foarte lungă. Oare una dintre ele fusese chiar viitoarea soţie a lui Dylan, aflată atunci la vârsta adolescenţei?

— Putem intra? întrebă Chloe.

— Mda, zise Mona. Ca să pot să-i povestesc Rhiannei că am petrecut împreună cu elita societăţii?

În maşină era atâta linişte; singurele zgomote răzbăteau dinspre traficul intens de pe Bellevue Avenue. Jane simţi că între Chloe şi Dylan exista o legătură care nu avea nevoie de cuvinte, una care avea de-a face cu iubirea şi cu Isabel. Închise ochii, ducându-se cu gândul la fotografia ce stătea lipită pe frigiderul lui Dylan… la acele două fetiţe zâmbitoare, la fiicele lor.

— Nu cred, spuse Dylan după un moment ceva mai lung. S-ar putea să le aducem aminte de anumite lucruri la care poate nu ar dori să se gândească.

— La ceea ce s-a întâmplat cu Isabel şi cu mătuşa Amanda?

Dylan clătină simplu din cap, privind poarta cu pricina.

Cu toate că era larg deschisă, Jane îşi putea da seama că pentru Dylan era încuiată şi ferecată. Anii trăiţi la New York, în care nu o avusese alături pe tânăra ce era acum aşezată pe bancheta din spate, o făceau să înţeleagă foarte bine acest lucru. Se aplecă spre scaunul lui şi îi atinse coapsa.

El îi prinse mâna într-a lui. Jane fu conştientă de

prezenţa, în acel camion, a fiicelor lor. Pentru că, deşi Isabel murise acum patru ani, prezenţa ei aici era la fel de vie precum cea a lui Chloe, ori a Monei. Jane trase aer în piept, lăsându-le pe cele două fete să-şi găsească loc în sufletul ei. Se uită cu coada ochiului în spate, spre Chloe. Spre mirarea ei, Chloe o privea fix în ceafă, parcă dorindu-şi ca Jane să-şi întoarcă privirea.

Inima lui Jane tresări o secundă. Ar fi vrut ca noaptea aceea, ca momentul acela să dureze o veşnicie. Minciuna în care ea trăia în faţa lui Chloe şi a lui Dylan i se păru pe neaşteptate una imensă, ca o povară pe care nu mai era capabilă să o poarte cu sine. Dacă Mona n-ar fi fost de faţă, le-ar fi mărturisit adevărul chiar în clipa aceea. Dar pentru că asta era situaţia, era nevoită să-l mai păstreze în sinea ei încă puţin.

Şi o facu.

Mona urma să-şi petreacă noaptea acasă la Chloe, aşa că în drum spre locuinţa ei, le conduseră mai întâi pe fete. Obosite, dar fericite, ele îşi strânseră lucrurile şi le făcură semne de rămas-bun înainte de a intra în casă. O femeie se aplecă în deschizătura uşii, salutându-i cu mâna.

— Sharon, spuse Dylan, atingând uşor claxonul şi făcându-i semn cu mâna. Soţia fratelui meu.

— … lui Chloe, încercă Jane să articuleze, dar nu reuşi să rostească: *mama.* Femeia avea o înfăţişare plăcută, blândă, provincială. Ce voia să însemne asta, se întrebă Jane? Că aceasta nu purta un top strălucitor şi strâmt de culoare neagră?

— Povesteşte-mi despre acel nemernic de Zeke, spuse Dylan, după ce ajunseră cam la două sute

de metri de casa lui.

Jane era toată numai un tremur, dând aproape nas în nas cu femeia care îi crescuse fiica. Voia să se concentreze asupra întrebării puse de Dylan, însă tremurul era prea puternic.

— Nu vrei să-i trădezi încrederea? întrebă el. Cred că ai dreptate. Mai bine să ne spună ea, mie, ori părinţilor ei, când va fi pregătită.

— Îţi aminteşti că, la începutul serii, am declarat că am ceva să-ţi spun, întrebă Jane, în timp ce el parca maşina în faţa hambarului vopsit în roşu, iar inima ei bătea atât de repede, încât era sigură că va exploda.

— Da. Iar eu ţi-am spus că şi eu am ceva să-ţi mărturisesc.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea uitându-se fix dincolo de banchetă.

El aprobă, şi coborî din cabină. Veni prin faţă, deschizându-i portiera lui Jane, fără a-şi lua ochii de la ea. Îşi puse braţele în jurul ei, o trase mai aproape, sprijinindu-şi fruntea de a ei. Greierii cântau, iar bufniţa ţipa ceva mai departe.

— O să mă crezi, spuse el, dacă îţi mărturisesc că vreau să aflu absolut totul, fiecare cuvinţel, dar că, mai întâi, trebuie să te sărut?

Ea se încruntă, zâmbi, simţind cum inima îi bubuie în piept. Măcar de ar fi în stare să rostească acele cuvinte.

— Te cred, spuse ea, pentru că şi eu simt la fel.

Şi el o sărută. Şi toate planurile şi intenţiile ei de a proceda aşa cum se cuvine, mărturisindu-i totul, fură lăsate să mai aştepte.

Se duseră la etaj. Nu era nici ciudat, dar nici ceva neaşteptat, pentru că aşteptaseră clipa asta o

seară întreagă, poate chiar din clipa în care se întâlniseră pentru prima dată. Jane încercă să-şi liniştească mintea febrilă, să înlăture acea vălmăşeală de vorbe ce i se amestecau în cap, deoarece trupul ci era acum marele câştigător. Valuri de căldură şi fiori reci îi cuprinseseră trupul. Trebuia să-i spună, era conştientă că trebuia să-i povestească. Şi cu cât se străduia mai mult, cu atât mintea ci lucra mai febril. Se întrebă de câte ori urcase el această scară alături de Amanda. Poate că toate astea nu erau decât o simplă tărăgănare a lucrurilor, fiindcă ei îi era teamă să-i spună adevărul.

Înregistră fiecare amănunt: fotografiile vechi înşirate pe pereţi, cu rame în nuanţe sepia, fotografiile cu rame noi de pe birou. Se uită atentă la cele noi, descoperind că ele le înfăţişau pe Isabel şi pe Chloe, pe Sharon şi pe Eli, dar niciuna dintre ele nu o înfăţişa pe Amanda. Îşi aruncă ochii prin cameră – confortabilă şi decorată cu mobilă veche, având un aer extrem de masculin.

— Dylan? spuse ea, încercând să dea formă cuvintelor.

— Da?

— Lucrul acela despre care vreau să-ţi vorbesc… E ceva important.

El dădu din cap. Şi o sărută iarăşi.

Un pat imens, din alamă, mobilier din lemn de arţar, câteva perechi de cizme aruncate în neorânduială într-un colţ, un maldăr de cămăşi pe un scaun. O fereastră încadrată într-o nişă dădea spre livadă; uitându-se o clipă afară, Jane observă că locuinţa respectivă era construită pe un deluşor, panta fiind înconjurată de o mulţime de

porni fructiferi, formând o vale nu prea adâncă. Terenul era străbătut de apele unui pârâu; ea auzea şipotul grăbit al apei, vedea cum în undele ei argintii şi negre, totodată, se reflectau stelele.

Dylan se apropie de ea pe la spate, înconjurând-o cu braţele. Păreau atât de solide, iar ea se rezemă de pieptul lui. Se legănă acolo preţ de o secundă, simţind tensiunea trupurilor ce se rezemau unul de altul. Vru să-l facă să se încovoaie, dar el rămase în aceeaşi poziţie; râseră amândoi uşor.

— Dylan?

— Las-o baltă, murmură el. Orice ar fi. Uită…

Întorcându-se, ea îi sărută buzele. Aveau un gust sărat, din pricina spray-ului, şi de tutun, din păcate. Îi mângâie bicepşii cu degetele. El îşi strecură mâna pe sub topul ei strâmt. Mişcarea fu atât de erotică, încât ea se lăsă moale în genunchi. Stând în dreptul ferestrei deschise, se dezbrăcară unul pe celălalt.

Jane îşi dorea ca mâinile lui să alunece pe fiecare centimetru al trupului ei. Se abandonă palmelor lui aspre. Se gândi cât de greu muncise el în livadă, lăsându-şi inima să zboare într-un loc cu mult mai suportabil. Ea procedase la fel, acolo, în propria ei bucătărie. Mâinile ei erau la fel de julite şi de pârlite, în încercarea de a alunga dorul nemărginit pentru Chloe.

El se aplecă, sărutându-i medalionul – ea oftă lung, pentru că el nici măcar nu ştia ce anume se ascunde acolo, dar era convins că era vorba de ceva nepreţuit pentru ea. Îi sărută sânii. Nu fusese mângâiată în felul acesta de atâta amar de vreme, aşa că îşi simţi inima precum o rană deschisă.

Desfăcându-i nasturii de la jeans, îi lăsă să alunece. El nu purta lenjerie intimă.

Jane zâmbi, însă nu vorbiră nimic despre asta. Se îndreptară spre pat. Ţinându-se de mână, se simţeau atât de bine şi de confortabil, ca şi cum ar fi mers împreună spre acel pat o viaţă întreagă. Însă în acelaşi timp, ea se simţea năpădită de o pasiune nestăpânită, încât nu ştia dacă va mai reuşi să înoate vreodată în siguranţă spre ţărm.

— N-am mai făcut aşa ceva de multă, multă vreme… şopti ca, în timp ce el o sprijini, lăsând-o încet pe pat.

— Nici eu.

Stăteau unul lângă altul, sprijinindu-şi capul de aceeaşi pernă. Jane începu să clipească încet. Voia să simtă absolut totul, să poată citi toate acele gânduri ce se oglindeau acum în privirile lui. Dylan o sărută din nou, lipind-o de el, astfel că perişorul de pe pieptul lui îi mângâie uşor sfârcurile, dându-i o senzaţie incredibilă şi făcând-o să zâmbească aproape involuntar.

— Uauu, rosti ea.

— Şi eu la fel, spuse el, coborându-şi mâna pe curbura coapselor ei, mângâindu-i picioarele. Ea se cutremură, mângâindu-l la rândul ei. Degetele întâlniră cicatricea, iar ea se sprijini într-un cot, privind-o şi apoi sărutând-o.

Locul era tare şi crestat, strâns ca o bucată de funie. Şi pe fiecare parte, coborând înspre genunchi, erau parcă nişte trepte ale unei scăriţe, dinţii unui fermoar: erau copcile care susţineau atât pielea, cât şi oasele.

— Aici ai fost împuşcat, spuse ea, simţind parcă acei fiori ai morţii.

— Da.

— Slavă Cerului că încă te mai afli aici.

— În mai multe sensuri, spuse el, luându-i faţa în mâini. Eram deja mort când s-a întâmplat asta. Încetasem să iubesc cu mult înainte. Şi nu sunt sigur că am început să cred din nou în dragoste până în primăvara asta.

— Şi acum crezi în ea? întrebă Jane, în timp ce-l săruta pe gât.

— Mda, zise el.

Iar după aceea păru hotărât să o facă şi pe ea să creadă. Îi alintă fiecare centimetru de piele. Ea îi simţea buzele fierbinţi pe trupul ei. Parcursese toţi anii aceia în marele şi asprul New York City, pentru ca să experimenteze aceste lucruri, pentru prima oară, în oraşul de provincie al tinereţii ei. Se arcui sub atingerea lui, în timp ce trupul ei tânjea după mult mai mult.

El o atinse între coapse, iar ea se lăsă în jos, simţindu-l mai tare decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Se priviră în ochi. Ea nici nu încercă măcar să îşi mute privirea, iar el o penetră.

Ea îşi muşcă buza. Lacrimile o năpădiră, pentru că se simţea pe de-a-ntregul prizoniera lui, inseparabili din punct de vedere fizic. Inimile lor se atingeau. Ea se ridică, mângâindu-i obrazul cu degetele tremurânde.

— Jane, nici nu ştii… începu el. Nu am simţit nicicând aşa ceva…

— Ştiu, spuse ea, simţindu-l atât de profund înăuntrul ei. Nici eu…

Trupurile lor erau pline de viaţă şi incredibil de receptive, înfierbântate de dorinţa de a se poseda unul pe altul. Jane închise pleoapele, lăsându-se

pe spate pentru a se prinde de barele de alamă ale patului. Briza rece pătrunse prin fereastră, răcorindu-i puţin pielea, făcând-o să-şi arcuiască spatele, pentru a fi şi mai aproape de el.

Nu putea suporta acea senzaţie nemaipomenită, minunată, care creştea şi tot creştea înăuntrul fiinţei ei – o viaţă întreagă de iubire reprimată undeva în adâncuri, respinsă şi nici el nu mai putea suporta, pentru că amândoi săltau în acelaşi ritm, iar stelele porniseră dansul, prinse în copaci, arătându-şi văpaia splendidă chiar în faţa ferestrei, în timp ce perdelele albe se ridicau uşor, uşor, în bătaia abia simţită a vântului.

Covârşită şi epuizată şi atât de plină în clipa aceea, Jane zăcea pe pernă. Văzu, printre pleoape, picături de rouă şi lumină. Oare erau stele, ori altceva? Dylan era acolo, lângă ea. O mângâie pe chip. Buzele lui se mişcară, el vorbi în şoaptă, iar ea îl auzi rostind:

— Ți-am spus că vreau să-ţi mărturisesc ceva… m-am îndrăgostit de tine, Jane. Asta voiam să spun… asta voiam să-ţi mărturisesc.

Jane îi luă mâna, sărutându-i degetele. Mintea ei plutea, din pricina emoţiei şi a stării de extaz, şi nu a unor gânduri coerente. Adevărul despre Chloe alunecase undeva în viscere, precum un curent marin care încearcă să tragă un înotător în adâncul apei. Trupul ei era epuizat, dar sufletul abia i se trezise la viaţă.

Mai mult ca sigur adormise.

Visele îi cutreierară fără încetare mintea. Văzu livada, stelele prinse de ramurile copacilor, o fereastră deschisă la mansarda lui Chloe, o grămadă de stele înghesuite pe rafturile din

interiorul acesteia… ca apoi stelele să prindă deodată viaţă… devenind nişte fetiţe, care dansau… Chloe şi Isabel… iar Jane care îi privea pe toţi strânşi laolaltă, o familie adunată în jurul unei mese, Jane, şi Dylan, şi Chloe, şi Isabel… apoi simţea sărutarea lui pe buze şi cum îi mângâia uşor clavicula… iar ea revăzu în vis privirea din ochii lui, aşa cum o văzuse când el nici măcar nu realiza că ea o bagă de seamă, când stăteau, mai devreme, în camion, când fetele îi puseseră întrebări în legătură cu medalionul ei… expresia aceea care demonstra îngrijorarea lui că ea purta acolo pe altcineva, fotografia altui bărbat, ca să-i fie în permanenţă aproape de inimă… dar nu era vorba de un bărbat, ea voia să-i spună lucrul aceasta chiar acum… că nu era nicidecum un bărbat: Asta voiam să-ţi spun… e fiica mea… este…

— Chloe! spuse el.

Iar Jane se trezi, întinsă acolo, în patul lui Dylan Chadwick, descoperind că el stătea lângă ea; lănţişorul era în continuare la gâtul ei, dar el ţinea în palmă medalionul deschis, privind fotografia aceea veche de şaisprezece ani care se afla în interiorul lui.

23

Dylan, spuse Jane, trăgându-se înapoi şi strângând în palmă medalionul ce rămăsese deschis.

— Ce faci tu cu fotografia lui Chloe de pe vremea când era abia un bebeluş? întrebă el pe un ton grav.

Jane nu era capabilă să vorbească. Era pe jumătate adormită, avea mintea înceţoşată, căci tocmai făcuseră dragoste. Folosise un tricou de-al lui, iar acesta purta acum aroma lor, a trupurilor lor. Of, Doamne, de ce oare îl lăsase să-i vorbească? Stătuse, mai întâi, proptit într-un cot, însă acum se ridicase, uitându-se spre ea. Ochii lui verzi străluceau în întuneric precum două săgeţi; în livadă se auzi ţipătul unei bufniţe, plecată în căutarea prăzii.

Ea îşi strânse cearşaful în jurul trupului, ridicându-se în şezut, încercând apoi să-l prindă de mână. El se lungi pe spate, refuzând să-i dea mâna.

— Am şi eu o fotografie ca aceea, spuse el. Sau cel puţin una aproape la fel. Se dădu jos din pat, pornind spre birou. Alese una dintre fotografiile înrămate şi reveni lângă pat. Era o fotografie de-a lui Chloe – pe vremea când era un nou-născut, de doar câteva zile. Cu agrafa aceea prinsă în păr: agrafa pe care i-o dăduse asistenta, pentru a o putea deosebi de ceilalţi bebeluşi.

La vederea ei, Jane scoase o exclamaţie plină de emoţie. Fotografia era, mult mai mare decât aceea pe care o avea ea în medalion. Chloe îşi ţinea pumnişorii strânşi în dreptul bărbiei; avea obrăjorii rumeni, asemenea unui măr, şi o claie de păr negru. Îşi ţinea pleoapele strânse, ca şi cum se străduia să nu uite ce a visat. Iar agrafa aceea galbenă avea forma unui fluture. Aceeaşi agrafa, în ambele fotografii.

— Chloe, rosti Jane.

— Ea e acolo, în medalionului tău. Părul, agrafa… sunt fără îndoială ale ei. Ce caută poza ei

la tine?

— Este fiica mea, spuse Jane.

O spusese. Fereastra era deschisă, iar vântul se furişă înăuntru, învălmăşind perdelele de culoare albă. Luă cu el vorbele lui Jane, împrăştiindu-le în aer. Ele răsunară în urechile ei. Îl făcură şi pe Dylan să se dea un pas în spate, în timp ce faţa lui era roşie ca focul.

— Ea este *fiica* ta?

— Am avut-o la douăzeci de ani, spuse Jane. Pe vremea când eram la Brown… din pricina ei am renunţat.

Dylan un scoase un cuvânt. Stătea ţeapăn în mijlocul camerei, uitându-se fix spre Jane. Oare el privea acum acei frumoşi ochi albaştri şi părul de culoare închisă al nepoatei lui? Gropiţele din obraji pe care le dezvăluia zâmbetul ei? Linia aceea dintre sprâncene care apărea de câte ori o preocupa ceva anume? Obrajii ei cei delicaţi? Sau poate că se uita la o persoană ce îi trădase încrederea? Jane începu să tremure, fără a găsi răspunsul.

— O iubesc, zise Jane. O ţineam în braţe. În poza asta, spuse ea, bătând cu degetul în medalion, o luasem în braţe. Asistenta mi-a dat agrafa, iar eu am convins-o să-mi facă o poză alături de Chloe, şi i-am promis că nu voi scoate niciodată acest medalion de la gât. Şi n-am făcut-o.

— Dar ce…? începu Dylan, pe un ton tărăgănat, ca şi cum întrebarea era mult prea grea pentru a fi rostită.

— Mama m-a convins că aceasta era soluţia cea mai bună, spuse Jane. Că eram mult prea tânără. Că va trebui să-mi termin studiile. Că ar fi bine

pentru copil să aibă parte de o familie adevărată – o mamă şi un tată.

— Fratele meu şi Sharon…

Jane dădu din cap, îmbrăţişându-şi genunchii.

— Mama mea o cunoştea pe mama ta. Ştia cât de mult îşi dorea fratele tău să-şi întemeieze o familie… Părea soluţia perfectă.

— A fost. Este, spuse Dylan, privind-o aspru.

— Eu voiam să o păstrez, şopti Jane. Inima îi era sfâşiată. Simţea că viitorul ei era complet distrus. Vedea asta în ochii lui Dylan: o ura pentru ceea ce făcuse. Nu neapărat pentru că renunţase la fiica ei, ci pentru că venise după ea. Pentru a fi o intrusă pe care nu o voia nimeni.

— Ai făcut ceea ce trebuia, spuse Dylan. Dându-i şansa unei vieţi mai bune.

Jane nu era capabilă să vorbească. Adevărul era că nu credea acelaşi lucru. Se gândi la legătura aceea specială dintre ea şi Chloe, suferind îngrozitor pentru aceşti cincisprezece ani când nu fuseseră împreună.

— Ar fi mai bine să plec, spuse Jane. Era atât de fericită, cu numai câteva minute în urmă, se simţise atât de bine în braţele lui Dylan, însă acum se simţea goală şi extrem de vulnerabilă, aşa că se înfăşură în aşternut, ducându-se apoi să se îmbrace.

Dylan rămase nemişcat – o statuie în întuneric, luminată doar de stele, purtând barbă şi arătând înfricoşător, incapabil să facă o mişcare sau să scoată o vorbă. Se uita fix spre fereastra deschisă, ignorând-o pe Jane. Nu facu nici cel mic gest pentru a o opri. Ca şi cum ea nu mai era de mult în încăperea aceea. Ea îşi simţi inima în gât

bătând repede, în timp ce încerca să găsească vorbele potrivite, pentru a lămuri lucrurile, pentru a da timpul înapoi. Dar, în timp ce îşi îmbrăca bluza, înţelese brusc că nu putea face aşa ceva: trecutul era trecut, iar acesta era preţul pe care îl plătea acum pentru fapta sa.

— Spune-mi un lucru, zise Dylan, în timp ce ea rămăsese acolo, în picioare, privindu-l, vrând să găsească o modalitate prin care să-şi ia rămas-bun.

— Da, sigur.

— Numele ei, zise el. O parte a acordului de adopţie… a fost că ea trebuia să poarte neapărat numele de Chloe. De ce era lucrul acesta atât de important?

Jane închise ochii, amintindu-şi ultimele clipe petrecute alături de copilaşul ei nou-născut. O ţinuse pe Chloe la sânul ei, făcându-i o promisiune. Era o taină, între mamă şi copilul ei, una profundă, dar atât de simplă.

— Nu pot să-ţi spun asta, şopti ea.

El dădu din cap, cu o privire grea. Rămăsese acolo, văzând cum o „desfiinţa" pur şi simplu.

— Ştiu că eşti de părere că n-ar fi trebuit să revin în viaţa ei, începu Jane.

Însă…

Dylan clătină din cap şi aproape ţipă.

— Aşa crezi?

— Da, rosti ea.

— Te înşeli, Jane, zise el, în timp ce statuia prindea viaţă încetul cu încetul. Se plimbă de-a lungul camerei, degajând în atmosferă o energie de-a dreptul violentă. Ea simţi că era pe punctul de a izbi cu pumnul în perete, aşa că respiraţia ei

se transformă pe loc într-un şuierat. Ştiu că ai fost nevoită să faci asta. Ea chiar şi-a dorit să te aibă… a vrut să descopere cine e mama ei adevărată. Dar e vorba de *modul* tău de a proceda, de faptul că m-ai minţit. M-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine…

— Dylan, spuse ea, făcând un pas spre el.

El o opri, aruncându-i o căutătură fioroasă.

— M-ai făcut să am încredere în tine, dar ai purtat cu tine acest secret. Nici măcar nu e vorba de un mic secret. Ci de ceva care s-ar putea să-mi destrame familia.

— Ştiu. Îmi pare rău… El vorbea, îi spunea cum se simţea, iar ea se gândi – pentru o singură secundă – că ar mai avea o şansă. Aveau încă timp să îndrepte lucrurile. Ea i-ar explica totul, iar el ar ierta-o. Ar putea încerca să o înţeleagă. Ea i-ar putea povesti cum se simţise purtând pe umerii ei această povară în întreaga ei viaţă de adult: această înfiorătoare, teribilă povară de iubire.

— Nu, zise el, cu mâna ridicată.

— Oh, Dylan, rosti ea, aşteptând momentul în care să-i poată explica cum atâta dragoste, o viaţă întreagă de iubire pentru fetiţa ei, una mult prea secretă pentru a fi dezvăluită, ori oferită, putea avea repercusiuni nebănuite asupra unei persoane. O transformase pe Jane într-un pustnic. Într-un brutar, asemenea brutarului din poveşti sau dintr-o fabulă, care stătea aplecat deasupra unui bol, amestecând de zor, împreună cu faina şi cu zahărul, nişte ingrediente fermecate: dragoste, rugăciuni, îmbrăţişări, dorinţă… toate pentru bebeluşul Chloe. Pentru fetiţa Chloe. Iar acum pentru adolescenta Chloe…

— Aveai dreptate, spuse el cu răceală. Ar fi mai

bine să pleci.

— N-am ştiut niciodată ce pierd, spuse ea, cu voce stinsă. Până în clipa asta…

— În fine, ai cel puţin şansa să stai o vreme alături de fiica ta.

— Mă refeream şi la tine, spuse ea, oftând.

— Ciudat. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Şi în secunda aceea, bufniţa ţipă iarăşi, chiar în faţa ferestrei, ţinându-şi prada însângerată în gheare; umbra aceea uriaşă şi înaripată întunecă brusc lumina stelelor, aducând întunericul în dreptul ferestrei. Jane se înfioră. Dylan rămase tăcut, dându-i de înţeles că nu mai era nimic de adăugat.

Părăsind casa bărbatului pe care îl iubea, Jane încerca din răsputeri să-şi păstreze demnitatea şi stăpânirea de sine, atât cât se putea. Reuşi, cu excepţia lacrimilor ce îi inundaseră obrajii. Uşa batantă se închise silenţios în urma sa. Când ajunse la maşină, ridică ochii spre fereastră. El rămăsese în acelaşi loc, urmărind-o cu mare atenţie, încadrat de marginile ferestrei, mare precum un uriaş, semănând cu fiinţa ce pusese capăt tuturor visurilor ei.

Numai că se înşela: nu Dylan era persoana aceea.

Jane şi-o făcuse cu mâna ei.

Chloe şi Mona s-au prezentat a doua zi la lucru. Soarele ardea, însă deasupra standului persista încă roua dimineţii. Chloe se lăsă pe vine, descuie apoi cutiuţa şi scoase de acolo steguleţele, banerele şi pancartele. În acea linişte matinală – cu toate că Chloe era obişnuită să se trezească destul de devreme, iar Mona nu –, îşi începură, în

sfârşit, ziua.

Simţind o uşoară stare de greaţă, Chloe şi-ar fi dorit să bea o băutură răcoritoare rece. Organismul ei nu era obişnuit decât cu vegetale, aşa că se temea ca nu cumva sucul vreuneia dintre scoici să nu fi pătruns în chifla pe care o consumase. Cine era ea ca să facă diferenţa între nişte vaci imense şi nişte moluşte mici şi adormite? Mamifere sau nevertebrate, creaturile tot creaturi rămân, aşa că era posibil să fi fost pedepsită pentru că privise cu superioritate bojdeuca în care se vindeau scoici.

Unchiul Dylan îi adusese plăcintele cu tractorul, dar chipul lui avea o expresie extrem de morocănoasă. Liniile de lângă gură erau adâncite, dungile de pe frunte erau şi ele la fel de pronunţate, ceea ce o facu pe Chloe să se gândească că arăta la fel de rău ca altădată, imediat după moartea lui Isabel, înainte ca Jane să-şi fi făcut apariţia. Ar fi vrut neapărat să afle, dorea să-l întrebe ce anume se întâmplase, însă se simţea mult prea rău.

— Măi, da' ce se petrece azi cu familia Chadwick? întrebă Mona. Tu pari trasă într-o ţepuşă, iar unchiul tău pare a fi o stană de piatră.

— Nu sunt trasă în nicio ţepuşă. Am rău de scoici.

— Cum?

— E un fel de pedeapsă pentru acele criterii murdare. Vor să-mi spună că nu trebuia să consum chifla în care se aflau.

— Erau moarte. Erau fripte. Şi nici măcar nu le-ai mâncat – în cel mai rău caz ai consumat chifla în care scoicile au fost *înăbuşite.*

Chloe se uită la ea.

— Ei bine, cel puţin n-am să-mi stric frumoasa dimineaţă făcându-mi griji că voi fi bântuită de spiritul acelor scoici moarte şi fripte. Deci, care era problema *lui?*

— A unchiului Dylan? Habar n-am, spuse Chloe, urmărind cum tractorul lui se pierde în livadă. Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Crezi că a luat ceva de la Jane?

— Ce naiba se petrece cu tine, Mona? Astăzi eşti de-a dreptul dezgustătoare.

— Ce e aşa dezgustător când vine vorba de sex? în afară de cazul în care o faci cu un nenorocit ca Zeke? Hei! Am o idee grozavă! Hai să ne tatuăm nişte rechini. Eu am să-l aplic pe o fundiţă pe care să scrie: „curva virgină".

Chloe ridică privirea, năucită de o asemenea idee.

— Nu cred că ai mei vor aproba în veci o asemenea iniţiativă!

— Vorbesc serios. Ca să contraatacăm opera de artă a băiatului cu delfini. O să-l facem praf.

Chloe pufni în râs. Îşi dorise dintotdeauna un tatuaj, cu toate că ar fi preferat imaginea unei oi sau a unei vaci, pentru a-şi dovedi iubirea pentru animalele de fermă. Pe de altă parte, rechinul era un peşte periculos, iar ea n-ar fi folosit niciodată un asemenea scut de apărare.

— În mod cert îl va ţine pe Zeke la distanţă, spuse Mona, provocator.

— Nu cred că se va mai întoarce, zise Chloe, ţinându-se cu mâna de burtă.

— Numai dacă, spuse Mona, ridicând o sprânceană în semn de avertizare, răul tău nu se

trage de la scoici, ci de la greţurile de dimineaţă.

— Mona! exclamă Chloe, ridicând două degete şi făcându-și semnul crucii.

— Gândeşte-te…

— Nu… nu vreau să mă gândesc.

— Chloe…

Chloe închise ochii, apucându-se să numere zilele. Dacă îşi făcuse testul mult prea de vreme? Când trebuia să-i vină ciclul, la urma urmei? îşi dădu seama imediat: cu şase zile în urmă.

— Nu… rosti ea cu voce tare.

Mona se arătă îngrijorată, ca şi cum tocmai ar fi făcut o glumă ce se dovedea a fi ceva cât se poate de real şi adevărat.

— Să nu-mi spui că ţi-a întârziat, spuse ea.

— Şase zile, zise Chloe, făcând ochii mari.

— Eu am glumit, totuşi…

— Dar dacă *e* totuşi vorba de greţuri?

— Nu e posibil. Ai făcut-o o singură dată. Practic, eşti încă virgină.

— Chestia asta nu are nimic de ordin „practic”.

— Am glumit când am vorbit mai devreme despre acele „curve virgine”, spuse Mona. Încercam să fiu haioasă. Să scap de propriul meu rău interior.

— Nu-ţi face probleme, spuse Chloe cu blândeţe, în timp ce tonul vocii dovedea că panica era deja acolo. Tu eşti ultima persoană din câte cunosc care ar putea fi o curvă. Iar eu aş fi următoarea din capul listei.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să-mi fac testul încă o dată, spuse Chloe. Dar întâmpin aceeaşi problemă ca şi data trecută – nu vreau să mă vadă cineva din oraş

când îl cumpăr.

— Poţi oricând să o suni pe Jane, îi sugeră Mona. Iar ea îl va cumpăra pentru tine. Sau măcar te va duce până acolo…

Chloe aprobă. Simţi imediat cum stomacul i se întoarce pe dos. Aşa trebuia să procedeze.

— Aşa voi face; am s-o sun pe Jane şi am să mai fac testul acela încă o dată…

Dylan conduse tractorul de-a lungul câmpului. Ţinea mâinile încleştate pe volan, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l scape şi să alunece sub roţi. Avea senzaţia că mintea îi era împunsă de o mulţime de ace, iar inima nu mai era demult la locul ei. Îşi dăduse seama ce voia să spună privirea lui Chloe: *Ce se petrece cu tine?*

Bună întrebare. Excelentă întrebare, într-adevăr.

Nu s-ar fi simţit acum atât de deznădăjduit, cu siguranţă, dacă nu s-ar fi exaltat atât de mult înainte. Ştia toate porcăriile acelea care se spuneau despre scut – despre faptul că ajungi să fii dependent de acesta. Fiecare om care fumează, ori bea prea mult, care mănâncă prea multe prăjituri, care stă lipit de micul ecran face asta ca să ridice un scut împotriva suferinţei.

Orice psiholog al vremurilor noastre îţi poate explica asta. Ca o dovadă, îşi aprinse o ţigară. Prima în douăzeci şi patru de ore. Bine, dispunea de armură.

Era o cochilie gigantică, a naibii de grea, impermeabilă. El era un tanc, putea trece nepăsător prin viaţă. Ca şerif, purtase o armă. În realitate, chiar mai multe.

Era în stare să meargă pe păşune, ca să

lovească taurul între ochi. Odată, un soţ furios şi drogat încercase să arunce spre Dylan cu un cuţit, să o lovească pe fosta soţie, ea fiind martorul pe care îl proteja Dylan, iar Dylan îl împuşcase mortal. Nu ca să-l orbească, nici pentru a-l răni, ci pur şi simplu fusese un omor cu sânge rece – un glonţ trimis direct în trupul acela mătăhălos. Îţi trebuie armură ca să poţi ucide un om în felul acesta, cu toate că, paradoxal, un asemenea act slăbeşte armura respectivă.

Faptul că ai o soţie frumoasă care nu te iubeşte măreşte dimensiunea armurii. Faptul că te înşală cu un bogat jucător de polo nu te încurajează nicidecum să-ţi deschizi sufletul, să-ţi arăţi partea vulnerabilă a fiinţei. Faptul că îţi mărturiseşte că are de gând să te părăsească, ori, şi mai exact, că îşi doreşte ca tu să părăseşti apartamentul, acel apartament în care aţi locuit împreună, în care v-aţi adus fetiţa de la spital – acest fapt reprezintă în realitate o Creştere Miraculoasă a armurii.

Apoi ea să moară chiar în braţele tale, împreună cu fiica ce avea între zece şi unsprezece ani. – Asta ar putea fi în mod sigur pecetea, partea concretă, lacătul acela de fier al armurii tale ce a crescut suficient.

Şi apoi, mai era şi Jane…

La asta se gândea Dylan în aceste clipe. Conducea printre şirurile de porni, împrăştiind substanţa fertilizatoare. Testase deja solul, determinând cantitatea necesară de var nestins, de potasiu şi de magneziu. Văzând că îi era imposibil să mai continue cu împrăştierea chimicalelor, parcă la umbra unui pom pe jumătate mort, şi opri motorul.

Se duse şchiopătând până aproape de copac şi-şi rezemă spatele de trunchiul lui. Se simţea bine şi puternic stând cu coloana lipită de scoarţa arborelui. Învăţase, cu mulţi ani în urmă, că te poţi bizui întotdeauna pe copaci. Ei răspund într-un mod previzibil la orice fel de problemă. N-ai să vezi niciodată un măr care să fie în stare să-ţi slăbească armura.

Jane.

Dylan încercă să respire.

În livadă răsunară deodată voci. Dylan le auzi pe Chloe şi pe Mona stând de vorbă cu cineva care se oprise pentru a cumpăra o tartă. Nu înţelegea ce vorbeau, însă vocile celor două îl izbiră pe Dylan.

Chloe nu ştia. Şi nici Eli sau Sharon. Dylan era singurul care purta acum povara marelui secret. Jane era mama lui Chloe. Femeia pe care el tocmai se hotărâse să o iubească era mama naturală a lui Chloe. Ea îl sărutase, îl îmbrăţişase, reuşise să-i deschidă sufletul. Nici urmă de armură. Nimic care să se ridice între ei. El îi povestise despre Isabel, despre ceea ce se întâmplase, mai mult decât oricui altcuiva de pe lumea asta.

Munca îl trimisese la psihiatru. Pe cheltuiala statului. În realitate, un concediu prelungit, şi prezenţa lui pe canapea o dată pe săptămână. Bine, psihiatrul nu dispunea de o canapea. Avea însă un birou confortabil, dotat cu două scaune aşezate faţă în faţă, în timp ce fereastra încăperii dădea spre o biserică, aflată pe partea cealaltă a străzii.

Dylan stătuse pe scaunul acela vreme de şase săptămâni. Se uita fix spre biserică, căutându-şi cuvintele. La una dintre şedinţe, simţise o furie

atât de mare împotriva lui Dumnezeu, încât îi ceruse doctoriţei să tragă jaluzelele. Ea crezuse că de vină era soarele care-i bătea în ochi.

Atunci când totul se sfârşise, când el îndeplinise în sfârşit pretenţiile Departamentului de a primi neapărat suport psihologic – doctoriţa se uitase la el cu un zâmbet trist. Era o femeie drăguţă şi înţeleaptă. O plăcuse, crezând chiar că dacă ar fi existat cineva faţă de care va putea vorbi, atunci ea va fi persoana aceea. Ea îi spusese:

— Ştii, ai pronunţat doar numele ei de două ori.

— Ce? întrebase el.

— De câte ori ai venit aici, în timpul acestor şase şedinţe, ai rostit doar numele lui Isabel de două ori.

— Isabel, spuse el.

— De trei ori. De ce ai făcut asta?

— Pentru că îmi place cum sună, spuse el, uitându-se strâmb spre lumina aceea rozalie care se reflecta de la fereastra aflată vizavi. Însă ştia că fusese o minciună. Spusese numele ei încă o dată doar pentru a dovedi că era în stare.

Cu Jane, nu trebuia să dovedească absolut nimic.

Vrusese să-i spună totul şi chiar mai mult de atât. Şi vrusese să audă, în schimb, întreaga ei poveste, oricare ar fi fost ea. Ar fi ascultat-o, îşi spuse el. N-ar fi judecat-o; ar fi ajutat-o să găsească o cale – ca să ce?

Aici era nevoit să se oprească. Pentru că nimic din povestea asta n-ar putea aduce cu sine un final fericit. Dacă Jane se apropia de Chloe, Eli şi Sharon aveau să sufere. Dacă Dylan avea să ia apărarea familiei fratelui său, Jane avea să

rămână pe dinafară. Se uită atent la o albină care zbura de la o floare la alta. Zumzetul ei îi răsuna puternic în urechi.

Ea n-ar fi trebuit să-l mintă, să-i ascundă adevăratele sale intenţii, făcând din ele un mare secret. Fusese ingrată faţă de el şi faţă de Chloe; oare măcar o parte din intenţiile şi sentimentele ei fuseseră sincere?

Albina descrise un cerc în aer, luând-o către crengile copacilor. El urmări cum silueta aceea fină se proiecta pe cerul albastru. Aripioarele erau de un negru estompat. Îşi îndeplinea rolul, polenizând copacii. Fără albina aceea, livada ar fi murit. Aşa cum fără iubire, oamenii pur şi simplu mor. Înainte să apară Jane, Dylan simţea cum se sfârşeşte încet, încet. Se strâmbă, uitându-se atent la albină, în timp ce se gândea că unele lucruri în viaţă se dovedesc imposibile. În fapt, reflectă el, majoritatea lucrurilor.

De exemplu, livada asta.

Era un urcuş greu, nebunesc. O imposibilitate uriaşă, de dimensiuni cosmice.

Dylan stătea sub pom, cu ochii la albină, reflectând la toate acestea. Toate soiurile de meri erau incapabile să se polenizeze singure sau să înflorească, pornind de la una şi aceeaşi varietate. Pentru a obţine fructe de calitate, era nevoie să faci o polenizare prin încrucişarea a mai multor varietăţi de măr. Trebuia sărită acea perioadă de „aşteptare”, astfel încât ambii porni să înflorească în acelaşi timp.

Şi cum putea oare un om – un blestemat de om al legii care se pensionase – să coordoneze aceste perioade ale înfloririi? Trebuia luaţi în considerare

şi alţi factori. Unele soiuri de măr, cum ar fi Jonagold, Stayman, Winesap sau Mutzu, produceau un polen steril şi nu puteau fi folosite drept polenizatori. Numai polenul altor soiuri mai putea fi acum utilizat pentru polenizarea acestor copaci sterili din punct de vedere al polenului.

Pe bune, albina era cea care făcea toată treaba.

Dylan se aşeză pe pământul cald, uitându-se la albină. Se gândi la Jane, la faptul că purtase poza lui Chloe înăuntrul medalionului, vreme de cincisprezece ani. Se gândi la Chloe care îşi modificase datele din buletin pentru a-i păcăli pe cei care lucrau la Tribunalul Familiei şi pentru a-i convinge să-i dea informaţiile din dosarul ei de adopţie.

Două fiinţe plecate în căutarea aceluiaşi lucru: apropierea, într-un anume fel, lucrurile păreau atât de fireşti. Atunci de ce lui Dylan, care stătea sub mărul pe jumătate mort, i se părea că totul nu era decât o mare greşeală?

24

Jane plecă buimacă de la Dylan, hotărâtă se meargă acasă, dar în loc să facă asta, ea îndreptă maşina către oraş, pornind spre spital. Avea nevoie de mama ei. Era o dorinţă bruscă, neaşteptată, primară chiar. Parcă maşina în apropierea intrării, o porni pe coridor, apăsă pe butonul ascensorului, cuprinsă de o stare de amorţire.

Când ajunse în cameră, o găsi pe mama ei stând în şezut, urmărind la televizor un concurs. Jane rămase dreaptă lângă tocul uşii. Inima i se frânse,

din sute de motive. În vârful listei, chiar în secunda aceea, era faptul că o vedea pe deşteapta ei mamă şi profesoară urmărind cine ştie ce joc aiurit şi prostesc, în care gazda le oferea câştigătorilor câte un cuptor cu microunde.

— Bună, mamă, spuse Jane.

— Oh, scumpete, zise mama ei, căutând de grabă telecomanda şi dând sonorul mai mic. M-ai prins.

— Te-am prins?

Mama ei roşi.

— Eram aşa de plictisită, încât am ajuns să fac ceea ce am jurat că nu voi face niciodată – să mă uit la televizor în timpul zilei. Dar medicamentele îmi dau aşa o stare de somnolenţă, încât nu mă pot concentra să citesc. Am început un volum şi m-am împotmolit când abia eram la jumătatea primei pagini!

— Trebuie să fie tare greu, spuse Jane, trăgându-şi scaunul mai aproape. Ştiu cât îţi place să citeşti.

— Cărţile au fost salvarea vieţii mele, rosti mama ei, cu seriozitate. În timpul vremurilor grele…

— Ştiu ce vrei să spui. Jane îşi aminti cum şi ea îşi găsise refugiul de atâtea ori în acele minunate cărţi, de-a lungul atâtor ani, personajele şi autorii devenindu-i prieteni, putând, astfel, să uite, măcar pentru un timp, de dificultăţile apărute în viaţa ei.

Mama ei făcu semn către ecranul televizorului.

— Concursuri televizate, programe ca acestea sunt… în fine, seamănă cu vata de zahăr. Sunt dulci şi pufoase, şi cu cât mănânci mai mult, cu atât vrei mai mult. Dar îţi lasă un uşor sentiment

de… epuizare.

Jane asculta, ţinând ochii închişi. Cuvintele şi privirea lui Dylan răsunau, precum un ecou, înăuntrul trupului ei. Ca să nu tremure, fu nevoită să-şi pună braţele în jurul trupului.

— Cărţile au un efect contrar. Nu contează că sunt hazlii, că sunt romane de groază, ori de dragoste, ele hrănesc persoana care le citeşte. Sunt o hrană completă, care trece de la trup la suflet… Vocea i se frânse, iar ea îşi ascunse capul în palme.

— Ce e, mamă? zise Jane, aplecându-se spre ea.

— Mi-e dor de cărţile mele! strigă mama ei.

— Oh, mamă… le vei avea cu tine cât de curând. Asistenta socială ne-a spus, mie şi lui Sylvie, că vei fi externată cât de curând.

— Către… un… Margaret înghiți în sec, cămin de bătrâni!

Jane o prinse de mână. Să faci parte din familie se dovedea a fi un lucru deosebit de mistic: poţi să intri, gândindu-te că ai cea mai gravă problemă de pe lumea asta, şi în clipa aceea cineva pe care-l iubeşti vine spre tine, înfățișându-ți o problemă cu mult mai gravă. Cum ajunsese la urechile mamei ei chestia asta? Jane şi Sylvie plănuiseră să stea de vorbă cu ea când vor fi împreună.

— Cine ţi-a vorbit despre asta? întrebă Jane.

— Sylvie, spuse mama ei, strâmbându-se. Aseară.

Jane dădu din cap, simţindu-se vinovată. Nu-şi dăduse seama că Sylvie avusese şi ea un program. Sau poate că Abby o văzuse acolo şi profitase de moment.

Jane trecuse pe la Dylan ca să-i lasă tartele, apoi

Chloe şi Mona îi rugaseră să le ducă la Newport. Dacă şi-ar fi respectat planurile pe care le făcuse împreună cu Sylvie… Ar fi putut să le ajute pe Sylvie şi pe mama ei, şi atunci Dylan n-ar mai fi avut ocazia să vadă fotografia din medalionul ei. Trupul ei începu să tremure din creştet până în tălpi: un cutremur pricinuit de emoţii.

— Crezi că acolo este locul meu? o întrebă mama ei, ca şi cum n-ar fi pus întrebarea aceea de nenumărate ori în săptămânile care trecuseră.

— Ai căzut, îi spuse Jane, ca şi cum nu-i mai repetase lucrul acesta de mai multe ori.

— Şi am uitat, adăugă mama ei, acoperindu-şi ochii. Asta e lucrul cel mai grav; am minţit, mai devreme, scumpa mea, atunci când am declarat că medicamentele mă fac să uit ceea ce citesc. Nu e deloc aşa – se întâmplă pur şi simplu. E vorba doar de mintea mea… eram atât de deşteaptă!

— Oh, mamă, dar eşti şi acum!

Mama ei clătină din cap plângând încet.

— Nici măcar n-am fost în stare să urmăresc concursul de la televizor. Am uitat despre ce era vorba. Cărţile mele, cărţile mele…

Jane închise ochii, simţind palma aceea micuţă a mamei ei. Şi se gândi la sângele care curgea prin venele mamei, un râu al timpului şi al iubirii, moştenit, mai întâi, de Jane, apoi, de Sylvie şi, la urmă, de Chloe. Se gândi la dragostea mamei faţă de cărţi, faţă de poveşti, asemenea unui râu de vorbe, plin de simboluri şi mii de înţelesuri, adunându-le pe toate la un loc. Cărţi, şi mame, şi copii, dragi lui Margaret, dragi lui Jane.

— Oh, Sylvie, oh, Jane, spuse mama ei, confundându-le pe fiicele ei. Ridică mâna ei şi a lui

Jane în dreptul buzelor. Sărută mâna lui Jane. Apoi, degetele se împreunară, iar ea se folosi de partea exterioară a mâinii lui Jane pentru a-şi şterge lacrimile.

— Tu pari atât de tristă. Îmi pare rău că-ţi povestesc despre problemele mele.

Ce s-a întâmplat?

— Îmi vreau fetiţa, şopti Jane.

Mama ei nu scoase un cuvânt şi nici nu-i eliberă mâna lui Jane. Stătea pur şi simplu nemişcată, în patul său de spital, uitându-se la fiica ei. Pielea ei era foarte fină, fără nici cel mai mic rid; iubirea de-o viaţă faţă de cărţi o ţinuse la umbră, ferită de razele soarelui.

Vorbele erau inutile. Jane n-ar fi putut să explice ce se petrecea în inima ei în acele clipe. O nevoie de ordin fizic de a-şi vizita mama, de a fi alături de cineva prin ale cărui vene curgea acelaşi sânge o făcuse ca de la Dylan să se îndrepte direct spre spital; acelaşi impuls care o împingea în direcţia opusă. Nu avea nimic de-a face cu raţiunea, ori cu logica; semnalul pornea din inimă.

Mama ei tăcea. Dar Jane putea vedea în privirea ei că pricepuse. Margaret Porter, directoare de şcoală, pricepuse în sfârşit. Era ceva uimitor. Era ca şi cum, pierzând o parte din capacităţile creierului, transferase aceste conexiuni către suflet.

— Eu voiam tot ce era mai bun pentru tine, spuse ea în cele din urmă.

Jane încercă să aprobe.

— Tatăl tău ne părăsise, continuă Margaret. Eram necăjită. Plecase şi-mi lăsase mie responsabilitatea de a creşte două fete sensibile,

incredibil de isteţe. Apoi puştiul acela a făcut ce a făcut…

— M-a lăsat însărcinată, spuse Jane.

Mama ei se crispă, însă dădu din cap în semn de aprobare.

— L-am urât. L-am dispreţuit pentru că ţi-a răpit şansa întregii tale existenţe. Am lăsat ca resentimentele mele faţă de tatăl tău să influenţeze decizia pe care am luat-o. Am privit acea sarcină ca pe un lucru pe care *ţi-l făcuse* doar ţie – am uitat complet că în povestea asta mai era şi altcineva implicat.

Jane strânse tare pleoapele, durerea devenind şi mai acută.

— Chloe, spuse mama ei.

Jane deschise ochii plină de uimire. Mama nu rostise niciodată numele lui Chloe. Nu-i venea să creadă – mama ei, care refuzase întotdeauna să acorde o identitate acelui bebeluş, să o considere un membru al familiei, accepta că Jane îi dăduse fetiţei un nume.

— V-am făcut amândurora un deserviciu.

— Ce vrei să spui?

— Eram atât de concentrată asupra studiilor – asupra şanselor tale de a fi cea mai bună la limba engleză, de a deveni profesoară. Ştiam, crescându-vă pe tine şi pe Sylvie de una singură, cât de dificil era. Acum, oh, Dumnezeule, n-aş mai accepta, nici măcar o secundă, schimbul acela. Acum am înţeles…

Jane ghici în tonul mamei sale un regret profund, aşa că se aplecă şi o îmbrăţişă cu putere.

— Am lucrat pentru masterat, spuse mama sa. Am încercat să concurez cu studenţi mult mai

tineri ca mine, unii care nu aveau o familie de care să aibă grijă. Mă uitam la tine, atât de tânără, punând lumea întreagă pe jar – „dându-le foc” celor de la Ivy League. Şi am considerat că era datoria mea de mamă să intervin. Dar ce lucru important te-am făcut să pierzi!

— N-a fost vina ta, mami. Te-am învinuit, e adevărat. Dar sunt convinsă, în adâncul sufletului, că îmi era teamă să fiu mamă. Până când nu am renunţat la ea, nu mi-am dat seama ce consecinţe va avea acest gest asupra mea.

— Ce ţi-a făcut? o întrebă mama ei, ascunzându-şi faţa la umărul lui Jane, ca şi cum i-ar fi fost teamă să audă răspunsul.

— M-a răvăşit complet, spuse Jane, auzind şi acum plânsetele micuţei Chloe, în clipa când fusese luată din braţele mămicii ei şi dusă în altă parte.

Stătură multă vreme îmbrăţişate. Abby Goodheart băgă capul pe uşă, dar, când le văzu stând aşa, una în braţele celeilalte, se retrase imediat. Jane îşi dorise atât de mult să o audă pe mama ei rostind aceste vorbe. Se gândi la Dylan, la acea expresie din ochii lui, din noaptea trecută.

— Ştiu că te-ai întâlnit cu ea, spuse Margaret. Nu mi-ai spus nimic, dar eu am ghicit unde anume te duceai.

— E minunată, rosti Jane.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, fiind vorba de fiica ta.

— Aş vrea… începu Jane

Margaret îşi înălţă capul, aşteptând.

Jane privi pe fereastră. Arşiţa creştea din pricina maşinilor aflate acum în parcarea spitalului.

— Unchiul ei ştie cine sunt. A descoperit noaptea trecută. Totul s-a sfârşit acum.

— Ce anume s-a sfârşit? o întrebă Margaret pe fiica ei.

— Şansa mea de a face parte din viaţa lui Chloe.

— De ce spui asta?

— Pentru că mi-a descoperit minciuna; am intrat în viaţa lor sub un fals pretext. Mă crede o persoană rea şi îi va spune şi ei lucrul acesta.

Margaret începu să zâmbească. Apoi zâmbetul deveni din ce în ce mai larg.

— De ce zâmbeşti?

— Pentru că, draga mea, dacă nu poţi face altceva, poţi măcar trage învăţăminte de pe urma stupizeniei mele colosale.

— Ce să învăţ? întrebă Jane.

— Că membrii familiei, oricât de bine intenţionaţi ar fi, habar n-au ce vorbesc.

— Dar el e unchiul ei… are cele mai bune intenţii în privinţa ei.

— Ca şi mine. În privinţa ta…

Inima lui Jane se strânse. Îl revăzu pe Dylan cum stătea aplecat asupra ei, cu ochii la fotografia lui Chloe din medalionul ei. Apoi momentul când îi înmânase propria lui fotografie. Oameni care se luptau pentru dragoste: asta era imaginea care îi ocupa mintea în aceste clipe.

— O iubesc, spuse ea.

— Atunci acesta e sentimentul de care trebuie să te laşi ghidată.

— Şi el o iubeşte.

— Dragostea nu e exclusivă. Las-o să te ghideze.

Jane aprobă, ridicându-se în picioare. În aceeaşi secundă, telefonul mobil, setat pe vibraţii, începu

să bâzâie în dreptul şoldului ei. Ea îl luă, citi pe ecran un număr din Rhode Island pe care nu îl cunoştea, şi se hotărî să-l verifice imediat ce va ieşi pe hol.

— Mereu a făcut-o. Numai că eu nu eram sigură încotro s-o iau.

— Şi acum eşti?

— Sunt, spuse Jane.

Mama ei o sărută. Sylvie intră în încăpere; surorile schimbară o privire. A lui Sylvie era plină de reproş.

— Aseară trebuia să fii aici, spuse ea.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că urma să te întâlneşti cu Abby.

— Nu era nimic programat. S-a întâmplat ca ea să fie liberă, astfel că a intrat în salon. Eu şi John eram aici, aşa că şi-a luat şi ea un scaun… şi am început să discutăm. Aruncă apoi o privire spre mama lor, care stătea lungită, sprijinită de perne, cu ochii închişi şi cu un surâs în colţul gurii, ca şi cum ar fi rememorat ceea ce ea şi Jane îşi spuseseră la final. Televizorul era deschis, o imagine lipsită de sunet. Mama lor aţipise. Nu era, probabil, un somn prea profund, ci o moţăială, aşa cum se mai întâmplase de-a lungul zilei. Însă ochii erau tot închişi, iar capul îi căzuse într-o parte, cu bărbia în piept.

— Cum se simte astăzi? întrebă Sylvie.

— E tristă din pricina cărţilor sale.

Sylvie aruncă o privire spre pat. Pielea mamei sale era palidă, dar în obraji avea două pete de roşeaţă.

— Nu pare tristă, zise Sylvie.

— Am vorbit despre Chloe.

Sylvie facu ochii mari.

— I-a spus pe nume, zise Jane. Pentru prima dată…

Auzind asta, Sylvie scutură din cap.

— L-a rostit adesea, în prezenţa mea. Mama nu a negat existenţa lui Chloe – ea pur şi simplu nu putea suporta să te vadă suferind. A crezut că, dacă nu-i vom pomeni numele, nu vei mai suferi atât de mult.

— Dar cum aş fi putut să nu sufăr? întrebă Jane. Cum să fi fost posibil una ca asta?

Sylvie dădu din cap, în semn că o înţelege. Părea mai fericită, împlinită chiar, într-un anume fel. Jane ştia că se îndrăgostise de John, iar iubirea o transformase. Îi dăruise căldură, o împlinise, o întregise. Jane începuse să simtă acelaşi lucru alături de Dylan. Se forţă să nu se mai gândească la el. Acum trebuia să se concentreze asupra lui Chloe; să îndrepte lucrurile în ceea ce o privea pe Chloe.

— Cel puţin, tu ai mers să o vezi, să o cunoşti, spuse Jane.

— Oh, Janey, rosti Sylvie, strângând-o în braţe cât de tare putu. Tu crezi că noi chiar n-am mai văzut-o până acum? Mama obişnuia să viziteze şcoala unde învăţa ea în fiecare an. Cu un pretext oarecare… al directorului care voia să vadă cum merg lucrurile în alte şcoli. Şi după primele vizite, mă lua cu ea de fiecare dată.

— Şi ce părere a avut mama? După ce a văzut-o? şopti Jane, uitându-se atent la mama sa.

— Aceeaşi părere ca şi mine, că e o frumuseţe. Că a moştenit felul tău de a fi.

— Îţi mulţumesc că îmi spui asta.

— Ai fost cu ei aseară? întrebă Sylvie.

Jane se uită atent la mâinile sale – mâinile lui Chloe. Se gândi la călătoria făcută la Newport, la senzaţia pe care ţi-o dădea briza sărată care se strecura prin geamul camionului lui Dylan. Se gândi la privirea rănită, furioasă din ochii lui. A ei era crispată în secunda când se întâlni cu a lui Sylvie. Când erau tinere, înainte de naşterea lui Chloe, fuseseră foarte apropiate. Apoi Jane devenise mamă.

O mamă-fantomă.

Ducând cu ea tot atâta dragoste ca orice mamă vie din lumea asta mare, dar fară să aibă şi bebeluşul căruia să i-o ofere. Iar Jane se schimbase. Parcă nu mai avea inimă. Nimic nu mai era la fel. Aşa că acum, dorind să i se confeseze lui Sylvie în privinţa celor întâmplate, încercă să-şi înghită lacrimile fierbinţi.

— Ce se petrece, Jane? întrebă Sylvie, făcând un pas în faţă.

Jane îşi muşcă buza. Dragostea face nişte lucruri atât de ciudate. Le dăruieşte oamenilor un motiv pentru a trăi. Provoacă supărări şi trădări. Uneşte sau desparte familii – uneori, făcând aceste două lucruri simultan. În secunda asta, ea o determina pe Jane să se sfătuiască cu sine, înainte de a-i da şansa de a lămuri lucrurile cu Chloe.

— Putem vorbi mai târziu despre asta? întrebă Jane. Vreau să vorbesc cu tine, însă nu chiar acum…

— Sigur, spuse Sylvie, privind-o cu îngrijorare.

În clipa aceea, se trezi şi mama lor.

— Bună, fetelor, zise ea, acoperindu-şi gura cu palma în timp ce căsca. Unde aţi umblat toată

ziua? M-am simţit atât de singură, aşteptându-vă să veniţi!

— Mamă… eu eram deja aici, spuse Jane, cuprinsă de panică la gândul că era posibil ca mama ei să fi uitat ceea ce vorbiseră, şi dorind să-i pună întrebări în legătură cu vizitele ei secrete la şcoala unde studia Chloe. Ţi-aduci aminte? Am discutat despre Chloe…

— Ssstt, facu mama ei, clipind somnoroasă din ochi, în timp ce punea un deget deasupra buzelor. S-ar putea să ne audă Jane, şi o s-o întristezi atât de mult… o să fie atât de nefericită…

— Vorbim mai târziu, spuse Sylvie, îmbrăţişând-o pe Jane.

Jane fu de acord. Ajungea şi atât. Îşi sărută sora. Pentru moment, vorbele erau de prisos. Trebuia să iasă afară şi să se gândească la ceea ce urma să-i spună fiicei sale.

Şi ca şi cum gândurile i-ar fi dat un răspuns, aşteptarea ei nu dură prea mult. Când îşi verifică mesajele, dorind să vadă cine o apelase, auzi brusc vocea lui Chloe care o ruga să o sune pe telefonul mobil al Monei. Ea se execută, cât ai clipi.

— Alo?

— Salut, Mona, Jane la telefon…

— Oh! Salut! Chloe e chiar aici!

Jane rămase cu telefonul la ureche, ascultând cum Chloe tocmai termina cu vânzarea unui tarte, la stand. Peste numai jumătate de minut, Chloe veni la aparat.

— Salut, Jane.

— Da, Chloe, sunt aici, spuse Jane, străduindu-se să respire, în timp ce spera că Dylan nu stătuse

încă de vorbă cu ea.

— Jane… ai putea veni să mă iei? De la stand? Trebuie să-mi fac un alt est năsarci ed, spuse Chloe.

În acelaşi timp, se auzi Mona zbierând:

— Eşti dusă! Nu mai e nimeni aici în afară de mine, iar eu am aflat deja despre asta!

Jane stătea nemişcată pe coridorul spitalului, cu telefonul lipit de ureche. Şi bineînţeles că răspunsul ei a fost:

— Vin imediat

După ce închise, mai rămase înţepenită acolo pentru doar câteva clipe, simţindu-se pur şi simplu sfâşiată de tonul vocii lui Chloe, de cererea ei, de faptul că ea fusese persoana la care Chloe se decisese să apeleze, şi de fiecare lucru în parte.

25

Chloe aştepta la marginea drumului. Mona avea să-i ţină locul. Era aproape ora prânzului, iar vremea era una toridă. Din pavaj, se ridicau firişoare de abur. O baie în pârâu ar fi fost tocmai potrivită. Chloe ridică privirea, uitându-se către meri, dincolo de hambar. Îşi dorea să fi fost o fetiţă lipsită de griji, bucurându-se de zilele de vară.

— La ce oră vine? întrebă Mona.

— Trebuie să sosească, spuse Chloe, uitându-se din nou de-a lungul şoselei. Simţi un gol în stomac.

— Gândeşte pozitiv, o instrui Mona. Spune-i corpului tău că e imposibil să fii însărcinată. Te va asculta.

— Sexul e un lucru nociv, declară Chloe aspru.

— Crezi?

Chloe aprobă. Se întrebă dacă arăta la fel de palidă cum credea că este. Pe buza de sus îi apăruseră broboane de sudoare. Odată, ea şi părinţii ei făcuseră o călătorie cu feribotul Block Island în timpul unei vijelii, iar vasul se înclina şi se rotea. Chloe avusese rău de mare, se simţise groaznic. Iar acum îi era aproape la fel de rău.

— O să fie în regulă, spuse Mona.

— Sper.

Mona chicoti, punându-şi palmele deasupra gurii, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe hohotul de râs.

— Ce e? întrebă Chloe.

— Oh, Doamne, nu mă pot abţine, zise Mona, privind în jur. Avem şi acompaniament. Cirip, cirip, bâzzz, bâzzz.

— Albine şi păsărele, spuse Chloe, râzând în ciuda faptului că era gata să verse.

Păsările ciripeau în copaci: cardinali, gaiţe, cintezoi. Rândunicile se ridicau cu schimbul pe hambar, oferindu-şi gustările una alteia, prinzând gândăcei ce zburau prin aer. Albinele zumzăiau printre crengile merilor şi printre flori.

— Am o minte bolnavă. N-ar trebui să fac glume într-un moment ca acesta.

— Nu te poţi stăpâni, spuse Chloe, bucuroasă pentru acel moment de veselie.

— În afară de asta, nici măcar n-a fost o glumă. A fost o vorbă de duh. Şi mai am încă una. Stau aici şi mă uit la tine cum aştepţi la marginea drumului, şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la fotografia aceea croşetată, cea care se află în

holul tău de la intrare.

Chloe rememoră fotografia. Era făcută de mama ei, imediat după ce se căsătorise, atunci când venise să locuiască în casa din livadă. Fotografia înfăţişa casa lor cea mică de culoare albă, gardul, mulţimea aceea de meri şi hambarul roşu de pe coama dealului. Mama ei croşetase cuvintele în partea de sus, ca şi cum ar fi fost un baner.

Mona le cită în aceeaşi clipă:

— „Lasă-mă să locuiesc în casa de la marginea drumului şi să fiu prietena unui bărbat”.

— Asta-s eu. Prietena unui bărbat.

— N-am vrut să sune astfel, zise Mona.

— Eu am vrut, spuse Chloe, simţindu-se la fel de rău.

— Ce voiam eu să spun, e că arăţi atât de drăgălaş, stând aşa, la marginea drumului, aşteptând-o pe Jane. Poate ca o convingi pe mama ta să modifice textul acela croşetat. Prietena unei femei.

Chloe dădu din cap. Şi-o imagină pe mama ei în timp ce confecţiona citatul acela. Pe vremea aceea era o femeie tânără. Oare cum s-o fi simţit atunci când a trebuit să se mute aici, în livadă? Bunicul ei trăia încă; mama îl ajutase pe tatăl ei să aibă grijă de acesta. Îşi dorea cu ardoare un bebeluş. Oare atunci când stătuse în balansoarul ei, croşetând acel tablou, se gândise la propriul ei copil?

Gândul acesta o facu pe Chloe să clipească. Cum de sarcina, care era cel mai firesc lucru de pe pământ – pentru fiecare fiinţă a acestei lumi, existase câte o sarcină; milioane şi milioane de sarcini – o ocolise tocmai pe mama ei?

Imaginându-şi-o pe mama în clipele când croşeta acel tablou, se simţi deodată nespus de tristă.

Chiar în secunda aceea, apăru unchiul Dylan la volanul tractorului său.

— Ce faci acolo, la marginea drumului?

— Aştept pe cineva, strigă ea, acoperind zgomotul motorului.

Unchiul Dylan opri motorul.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, spuse el.

Chloe începu să se agite. Nu voia ca unchiul ei să bănuiască ceva. Dar până nu avea să meargă împreună cu Jane pentru a-şi cumpăra testul „Cât ai clipi", nu ar fi fost în stare să-l asculte, indiferent ce ar fi avut de spus.

— Poţi vorbi cu mine, spuse Mona pe un ton de flirt, iar Chloe s-ar fi repezit să o sărute.

Unchiul Dylan nu schiţă nici măcar un zâmbet. Arăta de parcă s-ar fi transformat în acelaşi om morocănos care muncea în livadă, aşa cum fusese întotdeauna – înainte de Jane.

— Ce s-a întâmplat, unchiule Dylan? întrebă Mona. Pari supărat.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise el. Chloe, hai să facem o plimbare. Mona poate să supravegheze standul pentru câteva minute…

Chiar atunci, îşi făcu apariţia maşina lui Jane. Chloe se uită repede la unchiul ei, aşteptându-se să sară în sus. În schimb, spre surpriza ei, el arăta şi mai împietrit. Liniile feţei erau şi mai adânci. Ochii lui semănau cu două fulgere.

— Ce faci? o întrebă el pe Jane, în clipa în care Chloe deschise portiera.

— Nu stăm mult, spuse Jane în timp ce Chloe se strecura înăuntru, recunoscătoare pentru faptul

că nu-i divulga secretul.

— Nu, spuse el, cu mâinile sprijinite de uşa maşinii.

Jane nu mai scoase un cuvânt. Se uita la el, clipind lung, de mai multe ori. Chloe o adoră pentru asta. În limbajul felinelor, acesta era, de fapt, un mesaj de dragoste. Era un semnal de neagresiune, un semn prin care felina care clipea îi transmitea celeilalte mesajul ei de pace şi prietenie. Chiar dacă unchiul Dylan recepţionase semnalul, nu dădea totuşi semne că o făcuse. În privirea lui se dezlănţuise o adevărată furtună.

— Jane, încetează, spuse el.

Însă Jane porni pur şi simplu la drum.

Chloe se întoarse, vrând s-o întrebe ce se petrece, dar observă că Jane avea acum o mutră la fel mohorâtă: nori, fulgere, ploaie. Ochii îi străluceau în timp ce-şi întoarse privirea spre Chloe.

— Eşti bine? întrebă ea.

Chloe vru să aprobe, apoi scutură din cap.

— Nu. Mi-e rău.

— Ţi-e teamă să nu fie vorba de acele greţuri matinale?

— Da. Poate că e vorba de ghinion, dar…

— Cum stai cu ciclul?

— Mi-a întârziat, spuse Chloe. Uitând de unchiul Dylan, nu se mai gândi acum decât la propriul ei necaz. O întârziere de o săptămână. Dacă am făcut testul mult prea devreme?

— E posibil, spuse Jane încet. Însă furtuna din ochii ei dispăruse şi îi dărui lui Chloe un zâmbet.

Îşi continuară drumul, şi pe măsură ce înaintau, neliniştea lui Chloe devenea tot mai mare. Îşi

presă burta. Dacă acolo se afla un copil? înghiţi, cuprinsă de o stare ciudată. Gândul că aveau de mers cu maşina vreme de cincisprezece minute, revenind la Spitalul Twin Rivers, i se părea prea mult. Se întoarse către Jane.

— Hai să cumpărăm testul din Crofton, spuse ea. Dacă îl vei cumpăra tu, nimeni nu va bănui nimic.

— În regulă, zise Jane, sesizând starea de panică a lui Chloe. O luă pe lângă mall, parcând maşina în faţa intrării spre zona cu alimente. Intrară amândouă înăuntru. Lângă Orange Blossom Bridal Shop, se afla farmacia Good Health, aşa că Chloe aşteptă în faţa magazinului, în timp ce Jane păşi înăuntru. Stătea chiar pe aleea principală a mall-ului, urmărind cum cumpărătorii intrau sau ieşeau necontenit, grăbiţi să ajungă pe plajă. Deodată, îşi auzi numele:

— Chloe?

Se răsuci precum un volan. Spre ea se îndrepta însăşi mama ei, ţinând în braţe o sacoşă de la Langtry's – magazinul favorit al lui Chloe.

— Mamă! exclamă Chloe.

— Scumpo, de ce nu eşti la lucru?

— Oh, spuse Chloe, simţind cum se înroşeşte şi e cuprinsă de o senzaţie de fierbinţeală. Îşi muşcă buza. Va fi nevoită să mintă. Nu exista nicio altă cale – absolut niciuna, în afară de asta. Fac un serviciu, unei prietene…

Atunci băgă şi mama ei de seamă că stăteau lângă o farmacie, exact vizavi de Magazinul pentru Animale, Rhode Island Pets, Inc. Expresia mamei sale se schimbă brusc, ca şi cum tocmai ar fi aflat că Chloe picase un examen la şcoală. Pe cât

era ea de palidă, pe atât era Chloe de roşie.

— Chloe, spuse ea. Sper că nu pregăteşti… o acţiune, nu-i aşa?

— O ce?

— Magazinul pentru Animale. Nu m-am născut ieri, domnişoară Chloe Chadwick. Ce faci aici?

— Mamă, chiar nimic… îţi jur! Chloe aruncă o privire către vitrina magazinului pentru animale. Un papagal de talie mare, cu pene viu colorate, stătea închis într-o colivie. Nişte căţeluşi drăgălaşi înveliţi în hârtie de ziar, zăceau fiecare în câte o cutie. Văzându-i astfel, ochii lui Chloe se umplură pe neaşteptate de lacrimi. Oare ce fel de fetiţă era? Atât de adâncită în propriile sale necazuri, încât nici să nu bage de seamă prezenţa acelor animăluţe?

— Acum ce mai e? Hrana pentru căţeluşi? Nişte papagali care au fost furaţi din regiunea Amazonului?

— Nu e papagal, o corectă Chloe, urmărind privirea mamei ei, aţintită spre vitrina magazinului. Acela e un macaw.

— Chloe, nu-mi pasă nici dacă ar fi un vultur pleşuv, spuse mama ei, apucând-o de încheietura mâinii şi uitându-se la ea cu o privire rugătoare. Expresia oglindită în ochii mamei trăda atâta îngrijorare şi dragoste, încât Chloe simţi nevoia să o mai privească a doua oară. Draga mea, tatăl tău a trebuit să-l convingă pe Ace Fontaine să nu depună plângere împotriva ta. Dacă faci vreun gest aici, la mall, s-ar putea să fii chiar *arestată.* Ştiu că iubeşti animalele – ai cel mai mare suflet dintre toţi cei pe care îi cunosc. Dar te, rog, te rog, Chloe, să nu…

Se opri sub povara greutăţii lui Chloe care se aruncase în braţele ei. Chloe aproape că nu fu în stare să spună o vorbă. Ea era aici, vrând să rezolve o problemă demnă de o femeie „uşoară”, iar biata ei mamă era nespus de îngrijorată din pricina acţiunilor ei cu privire la protecţia animalelor.

— Promit, mami, promit, spuse Chloe. Puţin mai lipsea ca să se prăbuşească, izbucnind în hohote de plâns şi mărturisindu-i totul. Mama ei o mai ţinu încă puţin în braţe. Chloe adora aroma părului ei – era o aromă asemănătoare levănţicăi, aducându-i aminte de aroma copilăriei sale. Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea trupul ei, plinuţ. Nu era nicidecum numai fibră musculară, ca în cazul Rhiannei, care, practic, îşi petrecea viaţa cocoţată pe un StairMaster.

Vigoarea mamei ei se datora acelor drumuri de ţară din jurul livezii. Obişnuia să danseze în ritmul vechilor clipuri muzicale de pe programul VH1, gândindu-se că, oricum, nu o vedea nimeni. Chloe o surprinsese o dată dansând pe acordurile melodiei „Into the Groove”, ca şi cum ar fi fost însăşi Madonna. Chloe i se alăturase, aşa că se bâţâiseră împreună prin cameră.

Mamei îi plăcea să facă mişcare, dar fără să tragă cu ochiul spre oglindă.

— Ei bine, dacă promiţi, te cred, spuse mama ei, îndepărtând-o uşor. Unde e Mona?

— La stand.

— Atunci tu cu cine ai venit?

În clipa aia, Jane ieşi din farmacie. Ridică punga de culoare albă, exact ca şi torţa Statuii Libertăţii, dar, la vederea mamei lui Chloe, coborî imediat

braţul. Chloe mai avea două secunde şi se pregătea să verse pe podeaua lustruită a mall-ului.

— Bună, spuse Jane, apropiindu-se.

— Bună, spuse mama lui Chloe, privind-o oarecum confuză.

— Mami, ea este Jane. Cea care pregăteşte tartele. Jane, ea este mama mea.

— Sharon Chadwick, rosti mama ei, în timp ce-şi strângeau mâinile. Am auzit atâtea lucruri despre tine. Iar tartele tale sunt un deliciu.

— Îţi mulţumesc, spuse Jane. O privea cu ochii mari, ficşi. Stătea nemişcată, ţinând punguţa aceea în braţe. Chloe observă ce diferit arăta faţă de mama ei, de fapt, de oricare altă mamă din regiune: purta un top strâmt, cu inscripţia „Om” pe partea din faţă. Pe spatele topului scria: „Shanti Zoga, Perry Street”. Părul negru îi dădea o înfăţişare plăcută şi proaspătă. Pantalonii de doc erau puţin uzaţi şi cu talie joasă, dând la iveală marginea lenjeriei Calvin Klein şi un mic tatuaj, pe şoldul stâng, reprezentând litera „C”. Ciudat, erau exact aceleaşi haine pe care le purtase la Newport. Şi la fel erau şi pantofii ei: negri, scâlciaţi.

În schimb, mama lui Chloe purta o rochie de plajă, aleasă din catalogul său favorit, lungă şi vaporoasă, de un galben-aprins, cu un imprimeu cu floarea-soarelui, iar pe cap avea o pălărie de pai. Purta nişte sandale comode. Cerceii ei zăngănitori erau alcătuiţi din mărgele şi alte câteva simboluri solare. Unghiile aveau pe margine, chiar dacă lucrul acesta era abia vizibil, o dungă de pământ de grădină. Emana acea energie încrezătoare, specifică spiritului New Age.

— Chloe doar m-a însoţit până aici, făcându-mi o favoare, spuse Jane, cu toate că Sharon nu o întrebase.

— Aşa e fata mea, spuse mama sa, ridicând din umeri. Mereu de ajutor.

Chloe încercă să spună ceva, ori să zâmbească măcar, însă nu reuşi

Se simţea de parcă ar fi intrat brusc la apă. I se părea îngrozitor faptul că o minţea pe mama ei. O făcuse întotdeauna, însă acum era mai mult ca niciodată. Pentru că, astăzi, ştacheta era foarte înaltă: minciuna asta avea legătură cu alte minciuni. Cu furişatul, cu faptul că făcuse sex sub lumina stelelor, cu faptul că exista posibilitatea ca ea să fie însărcinată.

Chloe înghiţi cu greu. Se uită spre Jane, în secunda aceea, privindu-le pe cele două femei aşezate una lângă cealaltă. Chloe nu o simpatiză prea mult pe Jane. Ea tocmai o minţise pe mama ei. Cu toate că Chloe era conştientă că o făcuse pentru a-i sări în ajutor, lucrul ăsta o făcea să se simtă prost.

— Bine, eu va trebui să mă întorc în livadă, spuse Chloe.

— Vrei să mergi cu mine? o întrebă mama ei. M-am oprit doar ca să cumpăr nişte şlapi pentru noi, şi apoi mă îndrept spre casă.

Chloe scutură din cap. Cuvântul „şlapi” fusese precum un pumnal înfipt în inimă. Un cuvânt atât de drăgălaş şi văratic care nimerise între atâtea minciuni şi trădări. Îi era groaznic de ruşine. Aruncând o privire spre Jane, observă că ea tocmai deschisese gura – pentru a rosti probabil o nouă minciună. Chloe vorbi repede, pentru ca

fapta aceea să nu mai aibă loc.

— Poate să mă conducă Jane. Avem şi tartele…

— Desigur, spuse Sharon, zâmbind. În fine, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Mie şi soţului meu ne-ar plăcea să vă invităm la cină, pe tine şi pe Dylan, cât mai curând posibil.

— Îţi mulţumesc, zise Jane. Dar abia schiţă un zâmbet, ca şi cum invitaţia nu îi trezea niciun interes.

Urmărind-o pe mama ei cum se îndepărtează, Chloe se simţi cuprinsă de dorinţa bruscă de a o lua la fugă spre ea. Jane reprezenta acea lume a adulţilor, ideea de independenţă, marele oraş. Mama ei simboliza însă vremea copilăriei, siguranţa, viaţa de provincie. Chloe icni. Jane se uită spre ea, cu o privire plină de îngrijorare.

— Vrei să căutăm o toaletă? întrebă ea.

Chloe aprobă – dar nu se mai putu abţine. Vomită peste picioarele ei şi ale lui Jane, chiar acolo, în mijlocul mall-ului.

Jane o ajută să ajungă afară la maşină. Lui Chloe îi era ruşine. Izbucni în plâns. Jane era sigură că ea urâse clipa aceea în care îşi minţise mama adoptivă; fusese un moment de-a dreptul îngrozitor. Ar fi vrut s-o cheme înapoi, să pună lucrurile în ordine. Dar cum? Chloe tocmai avea o criză – una pe care ea o cunoştea prea bine. Sharon Chadwick avea să fie implicată cât de curând… Lui Jane îi fusese atât de greu să îi înfrunte privirea. Cele două femei se priviseră adânc în ochi, iar Jane era sigură că Sharon era pe punctul de a face legătura, aflând astfel adevărul.

Cum să n-o facă? Ochii aceia semănau leit cu ai lui Chloe. Iar iubirea lui Jane pentru fetiţa pe care

ei o considerau ca fiind a lor era înscrisă pe fiecare milimetru al chipului ei.

Ieşi încet din parcare. Chloe nu voia să se oprească la un restaurant, ori într-o staţie de benzină. Voia să meargă în locul în care fuseseră şi dată trecută – drumul acela ferit, în pădurea unde ea urinase atunci deasupra beţigaşului. Aşa că Jane o porni repede spre est. Trecură pe lângă şoseaua ce ducea spre Cherry Vale. Trecură şi pe lângă un indicator pe care scria: PROVIDENCE – 10 MILE.

Începuturi, sfârşituri. Providence, locul unde fusese concepută Chloe; Chery Vale, locul unde mama ei avea să-şi petreacă timpul până la sfârşitul zilelor. Simţea că dubiţa ei se transformase într-o rachetă spaţială care alerga nebuneşte prin timp. Şi-l imagină pe Dylan – intensitatea privirii lui în secunda când se apropiase de maşină, încercând să o împiedice pe Chloe să plece împreună cu Jane. În al doilea rând, o văzu pe Sharon Chadwick stând în mall alături de Chloe, şi îşi imagina că Dylan fusese cel care o pusese pe urmele lor.

Îşi continuară drumul în tăcere, amândouă pierdute în gânduri. Mai mult ca sigur că minciuna aceea declarată în faţa lui Sharon Chadwick pusese totul sub semnul lipsei de onestitate: Jane băgase de seamă cum Chloe se întorsese împotriva ei atunci când spusese că fata îi făcea ei un serviciu, în concluzie, Chloe aflase acum cu câtă uşurinţă rostea ea o minciună.

Dar nu numai să rostească una, ci să o şi trăiască.

— Oh, Chloe, oftă Jane.

Chloe se întoarse spre ea, privind-o cu atenţie. Călătoria asta era cu totul altfel faţă de aceea de data trecută. În plus, Jane avusese senzaţia că Chloe o considerase pe ea un soi de înger păzitor. Însă în secunda asta, erau prinse amândouă în plasa minciunii.

Jane parcă maşina pe marginea drumului, cu inima bătându-i în gât. Dylan aflase adevărul; ca să-l dezvăluie şi celorlalţi era acum o chestiune de timp. Se uită în oglinda retrovizoare, zărindu-şi ochii de un albastru strălucitor. Înghiţi în sec, apoi se întoarse spre Chloe, spre aceeaşi privire albastră şi strălucitoare.

— De ce ai oprit? întrebă Chloe.

Jane se strădui să respire.

— Priveşte-mă, zise ea.

— Ce? întrebă Chloe, nedumerită.

— Îţi dai seama? întrebă Jane, cu o voce incredibil de scăzută.

— Ce anume?

— Cine sunt.

— Eşti Jane… cea care pregăteşte tartele noastre. Încercă să râdă, dar acum ştia prea multe – îşi dădea seama că această clipă nu avea nimic amuzant. Tu eşti doamna-tartă.

Jane închise ochii, înfigându-şi unghiile în palmă. Voia să se oprească, însă în momentul acesta îi era imposibil. Trebuia să iasă la lumină.

— Sunt şi altceva, spuse Jane blând.

Aerul verii era fierbinte şi înăbuşitor. Geamurile maşinii erau lăsate, şi undeva în apropiere, dincolo de copaci, tocmai trecea pe drum o dubiţă cu îngheţată; clopoţelul răsuna insistent.

Chloe rămase încremenită, ţinând în braţe

punga albă. Privirea ei era ascuţită, intensă. Între sprâncenele negre şi perfect definite apăruse deja o cută. Jane aproape că simţi laserul privirii ei care parcă îmbina piesele unui puzzle, alcătuind o imagine clară din crâmpeie disparate.

— Tu eşti… începu Chloe, punându-şi repede degetele peste gură.

— Eu sunt mama ta, spuse Jane.

— … mea.

— Sunt mama ta, repetă Jane, ca şi cum ar fi fost important să o spună de două ori.

Chloe o privea buimacă, de parcă Jane vorbea o limbă străină. Făcuse ochii mari. Studie atent forma şi culoarea ochilor lui Jane, conturul gurii, forma ascuţită a maxilarelor.

— Te-am visat, şopti Chloe.

— Oh, Chloe… eu te-am visat, spuse Jane, şi vocea i se frânse brusc.

— De ce? întrebă Chloe. De ce m-ai abandonat?

— Eram tânără, încercă Jane să explice. Nu eram cu mult mai mare decât eşti tu acum.

— N-are importanţă, spuse Chloe, atingându-şi pântecul. Eu n-am să-mi abandonez niciodată, niciodată bebeluşul. Tu de ce m-ai părăsit? întrebă ea scâncind.

Jane închise pleoapele.

— Pentru tine am făcut asta. Am crezut că aşa era cel mai bine. Însă niciodată, absolut niciodată nu am încetat să mă gândesc că atunci am făcut cea mai mare greşeală care se poate comite pe acest pământ…

— Părinţii mei mă iubesc, spuse Chloe.

— Ştiu.

— Tu m-ai închis în mansardă. Eram ceva pe

care nici măcar nu ţi-l doreai. M-ai aruncat…

Chloe izbucni în plâns. Lăsă să-i cadă punga. Îşi strânse genunchii la gură, ascunzându-şi faţa între braţe, scuturată de hohote de plâns silenţioase. De-a lungul celor cincisprezece ani, Jane îşi imaginase de nenumărate ori acest moment. Uneori, şi-l închipuia înconjurat de o aură de înţelepciune şi iertare. Altă dată, îşi imaginase că vor sta de vorbă cu sufletul deschis, uimite de similarităţile ce le uneau, încercând să găsească o modalitate de a-şi împărtăşi evenimentele vieţilor lor. Absolut nimic nu o pregătise pentru aceste sunete guturale, animalice care ieşeau din gura fiicei sale. Nici pentru această reacţie – ca şi cum ar mai fi fost încă legate prin cordonul ombilical – a durerii pe care o resimţea înăuntrul propriei fiinţe.

— Chloe? întrebă ea, plângând.

Însă Chloe părea că nu aude. Ziua asta fusese mult prea traumatizantă. Minciuna, adevărul, teama – întrupate în punga aceea albă în care se afla un test de sarcină, într-o istorie ce se repeta. Rămase acolo, pe locul ei, curbată în poziţia fătului, plângând din tot sufletul.

Lucrul pe care Jane îl ştia cu siguranţă era acela că familia Chadwick o iubea pe Chloe. Chloe îi numea părinţii ei – şi asta şi fuseseră. Jane ştia unde era locul lui Chloe în acest moment. Întorcând maşina, o porni pe drumul pe care veniseră. Trecând pe lângă Cherry Vale, trecând pe lângă mall.

Livada apăru în zare, magică şi verde. Pe crengi, începuseră deja să crească merele mici. Erau verzi, aşteptând să se coacă.

Cele care stăteau în bătaia razelor de soare căpătaseră deja o nuanţă roşie şi strălucitoare, învăluite în lumina aceea verde. Ea urmă direcţia gardului din bare de metal distanţate, trecând pe lângă standul livezii, fară a se opri însă. Mona le facu cu mâna. Jane o salută şi ea, însă Chloe nici măcar nu băgă de seamă.

Jane semnaliză, întorcând pe 114 Bam Swallow Way. Opri maşina chiar în spatele dubiţei familiei. Dylan aştepta acolo; tractorul lui se afla pe marginea drumului. Sharon Chadwick abia sosise acasă; stătea acolo, pe alee, în timp ce sacoşele de cumpărături erau lăsate la picioarele ei, şlapii odihnindu-se acum pe asfalt. Amândoi îşi înălţară privirea; ochii lui Dylan erau aspri şi acuzatori. Ai lui Sharon erau şocaţi şi plini de durere.

În timp ce cei doi membri ai familiei Chadwick se apropiau de maşină, Jane observă că privirea verde şi întunecată a lui Dylan avea acum un aer dezaprobator şi protector – îşi dorea să o scoată pe Chloe din maşină cât mai repede posibil. Purta o pereche de jeans şi o cămaşă albastră. Jane se uită la mâinile lui bronzate, cu degete lungi, şi îşi aminti că doar cu o seară înaintea le privise atent şi cu infinită dragoste. În secunda aceea însă, era conştientă că Dylan o considera un duşman al familiei sale. Şi poate că asta şi era. Sharon stătea dreaptă în spatele lui, cu buzele strânse.

Chloe aproape că nu-şi dădea seama unde anume se află. Unchiul ei o strigă pe nume. Ea păru să nu-l audă. Fără grabă, ridică privirea spre Jane, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn profund. Jane fu şocată de durerea întipărită pe chipul ei, înţelegând că reacţia lui Chloe nu se

datora exclusiv şirului acela de minciuni: se datora faptului că o viaţă întreagă se simţise părăsită.

— N-am vrut să-ţi fac rău, Chloe, şopti ea, şocată de durerea profundă ce se reflecta în ochii albaştri ai fetei.

— Numele meu, spuse Chloe aspru.

— Da?

Feţe furioase stăteau lipite de geam; Dylan presă mânerul portierei. Jane apăsă cu un gest automat butonul de închidere centralizată, astfel că el nu mai putea deschide uşa.

— Ei… părinţi mei… voiau să-mi spună Emily. Dar nu au putut… pentru că tu ai spus…

Jane închise ochii, rememorând acea condiţie pe care o impusese în cadrul procedurilor de adopţie: ca bebeluşul să poarte numele ales de ea.

— Îmi pare rău, spuse Jane. Ai fi vrut să porţi numele de Emily?

Chloe scutură energic din cap, iar mişcarea aceea dădu frâu liber lacrimilor ei.

— Eu sunt Chloe, spuse ea. Acesta e numele meu…

Jane nu era în stare să vorbească. Chloe descuie portiera, iar Dylan o deschise larg. O apucă pe Chloe de braţ, trăgând-o afară din maşină. Se purta ca şi cum tocmai ar fi reuşit să salveze o adolescentă din mâinile răpitorului ei. Sharon o strânse la pieptul ei, iar Jane le auzi cum plâng încet, împreună.

Preţ de o secundă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Dylan. Privirea lui părea să-i spună că nu merita nici măcar lacrimile pe care le vărsa. În ochii lui ficşi se reflecta trădarea, dar ceea ce se oglindea acolo era prea puţin în comparaţie cu ceea ce

citise ea în ochii lui Chloe. Nu era în stare să scoată o vorbă; nu era în stare nici măcar să clipească.

Până ce nu trecu dincolo de stand, dincolo de gardul de culoarea bobului de grâu, ce împrejmuia livada, dincolo de bătrânul hambar de culoare roşie, care se înălţa printre şirurile acelea de meri, nu fu în stare să observe cele două lucruri pe care Chloe le lăsase în urma ei: punga albă ce conţinea testul de sarcină şi o pată mare de sânge impregnată pe bancheta maşinii.

Lui Chloe îi venise menstruaţia.

Un surâs timid flutură brusc pe buzele lui Jane. Unul mic, în timp ce îşi dădu seama că trebuie să fi fost vorba de o karma potrivnică, la urma urmei. Apoi zâmbetul se stinse.

PARTEA A III-A

LUMINILE LUNII DE ARGINT

26

Timpul se scurgea atât de încet. Margaret se întreba de ce oare mai instalaseră ceasuri aici, la Cherry Vale. Când aruncase o privire spre ceas, descoperise că era ora nouă dimineaţa. Acum, se mai uită o dată. Era nouă şi zece. Pe de altă parte, zilele zburau pur şi simplu. Lunea devenea marţi, care aducea cu sine săptămână următoare. Cea mai lungă zi a anului veni, apoi se duse şi ea. Aşa se întâmplă şi cu 4 Iulie, cu picnic la iarbă verde şi muzică.

Aveau un calendar. Un pătrat mare de hârtie, având pe el înşiruite lunile ce aşteptau să fie

tăiate cu o cruce. Alături de el, se afla o bucată de carton, de care erau prinse buletine informative, acestea fiind înlocuite zilnic, pentru a-i ajuta pe interni să măsoare trecerea timpului. Acestea spuneau:

Salut! Astăzi este:
Duminică, 30 iulie.
Vremea este: ÎNSORITĂ (pictograma unui soare zâmbitor)
Temperatura este de: 29 grade C
Următoarea zi de sărbătoare: Ziua Muncii.

Aşezată în scaunul cu rotile, chiar în faţă sălii asistentelor, Margaret se uita fix la acel anunţ. Se afla în rând cu încă şapte interni, ce aşteptau să fie conduşi la dejun.

Bărbatul din stânga ei aţipise, sforăind din toate puterile. O şuviţă subţire, aproape dezgustătoare, de salivă i se scurgea uşor pe bărbie. Era chel, purta o pereche de ochelari aurii, iar în poală avea o ediţie a *Wall Street Journal,* rămasă deschisă.

În partea opusă, un alt domn îşi scărpina sârguincios o băşică destul de mare apărută în podul uneia dintre palme. Se scărpină atât de tare, încât Margaret se temu că îi va da sângele. Se strădui să nu spună nimic, amintindu-şi de câte ori îi oprise pe copii pe coridoare, pentru a-i ruga, pe un ton cât se poate de blând, să nu-şi mai scarpine umflăturile pricinuite de ţânţari, ori de iedera otrăvită. Bărbatul avea un păr bogat şi alb, o pereche de ochelari cu rame de baga şi era convins că va putea opri mâncărimea aceea supărătoare ce îi chinuia pielea.

Ochii lui Margaret se umplură de lacrimi. Picioarele o înjunghiau, iar în pantofi avea magneţii aceia. Şoldul începuse să se vindece; petrecea o groază de vreme făcând exerciţii de recuperare fizică, nemaiavând timp şi pentru alt gen de activităţi, ori pentru a se apropia de ceilalţi. Mirosul de urină, provenit de la cineva care mai mult ca sigur suferea de incontinenţă, era de-a dreptul descurajant. Asistentele se fâţâiau de colo-colo, zâmbind, spunând: „Salut, Jack, Bună, Sam, Bună, Dorothy”, rostind cuvintele pe un ton ridicat, ca şi cum cei prezenţi ar fi fost surzi.

Cu toate astea, pe Margaret nu o salutară. Cel puţin, nu spunându-i pe nume. Ea se afla aici de treizeci de zile. Asistentele din schimbul de zi o cunoşteau, dar astăzi era duminică, iar asistentele din tura de weekend nu se familiarizaseră cu ea – era perioada vacanţei, iar schimburile erau acum un adevărat haos. Mintea lui Margaret încerca să pună în ordine personalul unei instituţii atât de mari, să ţină cont de ceea ce se petrece. Asistentele dădeau din cap şi zâmbeau, dar niciuna nu rostea: „Bună, Margaret”.

Inspiră adânc, scoase o batistă din mânecă şi îşi tamponă ochii. Apoi adoptă o expresie pozitivă. Aşa le spusese mereu fiicelor sale, la fel ca şi generaţiilor nenumărate de elevi, şi anume că adoptarea unei înfăţişări pozitive se poate dovedi un lucru destul de atrăgător, ceea ce va aduce după sine şi succesul, oriunde te-ai afla în lumea asta. Şi Margaret ştia, poate mai bine decât orice, că va trebui să păstreze o atitudine pozitivă.

Uitându-se atent la pictograma zâmbitoare a

soarelui, încercă să surâdă la rândul ei, însă în loc de asta scutură energic din cap. Probabil că şi oftase. Pentru că bărbatul ce se îndeletnicea cu scărpinatul se întoarse spre ea, rostind:

— Ele cred că avem doisprezece ani.

— Poftim? întrebă Margaret.

— Personalul. Făcând un asemenea afiş. Ce cred ele? Că ne verificăm creierul înainte de a intra pe uşă?

Margaret chicoti, împotriva voinţei ei.

— Ştiu ce vrei să spui. Am condus o şcoală timp de patruzeci şi cinci de ani, şi afişele de felul ăsta se găseau în sălile de clasă ale celor din clasa întâi. Deci doisprezece ani e chiar prea mult.

— Ai dreptate. Cred că avem cinci ani. Ai fost profesor?

— Director de liceu, spuse ea.

— Încântat de cunoştinţă. Eu am fost judecător în chestiuni testamentare. Aşa obişnuim noi aici să ne prezentăm – drept cine am fost. Ca să nu-şi imagineze nimeni că suntem doar nişte nătărăi cu părul alb, care dorm cât e ziua de lungă. Să ştie că odată am fost cu totul altceva. Numele meu e Ralph Bingham.

— Eu sunt Margaret Porter.

— E o plăcere să te cunosc. Te-am mai văzut trecând pe lângă uşa camerei mele, însă, până azi-dimineaţă, am zăcut în pat, pe spate, timp de două săptămâni. Am probleme din pricina glaucomului. Deci… vii aici cu regularitate?

Ea zâmbi la auzul glumei, dar în acelaşi timp se simţi inundată de un val de emoţie – un val seismic ce readuse lacrimile în ochii ei.

— Din nefericire, zise ea.

— Oh, dar nu e chiar atât de rău. Cum poate fi rău un loc ce poarte numele de *Cherry Vale*[1]?

Ea vru să surâdă, dar fu podidită de un hohot de plâns.

— Fiicele mele au găsit locul acesta pentru mine, spuse ea. Am două fete minunate.

— Eu am trei. Şi un fiu.

— Nu e minunat? întrebă Margaret.

— Nu sunt sigur, bodogăni Ralph. E duminică, iar ei mi-au spus că vor veni să mă scoată la plimbare. Dacă vor veni, e minunat. Dacă nu, o să am destul timp să-mi rescriu testamentul. Dar tu? Fiicele tare vor veni să te viziteze?

— Sylvie va veni, spuse Margaret, apoi rămase tăcută un timp. Cealaltă fiică, Jane, s-a întors la New York...

— New York? Marele Măr? întrebă Ralph.

— Da. A stat aici aproape toată primăvara, ca să mă ştie stabilită undeva. Dar are o afacere fainã de condus… O jucărie.

— O ce?

— O cadă, spuse Margaret.

Ştia că se întâmplă, ştia că pierduse şirul vorbelor… îngheţă brusc, încercând să-şi revină.

— Patiserie, zise ea, în cele din urmă. Jane conduce o patiserie fainã.

— Ah, facu Ralph.

— Ea… tărăgănă Margaret vorbele. O surprinsese plângând. În ultima ei zi de şedere, când se hotărâse să se întoarcă la New York, venise să o viziteze pe Margaret. Margaret îi mulţumise pentru tot efortul depus şi o încurajase să meargă să-şi vadă fiica, dar Jane îi spusese că

1 Valea cu Cireşi (n.tr.).

nu era momentul potrivit şi că are de gând să se întoarcă la New York.

Margaret nu putuse face absolut nimic pentru a o opri.

— New Yorkul nu e chiar aşa departe, spuse Ralph. Poate veni în vizită.

— Sper, zise Margaret cu tristeţe, ştiind că în Rhode Island exista un câmp energetic ce o ţinea pe Jane la distanţă.

Ralph îşi scărpină din nou palma. Margaret se uită atentă la chipul lui. Îi lipseau câţiva dinţi laterali, iar pe obraji avea nişte pete. Părul lui avea nevoie de o spălare – coji de mătreaţă erau răspândite pe cămaşa lui din finet de culoare neagră. Dar îşi putu da seama că fusese odinioară un bărbat chipeş, un bărbat cu personalitate. Putea vedea în spatele cataractei inteligenţa şi compasiunea lui. Şi, în plus, era bucuroasă pentru că el îi mărturisise că a fost judecător. O privea zâmbind, ca şi cum ar fi ghicit că era tristă din pricina lui Jane.

— Permite-mi să te prezint amicului meu, spuse el, aplecându-se peste ea, pentru a zgâlțâi braţul bărbatului ce sforăia.

— Bill… hei, Bill! Poţi să-l trezeşti tu, Maggie, dacă eşti drăguţă?

Margaret fu nespus de încântată la auzul acelui diminutiv, îi atinse umărul.

— Scuză-mă, spuse ea pe un ton politicos. Bill, nu-i aşa? Bill, Ralph vrea să te trezeşti…

— Rhuhhngh? facu Bill, scuturat de un fior în timp ce se trezea. Ora închiderii?

— Nuuu… aici nu suntem la Bursă, spuse Ralph. Suntem la Cherry Vale, Billy. Trezeşte-te – fa

cunoştinţă cu Maggie!

— Margaret, îl corecta ea, deşi diminutivul acela îi dăduse o senzaţie extrem de plăcută.

— E prea formal, zise Ralph.

— Ei bine, eu sunt mai degrabă o fire formală.

— Director de liceu, spuse Ralph, aplecându-se în aşa fel ca Bill să poată auzi.

— Ei? întrebă Bill.

— Margaret a fost director de liceu, strigă Ralph.

— Parcă spuneai că o cheamă MAGGIE, ţipă şi Bill la rândul lui.

— Oricum ar fi, e perfect, spuse Margaret, încercând să-şi conserve demnitatea, în timp ce cei doi bărbaţi îşi apropiaseră capetele în dreptul pieptului ei.

— Bill a lucrat ca broker la Bursă, zise Ralph.

— Am avut un scaun ce se sprijinea pe podeaua de la New York Stock Exchange, spuse Bill mândru.

— E nemaipomenit, rosti Margaret.

— Deţii acţiuni, ori bonuri valorice? întrebă Bill cu voce tare, făcând-o să se ruşineze.

— Nu cine ştie ce. Cu un salariu de profesor, îţi imaginezi…

— Dar soţul tău? Face investiţii? se interesă Bill, vorbind cât putea de tare.

— Dar de ce nu-i ceri să-ţi arate contul bancar, şi cu asta basta? îi reproşă Ralph. Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Nu-l lua în seamă, Meg.

— Meg? întrebă ea.

— Sau Peggy. Peggy e un nume tare drăguţ pentru o fată.

— Numele meu, zise ea pe un ton aprins,

simţindu-se ca şi cum ar fi jucat într-una din piesele lui Ionesco, e Margaret!

— Ralph e o mare belea, spuse Bill, atingându-i mâna lui Margaret. Nu poate să se liniştească până ce nu-ţi găseşte o poreclă. De când am venit aici, mi-a spus doar Billy, şi asta e o blestemăţie – nimeni nu mi-a mai spus aşa de pe vremea când a murit mama.

— Are şi el o poreclă?

— Nu, spuse Ralph. Şi aici e problema. Cu „Ralph” nu poţi face mare lucru.

Mi-am dorit mereu să mă numesc Chip, ori Skip, ori Terry, sau ceva asemănător, dar nu m-am ales cu aşa ceva. Dacă m-aş fi numit „Margaret” sau „Bill”, m-aş fi ales cu…

Margaret nu se putu abţine: se uită atent spre Ralph şi observă brusc băieţelul de clasa a cincea de altădată. Studios, îndesat, cu siguranţă grăsuţ. Ochelarii aceia, ce dădeau o anumită distincţie unui jurist, ar fi fost o alegere nefericită pentru un puşti. Ea îi zâmbi. În aceeaşi clipă, Bill începu să se bâlbâie, incapabil să-şi găsească cuvintele pentru ceva vreme, ca apoi să izbucnească într-o criză de plâns. Margaret băgă mâna pe mânecă şi, aşa cum făcuse cu nenumăraţi copii, îi şterse ochii lui Bill.

— Gata, zise ea.

— Gurk yon, spuse el.

— Cu plăcere, spuse Margaret, pricepând ce voia să spună. De-a lungul anilor, ea ajutase pe mulţi dintre copiii imigranţilor să se integreze. Instituise chiar un program pentru cei cu deficienţe de auz. Chiar şi atunci când nu putuse comunica în limbajul cuiva, reuşise să se facă

înţeleasă prin intermediul inimii. Acum, privindu-l pe Bill, incapabil şi deznădăjduit pentru că nu-i putea mulţumi, ea se simţi tristă din pricina propriilor ei pierderi, dar şi recunoscătoare pentru ceea ce încă mai poseda. În fruntea listei se aflau cele două fiice.

— Eşti o fată tare bună, Maggie, spuse Ralph.

— Îţi mulţumesc, şopti Margaret, gândindu-se că viaţa este şocant de efemeră.

— Să nu vorbeşti despre asta, zise Ralph. O să ne descurcăm foarte bine de acum înainte, te asigur. Nu-i aşa că poţi, Billy? Nu-i aşa că ea înseamnă foarte mult?

Bill aprobă. Şi, ca şi cum şi-ar fi recăpătat brusc abilitatea de a comunica cu ajutorul limbajului, declară:

— Cu siguranţă. Ea este un trandafir aşezat între doi spini.

Apoi sosiră ajutoarele, pentru a-i împinge pe toţi până în sala de mese, unde aveau să ia dejunul.

27

Campingul se dovedi un adevărat paradis.

John avea un minunat cort, dotat cu o clapă albastră şi confecţionat dintr-un material subţire, însă extrem de sofisticat, ce te putea apăra fie de arşiţa deşertului, fie de vremea rece din Mâine. În timp ce Rhode Island era lovit de valul de căldură, Mâine beneficia de o vreme răcoroasă de toamnă – zilele însorite alternau cu nopţile răcoroase.

Sylvie şi John se aflau în apropierea focului de tabără, admirând împreună bolta cerului. Erau înfăşuraţi într-un sac de dormit, stând îmbrăţişaţi

şi ascultând cântecul greierilor, în timp ce căutau cu privirea stelele căzătoare.

Îşi amânaseră călătoria pentru a o putea interna pe Margaret la cămin. John se arătase deosebit de amabil – ideea amânării fiind, în realitate, a lui. După ce o cunoscuse pe Sylvie, îşi dăduse seama că ea nu-şi putea găsi fericirea până ce familia ei nu avea să-şi rezolve problemele. Mama ei era pe mâini bune la Cherry Vale. Jane, pe de altă parte…

Gândindu-se la Jane, Sylvie simţi cum umerii i se crispează brusc. Protejându-şi propriul suflet, ar fi vrut să îl poată proteja şi pe al lui Jane. Nu cunoştea toate amănuntele întâmplării, dar ştia că Dylan Chadwick se întorsese împotriva lui Jane. Iar mesajul din partea lui Chloe fusese limpede: nu o dorea în viaţa ei. Jane auzise totul foarte clar şi spus pe şleau, aşa că se întorsese la New York. Sylvie o însoţise până la tren. Văzând-o pe Jane cum urca în vagonul acestuia, cu trupul rigid, ca o statuie, şi cu fălcile crispate, cu privirea pierdută în zare, Sylvie îşi simţise sufletul zdrobit.

— Mă bucur că ne-am schimbat data, spuse John, cu gura lipită de urechea ei.

— … a noastră, începu Sylvie, în timp ce încă se mai gândea la sora ei.

— Data acestei călătorii, spuse John. Gândeşte-te la toate lucrurile minunate pe care le-am admirat în această săptămână şi care în iulie ar fi fost imposibil de văzut.

Noaptea trecută, admiraseră luminile nordului. Astăzi, escaladaseră Muntele Kathadin şi dăduseră cu ochii de o ursoaică şi de puiul ei. Şi în seara asta, strâns îmbrăţişaţi, admirau puzderia de stele a Perseidelor.

— Îţi mulţumesc că priveşti lucrurile în felul ăsta, spuse Sylvie.

— Cum altfel le-aş putea privi? întrebă el.

Sylvie se înfioră în braţele lui. Îi era atât de recunoscătoare lui John, pentru că se dovedea a fi o persoană ce îşi făcea griji în privinţa mamei ei şi care putuse să facă faţă tuturor suişurilor şi coborâşurilor din viaţa lor, fară a le lua în nume personal.

— Totul e atât de minunat, spuse Sylvie, ridicând privirea spre cer. N-am visat niciodată…

— Ce n-ai visat niciodată? întrebă, sărutând-o pe ceafa.

— Că totul poate fi atât de plăcut. Dincolo de toate acele cărţi, de tot ceea ce am aflat eu despre dormitul sub cerul liber, despre încercarea de a escalada un munte, cuvintele pălesc în comparaţie cu această clipă.

— Eu am locuit în cort şi am urcat munţii o viaţă întreagă, spuse John.

Dar toate călătoriile acelea pălesc în corparaţie cu *aceasta.*

Sylvie zâmbi şi se înfioră; John o simţi, strângând-o apoi şi mai tare în braţe. Oare cum de era posibil? Sylvie nu fusese niciodată o persoană care să-şi petreacă multă vreme în afara casei; nu-i plăcuse niciun sport în mod deosebit. Îşi petrecea verile – în culmea fericirii – dedicându-se lecturii. Acum începuse să priceapă că mama lor, rănită în iubirea ei pentru tatăl lor, se îndepărtase de lume, întorcându-şi atenţia către universul cărţilor, făcând acelaşi lucru şi în privinţa fiicelor sale. Sylvie nu o invidia pentru asta, ci îi purta un adânc respect, pentru că le arătase ce înseamnă

dragostea faţă de cărţi şi faţă de lectură. Însă faptul că se afla aici alături de John, respirând aerul acela rece, împărţind acelaşi sac de dormit, ascultând strigătul ţiparilor de pe fundul lacului întunecat – merita să trăieşti asemenea experienţe.

Un singur lucru îi umbrea fericirea.

Jane.

Cum putea Sylvie să fie cu adevărat fericită, ştiind că sora ei suferea? îşi ridică privirea spre cer. John o strânse mai tare. Pentru prima oară în viaţă, Sylvie se îndrăgostise. Întotdeauna se ascunsese în spatele unui zid, încercând să nu iubească pe cineva care apoi să o abandoneze. Îşi petrecuse anii adolescenţei dedicându-se studiilor, străduindu-se să ajungă la Brown. Iar în anii studenţiei la Brown, fusese nevoită să facă eforturi deosebite pentru a fi cea mai bună din clasă. Povestea tragică a lui Jane fusese şi ea acolo: o imagine vie a consecinţelor iubirii.

Astfel că Sylvie îşi ascunsese sufletul. Rămăsese acasă, îşi construise o carieră de bibliotecar, se mutase la şcoala mamei ei, lăsând iubirea să treacă pe lângă ea.

Apoi apăruse John. Dacă nu ar fi fost el, nu ar fi aflat niciodată tot ceea ce poţi simţi atunci când îţi deschizi inima. Din „puful” vieţii ei academice, Sylvie îşi plecase privirea, jos, acolo unde se afla Jane. În adâncul sufletului, o învinuise pe Jane. Jane, se gândea ea, îşi provocase toate acestea cu mâna ei. Iar Sylvie o învinovăţea pentru că nu era capabilă să şi le rezolve, ca să-şi recapete, astfel, liniştea sufletească şi ca să revină acasă cu regularitate. Pentru că lui Sylvie îi fusese dor de

ea.

— Pot să-ţi spun ceva? îl întrebă pe John.

— Orice.

— E vorba de sora mea. Am fost nedreaptă în privinţa ei.

— În ce sens?

— În toţi anii aceştia, când ea a locuit la New York, fără să-şi dorească vreodată să revină acasă… am fost îngrozitor de supărată pe ea. M-am gândit că şi-a transformat viaţa într-un adevărat haos. Că a cedat unui moment de slăbiciune – la Brown, alături de iubitul ei distrugându-şi, astfel, întreaga viaţă.

John păstra tăcerea, ascultând-o.

— Îmi imaginam că îi eram superioară, spuse Sylvie cu o voce gâtuită.

— Însă acum nu mai crezi acelaşi lucru?

Sylvie cătină din cap, oftând din toată inima.

— Nu, spuse ea.

— Ce te-a determinat să te schimbi?

— Tu, şopti Sylvie. Până să te cunosc pe tine, n-am ştiut niciodată ce reprezintă dragostea. N-am ştiut niciodată cât de completă poate fi.

— Şi pentru mine e la fel de completă, spuse John, îmbrăţişând-o cât putea de strâns.

În secunda aceea, se auzi strigătul unui cufundar, venind din direcţia lacului.

Sunetul era nebunesc, plin de pasiune, lipsit de orice urmă de control. Sylvie închise ochii preţ de o secundă. Strigătul îi amintise de acele zile de suferinţă ale lui Jane, imediat după ce renunţase la Chloe. Sylvie se simţise atunci complet neputincioasă; nu mai era absolut nimic de făcut în această privinţă.

— Mi-aş dori să o pot ajuta cumva în aceste clipe, spuse ea.

— Doar fiindu-i alături. Asta e tot ce poţi face.

— Cum de eşti atât de înţelept în privinţa iubirii? întrebă Sylvie, întorcându-se puţin, pentru a-l putea privi. Ochii lui mari şi căprui, fruntea lui lată, blândeţea trăsăturilor o loviră drept în inimă, făcând-o să surâdă.

— La început, am învăţat-o de la părinţii mei, spuse el. Iar apoi te-am întâlnit pe tine.

— Mi-ar fi plăcut să am şansa de a-i cunoaşte pe părinţii tăi. John îi povestise că ei muriseră la o distanţă de şase luni unul faţă de celălalt, cu şase ani în urmă.

— Te-ar fi adorat.

— Mulţumesc. Mama te iubeşte, zise Sylvie. Tatăl meu, pe de altă parte…

— Nu merită să-l numeşti astfel. Cum de a fost în stare să părăsească o familie ca a ta? Pur şi simplu nu pot înţelege.

— Nu, spuse Sylvie.

— Copiii au nevoie de convingerea că sunt iubiţi de părinţii lor. Orice ar fi.

Sylvie se uită spre bolta cerului, simţind un junghi în inimă. Era conştientă că el avea dreptate. Sylvie – şi Jane – erau dovada vie a două fetiţe care nu avuseseră parte de iubirea tatălui lor. Se gândi imediat la Jane şi la fiica ei. Chloe îşi trăise viaţa fără ca Jane să fie parte din ea. Iar acum, nimeni nu era capabil să iubească aşa cum o iubea Jane pe Chloe.

— Te gândeşti la sora ta, spuse John. Ştia, pentru că Sylvie îi dezvăluise întreaga poveste.

Ea facu semn din cap, fără a fi în stare să

vorbească.

— Hai să ne încredinţăm dorinţa unei stele căzătoare, pentru ea, zise John.

— Unei stele căzătoare? întrebă Sylvie.

— Da. Următoarea pe care o vom zări va fi a lui Jane – ca totul să iasă bine pentru ea şi Chloe.

— Jane şi Chloe, şopti Sylvie.

Se scurse o bună bucată de vreme. După ce, pe parcursul întregii nopţi, văzuseră două-trei stele căzătoare la fiecare minut, cerul încremenise pe neaşteptate. Calea Lactee se zărea undeva foarte sus pe bolta cerului, dar nu era nici urmă de stele căzătoare.

Sylvie se duse cu gândul la Jane. Şi-o imagină ca fetişcană, dar rămânând în continuare sora mai mare a lui Sylvie, cu părul împletit în cosiţe şi cu o privire nespus de intensă. Şi-o imagină apoi ca adolescentă, dând o fugă până la Hartford, târând-o pe Sylvie după ea, încercând să dea de urma tatălui lor. O auzea strigând precum un cufundar, de dorul bebeluşului ei. Iar apoi şi-o imagină plină de sevă, asemenea unei flori, ţinând legătura cu Chloe, fiind îndrăgostită de Dylan.

— Jane, zise ea.

În secunda aceea, un meteor străbătu în fugă bolta cerului. Era o minge de foc, un disc de argint, era medalionul lui Jane, lăsând în urma lui o dâră de foc. Sylvie se eliberă din braţele lui John, sări în picioare şi-l privi cu mare atenţie. Ar fi putut să jure că se îndrepta direct spre lac, străpungând întunericul nopţii.

Lucrurile se întâmplă pur şi simplu, reflectă Sylvie. *Miracole apar aşa, de nicăieri…*

— Să nu-ţi pierzi niciodată speranţa, şopti ea,

înfigându-şi unghiile adânc în podul palmei. Se gândea la sora ei, dar se gândea şi la ea însăşi: dragostea şi meteoriţii apăreau brusc de dincolo de întuneric, schimbând întreaga lume, când te aşteptai mai puţin.

Meteoritul dispăru lăsând pe cer, în urma sa, o dâră albă, ca o cicatrice. În timp ce ea o privea atent, aceasta deveni mai întâi argintie, apoi neagră, făcând-o pe Sylvie să se întrebe dacă o văzuse într-adevăr. Însă în secunda următoare, John păşi lângă ea, o cuprinse în braţe şi o sărută.

Iar sărutarea lui facu meteoritul acela să prindă din nou viaţă.

— Ai observat? întrebă Eli Chadwick, la trei state distanţă de locul acela, stând pe veranda sa din spatele casei, în Rhode Island.

— Am observat, spuse Sharon, stând chiar în spatele lui. O minge de foc ca oricare alta.

— Chloe! strigă Eli. Vino să vezi stelele căzătoare!

Niciun răspuns.

Sharon îşi ridică privirea spre ferestrele de la dormitorul lui Chloe. Luminile erau aprinse, iar fereastra larg deschisă. Câteva dintre pisicile din livadă escaladaseră burlanul de scurgere, iar acum stăteau pe pervazul ferestrei lui Chloe. Una dintre ele mieună, împărtăşind parcă împreună cu ei bucuria acelei nopţi.

— Ce face acolo? întrebă Eli.

— Habar nu am, spuse Sharon, cu privirea aţintită în sus.

— Mi-a cerut toate revistele mele mai vechi. Când am trecut pe acolo, tocmai le decupa.

— Pregăteşte un colaj, spuse Sharon. Ea şi Mona

au mai făcut chestii de-astea. Credeam că au terminat.

Ciulind urechea, ea îşi dădu brusc seama care era sunetul pe care se aştepta să-l audă, şi anume acel scârţâit al foarfecelui ce tăia hârtia.

— E o fire tare complicată, zise Eli. A început să lucreze la standul lui Dylan, dar acum se pare că nu-şi mai dă interesul. Sursa de unde procurau plăcintele a dispărut brusc, iar el se aprovizionează acum de la un angrosist, în timp ce Chloe şi-a pierdut complet interesul.

— Ştim foarte bine de ce nu-şi mai doreşte să lucreze la stand, declară Sharon. Şi asta n-are nimic de-a face cu tartele cumpărate angro.

— Femeia aia. Dacă aş fi putut, aş fi arestat-o.

Falca lui Sharon se crispă. Clătină din cap, privind către fereastra luminată a lui Chloe.

— Asta n-ar fi îndreptat lucrurile.

— Nu avea niciun drept să vină aici. Să se prefacă, să-şi caute o cale prin care să între în viaţa lui Chloe. Şi a lui Dylan!

— Dylan îşi poate purta şi singur de grijă, spuse Sharon. Vara asta arăta cu adevărat fericit – pentru prima dată după atâţia ani. După pierderea lui Isabel.

— Să nu-mi spui că o laşi să-ţi scape!

Sharon nu-i răspunse imediat. Mintea ei era înţesată de amintiri, unele mult mai supărătoare decât cele petrecute în vara aceasta. Îşi aduse aminte de anul morţii lui Isabel, anul în care Chloe nu vrusese să vorbească. Rememoră clipele când se străduise să-i redea lui Chloe încrederea în sine, îmbrăţişând-o şi alintând-o, în timp ce Chloe rămăsese de neconsolat. Numai Dylan fusese în

stare să ajungă la sufletul ei, iar Sharon fusese conştientă – înţelesese într-un fel profund, ce nu mai avea nevoie de vorbe – că ceea ce îi lega strâns pe Chloe şi pe el era tocmai acea pierdere.

Pierderea mamei ei naturale.

Adopţia constituise un lucru ciudat, minunat, dureros şi plin de bucurie. Chloe apăruse în viaţa lui Sharon şi a lui Eli, transformând-o într-o adevărată grădină. Fusese un dar ceresc. Se rugaseră pentru a fi binecuvântaţi cu copii, şi atunci o primiseră pe Chloe. De-a lungul anilor, avuseseră parte de deliciile şi de frustrările specifice rolului de părinte. Când lucrurile merseseră bine, se felicitaseră pentru că erau părinţi. Când însă întâmpinaseră anumite dificultăţi, se întrebaseră – lui Sharon îi era ruşine de gândul acela chiar şi acum – dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşurat altfel în cazul în care ar fi avut un copil ce ar fi fost sânge din sângele lor. Firea pătimaşă a lui Chloe, pasiunea şi încăpăţânarea ei se datorau, la urma urmei, moștenirii genetice.

Ei încercaseră să o transforme într-o Chadwick, străduindu-se din răsputeri, educând-o, dar, cu toate astea, ea purta în adâncul fiinţei ei moştenirea genetică provenită de la adevăraţii săi părinţi. Şi pentru că reacţia ei emoţională era atât de intensă, ea resimţea efectul tuturor lucrurilor cu mult mai puternic decât o făceau Sharon şi Eli; şi, în plus, ea purta cu sine un adevăr, unul visceral, o dragoste prezentă în fiecare celulă faţă de femeia care o adusese pe lume.

— Cred că reacţia mea a fost greşită, spuse Sharon, privind către lumina de la fereastra lui Chloe.

— Ce vrei să spui?

— În clipa aceea, când Dylan mi-a mărturisit cine era în realitate Jane Porter… iar ea apărut cu maşina pe alee, alături de Chloe…

— Cum îţi imaginezi că ar fi fost posibil să reacţionezi altfel? întrebă Eli. Ea, practic, ne-a răpit fiica.

— Ba nu, n-a făcut aşa ceva, spuse Sharon pe un ton blând. Închise pleoapele. Deşi nu adusese niciun copil pe lume, ştia ce înseamnă să-l iubeşti cu toată tăria. Ea o avusese pe Chloe alături în tot acest răstimp; în fiecare zi a fiecărui an, Jane îi dusese dorul. Şi, cu toate că Sharon se simţea cuprinsă de disperare doar gândindu-se la asta, Chloe îi ducea dorul lui Jane.

— Încetează cu chestia asta, spuse Eli.

— Îţi aduci aminte de ziua aceea când Chloe a luat pantofii mei cu toc şi o verighetă falsă, ducându-se apoi la Tribunalul Familiei pentru a afla datele din certificatul ei de naştere?

— Nu-mi aduce aminte.

— A fost o dovadă de mare curaj.

— Sharon, spuse Eli, prinzând-o de mână, n-a fost altceva decât un gest nebunesc. Era doar o adolescentă care căuta problemele cu lumânarea. Priveşte o clipă la ceea ce s-a petrecut vara asta. A fost Chloe fericită pentru că *a întâlnit-o* pe mama ei adevărată? Nu, a fost traumatizată. A plâns şi n-a scos o vorbă timp de trei zile încheiate.

De-abia acum începe să-şi revină cu adevărat.

— A suferit un şoc, atâta tot, spuse Sharon. Să vină aici în pas de dans şi să declare cine este? Chiar crezi că noi am fi acceptat-o?

— Trebuia să nu se amestece, spuse Eli. Să nu

vină aici şi să provoace tot soiul de probleme. Ar fi trebuit să o pună pe Chloe undeva deasupra, dincolo de nevoia ei egoistă de a fi mamă – şi ce fel de mamă ar fi fost, la urma urmei? Nu şi-a dorit copilul, iar alegerea a făcut-o acum şaisprezece ani. A semnat actele!

Sharon îl ţinu pe Eli de mână, observând cum chipul acestuia devine din ce în ce mai roşu. Îl iubea pentru asta. El punea piciorul în prag, pentru că el era Tata Urs. Îşi proteja familia. Se întreba acum dacă el îşi mai amintea că la început se împotrivise adopţiei. Crezuse că din moment ce Dumnezeu nu-i binecuvântase şi pe ei cu copii, ar trebui să lase lucrurile în voia lor…

Dar se pare că el uitase. Cum puteau ei să-şi imagineze o viaţă fară Chloe? Ea era o părticică a fiecărui lucru pe care îl făcuseră. Pisicile din livadă îi împresurară, mieunând de acolo, de lângă gard, dintre tufişuri, din inima livezii. Aceste pisici ale livezii existau datorită lui Chloe. Sharon ridică privirea spre Eli, ştiind că el nu era deloc un sentimental, un băiat de fermă care să se apropie de animalele pe care nu le vrea nimeni.

Chloe era parte integrantă a dimineţilor, prânzurilor şi a nopţilor lor. Ea se afla în fiecare plan pe care ei doi îl făcuseră, în fiecare vis pe care îl avuseseră, în fiecare stea în care îşi puseseră o speranţă. Toate acestea fuseseră pentru ea. Jane Porter fusese cea care o adusese pe lume, dar ea devenise între timp fiica lor. Pentru asta, Sharon îi era veşnic recunoscătoare lui Jane.

Iar inima ei tresări acum, în timp ce se uita insistent spre fereastra lui Chloe, gândindu-se la

ceea ce se petrecuse chiar în spaţiul acelei alei. Sharon fusese furioasă – mai furioasă ca niciodată. Dylan o făcuse să se exalte rău de tot. Nu avea să uite niciodată privirea rănită a lui Dylan, vocea lui gâtuită în timp ce îi relatase adevărul pe care îl descoperise în legătură cu Jane.

Însă acum, privind în urmă, Sharon îşi dădea seama de ce fusese el atât de supărat. Nu doar pentru că o femeie voia să se afle faţă în faţă cu copila pe care o adusese pe lume; şi nici măcar pentru că ea se folosise de un pretext.

Mai degrabă, pentru că Dylan se simţise trădat. După toţi anii petrecuţi alături de Amanda, încercând să iubească o femeie care nu îl iubise la rândul ei, după pierderea ei – şi a lui Isabel

— Şi până la slujba lui care implica multă violenţă, Dylan se îndrăgostise în sfârşit, cu adevărat. De Jane.

Adevărata dragoste…

Sharon reflectă asupra acestui lucru. Iubise şi ea – nu se îndoise niciun moment de asta -, îl iubise pe Eli Chadwick. El era iubitul inimii ei, cel mai bun prieten şi partenerul ei. Era sufletul ei pereche.

Iar Sharon o iubea cu adevărat pe Chloe. Biologia nu conta nici cât negru sub unghie; Sharon era convinsă că avea să fie mereu alături de ea, că avea să o iubească până în ultima clipă, că şi-ar da bucuroasă viaţa pentru a-şi proteja copilul de orice fel de pericol care s-ar ivi pe drumul vieţii. Din pricina acestei iubiri adevărate, Sharon era fericită că vara încă nu se sfârşise, că mai avea suficient timp la dispoziţie.

Pentru că ea îl iubea la fel de mult şi pe

cumnatul său. El era parte a familiei sale, la fel ca şi soţul şi fiica ei. Dylan avea nevoie de ea – fie că-şi dădea seama de asta, fie că nu. Devenise iarăşi bărbatul de altădată, omul livezii, retras, taciturn, închis într-o armură. De aceea, chiar atunci, în timp ce meteoritul brăzda cerul livezii, Sharon rămase locului, scuturându-şi praful de pe partea posterioară a rochiei.

— Vrei să facem o plimbare împreună? îl întrebă ea pe Eli.

— Unde anume?

— Mă gândeam să dau o raită prin livadă.

El scutură din cap.

— Nu, mersi. Încă mai aştept ca lui Dylan să-i vină mintea la cap şi să vândă acrii aceia. Noi locuim pe o mină de aur ce aparţine familiei, iar el vrea să readucă la viaţă nişte porni bătrâni şi inutili care ar merita să fie puşi la pământ cu ajutorul unui buldozer. Pentru a putea construi nişte locuinţe noi şi agreabile pentru tinerele familii…

— Bine, scumpule, spuse Sharon, sărutându-l pe creştetul capului. Aşteaptă-mă aici, o să mă întorc cât pot de repede.

— Dacă dai cu ochii de fratele ăla al meu, încearcă să-i bagi minţile în cap, de acord?

— Exact asta voi încerca să fac, spuse ea. Dacă voi da cu ochii de el.

28

Dylan şedea la masa lui din bucătărie, pe care se continua un cerc de lumină reflectat de la becul aflat chiar deasupra ei. Într-o mână ţinea cuţitul,

iar în cealaltă un măr. Era un Empire rumen, primul soi de mere al sezonului. Apoi, folosind vârful cuţitului, scoase cele cinci seminţe din căuşul lor.

Ele căzură pe masa de stejar. Dylan se duse cu gândul la John Chapman, ce colinda ţara îmbrăcat în zdrenţe, ducând cu el seminţe de măr, în rucsacul lui din piele de căprioară. Johnny Appleseed[2]. Obişnuia să doarmă în copaci. Pe cap purta, în loc de pălărie, o oală micuţă. Oamenii l-au crezut nebun, însă l-au iubit pentru ceea ce a lăsat în urmă.

Dylan aşează seminţele în cerc, pe masă, gândindu-se la ceea ce el însuşi lăsase în urmă. Livada aceea era o părticică a familiei sale, era moştenirea lăsată de tatăl lui. Copiii obişnuiau să-i ia peste picior pe Dylan şi pe Eli – numele de „Chadwick” fiind asemănător celui de „Chapman”. Dylan Sămânţă de Măr, Eli Sămânţă de Măr… în toţi anii petrecuţi la Washington şi la New York, Dylan aşteptase cu nerăbdare să revină aici, în livadă, la locul pe care tatăl lui îl lăsase în urma sa.

Prin fumul albăstrui al ţigării, îşi aruncă ochii spre fotografia lui Isabel, prinsă pe uşa frigiderului. Părea atât de entuziastă, încât avea impresia că va reveni brusc la viaţă, şi-i va dărui o îmbrăţişare. Deşi fusese prezentă aici pentru atât de puţină vreme, Dylan simţea că îi era alături în fiece secundă, în fiece zi.

Aceste seminţe de măr închideau în ele întreaga taină a merilor ce au fost şi vor mai fi: erau tari, negre, lipsite de viaţă, însă le putea lua de acolo şi

2 Johnny Sămînţă de Măr (n. tr.).

se putea duce să le sădească în pământ chiar în această noapte, astfel că ele, cât ai clipi, s-ar transforma în porni. Aceştia ar avea pe dată mere.

Era mistic şi romantic, totodată, să vezi cum viaţa se conservă de una singură. Merii, oamenii. Seminţele de măr dădeau naştere viitorilor meri. Oamenii dădeau naştere copiilor; generaţiile continuau să existe. Sau, din contră, oamenii nu aveau copii, ori aceştia mureau, iar stirpea se stingea. Oare aceste origini aveau într-adevăr importanţă? Stând acolo, la masa lui, Dylan nu era sigur de lucrul acesta.

Auzi zvon de paşi în curtea din spatele casei. Fără a se mişca de la masă, ascultă cum cineva se apropia de verandă. Miji ochii. Cine să fie? Stinsese lumina din verandă în mod intenţionat.

— Dylan? se auzi vocea de dincolo de uşa batantă.

Era Sharon. Stătea acolo, afară, nemişcată, cu mâna streaşină la ochi, pentru a putea vedea mai bine. Dylan ezită. Ar fi vrut să-i spună că ar fi bine să plece, dar nu fu în stare.

— Intră, zise el.

Ea intră în bucătărie. Bronzul o prindea de minune. Purta o rochie lungă de culoare neagră, care îi aminti imediat de Jane. Jane se îmbrăca întotdeauna în negru. Ridică privirea spre ea.

— Ce vânt te aduce? întrebă el.

— Tu, spuse ea pe un ton ferm.

Lumea se balansă preţ de o secundă. Simţi cum îi pică stomacul, dar ochii păstrară aceeaşi privire profundă şi fixă. Nu voia asta. Orice ar fi avut ea de gând, Dylan nu avea chef să asculte. Aşa că se uită la cumnata sa – o femeie pe care pur şi simplu

o adora – cu cea mai fermă privire de care era în stare.

— Nu, spuse el.

— Să nu-mi spui tu mie „nu”, Dylan Chadwick. Tu ne-ai băgat în această porcărie. Vreau să ne scoţi tot tu din ea.

— Ce porcărie? întrebă el.

— Vara asta. Dându-i lui Chloe slujba la stand.

— Are încă slujba aceea, spuse el. E august, ea şi-a pierdut interesul, e încă o copilă – e firesc să fie aşa.

— Urăşte plăcintele pe care le pui în vânzare.

Dylan îşi ascuţi privirea, ca şi cum ea era acum cel mai mare traficant de droguri de pe cuprinsul statului.

— Plăcintele sunt foarte bune

— Sunt din comerţ, spuse Sharon. Parcă sunt **o** bucată de carton.

Dylan trase cu sete din ţigară, privind-o fioros prin rotocoalele de fum. Ea întinse mâna spre el.

— Ce?

— Dă-mi aia, spuse ea.

Dylan se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi aminti de vremea când erau tineri, înainte de căsătoria lui, când obişnuiau să fumeze împreună. Eli nu fusese niciodată de acord. Ea ieşea afară împreună cu Dylan, imediat după cină, urmându-l în spatele hambarului, pentru a fuma pe furiş o ţigară, în timp ce se jucau cu rotocoalele de fum, provocându-l să-i spună tot felul de istorioare din copilăria soţului ei, ca apoi să se întoarcă amândoi în casă. El îi dădu ţigara.

Sharon trase adânc în piept şi dădu la iveală trei rotocoale de fum perfecte, de-a dreptul

concentrice, apoi surâse.

— Mai sunt încă în stare, spuse ea.

— Mda, ai încă putere… începu Dylan, în timp ce îndesa ţigara în scrumieră.

— Ajunge cu chestia asta.

— Care chestie?

— Cu autodistrugerea, cu izolarea, cu suferinţa – asta pentru început! Ce fel de exemplu eşti tu, dacă fumezi cu atâta îndârjire în faţa nepoatei tale?

— Nepoata mea nu e aici în secunda asta, spuse el.

— Ei bine, gândeşte-te atunci la Isabel.

— Să te ia dracu', spuse Dylan, înainte de a reuşi să se controleze. Pieptul i se bombă de atâta suferinţă şi furie. Dar imediat după aceea, fiindcă îşi iubea cumnata şi nu i-ar fi provocat nici cel mai mic rău, el o prinse de mână.

— Îmi pare rău.

Ochii ei nu se tulburaseră. Nu se supărase câtuşi de puţin.

— Nu mai suport, spuse ea blând.

— Nu mai pot, zise el.

— Îmi dau seama, Dylan.

El nu putea vorbi. Oriunde şi-ar fi aruncat privirea, dădea de lucruri ce rămăseseră în urma cuiva: fotografia lui Isabel, a lui Chloe, cratiţele în care gătea mama lui, bastonul tatălui său, plăcintele acelea cu coaja tare achiziţionate din comerţ… care îi aduceau aminte de Jane.

— În vara asta s-a întâmplat un lucru, spuse Sharon calmă.

Dylan privea fix spre masă, la cele cinci seminţe de măr.

— Nu mi-a plăcut întotdeauna, continuă ea. Uneori, doare al dracului de tare. Dar acum sunt bucuroasă că s-a întâmplat.

— Bucuroasă?

— Oh, da, zise ea.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Chloe era supărată. N-am mai văzut-o atât de necăjită de la moartea lui Isabel.

— Totul ţi se pare chiar atât de groaznic? întrebă Sharon.

Dylan clătină din cap; ea îi răvăşise complet mintea.

— Mda, aşa aş spune că este. Tu nu crezi acelaşi lucru?

— Nu, spuse Sharon hotărâtă. Asta dovedeşte că sentimentele ei sunt profunde. Dovedeşte că e o fiinţă vie. Noi am pornit pe drumul ăsta de nenumărate ori; îţi aduci aminte de Tribunalul Familiei? Ştii că voia să facă cercetări cu privire la naşterea ei? Eli şi cu mine nu ne-am dat acordul – pentru că ea era prea mică.

— Este, evident. Uite cum a reacţionat, când a trebuit să se confrunte cu…

— Mama ei. Dă-i drumul, Dylan. Poţi să rosteşti aceste vorbe. Nu ţi-a fost greu să le rosteşti în ziua aceea, pe alee – şi te-am iubit pentru asta. Te iubesc pentru că eşti atât de protector în ceea ce ne priveşte. Aşa că, scumpule…

Trebuia să înceteze cumva, iar Dylan ridică privirea şi se uită în ochii ei ce înotau în lacrimi. Acum era rândul lui să renunţe la privirea aceea fixă şi intensă, specifică unui copoi. Cumnata lui trecuse deja la un alt nivel – ochi îngustaţi, buze strânse.

— Scumpule, spuse ea hotărât. Roata se întoarce. Acum e rândul meu să te protejez de tine însuţi. Ea luă ţigările de pe masă şi le aruncă la gunoi.

— Am să le iau după plecarea ta, spuse el.

— O mişcare extrem de matură.

— Şi am să cumpăr altele.

— Felicitări – ai un portofel. Dar marea întrebare, Dylan, e următoare: ai cumva şi o inimă?

— Sharon, încetează.

— Răspunde-mi. Îmi datorezi asta.

— *Datorezi?*

— Tu ne-ai purtat nouă de grijă în toţi aceşti ani. Acum stai liniştit şi primeşte, în timp ce voi face şi eu acelaşi lucru pentru tine. Ai o inimă?

Dylan nu replică. Pulsul îi bătea nebuneşte. Ochii lui se fixară asupra bucăţilor de carton, iar sternul îl durea, ca şi cum ceva s-ar fi fracturat înăuntru.

— Am să răspund eu pentru tine, spuse Sharon, aplecându-se spre el. Ai. E cea mai mare inimă din zonă. Asta te-a făcut să-ţi alegi meseria aceea, în care sarcina ta era de a-i proteja pe cei pe care nici măcar nu îi cunoşteai. Te-a făcut să fii un soţ nemaipomenit…

Dylan clătină violent din cap, iar Sharon îl apucă de mână.

— Da, Dylan, un soţ nemaipomenit. Dacă ea nu a fost capabilă să accepte, asta nu înseamnă că tu nu i-ai oferit nimic. Şi ai fost şi un nemaipomenit, un minunat, cel mai bun tată posibil. Ai fost, ai fost. Chiar dacă nu putea să infirme lucrul acesta… tot ce avea de făcut era să te privească

atunci când erai în preajma lui Isabel.

— Sharon.

Ea continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Eşti cel mai bun frate de pe pământ. Cel mai bun – pentru Eli, şi pentru mine. Te adorăm pentru felul tău de a te purta cu Chloe. Nici nu putea să aibă alt unchi mai bun… orice ar fi…

Dylan ar fi vrut să-i mulţumească, dar nu putea vorbi.

— Aşa că eu ştiu totul despre sufletul tău, zise Sharon. Nu trebuie nici măcar să spui un cuvinţel. Însă trebuie să asculţi. Trebuie, Dylan. Trebuie să-ţi spun asta… trebuie să-ţi dau ceva, să-ţi dau înapoi tot ce ai făcut tu pentru noi. De-a lungul anilor, prin faptul că ai fost un frate şi un unchi grozav. Trebuie să-ţi spun asta: du-te la New York.

— Cum?

— La New York, Dylan.

— Ce naiba spui acolo?

— Pentru o vreme ai fost atât de fericit, şopti Sharon. Dylan închise ochii. Auzi strigătul păsărilor de noapte ce stăteau pe ramurile merilor. Luna septembrie adusese cu sine o briză răcoroasă, iar aerul avea parfum de mere. Undeva, departe, auzi zgomotul motoretelor.

— Primăvara asta, în primele luni de vară… atunci când ea a stat aici…

— Ea?

— Ştii la cine mă refer, spuse Sharon, şi mai mult ca sigur că Dylan ştia la cine făcea referire. El nu putuse niciodată să braveze faţă de Sharon; ea îl citise pur şi simplu.

— Jane, zise el.

— Vreau să te duci la ea, spuse Sharon.

— Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă Dylan. După toate necazurile pe care ea le-a provocat? Ea era doar o mare minciună… iar noi plătim cu toţii pentru asta.

— Cu toţii minţim, Dylan, spuse Sharon. Unele minciuni sunt ceva mai mari decât altele. Eu îl minţeam pe Eli, ducându-mă în spatele hambarului ca să fumez o ţigară în compania ta. Îi spuneam că vreau să iau o gură de aer proaspăt.

— Asta-i cu totul altceva. Şi tu o ştii.

— Da, este. Minciunile diferă întotdeauna, şi bănuiesc că nu sunt întotdeauna atât de benefice. Dar unele au o motivaţie mult mai bună decât a celorlalte. Ale Amandei erau generate de egoism. Vrând să facă lucrurile pe la spatele tău.

— Ajunge cu subiectul ăsta!

— Chiar aşa, zise ea. Ajunge! Amanda a murit. Tu poţi flirta cu cine-ţi place, exact cum a făcut şi ea. Jane e altfel. Ea a minţit din dragoste.

— Tocmai tu? întrebă Dylan. Se întoarce în Rhode Island pentru a-ţi lua fiica de lângă tine, iar tu îi iei apărarea?

Sharon scutură din cap.

— Nu a încercat să o ia pe Chloe. A vrut doar s-o cunoască. Fiindcă o iubeşte atât de mult.

Dylan se simţi scuturat de fiori în secunda când o auzi spunând acele vorbe.

— Şi cred că ştii foarte bine ce înseamnă asta, spuse Sharon. În privinţa lui Jane. Cred că ea era persoana de care aveai nevoie.

— Şi ce dacă era? întrebă el. Acum totul s-a terminat.

— Mie mi se pare că acest „terminat” e, de fapt, o chestie extrem de haioasă. Pare că se conduce

după propriile sale reguli.

— Ce vrei să spui? Eu credeam că nici nu vrei s-o vezi. Mi-am imaginat că tu, dintre toţi, vei fi cea care va un cel mai tare faptele pe care le-a comis în această vară.

— Dylan… eu, dintre toţi, înţeleg, spuse Sharon. Sunt mamă.

Dylan îşi simţi inima bubuindu-i în urechi. Se gândi la momentul acela când o îmbrăţişase ultima dată pe Jane. Îşi aminti de privirea din ochi ei, în clipa când ea era împreună cu Chloe şi parcase maşina pe alee, în secunda când îl văzuse stând de vorbă cu Sharon. Inima lui tresări, din pricina trădării: nu ceea ce-i făcuse ea lui, ci ceea ce-i făcuse el ei. Sharon avea dreptate: Jane se întorsese la New York. Dylan o ştia, pentru că primise de la ea o carte poştală. O simplă ilustrată, reprezentând Greenwich Village, pe spatele căreia erau următoarele cuvinte: „îmi pare nespus de rău”.

Zgomotul motoarelor era acum mult mai puternic. Lumina de pe verandă fiind stinsă, puştii îşi închipuiau probabil că Dylan se culcase deja. Furia dinăuntrul lui devenea din ce în ce mai puternică. Se gândi la pământul lui care fusese invadat, reflectă la tot ceea ce pierduse. Era prea târziu, asta nu ştia de fapt Sharon. Răul era prea mare ca să mai poată fi îndreptat. Se duse spre dulapul din spatele uşii, şi dădu jos de-acolo puşca de vânătoare.

— Ce faci? întrebă Sharon, prinzându-l de braţ.

— Încalcă o proprietate, spuse el, cu sânge rece. Mânuirea unei arme era pentru el o a doua natură. Îi era de mii de ori mai uşor să pună pe fugă nişte

răufăcători decât să stea de vorbă cu Sharon despre sufletul lui. Era chiar fericit că avea şansa să pună capăt unei situaţii conflictuale.

— Ai grijă să nu faci vreo prostie, îl avertiză Sharon.

— Exact, spuse el, brusc înfierbântat de sentimentul că absolut nimic nu mai conta în acel moment.

Chloe era totalmente absorbită de colaj. Tatăl ei îi dăduse o mulţime de reviste vechi. Îşi adusese carton marca Baimbridge, foarfecă şi bandă de lipit dublă. Apoi se apucase să decupeze un rând de fotografii şi câteva fragmente de text pe care le aşezase împreună, alcătuind o imagine minunată.

Despre ea însăşi, Chloe ştia cu siguranţă un lucru: când sentimentele erau mult prea puternice, cuvintele o secătuiau pur şi simplu. Îi moleşeau creierul, dându-i o stare de confuzie. Emoţiile se răzvrăteau în adâncul fiinţei ei, ea fiind convinsă că urma să fie cea mai tânără persoană care va muri din pricina unui atac de cord, fară a putea pretexta că au existat condiţii

Favorizante.

Lăsând fereastra deschisă, ea permise brizei ce venea dinspre livadă să-i răvăşească decupajele. Pisicile pătrunseseră prin fereastră, ca apoi să se furişeze în locurile cele mai nepotrivite: deasupra revistelor, jucându-se cu banda adezivă sau frecându-se de gleznele lui Chloe. Altă dată, Chloe ar fi lăsat totul baltă, ar fi îngenuncheat, devenind ea însăşi o felină, însă acum, terminarea colajului era deja o misiune.

Telefonul sună. Şi sună, şi tot sună.

— Hei, strigă Chloe ca să-o audă părinţii săi. Nu

RĂSPUNDE nimeni?

Cum nu o făcea nimeni, ea îşi dădu seama că cei doi erau încă în partea din spate a casei, astfel că întinse mâna spre receptor şi răspunse. La telefon era, desigur, Mona.

— Sfântă Fecioară, spuse Chloe. Tocmai încercam să termin ceva.

— Ei bine, nu-i aşa că e drăguţ? Eu, în schimb, mă plictisesc de moarte. Tata şi Rhianna au ieşit în oraş să ia cina şi să plănuiască unde vor lua cina săptămână viitoare – în Sâmbăta cea Neagră.

Chloe chicoti.

— Aniversarea lor?

— *Bien sur.* Duminică vor organiza marele party, dar vor trebui să meargă într-un loc plin de romantism cu o seară înainte

— Pentru ca el să-i poată dărui bijuteria pe care i-a cumpărat-o.

— Pe care ea o va purta apoi la petrecere.

— Sunt atât de oribili, spuse Mona. Tu ce făceai?

Chloe ezită. Problemele ei de limbaj se extindeau chiar şi atunci când venea vorba să-i povestească Monei despre ceea ce făcea. Nu-i spusese Monei despre colajul respectiv – nici că avea de gând să-l facă şi nici despre conţinutul lui. Îl privi acum cu mare atenţie: erau imagini ce aveau importanţă numai pentru Chloe şi, posibil, pentru încă o persoană, toate fiind înşirate pe bucata aceea grea de carton.

Un măr. O tartă. O mamă ce îşi ţinea bebeluşul în braţe. Şi încă un loc rezervat pentru testele de sarcină „First Look”. Un delfin şi un rechin. Cuvântul „Calamity”.

— Oh, nu cine ştie ce, spuse în cele din urmă.

— Greşit. Să vedem dacă mă interesează.

— Mi-a revenit ciclul, raportă Chloe, schimbând subiectul.

— Deci te-ai convins pentru a doua oară că nu eşti însărcinată, spuse Mona.

— Exact. E a doua menstră de la marea sperietură.

— E bine de ştiut că eşti la termen.

— Nici nu pot să cred ce rău îmi e, spuse Chloe. Dincolo de fereastră se auzi un sunet familiar, teribil. La început, crezu că era vorba de un fierăstrău, dar apoi îşi dădu seama: motorete.

— Poate că ar trebui să-i spui lui Jane.

— Nu, zise Chloe.

— Ar fi un gest de politeţe.

Chloe privi din nou la colaj, pierdută în gânduri şi plutind în lumea cuvintelor nerostite. Zgomotul motoretelor deveni mai puternic. Ea scoase capul pe fereastră. Părinţii ei nu mai stăteau pe treaptă. Probabil că intraseră deja în casă. O inundă brusc un val de emoţii, iar ea înţelese ce avea de făcut: să-l înfrunte pe Zeke.

— Auzi? întrebă Chloe, ţinând receptorul în dreptul ferestrei.

— Răul există, spuse Mona.

— Chiar la noi în livadă.

— Cheamă-l pe unchiul Dylan ca să-l alunge.

— De ce să trimiţi un bărbat să rezolve o treabă care aparţine femeii? întrebă Chloe în timp ce vârî foarfeca la brâul pantalonilor săi scurţi. Asta e *misiunea* mea.

— Fii atentă, spuse Mona, pe un ton alarmat.

— Voi fi, o asigură Chloe, şi închise. Se gândi la problemele ei de comunicare. După moartea lui

Isabel, încetase să mai vorbească. Apoi o făcuse din nou, până în vara asta. Deşi nu fusese vorba de ceva sever, ori extrem – o persoană obişnuită nici n-ar fi băgat de seamă Chloe era în sinea ei „o limbă ascuţită”.

Ştia că lucrul acesta li se datora lui Jane şi lui Zeke. Avea multe lucruri să le spună, vorbe care erau acum prizoniere în pieptul ei. Ele prinseseră viaţă, măcinând-o pe dinăuntru. Trebuia să găsească o cale pentru a le elibera.

Colajul era una dintre ele.

Foarfeca de la brâu era o alta.

Chloe se căţără, mai întâi, pe acoperiş, apoi se lăsă să alunece pe burlan. Pisicile care rămăseseră singure în camera ei se porniră să miaune. Mă voi întoarce, reflectă ea, trimiţându-le un salut. Meteoriţii străpungeau bolta cerului, luminându-i calea. Ea escaladă gardul, apoi se căţără desculţă din copac în copac.

Motoarele se ambalară şi duduiră. Chloe presimţea care era locul preferat al lui Zeke. Îşi aminti de ruta aceea circulară în susul dealului, în jurul hambarului, apoi peste pârâu. Chircindu-se, renunţând să se mai caţere dintr-un măr în altul, Chloe o luă la fugă prin livadă.

Dădu cu ochii de faruri. Păreau nişte mingi aprinse, ori nişte luni de argint. Stând ascunsă între tufişuri, îşi simţi inima bătându-i în gât. Se apropiau, iar ea auzi bucăţi de lemn şi ramuri trosnind sub cauciucuri. Gândul îi zbură la seara aceea, când îl aşteptase pe Zeke, emoţionată. Amintirile aproape că o făcură să izbucnească în plâns, în numele fetei inocente de altădată.

Numai în secunda în care motoretele se iviră pe

coama dealului, ea îşi smulse foarfeca de la brâu şi sări în picioare. Stătea neclintită în mijlocul potecii, în timp ce farurile acelea se holbau la ea.

— Ce dracu'? strigă primul dintre băieţi, încercând să o ocolească. El o luă pe marginea drumului, pe fâşia îngustă de iarbă care se afla între şirurile de meri, reuşind să se redreseze chiar cu o secundă înainte de prăbuşire. Al doilea, Zeke, se opri chiar în faţa lui Chloe.

— Salut, zise Zeke, cu o privire lipsită de expresie, dar zâmbind.

— Salut, îi răspunse ea. Ce ştii tu? Sunt Zoe.

— Huh. El pufni în râs.

— Zeke, omule, spuse celălalt puşti, hai…

Însă Chloe le stătea în drum. Nu o ocoliră. Ea stătea nemişcată, ţinând foarfeca înaintea ei.

— N-o să plecaţi nicăieri, zise ea.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, Chloe, o preveni Zeke. Dar nu ai cum să ne împiedici. Nu ne poţi opri pe toţi, îţi dai seama?

— Ştiu că asta e părerea ta, şopti ea.

Puştiul celălalt râse.

— Ea e aia?

— Ea e Chloe, spuse Zeke, iar asta funcţionă precum un semnal asupra prietenului său. Râzând în continuare, se apropie ca s-o vadă mai bine.

— E drăguţă, spuse el. Aş face-o cu ea.

Noaptea era ca de smoală. Un buchet de ramuri se înălţa drept spre cer, nelăsând lumina stelelor să pătrundă dincolo de ele. Lui Chloe nu-i era teamă. Aproape că nici nu-l băgă în seamă pe celălalt; privirea ei fixă, batjocoritoare se concentră exclusiv asupra lui Zeke.

— Te dispreţuiesc, spuse ea.

— În iunie, nu aveai câtuşi de puţin aceeaşi atitudine.

— Ţie ar trebui să-ţi spui asta.

— Eu nu am ce să-mi spun, zise el, iar vocea lui trăda nerăbdare şi primele semne de furie. Îmi dau seama dintr-o privire. Tu te-ai repezit asupra mea.

— Eşti jalnic, spuse ea. Tu chiar crezi chestia asta.

— Cred ceea ce văd.

— Noi te-am văzut pe tine în Newport, spuse Chloe, rememorând acele clipe când se afla pe Bannister's Wharf, alături de Jane şi de ceilalţi, când au dat cu ochii de el. Şi ai luat-o la sănătoasa.

— Cine avea nevoie să-i întâlnească pe părinţii tăi? întrebă el. Fetele cu care mă întâlnesc nu au obiceiul să-şi petreacă serile de weekend agăţate de mâna mamei şi a tatălui.

Chloe se simţi extrem de ciudat, auzind cum un străin o numeşte pe Jane mama ei, lucrul acesta fiind, în plus, adevărat, însă nu avea chef de distracţie, aşa că îl privi semeţ.

— Nu eşti decât un laş, spuse ea. Şi voiam să afli că ştiu chestia asta.

— „Trupul ei îţi cere să continui", spuse prietenul lui. Chloe facu câţiva paşi spre el. Îl privi direct în ochi. Apoi ridică foarfeca deasupra capului. Se gândi la acele poze cu mame şi cu bebeluşi şi cu meri pe care le decupase acum câteva clipe din revistele tatălui ei. Se gândi la ea, la Jane şi la toate fetele care au avut de suferit din pricina acelor puşti haini. Iar apoi străpunse roata din faţă a motoretei lui.

— Scorpia dracului, exclamă prietenul, sărind de pe motoretă în timp ce cauciucul începuse să se desumfle.

— Te-ai ales doar cu un cauciuc, spuse Zeke, laconic.

Ea îl privi adânc în ochi şi apoi străpunse şi roata din faţă a motoretei lui.

— Doi. Iar tu tot laş rămâi.

— Numără! explodă Zeke. Venele de la gât i se umflaseră în timp ce sări de pe motoretă şi se repezi spre Chloe. Ea avea foarfeca în mână, dar în jumătatea de secundă pe care o avu la dispoziţie ca să analizeze situaţia, îşi dădu seama că nu era capabilă să facă uz de ea. Cauciucurile erau una, dar nu era în stare, datorită firii sale, să rănească o fiinţă – chiar şi în cazul unui nemernic, cum era Zeke.

Cu toate astea, ştia să alerge şi cunoştea livada mai bine ca oricine, aşa că se feri şi o rupse la fugă. Urcă repede dealul, luând-o pe cărarea pe care veniseră motoretele. Alergă printre meri, auzindu-i pe băieţi cum se prăbuşesc undeva în spatele ei. Erau gata s-o ajungă, însă ea fugea cu o viteză supraomenească.

Chloe vorbise. Îi spusese lui Zeke ceea ce avea de zis şi curăţase livada de acele amintiri oribile. Colajul acela era poemul său, cântecul său, iar când avea să-l termine, tot ce avea de făcut era să-l interpreteze. Curajul îi dăduse aripi. Zbură printre copaci. Ajunse în dreptul unei fineţe sălbatice – iar acolo, pe partea de vizavi, era hambarul.

Bătrânul şi frumosul hambar de culoare roşie, care avea drept acoperiş o cupolă. Chloe trebuia

doar să ajungă acolo, ca să fie în siguranţă. Nu se putea ascunde în fâneaţă, dar dacă reuşea să treacă dincolo, se putea ascunde în hambar. Va putea încuia uşa în urma ei, iar ei nu vor avea cum să mai între. Casa unchiului Dylan era chiar dincolo de deal, iar ea nu avea decât să urce în cupolă, strigând din toate puterile, până ce el o va auzi.

Cupola. Cu ochii ţintă la ea, auzindu-i pe băieţi apropiindu-se, Chloe îşi aduse aminte de ceva. Ea îşi imaginase mereu că aceasta avea ochi. Îşi închipuise că această cupolă era o casă a îngerilor, a bufniţelor, a spiritelor protectoare.

Chloe se gândea că aceea era casa unde locuia adevărata ei mamă.

Amintirea aceea îi provocă un oftat adânc. Prinzând viteză, sări din iarba deasă care înconjura fâneaţa. Firele de iarbă îi gâdilară picioarele, înălţându-se până la talie. Alergă cât de repede putu, ajutându-se şi cu braţele pentru a mări viteza. Treizeci de iarzi. Douăzeci de iarzi. Ar fi vrut să se uite în urmă, însă nu îndrăznea.

Alerga pur şi simplu, lăsându-se în voia norocului. Chloe simţea că exista cineva care o proteja, care veghea asupra ei. În această vară, descoperise că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, că un lucru ce pare evident poate ascunde, de cele mai multe ori, taine de neimaginat. Cerul prinsese viaţă datorită nenumăraţilor meteoriţi care străpungeau întunericul, lăsând în urma lor dâre de foc.

— Ajutor, strigă ea în timp ce alerga mai departe.

Poc, poc, poc: tălpile ei, tălpile lor.

Erau gata să o ajungă. Simţi cum cineva o apucă de partea din spate a bluzei; smulgându-se din strânsoare, porni şi mai repede la fugă.

— Ajutor, strigă ea ceva mai tare, cu respiraţia tăiată.

Cum putea să pătrundă în hambar fară ca ei să pună mâna pe ea? Şi dacă uşa era încuiată? Putea ea oare să se caţere până la podul unde era depozitat finul? Obişnuia să se caţere şi pe burlanul care ducea direct spre camera ei…

Totul se petrecu cu repeziciune. Hambarul fusese o umbră luminată de strălucirea stelelor, însă acum era acolo, drept în faţa ei. Izbi cu putere uşa, lovind cu forţă în clanţa veche de fier, mormăind în clipa în care descoperi că uşa era încuiată.

— Credeai că poţi fugi? întrebă Zeke.

— Scorpie, spuse amicul lui.

Chloe se întoarse cu faţa spre cei doi, lipindu-şi spatele de perete. Părul lui Zeke era lung şi avea un aspect neîngrijit; cum de putuse vedea vreo urmă de frumuseţe pe chipul acela plin de cruzime? Prietenul lui avea o privire răutăcioasă. Era ras în cap, iar barba ţepoasă îi încadra gâtul, precum un tatuaj. Chloe se înfioră, dar îşi păstră o privire fermă, jurându-şi că nu-i va lăsa să-i ghicească teama ce o cuprinsese.

— Nu poţi… spuse Zeke, păşind către ea şi apucând-o de păr.

Chloe sesiză că respiraţia lui duhnea a bere. Prietenul lui stătea ţeapăn lângă el, gâfâind.

— … să fugi. Nu vei reuşi niciodată.

În secunda aceea, auziră zgomotul unei arme ce tocmai era încărcată.

— Nu are motive să fugă, spuse unchiul Dylan, îndreptând puşca spre ţeasta lui Zeke. E la ea acasă.

— Porcăria dracului, spuse amicul, retrăgându-se.

— Mi-ar plăcea să te împuşc, continuă unchiul Dylan, adresându-se amicului, cu toate că ţinta lui era tot Zeke. Aşa că zi mai departe. Tu – îl împunse pe Zeke cu puşca în țeastă – dă-i drumul lui Chloe.

Zeke îi dădu drumul, iar Chloe păşi într-o parte, apoi se duse fuga lângă unchiul ei.

— Vezi ce înseamnă să te simţi umilit? întrebă unchiul Dylan, cu puşca aţintită în continuare spre el. Îţi place?

— Nu, zise Zeke, pe un ton ridicat.

— Nimănui nu-i place, spuse unchiul Dylan, iar vocea lui părea înţelegătoare, în ciuda faptului că ţinea în mână puşca marca Winchester, şi că fiecare muşchi al trupului său era încordat la maximum, gata de acţiune.

— Unchiule Dylan, şopti Chloe, emoţionată. Nu mai sesizase niciodată la el o asemenea privire.

— Putem pleca? Vă rog, ne lăsaţi să plecăm?

Unchiul lui Chloe rămase nemişcat, fară să scoată o vorbă. Ţinea puşca aceea atât de strâns, încât ea aproape că putea simţi dorinţa lui de a apăsa pe trăgaci. Asta o înfricoşa. Era conştientă că sentimentul nu se datora acelor puşti, acelei arme sau presimţirii unui pericol, ci faptului că îşi dădea seama – iar Chloe constatase lucrul acela pe propria piele – că o inimă rănită te poate împinge la acte nebănuite.

Ea o determinase pe Chloe să pornească prin

livadă înarmată cu o simplă foarfecă, pentru a se apăra. Iar pe unchiul Dylan îl împinsese dinspre Isabel către Jane, apoi către această clipă, având în mână o puşcă şi o dorinţă nestăpânită de a trage.

— Unchiule Dyl, şopti ea.

— Scoateţi portofelele din buzunare, spuse el. Încet.

— O să ne împuşcaţi? întrebă Zeke. Pe cer apăruseră câţiva nori micuţi, iar în spatele lor se zărea lumina meteoriţilor.

— Aveţi în acele portofele şi cărţile de identitate? întrebă unchiul Dylan.

— Mda, mormăi Zeke.

— Tu? îl întrebă unchiul Dylan pe celălalt puşti.

— Da… permisul de conducere.

— Aruncaţi-le la pământ. Nu veţi mai călca în veci pe pământul meu, spuse unchiul Dylan pe un ton rece şi apăsat. Şi nici nu vă veţi mai lega în veci vecilor de nepoata mea.

— Ea mi-a spus că sunteţi şerif, zise Zeke. Acum ceva vreme… ar fi trebuit să o ascult. Îmi pare rău!

— O să ne împuşte mortal, se văită amicul.

— Te rog, unchiule Dylan, îl imploră Chloe, fiindcă era de părere că amicul avea dreptate. Isabel, Isabel…

În privirea lui apăru o lumină. Asta a fost tot: o licărire, şi nimic mai mult.

— Spuneţi-i lui Chloe că vă pare rău.

— Ne pare rău, spuseră puştii într-un glas.

— Acum luaţi-vă picioarele la spinare! spuse unchiul Dylan, trăgând un foc în aer.

Băieţii o rupseră la fugă de-a curmezişul

terenului, de două ori mai repede decât la sosire. Chloe îi privi cum dispar, apoi se uită la unchiul ei care tocmai ridica de jos cele două portofele, încercă să-i zâmbească, dar chipul lui părea complet desfigurat. Nu putea zâmbi, nu se putea încrunta.

— Am nevoie de astea, spuse el. Pentru că ăştia doi au făcut-o lată. Am să-i chem pe poliţişti imediat ce voi intra în casă. Te simţi bine?

Chloe se strădui să dea aprobator din cap.

— Dar tu?

Dădu şi el din cap.

Chloe îl îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea.

El nu putea răspunde şi nu era în stare să-i dea drumul.

— Voiau să-ţi facă rău, Chloe. Îţi imaginezi cum aş fi reacţionat dacă ar fi reuşit? Nu vreau să te pierd, să te pierd şi pe tine…

— Ştiu, spuse ea, simţind o durere ascuţită în piept.

— Habar n-am ce credeaţi voi că faceţi aici, alergând prin livadă, la ora asta târzie…

— Mă apăram de una singură, spuse ea cu mândrie. Mă ocupam de ceva foarte important.

— Lucrurile nu se rezolvă întotdeauna astfel, zise el pe un ton aspru. Şi eu le protejam pe Isabel şi pe Amanda, având grijă de ceva foarte important, şi priveşte ce bine m-am descurcat.

— Ai fost alături de ele, şopti Chloe. Te-ai străduit. Te-ai dus lângă Isabel ca să o ţii de mână, în clipele dinaintea morţii. Imaginează-ţi cum s-ar fi simţit ea, dacă tu n-ai fi fost acolo… Ai fost alături de ea, unchiule Dylan.

— Şi la ce-a folosit? întrebă el, iar ea zări pe chipul acela încruntat, dincolo de furia ce i se oglindea în priviri, lacrimi grele şi strălucitoare. Dacă lucrurile rele se întâmplă oricum?

Chloe închise ochii. Revăzu imediat chipul lui Jane. Revăzu părul negru şi ochii ei albaştri, zâmbetul ei generos şi frumos, felul ei aparte de a găsi întotdeauna cuvintele potrivite, îşi reaminti cum apăruse Jane în vieţile lor cu acele tarte, de felul cum îl ţinea ea de mână pe unchiul ei, cel cu inima sfâşiată, făcându-l să surâdă din nou, de momentele când o însoţise pe Chloe la cumpărarea testelor de sarcină, aşteptând în tăcere, fară să o judece, aşteptând alături de ea…

Asta avea legătură cu conştientizarea faptului că Jane nu se implicase până acum în viaţa lui Chloe. O iubise îndeajuns de mult pentru a-i oferi un nume, iar în vara aceasta îşi făcuse apariţia în livadă, dar se forţase din răsputeri să stea deoparte în tot acest timp. Şi cu toate că stătuse la distanţă, păstrase cu sfinţenie fotografia lui Chloe în medalionul ei – zi şi noapte.

Deşi se aflase la mile distanţă, Jane fusese întotdeauna alături de Chloe, cu fiecare pas pe care-l făcea. Părinţii ei şi unchiul Dylan o adoraseră zi de zi, o crescuseră cu mai multă dragoste decât şi-ar fi imaginat Chloe că poate fi dăruită unui alt copil, însă şi Jane o iubise la rândul ei…

— Există totuşi un lucru pe care nu reuşesc încă să-l înţeleg, spuse Chloe. Însă el are legătură cu faptul de a fi acolo.

— De a fi acolo?

— Aşa cum ai fost tu pentru Isabel.

Unchiul Dylan o asculta.

— Ai fost prezent acolo la începutul vieţii sale, iar apoi la sfârşitul ei. Iar acum eşti tot alături de ea, nu?

— Cred că ea e alături de mine… da.

— Acelaşi lucru. Oamenii fac şi ei ce pot.

— Iar, uneori, lucrul ăsta nu e de ajuns.

— Vezi tu, zise Chloe, eu cred că este… Uită-te la Jane.

— Hai să mergem acum, spuse unchiul ei, verificând starea puştii, ca apoi să o sprijine pe umăr şi să pornească la drum. Ajunge cu tema asta. Hai să te conduc acasă.

— Vreau să o văd, spuse Chloe, cu picioarele bine înfipte în pământ. Se duse cu gândul la colajul pe care-l alcătuise. Spera că el nu va răni sentimentele mamei şi ale tatălui ei; într-un fel inexplicabil, nici nu-i trecuse prin minte că acesta ar fi supărat-o pe mama ei.

În fapt, în ultima vreme, începuse să creadă că mama era de părere că ea ar fi trebuit să o sune pe Jane. Cu o zi înainte, când coborâse să ia micul dejun, Chloe găsise deschisă pe masă o ediţie din *New York Times* – ziar la care mama ei se abonase pentru produsele alimentare, cele legate de casă sau de grădinărit, acestea fiind prezentate în ediţiile de miercuri şi joi – şi dăduse cu ochii de un articol de mici dimensiuni care se intitula: „Calamity Jane s-a întors în oraş”.

Exista acolo şi o poză a lui Jane. Purta pe cap o bonetă albă de patiser şi stătea în faţa unei patiserii ce se întindea de-a lungul a trei străduţe. Chloe o studiase îndelung. Jane nu zâmbea în fotografia aceea. Încerca, fără să-i reuşească. În

articol se preciza că pregătise în ultima vreme o mulţime de tarte cu mere. Mama lui Chloe o lăsase pur şi simplu acolo, fără să spună o vorbă măcar.

— Ba n-ai să te duci s-o vezi, spuse unchiul ei.

— Am spus deja că mă duc.

— Nu-i deloc o idee bună, Chloe.

— Nu e mama ta.

— Sunt conştient de asta. Nu ea e cea care te-a crescut – fratele meu şi Sharon au făcut-o. Ei te iubesc.

Chloe scoase un sunet, pe jumătate oftat, pe jumătate hohot de râs. Oare unchiul ei putea fi într-adevăr atât de naiv? aruncă o privire în jur. Fâneaţa prinsese viaţă datorită ierbii aceleia înalte şi frumoase, datorită greierilor şi vulpilor. Cerbii păşteau pe coama dealului. O bufniţă îşi făcuse cuib în depozitul de fin, iar acum degusta un şoricel. Înjur, erau doar meri, încărcaţi de fructe. Luna tocmai îşi făcea apariţia spre est, scăldând livada în lumină. Pisicile porniră să danseze.

— Ce e atât de amuzant? întrebă unchiul Dylan.

— Verificam doar, spuse Chloe, ridicând braţul şi luând aminte la tot.

— Ce vrei să spui?

— Îţi mai aminteşti de balul acela din hambar? L-am pregătit pentru aniversarea mamei şi a tatei.

— Mda, mi-amintesc. Ce e cu el?

— Trebuie să mai organizăm unul, unchiule Dylan. Şi repede. Înainte ca tu să te prăbuşeşti.

— Nu mă prăbuşesc. Te voi conduce, mai întâi, acasă, apoi mă duc la poliţie ca să-i denunţ pe cei doi…

— Tu ai spus că mami şi tati mă iubesc, spuse Chloe, apucând mâna aspră a unchiului ei.

— Aşa este.

— Ştiu că aşa este. Mi-au dăruit atâta dragoste, iar eu am atât de multă de dăruit…

— Chloe…

— Ţie, lui Isabel, Monei, pisicilor… mamei mele adevărate.

El nu vorbi. Rămase acolo, nemişcat, cu arma în mână, ţeapăn precum o statuie luminată de luna ce tocmai se înălţa pe cer.

— Jane, spuse el după o clipă.

— Recunoaşte, unchiule… şi tu o iubeşti.

Din nou, el se transformă într-o statuie. Luna se înălţă mai sus, dând privirii lui şi mai multă profunzime. Chloe presimţea că se gândeşte la Jane.

— Mi-e dor de tartele ei, zise el.

— Cele pe care le comercializezi şi acum la stand sunt, practic, „nişte porcării”.

— Ştiu.

— Ea lucrează la New York. Am citit asta într-un ziar. Mama l-a lăsat acolo ca să-l văd. Voi pleca să o caut. Mă duc la New York şi am să dau de Jane.

Unchiul Dylan o privi lung, încercând să ia înfăţişarea unui bărbat înţelept şi dur. Însă sarcasmul lipsea cu desăvârşire, lăsând mai degrabă locul unui surâs.

— Nu te pot lăsa să faci una ca asta, spuse el.

— Nu mă poţi împiedica.

— Atunci voi fi obligat să te duc până acolo. Nu te pot lăsa să pleci singură, spuse el. Numai în cazul în care părinţii tăi sunt de acord, desigur.

— Vor fi.

El râse.

— După cum te cunosc, domnişoară Chadwick, înclin să cred că ai dreptate.

— O să ne aprovizionăm cu tarte, spuse Chloe, luându-l pe unchiul ei de braţ, în timp ce porniră prin livadă, luând-o spre partea din spate a hambarului, coborând apoi pe aleea ce ducea spre casa ei. Şi îi vom duce lui Jane o invitaţie.

— La ce? întrebă el.

— La „Balul din hambar”. Nu-ţi face griji… eu şi Mona vom pregăti absolut totul.

— De asta mă şi temeam, spuse el, şchiopătând.

Chloe ridică privirea spre lună. Avea forma unui disc de argint, cu marginile estompate din pricina arşiţei de peste vară.

Ea ridică braţul, de parcă ar fi fost în stare să-l cuprindă în palmă. În secunda aceea, credea într-adevăr că ar fi fost posibil. Ar fi fost capabilă să-l poarte cu ea în buzunar, pentru a i-l dărui lui Jane, ca pe un măr de argint.

— Sper să putem aranja ceva asemănător şi pentru „Balul din hambar”, spuse ea, uitându-se atent la cerul acela de-a dreptul magic. Nu ne mai trebuie decât o lună argintie.

Unchiul ei pufni în râs. Nu scoase o vorbă, ci doar pufni în râs. Şi când ajunseră în curtea casei lui Chloe, descoperiră că părinţii ei erau deja acolo, în mijlocul aleii, aşteptând sosirea poliţiştilor. Auziseră focul de armă şi se deciseseră să-i anunţe. Când dădu cu ochii de Chloe, mama ei scoase un ţipăt. Îşi deschise braţele, iar Chloe fugi spre ea.

29

Comanda era un tort al miresei. Jane mixa untul, dar deodată se opri. Amesteca şi măsura, măsura şi amesteca. Se asigura că avea acolo toate ingredientele, în proporţii potrivite. Prăjitura avea să fie una delicioasă şi frumoasă, fără a fi afectată în vreun fel de starea ei emoţională precară.

Însă se gândea, cu bolul acela mare, în care mixa ingredientele, într-o mână, şi cu lingura uriaşă de lemn în cealaltă, că lucrurile se schimbaseră. Zilele astea se simţise extrem de anostă, precum un patiser oarecare. Altădată, ori de câte ori pregătea un tort al miresei – ori unul pentru o aniversare, ori alte prăjituri destinate unei seri festive, fie o plăcintă pentru Ziua Recunoştinţei, ori prăjiturele acelea pentru botez – s-ar fi lăsat pătrunsă de spiritul momentului şi ar mai fi adăugat încă un ingredient, care n-ar fi trebuit să fie neapărat acolo.

Ar fi adunat toată iubirea de care era capabilă – de obicei ducându-se cu gândul la Chloe, indiferent unde se afla, indiferent ce făcea – apoi ar fi adăugat-o acolo, direct în compoziţia prăjiturii. Nu veţi descoperi niciodată o asemenea indicaţie într-o carte de bucate, însă Jane era convinsă că asta era de fapt arma ei secretă în cariera de patiser. De aceea erau prăjiturile ei atât de căutate. Aşa cum se preciza şi în ediţia aceea din *New York Times*: „Prăjiturile firmei Calamity Jane sunt pregătite cu măiestria unui profesionist, dar şi cu o inimă de mămică”.

Însă acum, Jane era oarecum derutată.

Săptămână asta nu folosise niciun ingredient secret. Spera ca clienţii să nu fi observat, dar se trăgea singură pe sfoară – bucătăria ei devenise un soi de laborator, urmărea măsurătorile cu mare stricteţe, de parcă i-ar fi fost teamă să nu adoarmă şi să amestece ingredientele fie în cantităţi prea mari, fie în unele prea mici.

Părea să aibă aceeaşi problemă şi atunci când venea vorba de alte capitole ale existenţei sale. Ori prea mult, ori prea puţin, în momente total nepotrivite. Turnă untul în trei forme de copt rotunde, apoi o luă de la capăt fiindcă uitase să ungă suprafeţele acestora cu unt şi să le tapeteze cu fainã.

După ce introduse blatul la cuptor, luă o pauză. Pe cap purta o şapcă de baseball, ca să nu-i cadă părul în ochi, însă obişnuia să îndepărteze cu podul palmei vreo şuviţă rătăcită pe obraz. Îşi turnă un pahar de suc şi se aşeză la masă. Cuptorul menţinea în bucătărie o temperatură ridicată, iar Jane era mulţumită. Pentru că îi era frig.

Asistenta ei plecase, pentru a livra produsele de patiserie prin tot oraşul. Era vorba de o nouă angajată, pe care o găsise numai după ce dăduse un anunţ în *Village Voice.* Până aici, toate bune. Fosta ei asistentă plecase, desigur, după ce Jane îşi prelungise concediul acela – cu toate că Jane o simpatiza, înţelesese în cele din urmă că acesta era preţul pe care trebuia să îl plătească pentru primăvara petrecută în Rhode Island.

Primăvara şi o parte a verii…

Pe perete se afla un calendar, cu imagini din Newport şi Providence, locurile copilăriei sale. Îl

dădu jos de acolo, îl aşeză pe masă, şi apoi facu un gest tandru şi totodată nebunesc: se apucă să numere zilele.

Şaisprezece zile în martie, treizeci în aprilie, treizeci şi unu ale lunii mai, paisprezece zile din luna iunie. Le adună: în total, nouăzeci şi una de zile.

Nouăzeci şi una de zile fară Chloe…

Jane puse palmele deasupra calendarului, ca şi cum ar fi vrut ca pielea ei să poată absorbi acele zile, pentru ca ele să-i pătrundă în sânge, în oase, pentru a nu le mai da drumul niciodată. Dar timpul nu funcţiona în felul acesta. Timpul reprezenta întotdeauna prezentul. Conta unde eşti acum, ce anume faci acum, cu fiecare clipă care îţi este dăruită, toate alcătuind sensul vieţii. Venise luna august, şi trecuseră deja câteva săptămâni bune de la acele momente sacre petrecute în livadă…

Jane se strădui să respire. O durea fiecare respiraţie, pentru că aceasta o îndepărta şi mai mult de timpul petrecut alături de Chloe. La început, faptul că se despărţise de ea o durea la fel de tare ca în primele zile după naşterea fetiţei. Tot ce fusese Jane capabilă să vadă era starea de şoc şi durerea oglindite în ochii lui Chloe, amestecate cu teama de a nu fi cumva însărcinată, alături de starea confuză de a te şti o adolescentă şi de a descoperi că cea pe care o consideri o prietenă, îţi declară, în schimb, că este nimeni alta decât mama ta.

Jane nu procedase deloc bine. Ar fi putut acţiona cu siguranţă în sute de alte moduri, cu mult mai bune. Şi dacă ar fi fost onestă de la început? Să se

fi dus la Chloe, acolo la stand, şi să fi spus: „Salut. Ştiu că sună tare ciudat, însă eu sunt mama ta”. Sau, dacă i-ar fi strâns mâna lui Dylan, în seara aceea, cu ocazia cinei cu tombolă a profesorilor, declarându-i: „Dumneata nu mă cunoşti, dar eu sunt mama adevărată a nepoatei tale, şi am nevoie de ajutorul tău…”

Oh, Dylan…

Nici nu era în stare să se gândească la el, deocamdată. Amintirea privirii lui reci, de poliţai, măsurând-o ca şi cum ar fi fost cel mai periculos dintre criminali, rămăsese în inima ei precum un ţurţure. Îl visase constant – poate chiar în fiecare noapte –, începând de la momentul acela când stătuseră unul lângă celălalt şi apoi făcuseră dragoste şi se reîntregiseră unul pe celălalt cu pasiune. Acesta era unicul cuvânt pe care fusese în stare mintea ei să-l descopere: întregire. Deoarece, alături de Dylan, simţise că avea şansa de a se considera întreagă, fără a mai crede că e doar pe jumătate femeie.

Dragostea îl face pe om să se simtă împlinit. Jane o ştia acum. Nu era vorba de iubirea aceea fără speranţă după care tânjise o viaţă întreagă – nu, nu era aceea. Nici jindul acela dureros care se năştea în miez de noapte, dându-ţi senzaţia că te prăbuşeşti de la o mare înălţime, de-la-capătul-lumii chiar. Nici iubirea aceea plină de întrebări: *Unde e tati, când se întoarce acasă?* Şi nici aceea când te ţii scai de cineva, iubirea aceea marca „eu-nu-te-iubesc” de care avusese ea parte, la urma urmei, în relaţia cu tatăl ei, şi cu tatăl lui Chloe.

Jeffrey Hayden.

După ce revenise în New York – lăsându-şi mama în grija lui Sylvie şi a lui John, şi încercând să scape de acea responsabilitate pentru că, la urma urmei, fuseseră, agonic, mult prea multe pe capul unui biet patiser – Jane intrase, on-line, pe site-ul Universităţii Brown. Căutase apoi numele lui Jeffrey Hayden, un lucru pe care nu-l mai făcuse de câţiva ani buni.

El îşi începuse cariera, ştia bine asta, ca profesor-asistent la Brown. Iar apoi profesase ca instructor cu normă întreagă la Catedra de Engleză. Asta o aflase înainte de a intra pe Internet, iar lucrul acesta îl descoperise în revista studenţilor de la Universitatea Brown, şi ori de câte ori îi vedea numele scris acolo se simţea cuprinsă de flori reci.

Apoi, prin intermediul Internetului, putuse să-i dea de urmă o vreme. El plecase la Harvard. Devenise profesor. Înaintase repede în cariera academică, începând să publice în diverse ziare: *New Yorker, Harper's* şi *Atlantic.* Publicase o serie de cărţi, printre care *Literatura inimii* fusese un succes garantat în librăriile universitare, devenind un bestseller naţional Aceasta era, conform recenziilor apărute, un amestec între postmodernism şi romantism, cercetând modul în care literatura reuşeşte să-l determine pe scriitor să-şi analizeze cu mai multă profunzime sufletul printr-o examinare clară a propriilor dezamăgiri.

Jane nu fusese în stare să citească acea carte. Apoi, timp de mai mulţi ani, nu mai căutase pe Internet informaţii în legătură cu Jeffrey. Până în vara aceasta.

Într-una din ultimele zile ale lunii iulie, atunci

când New Yorkul folosea din plin beneficiile instalaţiilor de aer condiţionat, şiroind de transpiraţie în timp ce-şi plimba pe obraji un cub de gheaţă, Jane intră pe site-ul Universităţii Brown şi găsi informaţiile dorite în legătură cu Jeffrey.

Avea un birou la Harvard. Locuia, conform informaţiilor ce erau listate, în Trapelo Road, în Belmont. Jane dădu telefon mai întâi la biroul lui, chiar dacă era cu mult după orele de program. Cu inima bătându-i puternic îi ascultă vocea – aceleaşi inflexiuni, acelaşi umor blând care se ghicea în spatele cuvintelor. Bine, era pregătită. Apoi îi dădu telefon acasă.

Îi răspunse un copil.

— Tatăl tău e acasă? întrebă Jane.

— Tati! strigă copilul.

Apoi veni şi Jeffrey.

— Alo?

Jane îşi muşcă buza în timp ce cubul de gheaţă îi alunecă printre degete.

— La telefon e Jane.

Lăsă la o parte numele de familie. Nu conta. El îl ştia.

— Jane, spuse el. Fusese cumva un oftat? Fu urmat de un moment de tăcere. Apoi: Ce faci?

— Am văzut-o. Am întâlnit-o şi am stat o vreme alături de ea.

Altă tăcere. Şi mai multă tăcere.

— Unde? întrebă el, în cele din urmă.

— În Rhode Island. Acolo locuieşte. La capătul unei livezi din Crofton. E o frumuseţe, Jeffrey. Şi deşteaptă, şi plină de umor… atât de neobişnuită, şi excentrică şi drăgălaşă… pasională… cea mai mare…

— Jane, spuse el, întrerupând-o.

— Eu… începu ea. Oare de ce sunase? Ştiuse din secunda în care forma numărul. Inima ei se sparse precum o coajă de alună, iar lacrimile începură să curgă în valuri pe obraz. Le linse pe cele care se adunară în colţul buzelor. Bărbatul de la celălalt capăt al firului era tatăl lui Chloe. O concepuseră împreună.

— Eu sunt însurat acum, spuse el. Am trei copii.

— Ştiu, spuse ea, stăpânindu-se. Am văzut în revista studenţilor.

— Unele lucruri trebuie să rămână în trecut.

Fusese asemenea unui mormânt – cu pereţi şi căptuşeală de plumb. Lucrurile puteau acum să între, dar nu mai aveau posibilitatea să iasă. Jane ţinu strâns receptorul, tremurând toată. Era atât de cald, ea năduşise din belşug, şi nu purta nimic altceva decât lenjeria intimă. Era ca şi cum nu-i putea vorbi decât dacă era goală. Goală şi înnebunită de dragoste – nu pentru el, ci pentru fiica lor.

— Nu te gândeşti la ea? întrebă Jane.

— Încerc să n-o fac.

— Nu o visezi?

O tăcere la fel de lungă.

— Ba da, şopti el. Şi pe tine. De aceea am scris cartea. Vocea lui se opri, iar undeva, în spate, se auzi un glas tânăr care îi punea o întrebare. Jane înghiţi în sec, aşteptând ca să mai adauge ceva, însă el nu o facu. Pur şi simplu închise telefonul.

Chiar în seara aceea Jane se dusese la Bames and Noble, pe Sixth Avenue şi pe Strada 21, pentru a cumpăra cartea, încercă să o citească, tot căutând indicii: ceva care să-i demonstreze că

Chloe era cea care inspirase cartea asta mare, grea şi de succes. Deschizând-o la coperta a patra, dădu peste fotografia lui Jeffrey. Nu se uita neapărat la el, îşi dădea seama de asta, ci căuta acolo asemănări cu Chloe: forma sprâncenelor lui, tendinţa zâmbetului său de a aluneca cumva spre partea stângă…

Iar Chloe era acolo.

Ea fusese întotdeauna fiica lui, fusese deci parte din el. Din secunda în care descoperise că era gravidă, Jane se gândise la ei trei ca la o familie. Luminile străluciseră, punându-i alături. Cum oare ar fi putut să se despartă?

Ţinând în mână cartea lui, ea îşi aminti de ziua în care îi mărturisise că aştepta un copil. Luase un tren până în New York City. Îşi dăduseră întâlnire în gara Penn. El o aştepta lângă panoul cu informaţii despre mersul trenurilor. Dând cu ochii de el, ea începu să alerge. Îşi aruncă rucsacul la pământ şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui; el o simţi cum tremură.

— Ai reuşit, asta e minunat, spuse el. Staţia Long Island e ceva mai jos, iar până la sosirea trenului nostru mai sunt aproape patruzeci de minute – părinţii mei sunt foarte bucuroşi că vii, şi ar vrea să ne invite diseară la cină, chiar aici, însă mâine are loc un concert al lui Jones Beach şi…

— Oh, Jeffrey…

Faţa ei se sprijini de pieptul lui, iar ea alcătui mai întâi în gând cuvintele, înainte să le rostească cu glas tare. În imaginaţia ei ele sunau însă extrem de straniu: *Sunt însărcinată.*

Studentele nu rostesc asemenea vorbe. Studentele eminente de la cursul de limba engleză

nu le rostesc. Nici fetele din familiile cumsecade de catolici. În primul rând, n-ar trebui să le rostească acele studente care au călătorit din Rhode Island până la New York pentru a se întâlni cu iubiţii lor… Ea se înroşi la faţă. În timp ce inima îi bătea repede, repede, iar genunchii începură să tremure, în mintea lui Jane se construi o întreagă poveste: cuvintele aveau să-l şocheze pe Jeffrey, mai mult ca sigur, însă dragostea şi bunătatea lui îl vor ajuta să o sprijine pentru a trece mai uşor peste ceea ce va urma.

— Ce s-a întâmplat? îl auzi întrebând-o. Ea nu-şi găsea deloc cuvintele. Erau în ultimul an, erau atât de îndrăgostiţi de cuvinte şi de literatură, şi le plăcea la nebunie să vorbească, să se certe, să discute, să facă expuneri, iar în ultimele trei săptămâni fuseseră departe unul de altul. Însă ea era acum doar o fetiţă timidă, cu faţa îngropată în bluza lui, incapabilă să scoată un cuvânt.

— Eu… începu ea. Dar ceva schimbă imediat vorbele acelea din mintea ei, iar ea rosti: Noi…

— Noi?

— Vom avea un copil.

Se aşteptase la o mulţime de chestii. Şoc, tăcere – orice în afară de ceea ce avea să urmeze. El pufni în râs.

— Bună glumă, Jane.

— ÎI vom avea, spuse ea, dându-se un pas mai în spate, pentru a-şi da seama dacă el vorbea serios.

Se priviră în ochi. El zâmbea, în mod cu totul surprinzător, fiindcă nu erau nişte oameni care făceau glume, care se tachinau unul pe altul. Dar dându-şi seama că ea nu glumea deloc, o privi atent, cu o căutătură fixă şi gravă.

— Jane, rosti el, ca şi cum numele ei i-ar fi redat liniştea. Iar apoi: Eşti sigură?

— Sunt sigură. Am fost la Clinica de Planificare Familială…

El o ridică, o strânse în braţe. Buzele lui le striviră pe ale ei.

Sentimentul eliberării, după ce îi mărturisise totul, era minunat, iar el o îmbrăţişa atât de strâns, încât ea avu brusc certitudinea că absolut totul avea să fie în ordine. Avea să treacă peste asta. *Ei* aveau să treacă peste asta. Cu toţii…

— Simt că e… că e… fetiţă, zise Jane. Ştiu că e o nebunie, dar o simt, pur şi simplu…

— Nu-ţi face una ca asta, spuse el, ţinând-o strâns în braţe.

— Ce anume?

— Fată, băiat… Nu gândi în maniera asta, Jane. Nu te ataşa.

Jane râse, ridicând privirea spre ochii lui.

— Dar eu sunt mai mult decât ataşată. Eu sunt „căminul” ei! Ea e – sau el – e înăuntrul trupului meu!

— Încetează, spuse el, iar privirea lui era mult mai aspră decât tonul vocii.

— Să încetez…

— Trebuie să vedem ce avem de făcut.

— De făcut?

— Jane! Ştii la ce mă refer. Uite. O să-i sun pe părinţii mei, şi o să le spun că venim cu alt tren, mai târziu. Le spun… habar n-am… le spun că trenul tău are întârziere. Nu vreau să fim acolo, toţi în jurul mesei, făcând conversaţie, în timp ce tu şi cu mine…

Ea încercă să respire. *În timp ce tu şi cu mine*

facem planuri de viitor. În timp ce noi doi ne îmbrăţişăm. În timp ce…

— În timp ce tu şi cu mine vom încerca să ne dăm seama ce dracu' avem de făcut. A fost vorba de un domn, care acolo, pe podeaua mea, a lăsat-o însărcinată pe iubita lui…

Jane facu ochii mari.

— Clinica de Planificare Familială – un loc excelent. Cred că exact acolo ar trebui să mergem. Ori, mai degrabă, ea. El nu trebuia să o însoţească. N-am să te las să te duci singură, totuşi.

— Unde să mă laşi singură?

— Acolo unde vei avorta.

Jane clipi fără grabă. Credea că fiecare femeia avea dreptul acesta. Dar ea îşi mângâie pântecul. Îi spuse „Bună". Bebeluşul îi întoarse salutul, chiar acolo, în Gara Penn. Ea clătină energic din cap.

— Fără avort.

— Jane…

— Jeffrey.

— Mai avem încă doi ani la Brown! Avem examenul de licenţă, disertaţiile…

— Ştiu.

— Spune-mi că nu ai de gând să păstrezi copilul!

— Chiar asta intenţionez.

— Te iubesc, Jane. Ştiu că într-o zi urmează să ne căsătorim. Dar nu putem face aşa ceva.

— Noi nu putem? Sau tu nu poţi?

— Jane…

— Nu voi face un avort. Mă gândesc… vreau… vreau să păstrez bebeluşul. Sau poate că o voi da, sau îl voi da, spre adopţie. Dacă găsim familia

potrivită. Sunt realistă! Ştiu că suntem tineri! înţeleg cum stau lucrurile, Jeffrey, spuse ea, iar vocea ei deveni mai puternică, fiindcă unii călători se uitau spre ea. Înţeleg! Sunt o fire emotivă! Am conceput-o la Campus Dance, ne-am iubit unul pe altul, ea e trup din trupurile noastre…

— Sâââââât, Jane.

— Simit, Jane.

— Ştiu, îmi pare rău. Da, am să pierd semestrul următor. O să stau acasă. O să studiez acasă! Ne putem căuta un apartament! în afara campusului…

El clătină din cap, cu gura făcută pungă, iar în clipa aceea ea îşi dădu seama: totul se terminase. Jeffrey nu va sta la discuţii pe tema asta. Putea să asculte, putea să vorbească, însă el nu va gândi niciodată la fel ca ea. Jane era conştientă de asta, şi în secunda aceea, o parte din sufletul ei muri.

— Eu n-am să mă pot concentra. Brown este de fapt Ivy League. Nu putem face faţă, dacă vom avea un copil cu noi, toată săptămână…

— Eu pot.

— Nu, spuse el. Nu sunt de aceeaşi părere. Dacă o să ai copilul, poţi să-ţi iei la revedere de la anul de studiu. Vei pierde întregul an.

— Şi ce?

— E vorba de educaţia noastră.

— Ba e vorba de viaţa noastră.

Vorbele acelea, „viaţa noastră”, explodară brusc, umplând spaţiul dintre cei doi, părând că vor umple întregul spaţiu al gării Penn. Toţi acei călători şi trecători, oameni ce aşteptau sosirea trenului, şepcile acelea roşii, vânzătorii de bilete, părinţii care îşi strângeau în braţe copilaşii, copiii

care urmau să plece în taberele de vară… toţi aceştia îşi vedeau mai departe de propria viaţă. Incredibilă, diversă, viaţa lor de zi cu zi: numai şi numai de viaţa lor.

Jeffrey se încruntă, iar privirea lui deveni furioasă. Ochii se umplură pe dată de lacrimi, lacrimi fierbinţi, iar Jane îl văzu aşa cum probabil fusese el întotdeauna: un puşti care avea o nemulţumire.

Jane era sigură de un lucru: „Viaţa noastră” avea o semnificaţie total diferită pentru Jeffrey, faţă de semnificaţia pe care i-o dădea ea însăşi.

— Oh… Asta a fost tot ce a putut rosti.

— Eşti prea deşteaptă ca să faci asta, zise el.

— Se pare că n-am fost, spuse ea, încercând să zâmbească.

— Nu. Voiam să spun, pentru a face asta. Pentru tot ce va urma. Pentru ceea ce vei hotărî…

Tu, auzi ea. Nu *noi…*

— Ce vrei să spui?

— Tu nu eşti o ţărăncuţă oarecare.

Jane închise ochii. Oare cum credea el că sunt ţărăncuţele? Credea că ele nu erau în stare să studieze la Brown? Ştia că familia lui era înstărită. Locuiau într-un cartier cochet. Tatăl lui era radiolog. Mama lui lucra ca voluntară într-un spital. Jane era nerăbdătoare să-i cunoască, dar avea cam multe emoţii. Ştia că familia ei nu aparţinea aceleiaşi clase sociale.

— Ăsta nu e un film.

— Nu mai spune, zise ea.

— Te porţi de parcă ar fi vorba de ceva romantic. Gândeşte-te, te rog, la adevărata literatură, Jane, nu la o fiţuică oarecare…

Jane scoase o exclamaţie – nu era un cuvânt, ci un sunet îngrozitor. Mama le învăţase pe ea şi pe Sylvie să iubească absolut toate cărţile şi poveştile, iar ea acum era şocată şi sincer ofensată. Capul o durea groaznic. Asta era povestea *lor:* nu era un film, nu era nici Thackeray, nici Fielding, niciun scriitor *oarecare.* El era cel care gândea despre povestea lor în asemenea termeni, nu Jane. Ea se gândi la orele de literatură, la *început – cuprins – şi sfârşit,* şi realiză brusc că, în privinţa lui Jeffrey, acesta era sfârşitul.

— Lucrul ăsta nu ni se poate întâmplă tocmai nouă, pentru că asta ar însemna că ne distruge viaţa, spuse el.

— Tu nu eşti, spuse ea rar, cine credeam eu că ai fi.

— Jane… Făcu un pas spre ea, dar nu o atinse.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Mi-e milă de tine, Jeffrey. Aş vrea să poţi simţi şi tu ceea ce simt eu – pe ea, sau pe el înăuntrul fiinţei mele. Dacă ai ştii că ea e fructul iubirii… n-ai mai fi în stare să spui asemenea vorbe.

— Nu am voie să-mi doresc un viitor? întrebă el. Nu doar pentru mine, Jane, ci şi pentru tine!

— Viitorul nostru înseamnă *pentru totdeauna,* spuse ea în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Şi asta include şi copilul. Fie că va trăi alături de noi sau nu, ea va exista. Noi am creat-o.

— Eu nu sunt implicat, zise el, ridicând braţele. Nu îmi vine să cred că eşti capabilă să rosteşti asemenea vorbe. Îţi spun chiar în clipa asta, Jane, eu nu mă amestec. Nu-mi doresc aşa ceva.

— Atunci nici eu nu te doresc pe tine, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră, căutându-se cu febrilitate. Trupul ei exalta de emoţii şi de iubire. Şi brusc totul deveni de gheaţă, ca un râu pe timpul iernii, ca şi cum toată zăpada munţilor nordici ar fi alunecat dintr-odată la vale. Ea se simţi asemenea unui ţurţure, urându-l pe Jeffrey pentru că era în stare să abandoneze copilul ce era fructul iubirii lor.

Şi în acel moment, Jane se îndepărtă puţin, şi îl privi lung. Mai facu încă un pas în spate. Apoi încă unul. El deveni ceva mai mic. Ea nu-l sărută, şi nici nu-i facu un semn de rămas-bun.

El făcuse o alegere, iar ea făcuse o alta. Reveni în Rhode Island chiar în noaptea aceea. Dormise pe parcursul întregii călătorii. Fiind gravidă, se simţea nespus de obosită.

Îi venea să plângă. Jeffrey era exact ca tatăl ei. Povestea se repeta. Ea îl iubise, iar el o dezamăgise. Exista doar o mică şansă ca el să se răzgândească, dar nu conta pe ea. Într-un fel, în timpul călătoriei cu trenul, îşi dădu seama că deja lucrul acesta nu mai avea importanţă. Avea o fetiţă, fetiţa ei. De la începutul începutului, îşi imaginase că va fi o fetiță.

În noaptea aceea, era ferm convinsă. Îşi înconjură pântecul cu braţele şi îşi legănă copilul, iar trenul le legăna pe amândouă. În vis, Chloe îi mărturisise unele lucruri pe care doar o mamă şi fiica sa le pot cunoaşte… Jane îşi petrecuse toată acea călătorie cu trenul în compania bebeluşului ei.

Îşi aminti cum Jeffrey rostise cuvântul „educaţie”. Îi părea rău pentru el, şi pentru toată acea călătorie cu trenul în care încercase să-l

urască. Fiindcă se gândise şi la mama ei. O femeie care respecta educaţia aproape mai mult decât orice pe lume, mai ales pentru învăţămintele pe care i le putea dărui unei persoane.

Pentru ceea ce putea învăţa un om despre sine, şi despre univers.

Despre dragoste.

Jeffrey mai avea multe de învăţat în privinţa dragostei, iar despre asta, nicio universitate de pe pământ, nici măcar Brown, nu ar fi putut să-l înveţe.

Jane aşează cartea pe raftul de sus.

Luna august avansa. Zilele deveneau mai răcoroase, ca apoi să fie din nou arşiţă. Jane se trezi tastând alte nume pe site-ul Google: al tatălui său, de exemplu. Thomas J.Porter.

Îşi petrecu o noapte întreagă cercetând toate „intrările", căutând persoanele care se potriveau descrierii. Ultima lui adresă cunoscută fusese Glastombury, Connecticut, dar asta fusese demult. Putea fi oriunde. Îşi aduse aminte cât de mult le plăcuse, ei şi lui Sylvie, să fredoneze melodia formaţiei Allman Brothers, „Ramblin' Man."[3] O cântau cu furie şi în bătaie de joc. Cui încercau ele să-i sară în ajutor, la urma urmei? Unui bărbat care îşi părăsise familia?

Poate că asta era perioada cea mai rea a acestei veri toride, reflectă Jane, în timp ce blatul de tort se cocea; să-şi dea seama că Chloe avea aceeaşi părere în privinţa ei. Faptul că fusese martora acelei stări de şoc şi de aversiune, oarecum viscerală, ce se oglindise atunci în privirea lui Chloe, constituise pentru Jane un soi de mesaj:

3 „Bărbatul hoinar" (n. tr.).

Asta e tipul de persoană cu care te identifică, asta crede ea despre tine.

Era mult mai mult, din toate punctele de vedere, decât putea ea îndura. Aşa că Jane continua să pregătească torturi de nuntă pentru alţii. Ea era cea care îndulcea aniversările altor familii, în câteva cazuri, atunci când asistenta sa fusese ocupată cu livrarea altor comenzi, Jane se dusese ea însăşi la aceste evenimente, pentru a-şi livra marfa, şi fusese martoră la nişte petreceri de primă mână.

La nunţi plânsese întotdeauna. La aniversarea zilelor de naştere, şi la botezuri la fel. La orice fel de ceremonie ori aniversare. Erau evenimente pline de speranţe şi de gânduri bune; reprezentau acele legăminte pe care şi le făceau oamenii unii altora pentru a rămâne împreună. Uneori, familiile călătoreau tocmai din Europa, din Asia, din Ohio, sau New Jersey pentru a fi prezenţi la ceremonie. Mătuşi şi unchi, soţi şi soţii, bunici, nepoţele, nepoţi, verişori, verişori de gradul al doilea, veri de gradul al doilea care se mutaseră în altă parte, fraţi, surori, mame – cu toţii adunaţi pe coridor, pregătindu-se să apară în fotografii, vorbind de vechi istorii, creând noi amintiri, mâncând din torturile pregătite de Jane…

Ei râdeau văzând lacrimile lui Jane. Dar o făceau fără răutate, cu un soi de afecţiune.

— Oh, Dumnezeule! Tu nici nu ne cunoşti, dar plângi cu ocazia petrecerii de absolvire a nepoatei mele!

— Îi doresc tot ce poate fi mai bun, spuse Jane, în timp ce ochii îi străluceau. E o adevărată binecuvântare să fiţi aici, cu toţii…

— Oh, ne dăm seama de asta. Îţi mulţumesc.

Din fericire, toamna se apropia cu paşi repezi. Dacă Jane învăţase cu adevărat ceva, în aceşti cincisprezece ani în care stătuse departe de Chloe, era faptul că timpul vindecă rănile, în fine, nu în întregime. Timpul punea peste acestea o bucată imensă de leucoplast. Şi viaţa putea să continue.

În timpul convalescenţei, Jane era conştientă că era necesar ca ea să dea o mână de ajutor vindecării. Trebuia să evite merele, de exemplu. Trebuia să-şi interzică sieşi să meargă în locurile unde se comercializau fructele, pentru a nu alege merele Empire de un roşu incredibil, sau auriile din soiul Delicious. Şi scorţişoara trebuia izgonită din laboratorul ei. Şi nu vor mai exista nici acele tarte în care blatul crocant va avea forma unui măr, a unui hambar, a unor porni fructiferi, indiferent de soiul lor. Era foarte greu să treci prin luna septembrie fără să pregăteşti o tartă cu mere, greu, dar crucial.

Şi trebuia să se ţină departe de Internet. Trebuia să evite acea tentaţie de a tasta pe Google diverse nume. Al lui Chloe, de exemplu. Ori al lui Dylan. Aşa cum făcuse chiar cu o seară înainte.

Dylan Chadwick: nouă sute de „succese”.

Multe dintre ele făceau referire la Dylan Thomas sau la Rufus Chadwick, compozitorul. Însă altele făceau referire la Dylan al lui Jane. Încă îl mai considera astfel, în momentele ei de slăbiciune, cu alte cuvinte, în majoritatea timpului.

Citise articole despre activitatea sa ca agent federal în U. S. Marshals, în care era prezentat ca un tip eroic şi curajos. Reuşise să prindă numeroşi

„lorzi” ai drogurilor şi „ţari” ai jocurilor de noroc. Protejase viaţa unor juraţi ce fuseseră sechestraţi în Brooklyn. Urmărise un răpitor de-a lungul întregii ţări, reuşind să-l prindă în Wyoming. Însă, cum mare parte a muncit sale fusese strict secretă, aceasta nu era prezentată pe Internet.

Povestea Amandei şi a lui Isabel exista însă.

Jane o citi aşa cum fusese ea relatată de *New York Times.* Citi mai întâi titlul articolului: „Mama şi fiica ucise într-un schimb de focuri petrecut în centrul oraşului”. Mai departe era descrisă scena în cauză. O maşină fără marcaje oficiale se oprise pe Seventh Avenue, în faţa Gării Penn. Dylan Chadwick le însoţise pe soţia şi pe fiica sa spre intrarea gării, avusese loc schin al de focuri – iar Amanda Chadwick, 33 de ani, şi Isabel, 11 ani, muriseră în drum spre Spitalul St. Vincent; Dylan Chadwick era în stare critică.

Mai departe se preciza că Chadwick, agent federal în Districtul de Sud al oraşului New York, lucra la un caz ce avea de-a face cu drogurile, un caz de prim rang, care implica deţinere de heroină, ameninţarea juraţilor, şi o crimă în stil mafiot. Era vorba de un caz de crimă organizată, iar Chadwick tocmai încerca să-şi ducă familia în afara oraşului.

Citind acel articol, Jane se duse cu gândul în bucătăria lui Dylan. Auzi aievea cum crengile merilor se îndoaie sub bătaia vântului, revăzu fotografia lui Isabel, de pe uşa frigiderului. Două verişoare ce împliniseră vârsta de unsprezece ani, ţinându-şi capetele lipite unul de altul şi zâmbind către aparatul fotografic. Jane putea vedea până şi colţurile curbate ale fotografiei, asta datorându-se

trecerii anilor şi umidităţii. Şi se încovoie şi ea puţin, gândindu-se cât de groaznic era să ştii că Isabel supravieţuise mai puţin decât fotografia aceea. Ştia că exact asta simţea şi Dylan.

Şi pentru că se gândea la Dylan, fu nevoită să închidă ochii.

Stând acolo, aşezată în faţa mesei, cu ochii închişi, în timp ce aroma blatului copt îi umplea nările, aproape că nici nu auzi ţârâitul soneriei. Era un sunet slab, ca şi cum pe uşa patiseriei s-ar fi strecurat o fantomă, una care venea de pe străzile cartierului Chelsea.

Pleacă, rosti ea în gând.

Nu mai voia să pregătească absolut nimic. Nu numai astăzi

— Ci niciodată. Nu credea că sufletul ei va mai fi în stare să participe la vreo aniversare. Poate că dacă avea să sica nemişcată, fără să scoată un sunet, persoana care se strecurase înăuntru se va furişa repede afară. Mirosul blatului era ucigător, realiză ea. Ştia că oricine ar fi fost acolo avea să presupună, corect de altfel, că blaturile nu se pregătesc singure.

Adevărul era că dorea să mai păstreze o clipă amintirea lui Dylan. Dylan, stând în bucătăria lui, purtând barbă şi arătând puţin ponosit în hainele acelea de lucru, cu cizmele lui greoaie, cu palmele aspre, cu ochii albaştri. Jane era în stare să jure că s-ar oglindi veşnic în ochii aceia. O urmăreau constant.

Soneria ţârâi din nou.

Pe neaşteptate, instinctul o lovi cu puterea unei cărămizi. Îi tăie practic respiraţia. Sări în picioare, lovindu-şi fluierul piciorului de scaun în timp ce

încerca să-l ocolească. Durerea urcă spre genunchi, dar ea nu o luă deloc în seamă. Zbură din bucătărie către biroul de mici dimensiuni aflat la intrare – nimic mai mult decât o masă de lucru şi două scaune, pentru ca oamenii să-şi lase comenzile.

Acolo nu era nimeni. Se duse să se uite pe fereastră – un geam lat, care avea inscripţionat pe partea din faţă Patiseria „Calamity”, literele citindu-se invers dacă te aflai înăuntru. Printre litere, zări strada. Liniştita stradă Chelsea, pe marginile căreia se înşiruiau peri din soiul Callery, care se îndoiau acum sub greutatea frunzişului verde şi a prafului ultimelor zile de august. Maşinile erau parcate de o parte şi de alta a străzii. Tot acolo se afla şi un camion de culoare roşie.

Un camion de culoare roşie.

Oh, o lovi drept în inimă. Patru viteze, cabină roşie, un portbagaj neacoperit, în care se zărea ceva de culoare verde. Un camion ca al lui Dylan, ce transporta verdeţuri. Se aplecă în faţă, cu fruntea lipită de geam, pentru a vedea numărul de înmatriculare.

Un număr din Rhode Island. Plăcuţă albă cu cifre de culoare albastră, o barcă ce sălta în bătaia vântului, pe care erau inscripţionate cuvintele „Ocean State”. Era atât de concentrată asupra cifrelor şi literelor şi asupra imaginii acelei bărci, încât aproape că nici nu băgă de seamă persoanele.

Le observă tălpile: adidaşi albi, şi nişte bocanci cu marginile pline de noroi.

Apoi picioarele: jeans. Amândoi purtau jeans.

Şi expresia feţei: nu chiar zâmbitoare, dar nici lipsită de zâmbet. Păreau nerăbdători, oarecum plini de speranţă, exact ca doi oameni ce traversaseră distanţa a două state pentru a-şi reîntâlni un prieten, însă nu erau siguri de primirea de care vor avea parte. Se uitară fix în direcţia lui Jane, dincolo de geamul brutăriei, iar ea îi privi la fel de atent.

Apoi deschise uşa din faţă. Căldura de pe şosea o învălui imediat. Fu pe punctul de a leşina din pricina arşiţei, a fantomelor, a dragostei şi a fricii. Îşi simţea sufletul la gură, nu era în stare să scoată un cuvânt.

Chloe luă iniţiativa. Făcu un pas în faţă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

Jane o privi în ochi, o sorbi toată, incapabilă să se mişte. Dylan se afla chiar lângă umărul ei, făcându-i semn cu capul, dându-i parcă permisiunea lui Jane să facă ceea ce-şi dorea cel mai mult – nu, ceea ce era necesar. Prin urmare, nefiind în stare să vorbească, şi pentru că, oricum, cuvintele nu puteau reda ceea ce era în sufletul ei, se aplecă în faţă cu braţele larg deschise, aducând-o pe fiica sa lângă inima ei.

Epilog

E Luna Recoltei, zise Mona.

— Nu, asta e în octombrie. E cu totul altceva. Luna plină e în septembrie?

— Lună-începutului-de-an Şcolar?

— Muşcă-ţi limba, spuse Chloe, făcându-şi o cruce. Blestemată fie Ziua Muncii de la sfârşitul lui august.

— Eşti o fire poetică, ştiai asta? Ar trebui să te gândeşti serios să devii scriitoare de răvaşe pentru plăcintele cu răvaşe.

— Poate că e Luna-Plăcintelor-cu Răvaşe, spuse Chloe în timp ce stăteau amândouă în cupola hambarului şi priveau luna plină care tocmai răsărea, o lună enormă şi uimitoare, roz-portocalie, aruncându-şi lumina peste vârful pomilor din livadă, la fel ca într-una dintre specialităţile de îngheţată preparate de Jane.

— Mda, facu Mona. Deci, spune-mi, Mare înţelept: ce ar spune răvaşele noastre norocoase?

Chloe se gândi o clipă. Iat-o aici, stând alături de cea mai bună prietenă a ei, în cupola hambarului unchiului Dylan, în timp ce invitaţii începeau deja să se adune. Balul din hambar fusese mai întâi plănuit de Chloe, iar acum devenea realitate. Jane se afla chiar în aceste clipe la parter, împreună cu unchiul Dylan – discutând cu părinţii lui Chloe. Sora lui Jane, alături de cel ce urma să-i devină cumnat cât de curând, erau şi ei prezenţi. Chiar şi mama lui Jane fusese invitată – cei de la cămin urmau să o aducă din clipă în clipă. Întreaga familie va fi prezentă. În mod straniu, părinţii lui Chloe consideraseră ideea ca fiind minunată.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Mona. Ei ar spune ceva de genul: „Să lăsăm rechinii să pătrundă în ascunzătoarea delfinilor”.

Chloe chicoti. Mona avea dreptate. Aplecându-se spre fereastra cupolei, Chloe privi în jos, la locul în care unchiul Dylan îi prinsese pe neciopliţii aceia. Se ţinuse de promisiune şi anunţase poliţia, astfel că Zeke şi Brad, amicul lui,

fuseseră arestaţi.

— Mă întreb dacă Zeke va fi tatuat la închisoare, cugetă Mona. Va avea nevoie de delfinul ăla al lui ca să-l protejeze…

Chloe se cutremură, gândindu-se cât de puţin îi lipsise să semene cu o femeie uşoară. Însă îndată ce auzi muzica – o chitară, un bas şi o vioară – îşi spuse că aceasta era mult prea frumoasă ca să mai merite să se ducă cu gândul la lucrurile rele. Notele urcară hoinare, printre grinzi şi fân.

— Am crezut mereu că aici e casa îngerilor, spuse Chloe. Înăuntrul cupolei.

— În asta constă norocul tău? zise Mona rânjind.

Chloe facu ochii mari. Pentru că, într-un anume fel, era adevărat… Fusese iubită şi vegheată de către îngeri. Isabel; pisicile livezii; cerbii, mama ei adevărată, Jane.

— Poate că aşa este. Ai şi tu îngeri în cupolă.

— Deci, care e al meu? întrebă Mona.

— Cel mai bun e reprezentat de cei mai buni prieteni, zise Chloe.

— Nu, eu vreau ceva profund, spuse Mona. Chloe îi aruncă o privire lungă, oarecum disperată, ca şi cum era exasperată de dorinţele lacome ale Monei ce se adresau inimii sau minţii ei. Adevărul era, desigur, că Chloe o iubea ca pe o soră, şi ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Însă, la urma urmei, în seara asta, ar fi avut chef să îmbrăţişeze pe toată lumea.

— Ce zici de asta? spuse Chloe. „Dacă n-avem surori, ne căutăm surori, dacă nu avem mame, ne căutăm mame. Dacă nu am familie, atunci tu eşti familia mea.”

— Ăsta e norocul meu? întrebă Mona, în timp ce

luna se înălţă şi mai sus, iar formaţia începu să cânte de-adevăratelea.

— Mdaa, făcu Chloe.

— Îmi place, spuse Mona cu simplitate. Apoi, luându-i lui Chloe de pe umeri povara îmbrăţişării, o pricopsi pe cea mai bună prietenă-soră-familie cu cea mai încăpătoare îmbrăţişare posibilă, atât cât îi putea permite cupola aceea strâmtă.

Balul din hambar începuse deja. Sylvie şi John dansară primul dintre dansuri, „Valsul din Kentucky”. Sylvie purta o fustă lungă de culoare turcoaz şi o bluză de culoare albă, cu pense. Avea o broderie bogată, iar ea o mai purtase pe vremea liceului. Pentru a face faţă ocaziei, fusese nevoită să scotocească printr-un cufăr aflat în podul casei. Mama ei ar fi dezaprobat-o cu siguranţă, considerând bluza aceea mult prea transparentă pentru a fi purtată în prezenţa altora – dacă ar fi fost şi ea acolo. Poate că ar fi trebuit ca Sylvie şi John să treacă pe la cămin şi să o ia cu ei…

Probabil că Sylvie începuse să tremure, pentru că John o strânse şi mai tare în braţe.

— Te simţi bine? o întrebă el, acoperind sunetul muzicii.

— Sunt emoţionată. Mi-e teamă că se va petrece ceva îngrozitor.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ca mama lui Chloe – mama adoptivă – să o ia pe Jane pe sus, şi s-o dea afară.

— După câte am înţeles, ea a fost cea care a invitat-o pe Jane, spuse John, rotind-o pe Sylvie, de-a lungul podelei. Nu aşa mi-ai spus?

— Da, dar ţie nu ţi se pare cam ciudat? Foarte generos din partea ei… chiar prea generos din

partea ei.

— E un gest minunat, spuse John. Asta dovedeşte că îi vrea binele lui Chloe.

Sylvie tăcu şi continuară să danseze. Ca bibliotecar, şi fiică de director de liceu, ştia foarte bine că, de cele mai multe ori, interesul copiilor era ultimul luat în considerare. Ceea ce experimenta Chloe în această seară era, după părerea lui Sylvie, o familie aproape ideală.

— E incredibil, trebuie să recunosc; frumos însă aproape ireal, spuse Sylvie, iar pe fruntea ei apăru o cută mică. John o sărută chiar în spaţiul acela dintre ochi, iar ea se dădu înapoi, uimită.

— Ce-i? întrebă ea.

— Ţinta mea ca logodnic este aceea de a te face să ai ceva mai multă încredere în cei din jur.

Cuta de pe fruntea lui Sylvie se adânci.

— Eu n-am încredere în ceilalţi?

John chicoti uşor, lipindu-şi obrazul de creştetul ei.

— Nu am? întrebă ea.

— Dă-mi voie să-ţi spun câtă încredere ai tu în ceilalţi, spuse John. În clipa asta, te gândeşti că noi doi ar fi trebuit să o aducem aici pe mama ta. Nu-i aşa?

Sylvie surâse.

— Sylvie? întrebă el, strângând-o şi mai tare. Am dreptate?

— Ei bine, da.

John râse, valsând cu ea de jur împrejurul încăperii. Sylvie o surprinse o clipă pe Jane în timp ce aceasta se afla alături de Dylan, de fratele şi de cumnata acestuia. Jane avea o înfăţişare atât de dulce şi de fragilă, părând să aibă inima ascunsă

în mânecă, încât Sylvie simţi că propriul ei suflet era gata să se facă iarăşi fărâme – aşa cum se întâmplase, de dragul surorii sale, de nenumărate ori. Însă Jane era din nou acasă, şi asta era tot ceea ce conta…

— Când ne vom căsători, spunea John, am să te fac să te simţi atât de protejată, încât nu vei mai avea de ce să-ţi faci griji niciodată. Îţi promit.

— Oh, John, şopti ea, uitându-se la braţul ce atârna uşor de gâtul lui, la minunatul inel cu diamant pe care el i-l strecurase pe deget în noaptea aceea înstelată, acolo, în Mâine. E imposibil.

— Ba nu, spuse el ferm, sărutând-o. Vei vedea. Îţi promit. Iar eu nu-mi încalc niciodată promisiunile.

Îl sărută la rândul ei, dar păstră un ochi larg deschis, care trăgea tot timpul spre uşa hambarului, aşteptând semnalul de sosire al microbuzului celor de la Cherry Vale.

Sharon îl luă pe Eli de mână. Era profund nemulţumit de ceea ce se petrecea în această seară, dar ea avusese grijă ca pe lista invitaţilor să figureze toţi membri de la Rotary Club, aşa că el era acum mult prea ocupat cu politeţurile, pentru a se mai lăsa pradă îndoielilor.

— Grozavă petrecere, spuse Ace Fontaine, apropiindu-se de ei împreună cu soţia sa, Dubbonet.

— Mersi, Ace, zise Eli.

— Nu ştiam că eşti proprietarul unei livezi.

— De fapt, aparţine fratelui meu. Dylan a preluat-o de la mine, după moartea tatălui meu.

— Este şi a lui, zise Dylan. Orice ar spune, livada

asta aparţine familiei Chadwick, şi…

— Familiei Chadwick, spuse Eli, rânjind către fratele lui, şi trăgând cu ochiul către Jane. Sharon îl strânse uşor de mână, ponderându-l.

— În fine, nişte mere grozave, spuse Ace, aruncând o privire cuprinzătoare şi apreciativă către bufetul pregătit: Chloe şi Mona realizaseră ceva de-a dreptul magic, o operă de artă chiar, aranjând toate acele coşuri cu mere, platouri cu brânză şi struguri, alături de tartele şi plăcintele pregătite de Jane, pe o bucată de stofă de culoare roşie. Poate că aş putea comanda şi eu câteva pentru raionul destinat produselor din regiune.

— Sigur, spuse Dylan. E de ajuns să-i comunici lui Eli ce anume doreşti.

— Hei, mi se pare o idee nemaipomenită, zise Eli, strângând mâna lui Ace. O s-o punem în aplicare.

— Cu siguranţă, spuse Ace, în timp ce o conducea pe Dubonnet spre ringul de dans.

Astfel că Sharon, Eli, Jane şi Dylan rămaseră din nou singuri. Cei doi fraţi stăteau alături, străduindu-se să nu se privească prea mult unul pe altul.

— Sunt atât de fericită că ai reuşit să vii, spuse Sharon, zâmbind către Jane.

— Îţi mulţumesc că m-ai inclus şi pe mine. Pe noi, zise Jane. Avea o înfăţişare incredibil de drăguţă şi de emoţionată. Sharon băgă de seamă că ea şi Dylan nu dansaseră deloc. În realitate, părea că între ei se instalase o oarecare răceală.

— Sper că mama ta va reuşi…

— Mulţumesc. Cei de la cămin au spus că o vor aduce; trebuie să sosească din clipă în clipă.

— E internată la Cherry Vale? întrebă Eli, iar lui Sharon îi venea să-l sărute – în sfârşit, făcea şi el conversaţie.

— Da, spuse Jane. Se pare că e fericită acolo. Sora mea şi cu mine ne simţim extrem de liniştite pentru asta.

— Niciodată nu e simplu, zise Sharon. Noi a trebuit s-o internăm pe mama la Marsh Glen, chiar înainte să moară…

— A reuşit să se adapteze? întrebă Jane.

— În fine, ea suferea de Alzheimer, aşa că nu ştiu ce să spun.

Jane dădu din cap.

— Mama mea e în faza incipientă. E conştientă de locul în care se află şi de ceea ce se petrece, iar asta, într-un anume fel, înrăutăţeşte lucrurile.

Sharon zâmbi cu înţelegere. Pentru ea şi Jane se dovedea mult mai simplu să vorbească de generaţiile anterioare decât de cele care urmaseră acestora. Dar Dylan considera, se pare, că venise vremea ca toate acestea să se schimbe.

— Chloe a făcut o treabă grozavă organizând petrecerea aceasta, spuse el. Nu-i aşa, Eli?

— E un copil tare bun, fu de acord Eli.

— Oh, este într-adevăr, spuse Sharon, în timp ce se uita fix în ochii lui Jane. E atât de deşteaptă, şi de dulce…

— Tot ce e aici, e făcut din mintea ei, zise Eli.

— Aşa e. Aţi educat-o minunat. Vă în… Se abţinu să le mulţumească, iar Sharon era bucuroasă pentru asta. De ce să le mulțumească Jane pentru că făcuseră ceva care era în firea lucrurilor? Să-şi educe şi să-şi iubească fiica? Privilegiul de a fi părinte era ceva sacru şi etern, iar Sharon

considera că e ceva la fel de profund ca şi aducerea pe lume a unui copil.

— Regăsesc în ea multe lucruri ce te definesc, zise Sharon.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce spui.

— Da, are ochii tăi, spuse Eli, ursuz. Nu a moştenit albastrul acela inocent de la mine sau de la Sharon, asta-i sigur. Nu numai culoarea, ci şi… frumuseţea. Are o privire care îţi sfâşie sufletul.

— În fine, aceiaşi ochi îi are şi altcineva din familie, spuse Sharon, zâmbind în direcţia lui Dylan.

— Nu-i mai aduce aminte, zise Eli. A început deja să-i arunce spre tine.

Pufniră cu toţii în râs, pentru că fraza fusese atât de aiurea, atât de stupidă. Sharon era tare mândră de Eli fiindcă reuşise să lase deoparte îndoielile în legătură cu seara aceasta. Îi surâse lui Jane cu şi mai multă generozitate.

— Chloe şi-a dorit întotdeauna să te cunoască, spuse ea.

— Curiozitate de copil, se grăbi să adauge Eli, pentru a micşora cumva greutatea declaraţiei.

— Îmi pare rău pentru felul cum am dat buzna, spuse Jane, primăvara asta…

— Situaţia a fost destul de grea, zise Sharon. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze.

— Cum s-o rezolve, preciză Eli.

— V-aţi descurcat de minune, spuse Dylan. Uitaţi-vă la voi toţi – împreună în seara asta, de dragul lui Chloe.

— Încotro o luăm? spuse Eli. Asta-i întrebarea.

Dylan dădu din cap cu gravitate. Amândoi se încruntară, părând a cântări lucrurile. Nu se putea

găsi un răspuns la întrebarea pusă de Eli.

Vor merge pur şi simplu mai departe. Vor vedea.

Sharon, care se rugase ani de-a rândul să fie binecuvântată cu un copil, aşteptând luni şi luni la rând, un şir nesfârşit, ca o paradă a zilelor în care copilul acela nu apărea de nicăieri, era conştientă că viaţa nu era altceva *decât* o permanentă întrebare. Răspunsurile aveau caracter temporar; întrebările erau însă constante. Femeile ştiu asta mai bine decât bărbaţii, reflectă ea. Poate că asta avea legătură cu felul în care luna punea stăpânire pe trupurilor lor, împingându-le apoi precum o maree… Femeile aveau şansa să înveţe că viaţa rămâne un mister, că cineva mult mai puternic decât ele se ocupa de toate. Poate că şi Jane se gândea la asta acum: Zâmbetul ei se lărgi, procedând asemenea lui Sharon.

— Vom vedea, spuse Sharon.

— Da, zise Jane. Vom vedea…

Formaţia începu să interpreteze melodia „Newport Blues”, aşa că Sharon îl luă pe soţul ei de braţ. Vorbele nu-şi mai aveau rostul. Ea ridică din sprâncene, iar el aprobă cu un semn al capului.

— Sper că mama ta va sosi curând, zise Sharon.

— Va veni şi Virginia? se interesă Jane de mama lui Dylan şi a lui Eli.

— Nu, răspunse Sharon. Am considerat că va fi mult prea mult pentru ea, ca să vă vadă pe toţi aici, şi să-şi dea seama ce se petrece. E tare slăbită. Face parte din acea generaţie care consideră că totul ar trebui să rămână secret.

— Ca şi mama, spuse Jane.

Sharon înghiţi în sec. Ştia bine că aceste două

bătrâne doamne fuseseră responsabile în mare parte de adopţia lui Chloe de către ea şi Eli. Şi aşa cum Sharon le era recunoscătoare, ştia de asemenea că va trebui s-o determine pe Jane să simtă acelaşi lucru. Aceasta era însă o seară a reunirii, nu a învinuirilor ori a respingerilor, aşa că se bucură să o vadă pe Jane zâmbind.

— Mi-aş dori s-o cunosc pe mama ta, zise Sharon.

— Şi ea îşi doreşte să te cunoască. Şi… îşi muşcă din nou limba, înainte de a-şi duce ideea până la capăt.

— Pe Chloe, completă Eli ideea, amintindu-i lui Sharon motivul pentru care ea îl iubea atât de mult. Desigur că doreşte să-şi cunoască nepoata.

— Da, spuse Jane. Cu siguranţă.

Astfel că, plină de dragoste pentru propria sa viaţă şi recunoscătoare pentru şansa acestui moment binecuvântat, Sharon îşi îmbrăţişă soţul, lăsându-l să o conducă în paşi de dans.

Jane şi Dylan rămăseseră singuri. Ea îmbrăcase o rochie albă, strânsă cu o cataramă din argint, iar el purta o cămaşă neagră şi o cravată îngustă. Jane se simţea stânjenită în prezenţa lui, încă din ziua aceea când se revăzuseră la New York. Discutaseră, puţin câte puţin, despre cele întâmplate. El o iertase deja – sau cel puţin era hotărât să o ierte; avusese nevoie de mult curaj pentru a recunoaşte că se gândise la ei doi ca fiind foarte apropiaţi, şi cum se simţise, deodată trădat. Iar Jane o ştia. Încercase să-i spună cât de puternică fusese dorinţa ei de a o vedea pe Chloe, la fel de imperativă precum valul unei maree, astfel că a trebuit să se supună acesteia.

Începuseră deja să se înţeleagă, dar apropierea de altădată mai avea încă de aşteptat.

Aşa că, în clipa asta, când el îşi strecură degetele printre ale ei, ea simţi pur şi simplu că se topeşte, gândindu-se că în curând o vor lăsa şi picioarele.

— Hai, zise el, trăgând-o după sine.

— Cum? Unde?

— Hai să mergem.

Dylan o scoase din mulţime, conducând-o pe treptele unei scări lipite de peretele hambarului. Era strâmtă şi ducea către o gaură pătrată din tavanul acestuia. El îi făcu semn cu mâna, arătându-i că va trebui să urce. Şi ea făcu întocmai – mână în mână, o luară spre depozitul de fân. Când ajunseră acolo, el o îndrumă să se aşeze pe paie. Ea ezită. Atunci el îşi puse braţele în jurul ei şi o trase lângă el, în fân.

— Trebuie, să vorbim.

— Da, spuse ea, oarecum surprinsă de faptul că Dylan voia să facă asta întins pe spate, în timp ce feţele lor erau la doar şase centimetri distanţă.

— Te-am întrebat de ce, iar tu mi-ai spus.

— Cât de bine m-am priceput, spuse Jane pe un ton calm, uitându-se atent la ochii lui albaştri. Îi lipsiseră atât de mult…

— M-am săturat de răspunsuri.

— Ştiu. Eu m-am săturat să le ofer.

— Jane, spuse el.

— Dylan, şopti ea.

Îşi mângâiară obrajii cu infinită tandreţe. Ea îşi trecu degetele prin barba lui. Se gândi la povestea aceea de pe Internet, la amintirea ei despre fotografia lui Isabel aflată în bucătăria lui, şi îşi

dădu seama că legătura lor se menţinuse, că împărtăşiseră aceeaşi durere sufletească.

— Aş vrea… începu ea.

— Spune-mi ce-ţi doreşti.

— Aş vrea s-o luăm de la capăt. Aş fi vrut să am înţelepciunea de a face lucrurile mai bine. Aş dori…

— Te-ai descurcat foarte bine. Eu sunt cel care a greşit.

— Nu.

— Ba da. Tu voiai pur şi simplu să… să o cunoşti pe Chloe.

Ea rămase cu mâna pe obrazul lui, aşteptând.

— Voiai să-ţi cunoşti fiica. Iar ea e absolut nemaipomenită, ştie să preţuiască lucrurile! Ea există pur şi simplu, locuind în livadă, ţinându-ne pe toţi pe linia de plutire. Şi ştii ceva, Jane?

— Ce anume, Dylan?

— Cred că eram gelos. Într-un fel, mai sunt încă gelos.

— Dar pe ce anume?

— Pe faptul că ai şansa de a-ţi cunoaşte fiica, şopti el. Eu nu o pot cunoaşte pe a mea.

Inima lui Jane păru că se sparge. Muzica ce răzbătea până la ei îl făcea pe Dylan să lăcrimeze, iar Jane nu fu în stare decât să i le alunge cu un sărut. Simţi gustul sărat al lacrimilor lui şi zbură cu gândul la Golful Narragansett, şi la ţărmul acestuia, şi la aluviunile marelui Ocean Atlantic care se regăseau pe stâncile de lângă Maison du Soleil.

— Poţi s-o cunoşti, spuse Jane. Ai cunoscut-o deja…

Dylan nu spuse nimic.

— O cunosc pe Chloe, spuse Jane. Chiar dinainte de întâlnirea cu ea din primăvara asta. O ştiu; ea a fost o părticică din mine, Dylan. Aşa cum şi Isabel a fost parte din tine… şi cu tine. Ştiu că ea e mereu cu tine. Pentru veşnicie.

El o îmbrăţişă şi o trase mai aproape. Jane simţi cum pieptul şi umerii lui puternici o învăluie, ca şi cum ar fi vrut să devină parte a fiinţei lui, iar el să devină o parte a ființei ei. Buzele li se întâlniră, şi se sărutară, iar sărutarea era atât de lentă, şi de fierbinte, şi de eternă încât Jane, cu pleoapele strânse, nu mai era sigură unde încep şi unde se sfârşesc trupurile lor.

— Îmi place expresia aceea, spuse el.

— Care dintre ele?

— „Pentru veşnicie”. Îmi place foarte mult.

— E o expresie grozavă, fu ea de acord.

Dylan deschise gura pentru a spune ceva, apoi o sărută pe Jane încă o dată. Stăteau tolăniţi în fân, în timp ce inimile lor băteau nebuneşte una lângă alta. Acordurile muzicii îi purtau parcă într-o rotire lentă, iar luna se ridica şi mai sus pe bolta cerului. Brusc, se auzi o bufnitură. Iar apoi încă una.

— Cineva aruncă cu mere în noi, spuse Dylan.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Jane, ridicând privirea şi zâmbind în timp ce ochii ei îi întâlneau pe ai lui Chloe, care, alături de Mona, sărea din cupolă.

Margaret era îmbrăcată şi pregătită de plecare. Purta cel mai bun pardesiu pe care îl avea – un pardesiu pe care îl cumpărase de la Gladdings, chiar înainte să se pensioneze. Neştiind cum va decurge viaţa ei ca pensionară, fusese

prevăzătoare. Şi ce investiţie grozavă făcuse. Trecuseră zece ani, iar el arăta la fel de frumos ca în ziua în care îl cumpărase.

Microbuzul alerga pe drumurile de provincie, învăluite în întuneric. Margaret îi ceru şoferului să deschidă geamul, şi parfumul toamnei, mirosind puternic a frunze putrede, umplu imediat spaţiul maşinii. În secunda în care adulmecă parfumul frunzelor şi al toamnei din iubitul Rhode Island, se simţi întinerită şi liberă.

— Mă duc la un bal, spuse ea cu voce tare.

— Aşa este, confirmă şoferul.

— O să fie şi fiicele mele acolo.

— Ştiu. E minunat.

— O să-mi întâlnesc nepoata.

— Trebuie să fiţi foarte emoţionată.

— Oh, chiar sunt. O cheamă Clove.

— Clove e un nume neobişnuit.

— Nu, Clove. Roşie.

— E frumos.

— Nu, stai. Nu e Roşie. E… Altul…

Margaret închise ochii. Însoţitorii ei adormiseră. Dormeau tot timpul. Oamenii internaţi în cămin erau extrem de obosiţi. Probabil de vină erau chiar vieţile lor. Atâta viaţă! Cu atât de multe, atâtea ceasuri pline de bucurii şi tristeţi! Aceasta era una dintre lecţiile pe care le învăţase de la viaţă…

Probabil că mult mai importante decât matematica, istoria, biologia, sau chiar… da, mai importante decât limba engleză –, au fost lecţiile sufletului. Lui Margaret nici nu-i venea să creadă că putea avea asemenea gânduri eretice. Dar viaţa pe care o trăise pe acest pământ o învăţase un lucru anume: că dragoste era, în final, cea care

conta. Prieteni, familii, susţinători, soţi: bunătatea exista din plin în toţi aceştia.

Dacă măcar ar fi avut puterea să le înveţe acest lucru pe dragele ei, pe fiicele ei. Se temea că fusese prea strictă în privinţa lor. Prea demodată în chestiuni ce priveau dragostea, prea închistată. Fiind atât de rănită de tatăl lor, crezuse că nu poţi avea încredere în niciun bărbat.

Privind în stânga şi în dreapta sa, simţi un amestec de tristeţe şi de bucurie, dându-şi seama că chiar în această clipă învăţa o lecţie diferită de toate celelalte.

— Ralph, spuse ea, atingându-i încet braţul drept. Apoi, întorcându-se spre partea opusă, îl trase pe Billy de mânecă. Billy… scoală-te. Aproape că am ajuns.

— Auuu, făcu Ralph. Am ajuns?

— Nu chiar, dar aproape, spuse Margaret.

— L-ai trezit? întrebă Ralph.

— Încerc. Trage un pui de somn pe cinste.

— E o zi tristă, spuse Ralph, atunci când doi bărbaţi nu sunt în stare să stea treji, de-a lungul a cincisprezece mile, pentru a-şi escorta doamna la bal.

— Eu sunt doamna voastră? zâmbi Margaret.

— Da, zise Ralph, strângând-o de mână. Dar nu-i mai spune şi lui Billy. Scoală-l, chiar acum. O să-l punem pe picioare până ajungem înăuntru. Iar eu am să spun, „intră”, cu ajutorul unui pumn de sare. Doamna mea…

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Aplecându-se, zgâlţâi braţul lui Bill.

— Dragule, zise ea foarte tare. Aproape că AM AJUNS.

— Trunnngh, făcu Billy, bâlbâindu-se în timp ce o picătură de salivă alunecă pe frumoasa lui geacă de tweed de culoare albastră. Margaret avea batista deja pregătită. El se porni pe plâns. Frenniii. Laxiday. Grennwill!

— Ştiu, Billy, îl calmă ea, ştergându-i ochii. Ştiu.

— Revino-ţi, omule, îi ordonă Ralph. Ne luptăm să vedem cine o va scoate primul la dans pe Margaret, iar eu vreau o luptă cinstită. Vino în ringul de luptă.

— Perfect, zise Bill. Foarte bine. Am ajuns deja?

— Chiar am ajuns, spuse Margaret, în timp ce microbuzul fu invadat pe neaşteptate de parfumul aproape magic al merilor. Picant, pătrunzător, dulceag… era ca şi cum, trecând dincolo de gardul din bare ce delimita spaţiul Livezilor Chadwick, ar fi pătruns în Grădina Raiului.

— Eu o să am primul dans, zise Ralph, dându-i un pupic pe obrazul stâng.

— Ba nu, eu voi fi primul, nu se lăsă mai prejos Billy, în timp ce o săruta pe obrazul drept.

Margaret închise ochii, dar luna era atât de mare şi de strălucitoare, încât pe dinaintea ochilor îi trecuseră fotografii, feţe şi scene ale vieţii sale. Îşi aminti cât de mult îi plăcuse să danseze cu tatăl fetelor. Thomas fusese un dansator minunat, îi dăruise o mulţime de clipe frumoase pe ringul de dans. Îi dăruise două fete.

Fiice, se gândi Margaret. *Astă-seară o voi întâlni oficial pe fiica lui Jane.*

Şoferul parcă microbuzul. Muzica răsuna în aer. Margaret potrivi aparatul auditiv al lui Bill, ca el să o poată auzi. Ralph o prinse de braţ. Margaret trase pe nări parfumul merelor. Şoferul deschise

uşa microbuzului, trăgând-o într-o parte. Era un tânăr extrem de amabil – iar numele lui era Emest. Margaret îi zâmbi.

— Eşti pregătită, Margaret? o întrebă el.

Ea aprobă. Apoi îşi aminti.

— Chloe, zise ea. Numele nepoatei mele este Chloe.

Observaseră cu toţii sosirea microbuzului, de acolo din cupolă: Chloe, Mona, Dylan şi Jane. Urcase dealul bombat, luând-o apoi printre şirurile de meri, înaintând cu graţie, ca şi cum ar fi adus cu sine nişte înalţi demnitari sosiţi în vizită. Jane sesiză la Chloe emoţie şi neastâmpăr.

— Şi dacă ea nu are să mă placă? întrebă Chloe.

— O să te iubească, spuse Jane.

— S-ar putea să fie furioasă pe mine.

— De ce?

— Pentru că eram gata să-ţi distrug viaţa, zise Chloe.

Jane înghiţi cu greu. Se strânseseră cu toţii în spaţiul acela strâmt, însă ea avea ochi doar pentru Chloe. Fata ridică spre ea ochii aceia albaştri şi limpezi precum un pârâu de munte. Ascundeau în ei mistere de nepătruns, întrebări şi răspunsuri la care Jane visase dintotdeauna.

— Tu n-ai putea face niciodată una ca asta, zise Jane.

— Ba cred că aş fi putut, spuse Chloe. Şi am făcut-o… Vezi, o ştiu.

Jane o privi uimită.

— Ştii că ştiu, pentru că erai acolo. Nu a durat mult – cu siguranţă nu nouă luni dar o parte din luna iunie, eu am crezut, credeam…

Dylan trase adânc aer în piept. Oare mai auzise

asta undeva? Jane n-avea de unde să ştie, dar îşi dădu seama că mărturisirea lui Chloe era un act de curaj.

— Credeam că sunt însărcinată.

— Dar nu erai, îi aminti Jane.

— Dar în acele zile, când mi-era teamă că aş putea fi… m-am simţit ca şi tine. Atunci mi-am dat seama de asta. Eram speriată şi îngrijorată. Mi-i imaginam pe părinţii mei care se ceartă, îmi imaginam cum viaţa mea avea să se schimbe pentru totdeauna. Aş fi terminat cu şcoala; şi toată lumea ar fi băgat de seamă că mă fac din ce în ce mai mare… cum nu mă văzuse nimeni până atunci.

— Oh, Chloe, zise Jane, închizând ochii, atingându-şi involuntar pântecul, în timp ce-şi reamintea cum se simţise fiind atât de tânără şi având deja o burtă atât de mare, care o determinase să plece la St. Joseph.

— Şi nu puteam decât să mă gândesc că viaţa mea era distrusă… asemenea vieţii tale.

Ochii lui Jane se deschiseră larg.

— Dar viaţa mea n-a fost distrusă! Deloc! Te-am avut pe tine…

— Şi ai fost obligată să renunţi la mine, spuse Chloe. Când mă gândeam că aş putea fi gravidă, mă tot întrebam ce voi face. Iar partea cea mai grea, la care nici nu voiam să mă gândesc, era să-mi imaginez că mi-aş da bebeluşul… Ar fi fost ca şi cum aş fi avut parte de tot ce e mai rău, de tot ce-ţi poate distruge viaţa, apoi să trebuiască să renunţ la ceea ce era mai bun. Copilul.

— Tu ai reprezentat ceea ce era mai bun, zise Jane, în timp ce ochii îi sclipeau, fiind în asentimentul fiicei ei.

— Dar a trebuit să renunţi la mine.

— Te-am ţinut însă în braţe. Te-am ţinut pentru câteva clipe, dar… Se opri, înghiţind în sec. A fost suficient. Într-un fel, a fost suficient.

— Cum aşa? întrebă Chloe. Oare putea fi astfel? Pentru mine n-a fost de-ajuns… O luă pe Jane de mână.

— Dar acum ea este aici, spuse Dylan, păşind un pas mai în faţă, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ele mai aveau puţin şi izbucneau într-un hohot de plâns zdravăn din care nimeni nu le-ar mai putea opri.

— V-aţi regăsit una pe cealaltă, zise Mona.

— Avem un radar cu care ne descoperim, spuse Chloe surâzând. Daa, exact aşa s-a întâmplat.

— Radar, zise Jane. Bine, acum îmi dau seama.

— Pot să te întreb ceva? zise Chloe. Înainte să coborâm cu toţii la petrecere?

— La marea hărmălaie, o corectă Mona.

— Corect, zise ea.

— Desigur, răspunse Jane. Întreabă-mă orice.

— De ce mi-ai dat numele de Chloe?

Când rosti întrebarea, obrajii săi îşi pierduseră brusc culoarea. Până şi buzele îi păliseră, la gândul că secretul întregii sale existenţe se putea ascunde în răspunsul lui Jane. Jane observă cum o prinde pe Mona de braţ, ca şi cum simţea nevoia unui sprijin de ordin fizic.

— Ai cumva nevoie de o tobă? întrebă Mona.

Dylan pufni în râs, însă şi în ochii lui se putea citi nerăbdarea.

Jane surâse, roşind uşor. Se duse cu gândul în trecut. Nu rostise niciodată lucrul acesta cu voce tare. Istoria numelui lui Chloe fusese ceva cu totul

special, ceva care avusese loc între ea şi… Chloe…

Privindu-şi în această clipă fiica adolescentă, izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Chloe.

— E amuzant, zise ea, fiindcă tu mi-ai spus.

— Ţi-am spus *numele* meu?

Jane simţea cum timpul îi provoca durere, ameţind-o aproape, în vreme ce se întorcea la momentul acelei călătorii cu trenul, când se întorsese acasă, după ce se întâlnise cu Jeffrey în gara Pennsylvania. Fusese îngrozitor de obosită, aşa că adormise. Şi apoi visase… şi o visase pe Chloe.

— Mă aflam într-un tren, spuse ea. Şi eram tare obosită… am dormit tot drumul…

Se decise să lase deoparte sentimentele ei pentru Jeffrey. Ar fi fost obligată să se gândească la ceea ce avea să spună în legătură cu el, dacă avea ceva de spus.

— Iar trenul o luase pe scurtătură, pe trecătoarea aceea de pe Coasta Conneticutului, acolo unde cât vezi cu ochii e numai apă. Docuri şi plaje, Long Island Sound…

— Bine, zise Chloe, ridicând sceptică dintr-o sprinceană. Cine te însoţea?

— Eram singură, dar eram cu tine, spuse Jane.

Chloe asculta.

— Eram împreună, zise Jane. Mi-e greu să-ţi explic acum, dar exact aşa am simţit. Eram amândouă, în tren. Abia aflasem de existenţa ta. Şi habar nu aveam dacă erai băiat sau fetiţă. Dar aveam totuşi o idee… ba, sincer vorbind, eram chiar convinsă.

— Că eram fetiţă?

Jane dădu din cap aprobator.

— Şi am avut acel vis.

Închise pleoapele preţ de doar două secunde, iar visul reveni brusc, ca şi cum încă îl mai trăia. Lucru care, într-un anume sens, era adevărat, realiză ea în timp ce se uita adânc în ochii fiicei ei.

— Şi visul acela se referea la tine. Erai minunată. Erai micuţă, dar nu neapărat un bebeluş. Poate aveai trei sau patru ani. Aveai un păr negru-negru, şi doi ochi albaştri, strălucitori. Şi vorbeai folosind fraze complete… precum un adult.

— Aşa făcea, se amestecă Dylan. Chiar aşa s-a întâmplat.

Jane dădu din cap, nu foarte surprinsă.

— Eu ţi-am spus: „Ce ai de gând să faci?” Iar tu ai răspuns: „Vreau să merg la plajă”. Iar eu am zis: „Şi ce se va întâmplă dacă mă voi uita după tine, dar nu te voi vedea?” Şi tu ai spus: „Mă vei striga”. Trebuia s-o spun, pentru că nu ştiam cum: „Cum am să te strig?” Cum te cheamă?”

— Iar eu am spus: „Chloe”, zise Chloe încet.

Jane dădu din cap în semn de aprobare.

Se uitară unii la alţii multă vreme. Mult timp, Jane nu îndrăzni să scoată o vorbă. Pentru că fetiţa din vis se transformase în fetiţa aceasta, din viaţa cea adevărată, iar ea îşi dădu brusc seama, pradă unei stări de şoc, că visul se dovedise a fi adevărat.

La parter, muzica răsuna atât de dulce. Chitara zăngăni puternic, apoi fii rândul viorii care purtă sunetul melodiei până sus, la stele. Jane se gândi la ele, cum stăteau aşa adunate pe întinderea cerului. Nu-şi putu lua ochii de la Chloe.

— Povestea numelui tău, zise Mona, oftând.

— E mai frumoasă decât mi-am imaginat-o, declară Chloe.

Jane se simţea acum mult mai bine, pentru că avusese şansa să o istorisească. Muzica de la parter schimbă ritmul, iar Jane percepu aplauzele.

— Asta e pentru oamenii în vârstă, explică Chloe.

— Chiar aşa? întrebă Jane.

— E un bal tradiţional, spuse Dylan. Îi aplaudăm pe bătrânii noştri.

— Pentru că ei sunt foarte înţelepţi, zise Chloe.

Jane şi Dylan schimbară priviri sceptice. Fetele adunară merele rămase în poala fostelor pe care le prinseră apoi de talie, ca pe nişte saci, şi o porniră în jos pe scări. Jane rămase nemişcată în cupolă, privind atent la creştetul fiicei sale ce strălucea puternic, la părul ei ca pana corbului. Asta o făcu să se simtă precum un cub de gheaţă care se topea încet.

Dylan o mângâie uşor pe mână.

— Priveşte, spuse el, arătând spre fereastră.

Afară, o grămadă de cerbi păşteau sub lumina galbenă, strălucitoare, cu reflexe argintii a lunii. Coamele lor erau bogate şi maronii. Puiul de cerb era bălţat, aproape invizibil în iarba de culoarea spicului de grâu. O bufniţă singuratică se furişă repede printre copaci. Merele roşii atârnau grele pe ramuri.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Jane.

— Aşa e, aprobă Dylan.

Orchestra atacă un vals. Drumul până la parter era lung, iar şchiopătatul lui Dylan îl forţa să se

mişte destul de încet. Jane se gândi la mama ei, care aştepta. Se gândi la Chloe care plecase repede din fânărie, şi care fusese condusă de-a lungul încăperii pentru a fi apoi prezentată – probabil de către Sylvie şi John, ori poate de către Sharon şi Eli. Poate de către toţi patru. Chloe avea o familie numeroasă.

Jane voia să fie martoră la momentul respectiv. Însă valsul începuse deja şi, aşa cum învăţase în acea zi toridă, la New York, viaţa însemna să trăieşti clipa, dragostea însemna să trăieşti momentul, indiferent de ceea ce va urma. Aşa că ridică braţele.

Dansezi cu mine? păreau să întrebe ochii ei.

Dylan pricepu ce anume voia.

Aşa că, acolo unde se găseau, înăuntrul cupolei, în timp ce sunetul viorii răzbătea puţin mai departe, se prinseră în braţe, lăsându-se purtaţi pe aripile hoinare ale muzicii.

— Sfârşit –

Colecția
Romantica

LUANNE RICE este autoarea a opt bestselleruri, toate plasate pe primele locuri în topurile New York Times.

Protagoniştii acestui ultim roman al său sunt doi oameni cu care soarta a fost nemiloasă. Drumurile li se intersectează în orăşelul natal Rhode Island. Nu peste mult timp, cei doi vor simți o puternică atracție reciprocă.

Dincolo de minciuni, decepții şi suferință, ei vor descoperi şansa unei vieți noi, la care nu mai sperau.

Însă, un teribil secret pe care Jane îl poartă în suflet, îi impune acesteia anumite rezerve în relația cu Dylan. Ea hotărăşte în cele din urmă să-i dezvăluie apăsătoarea taină, numai că, datorită unei întîmplări, bărbatul află adevărul.

Dintr-o dată, totul se năruie. Orgoliile se dovedesc a fi mai puternice decît dragostea şi decît suferințele provocate de şocul despărțirii. Şi, totuşi...

O poveste emoționantă despre farmecul regăsirii, bucuria iertării şi miracolul întîlnirii sufletului pereche.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN (10) 973-736-032-X
ISBN (13) 978-973-736-032-8

5 948389 000844

Lei 299000 (268934 + 24688 TVA + 5378 T.L.)
Lei noi 29,9 (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)